

Giới thiệu Trường Học Phù Thủy

Một câu chuyện viễn tưởng đầy màu sắc nhưng lại vô cùng ý nghĩa về cuộc sống chính là thể mạnh tạo nên cái hay trong truyện Trường Học Phù Thủy. Đó là một hành tinh xa xăm hàng vạn dặm ở trong dãy ngân hà, nơi đó là một vương quốc hạnh phúc chỉ biết tiếng nói tiếng cười...

Họ cùng nhau vui đùa và làm việc chăm chỉ vào ban ngày, đêm đến thì họ quay quần bên nhau cùng nhau mở tiệc múa hát, vui không kể hết, ngày nào cũng vậy, đó là một hành tinh, một vương quốc hạnh phúc. Cho đến khi nữ hoàng băng hà, người thừa kế được trái tim của bà sẽ có được một sức mạnh ma thuật có thể định đoạt được tương lai...

Đây là một truyện thuyết về vùng đất phù thủy, được kể lại bởi một phù thủy sống sót cách đây hàng nghìn năm. Thật sự đã có chuyện gì xảy ra đối với vương quốc kia?!!

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Xa thật xa ở hành tinh nọ, nữ hoàng hạ sinh được một công chúa. Thần dân cả nước vui mừng khôn siết. Cuối cùng vương quốc của họ cũng có người thừa kế, nhất định lớn lên, nàng công chúa nhỏ này sẽ trở thành một đấng minh vương.

Ngày mừng lễ sinh nhật công chúa tròn một tuổi, toàn thể dân chúng đều tập chung về thánh điện, cầu phúc cho vị nữ hoàng tương lai. Ngay cả bộ lão phù thủy lâu đời nhất của vương quốc cũng đích thân đến tận lâu đài, chúc mừng nàng công chúa bé nhỏ. Nâng cô bé trên tay, trưởng bộ lão gật đầu mỉm cười:

- Công chúa bốn bề đều phát ra hào khí của bậc đế vương. Quả không sai, đây chính là người tiên đế lựa chọn. Nữ hoàng, xin chúc mừng người.

Người phụ nữ trẻ ôn nhu ôm lấy con gái, hài lòng nhìn vị bộ lão già, trên đầu bà là chiếc vương miện pha lê lấp lánh, mái tóc vàng dài óng ánh, tạo nên một vẻ lung linh động lòng người. Đúng, bà chính là trụ cột của cả vương quốc này - nữ hoàng Maria Angela The Fence II.

- Thừa nữ hoàng, đã đến giờ công chúa dùng bữa. - Cô hầu cận Sena dịu dàng khom người kính cẩn.

Vị nữ hoàng gật đầu, đặt con gái trở lại chiếc nôi thủy tinh, rồi nhẹ nhàng tiến về đại sảnh.

***

Ngồi trên ngai vàng long lanh đá quý, nữ hoàng cười đôn hậu, đón lễ của các thần dân dâng lên, bà luôn tỏ ra đồng cảm với mọi người, sống thật hòa nhã, yên bình cùng con dân đất nước.

Mở cửa bước vào, người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc đen lấy bụi cao bằng khay trà nóng, vừa đưa cho nữ hoàng vừa thốt:

- Ôi Maria, em gái của ta, trông em thật là mệt mỏi. Dạo này em không được khỏe ư?

Nâng tách trà còn nghi ngút khói thơm, nữ hoàng điềm đạm thỏ:

- Chị Suria, em không sao. Dạo này Libra hay quấy khóc, khiến em hơi mất ngủ. - Vừa nói, bà vừa đưa chiếc tách lên miệng, uống một ngụm nhỏ.

Suria thấy tách trà đã được uống thăm nhếch môi cười. Mụ ta vờ đến cạnh em gái, xoa bóp hai thái dương.

Chợt, nữ hoàng bỗng gục xuống, hai mắt nhắm nghiền lại, đôi mi biểu cảm héo quắt như cô túa. Suria cười kiêu ngạo, đi vòng quanh vị nữ hoàng xinh đẹp, vuốt ve chiếc ngai vàng.

- Em gái yêu quý, hãy bình an yên nghỉ.

***

Cả nước dân chiều cáo, nữ hoàng lâm bệnh nặng, khiến dân chúng vô cùng lo lắng. Hiện giờ đức vua đang triệu kiến những vị bí thuật gia giỏi nhất, chế thuốc chữa trị bệnh cho nữ hoàng.

Đêm xuống, nhấn chìm cả vương quốc trong bầu không khí âm u, cô tịch. Không nhảy múa, không ca hát, tất cả dường như đã biến mất khi nữ hoàng lâm bệnh.

Bên tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, một nữ thần với ánh sáng đang ngày càng yếu ớt dịu dàng đưa chiếc nôi thủy tinh trong suốt, miệng khẽ ngâm nga

bài hát ru êm đềm. Hôn lên má con gái, bà mệt nhọc thốt ra từng lời:

- Libra yêu dấu, hãy thay ta bảo vệ vương quốc này, những thần dân hiền lành, chất phác kia đang rất cần con. Đừng để bất kỳ ai, chạm vô chiếc vương miện này, vì nó chỉ thuộc về con.

Nói đoạn, bà tháo ra vương miện pha lê lấp lánh, dùng chút sức mạnh cuối cùng phong ấn lên người công chúa nhỏ. Mái tóc vàng của nàng bỗng chuyển thành đen, đặc biệt, ở phía sau gáy xuất hiện một hình xăm mặt trăng khuyết. Cô bé chợt khóc rống lên, như báo hiệu một sự chia ly đầy nước mắt.

Ngoài cửa phòng, hầu cận Sena vội vã vào trong cấp báo. Không thấy chiếc vương miện nữa, nàng ta ú ớ. Nữ hoàng khoát tay:

- Không sao. Ngươi nói đi.

Sena gật đầu tuân mệnh, rồi từ từ kể lại câu chuyện.

- Pháp sư Suria dẫn theo rất nhiều tăng lữ, và một số vị hoàng gia tiến vào đại điện. Hiện giờ nhà vua đang bị vây hãm, xin nữ hoàng hãy cùng công chúa rời khỏi đây trước.

Maria bàng hoàng loạng choạng, ánh sáng cơ thể ngày càng mất đi. Bà nhìn cô con gái nhỏ, rồi lại hướng về vương quốc.

- Không được. Ta phải cùng Joshep (nhà vua) chiến đấu. Sena, ngươi hãy bảo vệ công chúa đi trước.

- Nữ hoàng, người không thể... - Sena hét hoảng phản đối, nhưng còn chưa nói hết, đã bị nữ hoàng chặn họng.

- Sena, đây là thánh lệnh. Xin ngươi hãy bảo vệ con gái ta.

Đã là thánh lệnh của nữ hoàng, không ai được từ chối. Sena nước mắt dàn dụa, quì một gối, cúi chào nữ hoàng lần cuối.

- Thần... tuân lệnh.

Phất tay một cái, chiếc đỉnh ba to tướng bỗng xuất hiện, nàng nuốt lệ, ôm lấy công chúa đang gào khóc trong nôi. Nữ hoàng đặt một nụ hôn lên trán con gái, khẽ thì thầm.

- Mẹ yêu con, con gái yêu quý.

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng bị phá bay, Suria lộng lẫy trong bộ váy đen bước vào, mũ cảm đũa thần, phe phẩy kiêu ngạo.

- Ôi, Maria em gái. Thì ra là ở đây. Đã có bệnh còn không tỉnh dưỡng, chạy lung tung làm gì cho hại sức khỏe.

Nữ hoàng yếu ớt che chắn cho đứa con gái, quay lại nhìn Sena có ý.

Cô hầu cận hiểu ra, liền ôm chặt công chúa gật đầu.

- Em chỉ ghé thăm con gái, vậy cũng có tội ư? - Maria cố làm giọng đanh thép, hòng đánh lạc hướng sự chú ý của bà chị "yêu quý".

Suria cười mỉa mai, chia đũa thần về nữ hoàng yếu đuối, châm biếm nói:

- Ha ha ha, tình mẫu tử thật cảm động làm sao. Ngươi đúng là khó chết đấy Maria, uống một lượng lớn Astrimer, vậy mà cũng chỉ chết từ từ. Đáng khâm phục.

- Astrimer?

Đây vốn là một loại độc dược nguy hiểm, do các hắc thuật sĩ chế tạo, nhằm mục đích ám sát các phù thủy cấp cao, vì là thuốc cực độc nên Astrimer đã bị cấm lưu hành ở vương quốc phép thuật, sao chị ta lại có... chà nhẽ...

- Chị đã bỏ độc vào trà ngày hôm ấy?

- Cô em ngây thơ của ta, đến giờ mà em vẫn chưa nhận ra sao, ta khát khao ngày này tới từ lâu lắm rồi. Hãy mau giao vương miện ra đây. - Bay đến sát nữ hoàng, mũ gắn ra từng chữ.

Maria tức giận, dứt lấy cây kim nhỏ ở cổ, hóa thành chiếc đũa thủy tinh lấp lánh. Bà chia đũa về Suria, cả kinh thét:

- Suria, chị là kẻ phản bội.

Cùng tiếng thét là một tia chớp xoẹt qua, chiếu thẳng về người mũ Suria. Mũ ta nhanh trí tránh được, đồng thời bay tới nắm lấy cổ áo em gái, gầm gừ.

- Phản bội? Ha ha, ha ha ha ha... chiếc ngai vàng này đáng lý ra phải thuộc về ta, chỉ vì ngươi có mái tóc vàng mà mẹ lại thiên vị ta, truyền lại ngôi báu cho ngươi. Ta không cam, ta không cam.

Nổi oán thán vừa thốt ra, mụ ta liền phóng tia lửa về nữ hoàng. Bà ngã xuống, vết sáng dần dần tắt.

Sena đã yên vị trên thảm bay trong lúc nữ hoàng giao chiến. Khi chuẩn bị thúc thảm, vì không đành lòng nhìn nữ hoàng bị đánh, cô hốt hoảng kêu.

- Nữ hoàng

Cũng là lúc mụ Suria chú ý tới. Mụ ta rống lên đầy nghiến.

- Người đầu, bắt chúng lại cho ta.

- Sena, mau đi đi. - Nữ hoàng yếu ớt thấy đũa thần đầy thảm bay, vết sáng duy nhất cũng tắt mất. Bà nằm xuống, trút hơi thở cuối cùng.

Mụ Suria cười lên mỉa mai. Từ nóc đại điện, một bầy doi đen bỗng bay loạn xạ, cất tiếng gào thê lương thảm thiết.

Từ xa xa, mặt trăng như một chiếc bánh nướng ỉu, nhòe dần, nhòe dần rồi hòa tan vào khoảng không gian đen ngịt.

" Khi ánh sáng mặt trăng vụt tắt, cũng là lúc ta rời khỏi vương quốc này, hãy thay ta bảo vệ họ - những cư dân của con... nữ hoàng tương lai à!"

Hagasawa Nanami (Thân tặng mấy bạn fan Otaku Chương tiếp » Tham gia cuộc thi dịch truyện giải thưởng trị giá 60 triệu đồng

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += Ah10:07 27/07/2014 Truyện hay quá add, post thêm nữa đi

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: CHUYẾN DÃ NGOẠI ĐỊNH MỆNH

Chiếc xe tư nhân đưa đón các vị tiểu thư công tử đồ sộ trước cổng biệt thự nhà Hagasawa, Kiyomi kêu kì xách giỏ, phe phẩy đuôi váy, đằng sau Nanami đang cố gắng dùng sức kéo hai chiếc vali to oạch, trượt xuống từng bậc thang một. Hôm nay cô mặc một chiếc quần leggings đóng thùng với áo cánh dài tối màu, chân đi đôi bata cũ kỹ, lạch phạch bước khó nhọc khi hai tay cô là hai cái bao tải chất đầy thể loại quần áo, có thể đếm trên đầu ngón tay ít nhiều cũng hơn năm chục bộ. Là năm chục bộ đó, thật chả hiểu chị ta đi dã ngoại hay đi bán quần áo nữa.

Xe lăn bánh, Nami ngồi co rúm trong góc, cầm earphone, thanh thản nghe nhạc. Cũng hơn một tháng hè nay cô chưa ra ngoài, người bố "gương mẫu" tới cái bóng còn không xuất hiện, vậy mà năm ngoái, là năm ngoái đấy, ông ta hứa hẹn sẽ dẫn cô đi du lịch vào kì nghỉ hè. Du lịch thì không thấy mà toàn thấy công việc nhà chất đống cho mình. Ông quả là rất - có - trách - nhiệm.

Giúp cô chị đem hành lý vào trại, Nami thở hổn hển, đưa tay quạt mồ hôi. Kiyomi đi vô, bên cạnh là hai ba cô bạn, nhìn Nami dò xét. Cô tóc xoăn lên tiếng :

- Ai đấy Kiyomi?

- Oshin nhà mình. - Bà chị tính bơ đáp trả.

Hai cô gái nghe vậy, liền ném ánh mắt khinh bỉ về phía Nami. Cô nàng tóc xoăn lại hỏi:

- Thế cho bọn mình mượn xài với nhé?

- Được thôi. Các cậu cứ thoải mái. - Kiyomi nhún vai, chả thèm liếc cô lấy một cái.

Hai bà bạn cười tít mắt, hắng giọng chìa về cô.

- Mang hành lý của tụi tao vào luôn đi. Coi chừng làm hỏng, không có tiền đền đâu đấy. Ha ha ha...

Tiếng cười rôm rả ngân vang trong trại, Kiyomi kéo bạn ra ngoài, thét lớn vào cô.

- Còn ngồi đó làm gì, không lo xách đồ cho bạn tao. Mày điếc à.

Lời lăng mạ vút cao, như chọc ngoáy sâu vô màng nhĩ Nami, cô gái bé nhỏ đứng dậy, lùi thui làm theo lệnh chị.

Đừng thắc mắc tại sao Hagasawa Nanami lại vâng lời tới vậy. Cô đã sống qua hơn mười bảy mùa xuân, ngày ngày đều chịu sự dèm pha, phi báng của hai mẹ con họ. Đối với cô, những lời nói ấy chỉ là con gió, thổi đến rồi thổi đi, không đáng để ta tức giận, niềm khích. Bớt một chuyện vẫn hơn thêm một chuyện, chịu đựng thì cũng đã chịu đựng rồi, sao phải vì mấy việc con con đó mà tự gieo rắc rối cho mình. Đây là cái cách mà cô tự an ủi chính mình, khi sống trong cái không khí gia đình đủ cha đủ mẹ do cha cô ban cho, mẹ kẻ con chồng, có mấy đời hòa hợp. Thôi thì cứ cắn răng cho qua, coi như cô đang góp phần gìn giữ hòa bình thế giới.

Đêm xuống, cả khu dã ngoại chìm vào bóng tối, tiếng dế kêu cùng thanh âm khò khè của đám côn trùng tạo thành một giai điệu vừa hoang dã vừa rùng rợn.

Bước qua đám lá khô ẩm ướt dưới đất, Nami vòng tay ôm lấy hai bờ vai khẽ run vì lạnh, mái tóc đen xõa dài bay bay trong gió, cô ngước mặt lên trời, ngắm nhìn ông trăng đang tỏa sáng ấm áp.

"Giá như mình có cây chổi thần, bay lên tận mặt trăng thì tốt biết mấy" - Vừa nghĩ, Nami vừa thầm cười trong bụng. Đã cần này tuổi rồi mà còn mơ mộng mấy thứ hoang đường đó. Nhưng nếu điều ấy có thật thì sao nhỉ?

- Dĩ nhiên là nó có thật rồi cháu gái.

Đang mê man trong chuỗi tưởng tượng, Nami giật thót mình, nhảy lùi ra sau hai bước sau khi nghe giọng nói vọng đến.

Trên mỏm đá to lớn, một bà cụ tóc tai bồm xồm, trắng xóa như cước, ngồi cựa mông chân. Thấy cô gái nhỏ giật mình, bà liền cười hiền giải thích:

- Đừng sợ, ta không phải là ma.

Nami ngủ ngớ, tròn mắt, kính lão hỏi:

- Bà ơi, sao bà lại ở đây?

Giọng cô bé thốt lên thanh khiết, trong trẻo như tiếng chuông giáo đường. Cũng lâu lắm rồi cô chưa mở miệng, cảm giác được nói thật là dễ chịu lắm sao.

Bà cụ kéo tấm áo choàng lên, đưa tay với lấy cái mũ gắn liền sau áo, đội kín khuôn mặt. Bỗng bà im lặng.

Nami ngờ ngác tiếp tục cất tiếng.

- Bà không sao chứ, hay để cháu đưa bà về nhà.

Trăng tròn lừng lừng, toát ra vẻ hào khí âm u tĩnh mịch, bất chợt phía rừng cây chim chóc bay toán loạn. Bà cụ nhảy xuống mỏm đá đưa ngón tay trỏ lên miệng, "suyt" dài một hơi.

Nami nghiêng đầu ra, chăm chú nhìn bà. Bà cụ này hay nhỏ, nửa đêm nửa hôm, ra đây làm gì? Lại còn bắt cô giữ trật tự. Quay đầu về phía khu dã ngoại, cô tính nói lời tạm biệt với bà. Bất giác từ trên trời, lao xuống một bầy dơi đen, xông thẳng về phía cô. Nami hét lớn, theo phản xạ đưa tay che mặt.

Bà cụ phẩy ống áo choàng, một cây chổi lia chia gai xuất hiện. Chường quả cầu lửa về lũ dơi, bà lo lắng quay qua Nami.

Đây là "lũ đĩa bằm" do mẹ Suria nuôi, mỗi một con dơi này đều chứa độc cực mạnh, chỉ cần người bình thường bị cắn, sẽ ngay lập tức tử vong. Đám dơi quá đông, cô bé ấy sẽ nguy mất.

Lập một vòng kết giới, bà cười chổi bay lên, hướng ánh mắt xuống nhìn xác cô bé xấu số. Nhưng, cảnh tượng trước mắt bà lúc này, thật không thể nào tin nổi, hình mặt trăng khuyết phát sáng kia, không là Libra sao?

Chính là công chúa?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: RUỘT ĐUÔI

*Profile nhân vật:

Gorgon: Là nữ thần điều khiển lửa, trưởng bộ lão hội bộ lão vương quốc pháp thuật.

***

Lập một vòng kết giới, bà cười chỗi bay lên, hướng ánh mắt xuống dưới tìm xác cô bé xấu số. Nhưng, cảnh tượng trước mắt bà lúc này, thật không thể nào tin nổi, hình mặt trăng khuyết phát sáng kia, không là Libra sao?

Chính là công chúa?

***

Ôm đầu cúi người, Nami hoảng sợ hét lớn, xung quanh cơ thể cô bùng tỏa ra hàng ngàn tia sáng vàng rực, khiến lũ doi chưa kịp chạm vô cô đã vội tan biến giữa màn đêm đen ngòm. Trong chốc lát, tiếng "kết kết" thê lương không còn vang nữa. Nami hé mắt nhìn ra bên ngoài. Tất cả chỉ là khoảng không vô tận, không ồn ào, không gào thét. Bất chợt, từ trên trời đáp xuống thứ gì đó... là một bà cụ khoác áo choàng đen, chùm lấy mái tóc trắng xóa và bà ta... đang cười trên một chiếc chổi... biết - bay.

Bà nhảy khỏi chổi, tiến lại phía cô.

Nami há hốc mồm, mắt tròn như muốn lòi cả ra.

- Đừng quá ngạc nhiên, chúng ta đều cùng chủng loại mà. - Thả chiếc la bàn vàng xuống đất, bà cụ thông thả nói, đồng thời bung tay cái tách, chiếc chổi lập tức phóng đến bên bà. Mặc kệ những lọn tóc trắng bay bay đều đều trong gió, bà cụ dựng chiếc chổi trên nền đất khô cứng. Một phút sau, chiếc la bàn vàng chột vọt ra khỏi mặt đất, nằm gọn trong tay bà.

- Đi thôi. Bọn chúng sẽ quay lại đây.

- D... dạ?

- Nào, chúng ta cần một nơi an toàn để trú ẩn.

Dứt lời, bà cụ ôm lấy eo Nami, song chiếc chổi tự động bay tới, hốt cả hai lên... Vút một cái... cơ thể cô bay tót lên trên, gió lạnh mặc sức táp vào khiến Nami ho sặc sụa không ngớt. Chưa đầy năm giây sau đó, cuối bìa rừng bỗng phát sáng dữ dội, mặt trăng vàng bị mây đen che khuất, xa xa phát phơ một thân ảnh áo đen, tay cầm quyền trượng ngọc bích lấp lánh.

- Gorgon, đứng lại trước khi ta cho bà đi gặp nữ hoàng. - Ả lướt gió bay đến chỗ Nami.

Bám chắc chổi thần, Gorgon không thêm ngoái lại, dùng lực thúc chổi. Nami nhắm tịt hai mắt, nép vô người bà cụ. "Xoẹt" một thoáng, cô cảm nhận được thứ gì đó vừa sượt qua đây. Nami hé hờ mí mắt, một mảng da thịt đỏ tươi đập vào đôi đồng tử đen láy của cô, tìm Nami bỗng đau nhói. Cô ôm vết thương rịn máu ở bà cụ lo lắng.

- Bà ơi, bà mất nhiều máu quá. Cứ thế này sẽ nguy đấy, bà dừng lại đi.

- K..khô..ng được...nhất..đ..ịnh ta p..hải bảo..vệ... ng..ười...cô..ng...ch... - Cố gắng giữ thăng bằng cho chổi bay, bà cụ nặng nhọc phát âm từng từ.

- Nếu tiếp tục bà sẽ chết mất. - Ấn thật chặt vết thương, cô thấy tay mình đang bắt đầu bủn rủn.

Bà cụ nhìn cô mỉm cười, một nụ cười trấn an đầy sức chịu đựng. Thúc chổi một cái thật mạnh, cả bà và cô bay vù vù trong gió, vì lần đầu tiên cười vật thể lạ này nên Nami có chút khó thở. Đến giữa điểm phát sáng của mặt trăng Moon, bà lâm bầm khòe miệng một câu thần chú.

- Arani- arani- a

Ngay sau đấy liền xuất hiện một lốc xoáy lửa dữ dội, cuốn tung mọi thứ dưới đất, kể cả cây cối. Nami tròn mắt, lắp bắp đầu lười.

Cái gì thế này? Chổi bay? Sức mạnh? Rốt cuộc thì chuyện quái gì đang diễn ra ở đây. Có ai nói cho cô biết không.

Lốc xoáy qua đi, rừng cây tiêu tàn, còn người phụ nữ áo đen vẫn đứng như nhơ nhỡ chỗ đó, nhếch mép cười ngạo mạn. Bà ta không hề hấn gì hết, đứng là... Super Man, y hết nhân vật siêu nhân mà cô xem ở rạp chiếu phim.

- Trưởng bộ lão, bà không thể thoát khỏi tay ta đâu. Ha ha ha ha - Ả áo đen rít lên ghê rợn, song mụ ta chìa quyền trượng về phía hai cô bà.

Gorgon bắt lực cúi đầu nhìn Nami, trong ánh mắt của bà vừa chứa nỗi tuyệt vọng, vừa chứa đầy thương xót. Bà thật có lỗi khi không bảo vệ được cô, có lỗi với nữ hoàng đã băng hà và trên hết vẫn là vương quốc pháp thuật. Rồi, một giọt nước mắt bà rơi xuống, nóng hổi, khiến mọi vật tan chảy.

Nanami hé cười, đưa tay quạt nước mắt cho bà, mặc dù thứ nước ấy vô cùng nóng rát.

Bà ngẩng mặt, đối diện với cô, với chủ nhân tương lai của hành tinh bà. Bất chợt, một trận cuồng phong ập đến, bao vây lấy bà và cô là hội phù thủy các bộ lão. Họ nhất loạt chìa đầu thần về mụ Suria. Một vị bộ lão râu tóc xồm xoàm, cất tiếng ồm ồm

- Suria, bà đang chống đối người của hội bò lão đấy.

Suria tức giận nắm chặt quyền trượng. Đáng chết, sắp giết được bà ta rồi mà còn bị kẻ khác chỏ mũi.

Hội bò lão chính là "cây sồng", giúp cư dân vương quốc pháp thuật duy trì ánh sáng, nếu thứ ánh sáng đấy tắt đi trước khi Suria tìm ra vương miện pha lê, cả hành tinh sẽ rơi vào cõi chết. Do đó, mẹ ta không thể động vào bọn họ. Nếu Gorgon - trưởng bò lão chết, hội bò lão sẽ thuộc về mẹ ta, tới lúc ấy, mẹ có thể tùy cơ điều khiển, khống chế cả vương quốc. Nhưng khi kẻ hoạch sắp thành, lại bị bọn bò lão phát hiện. Thật là tức chết đi được. Ở đây cũng chẳng có ích lợi gì, mẹ đành phát quyền trượng biến mất.

Đội Suria đi khuất, các bò lão mới lo lắng diu trưởng lão về trị thương. Còn Nami, vì bị bà cụ kiên quyết giữ lại nên cô phải đi cùng mọi người.

Trên đường cười chời, gió hiu hiu thổi, vuốt ve bờ má tái nhợt của Nami, cô tựa đầu vô lưng một vị bò lão nào đó, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: QUYẾT ĐỊNH (P.1)

Mưa như trút nước. Máu hòa thành sông. Một cung điện ngập trong bóng tối, tiếng gào thét đan xen nụ cười tà độc.

Một thân ảnh phát phơ giữa tòa chính điện, chiếc quyền trượng ngọc bích đổi màu đen, bà ta ngược mắt nhìn tám hình không lồ trước mặt, trong tám hình đó, tồn tại một người phụ nữ tóc vàng mắt đỏ, cơ thể lấp lánh như một vì sao. Kẻ cầm quyền trượng phóng ra một chùm sức mạnh, bức ảnh tan thành trăm mảnh, vụn nát. Bước chân kẻ ấy chà đạp lên những mảnh vụn, bà ta cười cay độc, chĩa chiếc quyền trượng về phía Nanami.

Cô vùng mình tỉnh giấc, trán ướt đầm mồ hôi, cả cơ thể đau nhức. Đặt chân xuống giường, Nami quan sát xung quanh.

Tất cả chỉ là một màu đen u tối, không tiếng động, cũng chẳng ánh sáng. Nami bình tĩnh, cất giọng âm trầm.

- Có ai không?

Vẫn là màn đêm im ắng. Cô nuốt nước bọt, lấy tinh thần, cất giọng tập hai.

- Cho hỏi có ai ở đây không?

"Phụt"

Từ trong đêm đen, ánh lên một ngọn lửa nhỏ, vàng rực và đủ để cô thấy đường. Nami hoảng sợ, thụt lại về sau vài bước.

Cầm trên tay cây nến trắng, chàng trai mắt tím đem theo ánh lửa tiến đến gần cô. Khuôn mặt cậu lạnh băng, phần tóc mái đen rủ hờ một mắt. Cậu lên tiếng.

- Xin đi theo tôi.

Nanami ngơ ngác, mắt chớp chớp liên tục. Anh chàng đó, đẹp trai quá. Nước da hồng hồng dưóc ngọn đèn, đôi lông mày đen láy, dày rậm, sống mũi cao thon, bờ môi cong khuyết hoàn hảo, đặc biệt hơn hẳn là trông mắt anh ta, chúng có màu tím. Lần đầu tiên cô thấy một người có đôi mắt tím, lại còn đẹp trai ngất ngưỡng, nhưng giọng nói của anh... lạnh quá.

- Trưởng lão đang đợi, mời theo tôi. - Thấy cô vẫn bất động trên giường, chàng trai quay lại, thái độ lạnh lẽo.

Nami ngu ngơ à ừ vài cái, rồi cũng ba chân bốn cẳng chạy theo.

Ra khỏi căn phòng tối, Nami xem chút nữa là há mồm rộng tới rớt quai hàm. Cảnh tượng trước mắt cô, thật không thể tin nổi. Đây là một tòa lâu đài trung cổ khổng lồ, với vô số tòa tháp cao thấp khác nhau, trông thật hiên ngang và hùng dũng làm sao. Băng qua hành lang dài, là một cái sân rộng, có bãi cỏ xanh mướt và vài ba cây anh đào ngập lá non.

Đằng xa, một cô gái xinh đẹp, sở hữu mái tóc vàng hoe, trên tay cầm cây chổi chỉ vào mấy tên con trai đang quì dưới đất run rẩy. Thấy Nami và anh chàng đẹp trai đi ngang, cô gái giờ tay vẫy vẫy.

- Honsu...

Chàng trai vẫn lạnh lùng bước tiếp, mặc kệ có người gọi anh. Nami tròn mắt, hết nhìn cô gái rồi lại nhìn chàng trai. Tên anh ta là Honsu ư?

Quẹo trái, chàng trai tắt nến dừng lại, vì mãi suy nghĩ lung tung, Nami đụng phải lưng anh. Cô lùi lại, lấy tay xoa chán.

Anh chàng mắt tím xoay người.

- Trưởng lão đang đợi bên trong. Mời cô vào. - Vừa nói, anh vừa đẩy cánh cửa.

Tiểu sư nhìn anh, cô khẽ nhón chân đi vào.

Trên chiếc sofa đồ sộ đỏ sẫm, một người đàn bà lớn tuổi, mái tóc trắng xóa, đang chăm chú vô cuốn sách dày cộp. Nghe tiếng động lạ, bà ngược mắt.

Cô gái bé nhỏ bước đến gần bà, khuôn mặt trắng trẻo mấp mòi sau ánh đèn bàn yếu ớt, đôi mắt tím anh toát lên vẻ linh động, cái mũi thanh cao cùng đôi môi không son mà đỏ, đã nói lên phần nào nét đẹp trong Nami, mà từ trước tới giờ cô không để ý.

- Ta cá chắc cháu vẫn còn bàng hoàng sau những chuyện vừa xảy ra. - Lật qua một trang sách, bà không nhìn cô nói.

Nami im lặng vì không biết mình nên nói gì. Bà cụ tiếp tục lật sách.

- Chúng ta là những phù thủy.

- P..phù thủy? - Nami kinh ngạc tới muốn ngoáy lỗ tai.

Bà ta nói "chúng ta", nghĩa là trong đó có cô. Cô.. là một phù thủy? Không thể như thế được, trên đời này làm gì tồn tại ba thứ vớ vẩn đấy, thà kêu tổng thống Mĩ chết còn dễ tin hơn. Vậy những việc vừa diễn ra với cô, chẳng lẽ là mơ.

- Ta muốn cháu đến học tại trường Witchcraft, nơi đào tạo những phù thủy vĩ đại. - Không nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Nami, bà cụ vẫn ôn tồn, vừa nói vừa đọc sách.

Nami chau mày, sắc mặt hơi nhăn.

- Tại sao cháu phải học ở đó? Cha cháu sẽ không cho phép.

- Ông ta sẽ cho phép, vì cháu... là một phù thủy, không ai có thể phủ nhận điều đó. - Nói đoạn, bà gấp rầm cuốn sách, bay đến cạnh Nami, vuốt ve mái tóc, chạm nhẹ vào mặt hình xăm trắng khuyết sau gáy cô.

Nami không run sợ, cô nhìn bà cụ chăm chăm, như để đảm bảo chắc chắn là mình không nằm mơ. Những lọn tóc bạc của bà cọ nhẹ vào má Nami, cô nhón nhột lùi vài bước.

Nắm lấy đôi tay nhỏ, bà khẽ thủ thỉ giống một lời thuyết phục.

- Chẳng lẽ cháu muốn tiếp tục sống với mẹ con Kiyomi, suốt đời chịu đựng? Nanami à, cháu thuộc về Witchcraft, về thế giới phù thủy của chúng ta. Tương lai cháu không nằm ở nơi đó, cháu là....

Tới đây, bà cụ bỗng ngập ngừng, Nami nghiêng đầu nhìn vào mắt bà. Hơi thở dài trút ra cùng nỗi phiền muộn, bà cúi mặt đi về chỗ ghế.

- Ta sẽ tìm cha cháu và bàn bạc kĩ hơn chuyện này. - Nói đoạn, bà kêu lớn - Lency, giúp ta đưa cô bé về nhà an toàn.

Dứt lời, từ trong tủ bay ra một tấm thảm lớn màu nhung nước biển. Bà vỗ nhẹ lên tấm thảm thần, song quay sang cô.

- Lency là tấm thảm bay tàng hình, sẽ không ai phát hiện ra cháu. Cháu có thể đi rồi. Và hãy nhớ suy nghĩ về lời đề nghị của ta.

Lại một cái búng tay nhẹ của bà cụ, tấm thảm bất ngờ xộc tới nhắc cô ngồi lên trên. Nami ngủ ngớt, lòng có chút sợ hãi, nắm chặt hai góc vải. Cô cúi đầu lễ phép.

- Cháu về ạ.

Bà mỉm cười gật đầu. Tấm thảm vẫy vùng bay ào ra cửa, rồi lao tót lên trời. Nami nhắm mắt thờ đốc. Khi nào cũng vậy, mới tí áp lực không khí mà cô đã không chịu nổi, sau này thì làm phù thủy kiểu gì... Haiz.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: QUYẾT ĐỊNH (P.2)

* Profile nhân vật :

Hagasawa Otto, chủ tịch tập đoàn ngân hàng D.O, cha Nanami, tính tình trầm lặng, rất thương yêu Nami, nhưng đối với ông, công việc là trên hết.

***

Vừa đặt chân vô cửa, bà gì không ngại tặng Nami nguyên cái bạt tai giáng trời. Kiyomi ngồi trên sofa phòng khách, sịt sịt khóc. Còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, mẹ kể đã rít lên túm lấy tóc cô bé.

- Con ranh, mày đi đâu để con gái tao ra nông nổi này?

Mặt vẫn đau mà tóc lại bị nắm, Nami cắn răng, không hé nửa lời, ánh mắt bàng quang như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Kiyomi đứng dậy, chỉ vô cánh tay sứt xát.

- Mày vì trả thù riêng nên cố ý bỏ tao lại đó phải không? Mẹ xem, hai cái vali to đùng mà có một mình con khiêng, tay chày hết cả rồi đây này. - Nói đoạn, chị ta quay qua ông ọ mẹ. Nami nghe mà sồn da gà nổi da cóc. Chị ta mang hai cái vali đó thì thấy nặng, còn cô, chả lẽ nhẹ chắc.

Mẹ kể xô Nami xuống đất, suýt xoa thay con gái, song phóng cái nhìn căm giận về phía cô. Bà ta thét lên, khiến gia nhân trong nhà cũng phải hoảng sợ.

- Sao mày dám làm thế với Kiyomi của tao, đúng là nuôi phí cơm phí gạo. Hôm nay tao mà không dậy cho mày một bài học thì tao không phải chủ cái nhà này.

Đay nghiến Nami trong cổ họng, bà ta xông tới giơ tay toan tát cô, đúng lúc ấy, cửa nhà bật mở, một người đàn ông trung niên quần áo lịch lãm, mái tóc tia gọn gàng, đôi giày da bóng loáng, bước vào hô lớn.

- Dừng tay. - Giọng nói uy nghiêm khuyếch đại cả căn phòng là của con người đó, người mà vô trách nhiệm, gần nửa năm qua chưa bao giờ về thăm cô lấy một lần.

Mẹ kể ngừng động tác, ngược mặt. Thấy chồng về, bà ta hoảng loạn rút tay, ú ớ ngọt giọng ngọt lời.

- Otto, anh về khi nào mà không báo trước cho em?

- Máy người ... đánh Nami sao?

Ông Otto bàng hoàng nhìn đứa con gái tội nghiệp dưới đất, mặt mày tím lịm, bờ môi lợt lạt, ánh mắt toát lên vẻ cam chịu, vô hồn. Hagasawa Nanami, đây chính là đứa con luôn rạng rỡ khi thấy ông về nhà ư? Sao con bé lại gầy gò, yếu ớt tới vậy? Đáng nhẽ nghi hê, con bé phải hồng hào, mập mập lên chứ..

- E..em... em chỉ đang dạy con thôi mà. Lớn bằng ngần này tuổi rồi, suốt ngày chơi bời, chác táng, lại còn bày đặt nhịn đói giữ eo. Thấy chưa, gì đã nói con không chịu ăn sẽ gầy, mà con gầy bố con sẽ trách gì. Anh xem, hôm qua đi cắm trại với Kiyomi, bỏ trốn qua đêm bên ngoài. Em đang đợi anh về để nói chuyện này đây.

Lúc đầu mẹ kể ấp úng, nhưng sau đấy thì đồng dặc tuôn ra một chuỗi "tội lỗi" mà cô "gây nên " trong suốt thời gian cha cô đi vắng. Ông Otto quan sát Nami, như thầm mong cô hãy lên tiếng cho ông một lời giải thích. Nhưng không, không có bất kỳ lời giải thích nào cả. Im lặng, cô chỉ biết im lặng chịu tù nhục, chịu sự hành hạ, tra tấn thể xác một cách câm nín. Cô không dám nhìn vào mắt cha mình, cô sợ ông sẽ tức giận và quát thét lên "Mày là đồ nghiệt chủng" như cái cách mà ông mắng cô hơn mười sáu năm về trước, vào đám tang của mẹ. Mặc dù chỉ mới hơn một tuổi nhưng cô nhớ rất rõ từng câu từng chữ ông nói khi ấy.

"Mày là đứa nghiệt chủng, vì mày mà Tô Diệp phải chết, tao thật hối hận khi đã nuôi nấng đứa con như mày "

Tuy Nami biết, đó là lời nói của cha khi say rượu, nhưng cái cảm giác bị tổn thương trước cái chết của mẹ, lời xỉ vả của cha khiến cô tưởng như tất thõ, trái tim đau thắt. Rồi ông rước về một cô vợ mới, một đứa con gái hơn cô một tuổi và bắt cô phải gọi họ là mẹ và chị hai. Ông sống li thân ở nước ngoài, để mặc cô cho vợ mới chăm sóc mà không cần biết đến cảm nhận của cô.

Thờ dài liếc Nami, Otto dừng dừng nói, trong lời pha chút hàn khí.

- Theo ta vào thư phòng.

Kiyomi đắc thắng ném cái nhìn khinh khỉnh về cô, mẹ kể hả hê nhếch mép cười thâm. Còn Hagasawa Nanami, cúi đầu lặng lẽ theo cha.

***

Thư phòng, cái nơi cha thường trách mắng Nami mỗi khi mẹ kể nói dối rằng cô là một đứa con gái hư hỏng. Ngồi xuống chiếc sofa di động, Otto bắt chéo hai chân, miệng nhâm nhi cái tẩu thuốc to đùng sặc mùi bã lá điếu. Ông ngược mặt, dành cho cô ánh mắt lạnh tanh không tí biểu cảm. Có lẽ cha vẫn còn giận chuyện cô qua đêm trong rừng.

- Nami à, ta muốn con chuyển trường học nội trú, con nghĩ thế nào? - Cát tiếng ồm ồm, ông phả ra một hơi khói, hỏi cô.

Như hiểu ra mọi chuyện, Nami im lặng một hồi lâu. Chắc chắn bà cụ Gorgon gì đó đã đến tìm cha thật, nhưng có cần thiết đề cập tới việc chuyển trường vào lúc này không? Vẫn còn hơn một tháng nữa mới nhập học cơ mà. Học xa nhà ư? Dĩ nhiên là cô muốn, với một nơi không bận, không tình, lại chả có người thân, đại gì cô ở lại để mẹ con Kiyomi tiếp tục hành hạ. Bà Gorgon nói đúng, tương lai cô không nằm ở cái nhà này, nếu thoát khỏi cái kén chật trội, bước ra thế giới bên ngoài, liệu cô có thể tìm được hạnh phúc cho chính bản thân? Câu hỏi này cô không dám chắc mình sẽ có đáp án, nhưng không thử thì sao biết được? Nếu cứ cầm cự, chật vật sống qua từng ngày tẻ nhạt, mỗi sáng nghe lời nhục mạ, trưa đến ôm bụng nhịn đói, chiều thì làm đủ thứ việc, đêm xuống làm bao cát cho mẹ kể hà giận, sống như vậy cũng gọi là sống sao? Câu trả lời cô đã có sẵn trong lòng, làm một phù thủy có lẽ sẽ tốt hơn, mặc dù cô vẫn không thể tin vào cái điều - trên đời có phù thủy.

- Vâng, thưa cha. Con đồng ý.

Ba từ tám chữ, chỉ cần câu nói này, cả cuộc đời Nami sẽ một bước thay đổi. Trở thành phù thủy, liệu có phải là quyết định đúng đắn? Cô không biết nhưng chắc chắn, trong tương lai, cô sẽ tìm được lời giải đáp.

Người cha gật đầu, đặt xuống bàn chiếc tẩu. Ông lấy ra một tập hồ sơ màu đỏ, đưa cho Nami.

- Đây là trường con sẽ học. Hai ngày nữa sẽ bắt đầu khai giảng, con hãy chuẩn bị thật tốt.

Nami đưa hai tay đón lấy xấp tài liệu, nhẹ lật từng trang một.

Witchcraft - trường học phù thủy. Thật là một điểm đến thú vị.

Cúi đầu cáo biệt cha, cô xoay gót đóng cửa, khóa môi bắt gặp nở một nụ cười, một nụ cười suốt 17 năm qua chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: NHẬP HỌC (P.1)

*Đồng bạc: Đơn vị tiền tệ phù thủy.

***

Ngày hôm sau, trước giờ mặt trời mọc, một chiếc thảm thần lấp lánh sau cánh cửa sổ phòng ngủ nằm trên lầu ba của cô. Tại vì cha về nên mẹ kể cho phép cô trở lại phòng ngủ trước đây, vốn là căn phòng tiện nghi, thoải mái và rất sang trọng. Mở cửa sổ, Nami lộ khuôn mặt ngái ngủ ra ngoài, ngáp dài vài cái rồi tỉnh ngủ hẳn khi thấy tấm thảm phát phơ. Cô rửa mặt, có cần phải gọi người ta dậy sớm thế không? Bây giờ mới là hai rưỡi sáng, con gà trống còn chưa kịp gáy thì "xe nhà trường" đã đến tận nhà. Đúng là một ngôi trường kì lạ, không biết ở đó sẽ có những thứ gì thú vị, ví dụ như áo tàng hình giống trong Harry Potter hay một con vật nuôi ngộ nghĩnh nào đấy. Nhưng vấn đề cần giải quyết lúc này, chính là... lại phải tới trường bằng vật biết bay. Nami cô ghét điều đó, sẽ khó thở nữa cho coi. Aiza.... [>

***

Bay ra bằng cửa sổ với chiếc vali nhỏ trong tay, Nami ngẩng mặt hít hà mùi hương của gió đêm, mái tóc đen lác khê tung bay, ánh mắt cô nhìn bầu trời một cách si mê.

Lung lẳng giữa thăm thẳm nhưng đen huyền bí đó là một ngôi sao khổng lồ luôn phát ra thứ ánh sáng mị hoặc, ngây ngất lòng người, điểm xuyết quanh đây là vài trăm ngôi sao lấp lánh lớn nhỏ. Nami vén lọn tóc lòa xòa trước trán, liếc mắt ngắm cảnh đêm của thành phố Tokyo phồn thịnh.

Tạm biệt mùa hè ở Tokyo. Ta sẽ rất nhớ đây.

Dang rộng vòng tay đón nắng mới từ mặt trời đang dần dần nhô cao, Nami lắc đầu như muốn rũ bỏ cái quá khứ dị dạng, tồi tàn ra khỏi trí não. Bất giác, tay cô bị thứ đó mắc vào, ấm ấm mềm mềm. Nami thụt tay xem xét.

Bám đầu ở bàn tay chai sạn của cô là một chú dơi nhỏ. Nó sở hữu một bộ lông tơ màu tím, màng chân mỏng đến độ có thể mang ra so sánh với tờ giấy. Ngược cái nhìn long lanh dành cho cô, nó chớp chớp. Ôi, so cute không cưỡng lại được. Nếu là bạn thì bạn sẽ làm gì? Dĩ nhiên là rước theo chứ sao. Trời, cô nàng ngây thơ dừ dội chưa, luôn bị cái đẹp mê bẹp cái khôn.

***

Đúng bây giờ kém, Nami có mặt tại trường Witchcraft, ngôi trường mà theo trường lão Gorgon nói, là nơi đào tạo ra những phù thủy vĩ đại nhất vương quốc pháp thuật. Điều này thì cô không tin lắm, bởi hiện diện trước mắt cô là một tòa lâu đài, cô tịch, u ám, nguy nga, tráng lệ và có một chút gì đấy... khá xa xỉ.

Tọa lạc tại một ngọn núi cao gần triệu triệu mét, Witchcraft y một chú rồng khổng lồ, được bảo vệ bởi các bức tường kiên cố cùng cánh cổng to cao đồ

sộ, phòng sự xâm nhập của các thể lực hắc ám và loài người luôn có tính tò mò.

Tầm thâm bay lên cao rồi dừng đột ngột trước cổng, đợi tới lúc cánh cổng hạ xuống, thăm thần mới tiếp tục bay. Nami ngạc nhiên thắc mắc, tại sao chiếc thăm thần không đi thẳng vô trường mà phải đợi tới khi cổng mở? Chắc là vì qui định hoặc chung quanh trường có thứ gì đấy ngăn cản tầm thâm bay qua. Đặt cô trên sân cỏ rộng lớn hôm trước, thăm tự động bay đi.

Nami vừa quan sát cảnh trí, vừa đưa tay vuốt ve chú dơi tím đáng yêu, nét mặt thờ ơ mọi ngày, nay đã thay thành dịu dàng, ôn nhu.

"Thì ra đây là trường Witchcraft"

Thăm nghĩ, Nami cười nhẹ, đặt chú dơi trên vai, cô vô định hướng bước chân theo lối dọc hành lang, hai tay nắm chắc cái vali tí tẹo, chỉ có vài bộ quần áo đơn giản.

"Rốt cuộc đây là chỗ quái quỷ nào vậy?" - Nami giơ tấm bản đồ kẹp trong tập hồ sơ cha đưa. Phải thú thật, từ nhỏ tới lớn, cô ngu nhất là việc đọc bản đồ, huống chi ngôi trường này lại còn mênh mông bát ngát, chẳng biết đầu vô đâu.

Rẽ trái theo chỉ dẫn, Nami chợt dừng lại. Trước mặt cô bây giờ là một angel, đứng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng nhìn cô mỉm cười rạng rỡ, anh có đôi mắt màu trà cuốn hút, hàng lông mày thẳng đều, bờ môi kẻ rõ nét và bộ tóc vàng rực rù mắt bay bay trong nắng sớm. Tiến lại gần cô, anh nhỏ nhẹ cất tiếng,

- Chào em, anh là Takashima Tooya, hội trưởng hội học sinh của trường. Theo lệnh thầy hiệu trưởng, anh ra đây để đón và giúp em chuẩn bị mọi thứ cho năm học mới.

Với tay cầm chiếc vali nhỏ, anh nghiêng đầu nhìn chú dơi, chép miệng.

- Em có một con vật nuôi khá đặc biệt đấy. Đây là loài thú cực kỳ hiếm ở vương quốc pháp thuật.

Nami há hốc, "cực kỳ quý hiếm" ư? Cô chỉ mới tím được "anh bạn" này chưa đầy hai tiếng đồng hồ, là động vật ở cấp báo động đỏ sao? Vậy, lí do gì khiến nó cứ nặng nề bám lấy cô?

- Em mới lượm được đấy. Nếu biết thì anh chỉ em cách chăm sóc "cậu nhóc" này đi. - Vừa đi, cô vừa quay sang cọ cọ ngón giữ vào má chú dơi, nó thích thú cuộn tròn ngoan ngoãn trên vai cô.

Tooya bật cười, anh cảm thấy cô gái này thật thú vị. "lượm được"? Có ai nói giọng mắc cười giống cô không nhỉ? Dơi tím vốn là loài động vật quý tộc, chúng chỉ tỏ lòng trung thành đối với một người duy nhất, đó chính là nữ hoàng. Nhưng nữ hoàng đã chết hơn năm trăm năm, sao con dơi tím lại lưu lạc xuống đây, và còn quấn quít bên Nanami nữa. Chả lẽ, cô cũng là phù thủy hoàng gia? Chắc chắn là vậy, nếu không, vì sao cô ta có vẻ đạp chân vô cái trường này với một cơ thể đầy hơi con người.

- Anh nghĩ em nên tới thư viện hoặc hỏi giáo sư lịch sử thì tốt hơn. Cũng sắp đến giờ giờ hiệu trưởng rồi, chúng ta phải nhanh chóng hoàn tất việc mua sắm các vật dụng cần thiết cho chuyện học của em. Đi thôi, anh cá chắc em sẽ rất thích chợ phù thủy.

Nháy mắt một cái, anh búng tay, một chiếc thăm thần đỏ chói xuất hiện, còn vali cô trên tay anh đã biến mất tự thuở nào mà cô không biết. Chia tay giúp Nami lên thăm, anh nhẹ nhàng nhảy lên theo, vỗ khẽ vô mặt thăm và chiếc thăm từ từ bay đi. Có lẽ vì đã quen với áp lực không khí nên cô không thấy khó thở nữa, ngược lại còn khá thoải mái khi ở trên cao.

Theo những gì anh Tooya kể, Witchcraft là ngôi trường đầu tiên của vương quốc pháp thuật, được tạo ra bởi nữ hoàng Levia Angela The Fence I - nữ hoàng đầu tiên trên hành tinh phù thủy, có thiết kế như một pháo đài vững chắc, với hơn mười ngọn tháp, hàng trăm căn phòng, năm nhà kính lớn và một sân vận động. Ngoài ra, trong ngôi trường này còn cất giấu rất nhiều bí mật mà ngay cả hiệu trưởng trường vẫn chưa biết hết. Đặc biệt, việc học hành và thi cử ở đây khá phức tạp, hầu hết các môn học đều không liên quan đến thế giới loài người, được phân thành hai nhóm chính là môn bắt buộc và môn tự chọn, bao gồm mười bốn bộ môn, riêng môn độn thổ, nghĩa là biến mất tại địa điểm này và xuất hiện ở địa điểm khác, thì không ép buộc, vì anh Tooya nói, trước khi học mỗi người phải dùng phôi từ một tổ hai đồng bạc, mặt khác, trong quá trình học tập, nếu ta không cẩn thận có thể dẫn đến tình trạng sót thân, tức cơ thể không chuyển dịch đầy đủ, lúc đấy sẽ rắc rối to, càng nghĩ, Nami càng thấy sợ môn học này. May mắn là nó thuộc diện không bắt buộc.

Phút chốc đã đến làng Fujita - ngôi làng của những phù thủy sinh sống. Họ đều buôn bán thức ăn vật chất giống như loài người, chỉ khác mỗi chỗ, tất cả luôn dùng phép thuật để biến hóa, trang phục đa số toàn là màu tối, lại còn có những con vật hình thù khá là quái dị. Tooya dẫn cô tới một tiệm sách lớn, khuôn ra một chồng sách khoảng vài chục quyển. Tiếp theo là cửa hàng xoong nồi, Nami hơi khúc mắc, tại sao một phù thủy phải cần mua xoong nồi? Chả nhẽ Witchcraft không có nhà bếp?

Nhìn khuôn mặt ngây ngốc tới phát cười của Nami, Tooya khẽ chụm miệng khúc khích rồi mua lấy một chiếc vạc đồng to như cái cối xay sát, vài dụng cụ cắt gọt và nói cô mai sau sẽ cần dùng tới. Nami gật đầu qua quýt, lon ton cùng anh vào tiệm bán dưa. Lần này thì cô biết, những chiếc dưa kia dùng để làm gì rồi, chắc chắn là làm phép, đối với phù thủy, chiếc dưa chính là vật bất ly thân không thể không có.

Híp mắt nhìn Nami, bà cụ tiệm dưa vẩy vẩy gọng kính từ trên bệ tủ bay xuống, đeo vào cẩn thận.

- Tooya, cô bé này là ai? - Bà hướng anh hỏi.

Nami vẫn im lặng. Tooya cúi đầu, điềm đạm trả lời.

- Là cô gái trưởng lão Gorgon dẫn đến ả.

Cụ bà ò lên một tiếng, song bay tới chiếc rương bị khóa chặt, niệm chú và mang ra một chiếc hộp dài hình chữ nhật. Thổi qua lớp bụi dày đặc, bà đưa cho cô.

- Ta nghĩ nó sẽ hợp với cháu, nếu không thích có thể tìm ta đổi lại cái khác.

Bà cười đôn hậu, ngắm chiếc hộp một cách tôn kính. Đây là chiếc đĩa của nữ hoàng Maria bỏ lại sau khi mất, Gorgon nói bà hãy cất giữ cẩn trọng và chờ ngày chủ nhân mới của nó quay về. Chính là cô bé loài người này ư?

Rút ra chiếc đĩa thủy tinh lấp lánh, Nami mắt tròn mắt dẹt há hốc mồm. Còn Tooya thờ ơ nãy giờ cũng kinh ngạc không kém. Chưa bao giờ anh thấy một cây đĩa đẹp tới vậy, lại tỏa ra hào quang sinh khí, đúng là pháp bảo quý giá, nhưng tại sao lại đưa cho cô gái ấy? Cô ta mạnh lắm sao?

- Chúng ta về thôi, ngài hiệu trưởng đang chờ đó. - Búng tay biến ra tấm thảm, anh quay mình gọi cô.

Nami thoát khỏi vẻ mị hoặc của chiếc đĩa, bối rối tạm biệt bà cụ, rồi ba chân bốn cẳng chạy ra phía cửa. Bỏ mọi thứ vào chiếc túi không đáy của Tooya, Nami mệt mỏi gấp dài một cái. Hai rười sáng phải dậy, cô không nên được con buồn ngủ. Ngồi trên tấm thảm, bên cạnh Tooya, gió hiu hiu như điệu hát ru hò ới khiến mi mắt cô nặng trĩu, chúng dần dần rủ xuống, giống một cây cỏ úa và Nami vô tình tựa vào vai ai đó, ngủ ngon lành như nằm gối êm

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: NHẬP HỌC. (P.2)

*Human: Bán phù thủy (nửa người nửa phù thủy)

*Melalin: Sắc tố tạo nên màu mắt.

***

Về trường trước chín giờ sáng, Nami ngượng ngừng bước xuống thảm, bối rối xin lỗi anh Tooya vì hành vi vô ý của mình. Tooya mỉm cười xoa mái tóc cô.

- Không sao. Em mau vào đi, hiệu trưởng đang đợi em đấy. - Vừa nói, anh vừa chỉ tay về phía tòa tháp cao chót vót - Ngài ở lầu sáu, em chỉ cần đi hết cầu thang rồi dừng trước căn phòng có cánh cửa biết nói là được.

- Cánh cửa biết nói? - Cô ngạc nhiên hỏi.

Anh gật đầu khẳng định, rồi phát thảm ra đi, để cô một mình đứng trước tòa tháp cổ kính tĩnh mịch. Hít một hơi sâu, Nami lấy hết dũng khí, hùng dũng... leo cầu thang. Chết tiệt thật, sáu tầng chứ ít gì, bắt con người ta đi như vậy có phải hơi quá không. Cái trường này, rốt cuộc giàu có tới cỡ nào mà không chịu bỏ tiền lắp đặt cái thang máy, đi đỡ mệt. Cá chắc thầy hiệu trưởng là một người yêu vận động lắm đây.

Suy nghĩ vừa dứt, Nami đã đứng trước cánh cửa biết nói, lí do cô nhận ra nó là vì trên cửa có khắc hình một khuôn mặt. Chưa kịp lên tiếng, cửa đã mở, từ trong phòng vọng ra thanh âm khá trầm tĩnh.

- Ta không nghĩ vậy, ta rất ghét vận động. Nhưng với những người trẻ tuổi như các cháu, vận động sẽ là một việc tốt. Cháu vào đi.

Lời hiệu trưởng vừa thôi, từ bên ngoài bỗng ập vào một luồng gió mạnh đẩy cô vô trong.

Cánh cửa đóng sầm. Nami ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, trí não vẫn chưa hiểu ra chuyện gì. Ông ấy có thể đọc suy nghĩ của cô?

Hiệu trưởng hí mắt cười, vầng trán rộng nhăn nhoe thấy tuổi, chòm râu kẽm chau chau, trông rất... ngô nghĩnh nếu nói thẳng ra. Vung đĩa thần, một cái ghê chột xuất hiện ngay đằng sau cô. Ông đưa tay mời, chiếc áo phù thủy ông rộng thùng thình xuống.

- Cháu ngồi đi. Để ta xem... Hagasawa Nanami, đến từ Tokyo, mười tám tuổi. - Nói đoạn, ông ngẩng mặt nhìn cô một lượt - Tóc và mắt đều đen. Uhm... trông cũng xinh đấy. Bố mẹ là con người ư? Vậy sức mạnh của cháu là gì?

Đọc tới đây, hiệu trưởng Miyamoto bỗng nhăn chán, liếc cô một cái hỏi.

Nami ú ớ. Sức mạnh sao? Cô chả có sức mạnh gì cả. Tại hoàn cảnh ép buộc nên cô mới xin nhập học, còn việc học thể nào, cô vẫn chưa xác định.

Nhận thấy sự bối rối trên khuôn mặt Nami, hiệu trưởng thở dài gập bàn lí lịch. Cô bé không có sức mạnh, tại sao trưởng lão lại muốn cho cô bé vào đây

học, lại còn đề nghị giáo dục đặc biệt, một con người bình thường, cho dù có muốn cũng khó trở thành phù thủy, mặt khác cô bé vẫn chưa hoàn thành khóa học sơ đẳng dành cho những phù thủy lần đầu tiên đến trường, vậy mà còn tuyển thẳng lên khóa thượng đẳng. Như thế không phải sẽ làm sai nội qui ư?

- Ta không biết cháu có gì đặc biệt mà cả trường lão Gorgon phải đích thân tới sắp xếp lớp. Như đề nghị của người, cháu sẽ học cùng những phù thủy quý tộc, bên ban ánh sáng. Tí nữa Tooya sẽ dẫn cháu đi nhận đồng phục. Đối với một con người bình thường, học phép thuật là một việc vô cùng vất vả, đòi hỏi sự chịu đựng và tính chuyên cần. Ta mong cháu sẽ cố gắng. Theo yêu cầu của trường lão Gorgon, người đảm hộ đặc biệt của cháu là giáo sư Sena Rikako, cuối buổi cô ấy sẽ ở văn phòng đợi cháu. Cháu có thể đi rồi.

Nami lặng thinh lắng nghe ông nói, có lẽ nơi này không dành cho cô, nhưng tại sao bà Gorgon lại quan tâm và đối xử với cô đặc biệt như vậy, cô chỉ là con người, cô không có phép thuật, cũng chả sức mạnh, thế sau này, cô sẽ học cái gì?

Cúi chào thầy hiệu trưởng, Nami cup mắt đóng cửa, cảm giác cô độc lại đang bủa vây lấy cô, phiền muộn, buồn tẻ, cô không biết mình phải làm gì để tình hình trở nên tốt hơn. Mọi rắc rối như ập lên đầu cô. Cô thật sự rất mệt mỏi.

***

Đội bóng cô khuất sau cánh cửa gỗ sồi, Kazuo đưa tay day trán, ánh mắt đan xen sự tò mò khó hiểu.

Nanami chỉ là một Human, à không, mà là một con người chính thống, Gorgon đặc xá cho cô ta vào ban ánh sáng - ban mạnh nhất trong năm ban pháp thuật, đã vậy còn học lớp quý tộc không cần bằng chứng chỉ sơ đẳng, rồi phải cả Sena Rikako - phù thủy cấp cao đảm hộ. Cô gái đó, chắc chắn không được bình thường. Phải quan sát mới biết được, thực lực cô bé tới đâu. Nhưng vấn đề cần giải quyết bây giờ, chính là lũ trẻ lớp quý tộc có thể để một con người không phép cũng không sức mạnh, mặc nhiên học cùng lớp. Cái này đáng trông chờ vào sự kiên trì của cô bé. Ông mong trường lão không chọn sai người.

Nữ hoàng tương lai... người đang ở đâu?

***

Trao lại chú dơi cùng hành lí cho Nami, Tooya dẫn cô lên phòng hiệu bộ nhận đồng phục và phù hiệu lớp. Đi một đoạn đường dài, nhận thấy sắc mặt cô không tốt, anh dịu dàng hỏi thăm:

- Có chuyện gì sao?

Nami lắc đầu, bàn tay khẽ vuốt chú dơi trên vai.

- Anh Tooya này, con người có khả năng trở thành phù thủy không anh? - Tay vẫn mân mê bộ lông tơ tím, cô thủ thỉ trong hóng.

Tooya bất giác quay sang, thần thờ nhìn gương mặt sầu địu của cô. Một người đa nhân cách, có thể vui mọi lúc và buồn bất ngờ, khiến anh muốn dang tay che chở, trái tim Tooya đã bối rối khi cô ngủ cạnh anh, nó đập rất nhanh và không theo bất cứ qui luật nào. Nhìn cô hiện tại, thật xinh đẹp biết bao. Sao Takashima Tooya anh chưa từng nếm trải cảm giác này nhỉ? Ngắm Nami, anh thấy ...bối rối sao?

Nanami dừng lại động tác vuốt ve, đưa cái nhìn về anh? Tròng mắt cô... đang đổi thành màu đỏ.

Tooya ngớ người, khóe miệng áp úng như muốn nói gì đó. Mắt cô ấy sao lại chuyển màu thế kia? Chả lẽ cô là phù thủy hệ lửa?

- Anh không sao chứ? - Nami quơ tay loạn xạ trước mặt anh, tâm trạng lại trở về vui vẻ, đáy mắt đổi thành đen láy như lúc mới gặp.

Tooya gạt mình, e hèm mấy cái đề bào chữa cho hành vi hơi lố vừa rồi của mình khi nhìn chăm chăm vào cô. Thì ra là vậy, khi buồn sắc tố Melalin sẽ chuyển màu, đây là một trong những đặc điểm nhận biết phù thủy hệ lửa theo suy nghĩ của anh. Nhưng cái suy nghĩ ấy hoàn toàn bị đập nát sau lúc anh nhìn thấy phù hiệu lớp cô. Là ban ánh sáng? Sao mắt lại có khả năng đổi màu? Anh cũng thuộc ban ánh sáng cơ mà...

Mặc kệ Tooya đang ném cái nhìn kì dị về phía mình, Nami ôm bộ đồng phục, thử úm lên người. Đồng phục ở đây đẹp quá, lại rất lạ nữa. Tông màu chủ đạo là đen và xám, mỗi học sinh đều được phát một cái áo choàng đen có mũ, một nón nhọn đen vành rộng và một áo khoác mùa đông có dây thắt màu xám. Nam cô không biết rõ nhưng nữ thì phải mặc váy xếp ly lục đi chung với vớ lên tận đầu gối. Mùa thu không mang áo choàng mà xỏ áo gió có vai thùy thủ, và dĩ nhiên nó cũng màu đen. Trông khá lạ mắt và rất thú vị.

Trang phục đặc biệt, vậy môn học không biết sẽ như thế nào nhỉ? Ôi, Nanami cô háo hức quá đi

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: NHẬP HỌC (P.3)

Tiền Nami tới đầu dãy kí túc xá nữ, Tooya luyến tiếc trao cô lại cho chị quản lí. Chị nói chị tên Yukiko, thuộc ban mộc, tức là điều khiển thực vật á, chị học ở đây ba năm rồi, những chuyện kì lạ cũng đã từng thấy qua, chị nhắc nhở nếu không có tiết thi tốt nhất đừng đi lung tung, vì ngôi trường này, có không ít mối nguy hiểm đang rình rập xung quanh.

Nghe rờn rợn, nhưng cô không để tâm lắm. Dù gì cô cũng dốt tìm đường, đại gì đi đi lại lại cho nó lạc rồi khổ vào cái thân. Thôi thì cứ an phận thủ thường, ngồi yên một chỗ sẽ bớt tai họa.

Giới thiệu sơ lược về kí túc xá Nanami ở nhé. Đây là một dãy hành lang rộng gồm mấy chục khu, mỗi khu chia thành năm chục phòng, một phòng hai người. Quản lí các khu là các trưởng khu, ví dụ như chị Yukiko là trưởng khu phòng Nami sống chẳng hạn.

Đặt vali mở cửa phòng, cô vô cùng thoải mái với kiến trúc bên trong, mặc dù không lớn lắm nhưng ít ra, nó còn rộng hơn cái gác xếp nhà cô, trên tường chỉ có màu tím nhẹ, điểm xuyết một vài bức tranh trung cổ Châu Âu, trong góc có chiếc giường tầng, cạnh cửa sổ là bàn đọc sách và tủ đựng quần áo. Nami quay sang chị Yukiko cảm ơn, sau đó sắp xếp quần áo sách vở. Bất chợt, cô cảm thấy tò mò về cô bạn cùng phòng của mình, nhìn đồng vali bụi chằng bên cạnh, Nami đoán chắc, người này đã đến trước cô.

Suy nghĩ vừa dứt, phía ngoài cửa bước vào một cô gái, tay cầm cây chổi sáng bóng, trán toát đầy mồ hôi, ướt đẫm mái tóc vàng thóc nhàn nhạt. Thấy Nami, cô nàng đứng hình vài giây, rồi ngoác miệng cười đi tới. Cô gái chìa bàn tay.

- Xin chào, mình là Miyamoto Ayane, hội trưởng hội bảo vệ quyền lợi học sinh trường Witchcraft. Rất vui được làm quen!

Nami bất ngờ bị vẻ đẹp cá tính của cô nàng lôi cuốn, miệng nhoeo một nụ cười, nắm lấy bàn tay đang chìa ra, bất giác Nami thụt tay lại, giấu ra sau lưng. Tay Ayane mềm mại quá, còn tay cô thì chai sạn cả rồi. Tự nhiên cảm thấy buồn buồn.

Như cảm nhận được sự tự ti trong Nami, Ayane kéo đôi tay cô ra, rút đũa thần, xoa nhẹ lên vết chai sạn niệm chú.

"Tách" một thoáng, một giọt nước nhỏ xuống, lan dần và rửa sạch những vết thương sần sùi trên da tay cô. Nami ngạc nhiên tới tròn xoe mắt.

- S... sao bạn có thể... - Cô lấp bắp chỉ vào cây đũa trên tay Ayane.

Nàng ta tùm tùm cười, để lộ chiếc răng khểnh cực kì đáng yêu.

- Mình học ban thủy. Là phù thủy điều khiển nước. Vừa nãy chỉ là phép thanh tẩy thông thường thôi. Bạn không cần khách sáo.

Nami à ở kinh ngạc, Ayane thật là tốt bụng.

Đặt cây chổi vào góc phòng, Ayane bật ra chiếc đồng hồ phương Tây, chép miệng rủ Nami cùng đi ăn trưa. Cô nàng hứa, sẽ dẫn Nami đi thăm quan một số nơi cần biết trong trường sau giờ nghỉ trưa.

Nami vui mừng cảm ơn bạn rồi rít. Haiz.. cuối cùng cũng có bạn đồng hành, coi như năm học này cô không còn sợ cô đơn nữa. Thiệt may mắn quá.

***

Theo hướng dẫn viên Ayane, ngôi trường được chia thành hai nhóm chính là phù thủy chính gốc và bán phù thủy, tức phù thủy lai con người. Vì cái suy nghĩ ấu trĩ, con người là những kẻ ích kỷ, có lòng tham vô đáy, nên hầu hết các bán phù thủy luôn bị các phù thủy ghét bỏ, bị tách ra sống và học tập biệt lập ở hai tòa tháp hướng đông. Nami cau mày biểu lộ sự bất bình, có cần gom đũa cả nắm thế không, đâu phải con người nào cũng như họ nghĩ, huống chi Nanami cô đây cũng là một con người chính thống đây thôi.

Tiếp theo là khu vực học. Giống anh Tooya đã từng nhắc sơ, sáng sẽ học các môn bắt buộc và chiều học môn tự chọn. Những môn bắt buộc được học theo ban, như Ayane kể thì có năm ban chính gồm thủy, hỏa, thổ, mộc và ánh sáng. Trong đó, thổ và mộc thường học cùng nhau vì hai ban đây gần bó khá mật thiết. Ngoài ra còn có ban couble, nghĩa là một người học hai ban, theo những gì Ayane biết, couble chỉ có ba lớp, mỗi lớp hơn hai mươi học sinh. Nếu so sánh đẳng cấp trong trường, những nhân vật học ban couble, đa số là phù thủy hoàng gia và rất nổi tiếng ở trường. Còn lớp ba ban trở lên, tỉ lệ có học sinh đâu là 0,0000001%. Học viên mới vào đều phải học từ lớp sơ đẳng, sau đó lấy chứng chỉ rồi học tiếp lớp thượng đẳng. Nhưng Nanami thì khác, cô chẳng học gì cả cũng trèo lên được thượng đẳng, lại còn được chọn vô lớp quý tộc trong khi cô chỉ là con người bình thường. Điều này luôn tạo cho cô một cảm giác thua kém mọi người.

Đang nói tới phần nhà kính, Ayane đột ngột dừng lại, ném ánh mắt vào hai chàng trai đồng bước trên sân vận động bị khá nhiều nữ sinh vây kín, màng thủy tinh cô nàng long lanh như rắc kim tuyến. Nami hươ hươ tay, khẽ thì thầm vô tai cô nàng.

- Miyamoto Ayaneeeee.....

Nàng ta giật mình bừng tỉnh, hết nhìn Nami rồi lại quay sang hai chàng trai đó.

- Bạn tên gì? - Ayane đột ngột hỏi.

Nami ngạc nhiên chớp chớp mắt. Tên cô ư? Nói mới nhớ, từ lúc vào đây tới giờ, cô chưa từng cho ai biết tên kể cả anh Tooya.

- Hagasawa Nanami, bạn gọi mình là Nami được rồi.

-Uhm. ok. Nami, cái tên rất đẹp. Đi thôi. - Kéo tay Nami, Ayane hỏi hã chen qua biển người đang vây quanh hai chàng trai nổi tiếng.

Nami bất ngờ bị đẩy về phía trước, rồi rít hỏi.

- Đi đâu?

Ayane quay lại, tặng cô một cái nháy mắt đầy tình nghịch.

- Đi xem quyết đấu

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: NHẬP HỌC (P.4)

Dưới cái nắng thiêu đốt của cuối trưa, hai chàng trai lẳng từ áo choàng phất phơ giữa gió, hiên ngang đứng trên sân vận động xanh rì cỏ non nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa. Anh chàng mắt tím cười chỏi bay lên, con ngươi bằng giả tóa đầy hàn khí. Anh phẩy tay, giữa lòng bóng chốc xuất hiện một chùm ánh sáng.

Chàng trai tóc vàng không kém phần mỹ nam, thúc chỏi lên theo, khuôn mặt anh trắng không tì vết, cặp lông mày thẳng đều đen nhánh, phải nói sao cho nên nhỉ? Trông anh như tạc từ một bức tượng ra vậy, vừa phong trần lại còn rất đẹp trai. Nhếch mép cười thâm hiểm, anh xòe bàn tay, phóng ra một tia lửa lớn.

Chàng mắt tím lách mình, phản biện bằng chùm ánh sáng chói lọi, đồng thời đứng thẳng bằng trên thân chỏi phòng thủ.

Cả đám người bên dưới trầm trồ ồ lên nhất loạt. Đến cả Nanami vốn không hứng thú cũng phải thót tim run sợ. Anh chàng mắt tím diễn trai đó không phải là người Ayane gọi hôm cô đi cùng anh ta sao? Honso... nhớ rồi, anh ta là Honso. Anh ta... mạnh quá.

Một quả cầu lửa với sức nóng kịch liệt lao về Honso, anh niệm chú tạo kết giới ánh sáng sau đó phản kích. Tóc vàng không chịu thua, điều khiển quả cầu tấn công dữ dội. Trận đấu diễn ra quyết liệt, hai bên ngang tài ngang sức, mãi tới khi cả hai cây chỏi đã tàn tạ, họ mới kết thúc trận đấu.

Ayane xem không chớp mắt, cái nhìn luôn hướng lên chàng trai tên Honso. Đợi họ xuống đất, cô nàng liền kéo theo Nami chen qua đám đông, tiến về chỗ họ. Vừa đi, nàng vừa hô lớn.

- Ban ki luật đây, ban ki luật đây. Xin tránh đường.

Và dĩ nhiên là cách này hiệu quả. Chỉ ba phút sau, cô và Ayane đã hiện hữu trước mặt hai chàng trai ấy. Ayane chống nạnh, hùng hổ.

- Vi phạm nội quy phá hoại tài sản nhà trường, đề nghị viết giấy phạt.

Nami nghe mà xém té ngã, vừa nãy còn ngắm người ta như nhìn thấy vàng, giờ lại dữ tợn yêu cầu phạt tội.

Honso cầm khăn lau đi mái tóc sũng mồ hôi, quay qua Ayane và...lè lưỡi chằm chọc.

- Ôi, tiểu thư Miyamoto, bạn lên chức giám thị hồi nào vậy? Sao mình không biết nhỉ?

- Mitsuke Honso, cậu đứng lại đó cho tôi.... - Ayane tức giận, vơ luôn cây chỏi dưới đất rượt theo Honsu.

Nami ngơ ngác, mắt to mắt nhỏ nhìn hai người họ. Hai người đó quen nhau ư? Cái tên mắt tím sao lại thay đổi nhanh như vậy? Về mặt dừng dừng, lạnh lùng hôm kia bị bóp méo tới khó tin nổi. Nami đứng như trời trồng, ngược mắt nhìn kẻ tóc vàng cạnh mình. Hắn đang uống nước, chiếc áo choàng nhàu nát nằm gọn trong tay, bên ngoài là áo sơ mi caramel và quần âu đồng màu, cái dáng cao dong dong cùng cơ bắp rắn chắc thoáng ẩn hiện sau lớp áo mỏng, khiến Nami càng phải ngẩng cao đầu.

Ném cái nhìn thẳng vào mắt Nami, chàng trai hừ lạnh, rồi bỏ đi nốt.

Honso sống dở chết dở, cố gắng vẫy tay gọi bạn.

- Riuzo... đợi tôi với. Á... đừng đánh nữa Ayane, mình biết lỗi rồi mà.- Sau đấy là một tràng kêu cứu thảm thiết vọng lại. Nami khúc khích lắc đầu, cái cặp đôi kì lạ này, thật khiến cô khó hiểu.

Hiệp đấu kết thúc, thắng thua không định. Những cây chỏi nát bươm nằm sõng soài trên bãi cỏ non. Chàng trai Riuzo gì đó vừa khuấy dạng, một đám nữ

sinh bỗng nhào vô đẩy Nami qua một bên, tranh nhau giành giật hai cây chổi hồng. Nami thoáng thắc mắc, họ đem thứ đấy về nhà làm gì? Kì niệm đồ hotboy từng dùng chẳng? Cũng có thể lắm, hai người ấy đẹp trai thế kia mà, tôi cô còn có chút cảm giác liêu xiêu.

Toan bước đi, trước mắt Nami bị tia lấp lánh ở đâu chói vào. Theo phản xạ, cô đưa tay nheo mắt, lượm thứ vừa phát quang lên. Nó nằm ngay dưới chân cô, là một chiếc nhẫn bạc khắc đầy chữ lạ, bên trong còn tạc cái tên "Tsutoshi Riuzo". Có lẽ là của hắn, tên tóc vàng kiêu ngạo. Đút vật nhỏ vô túi áo, Nami nhón chân về phòng. Ngày mai, cuộc chiến sẽ bắt đầu.

Hagasawa Nanami - cố gắng lên!

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: NGƯỜI CÁ - SỰ TRỖI DẬY CỦA NƯỚC. (P.1)

Nhờ Ayane mà Nami nhanh chóng tìm ra phòng giáo sư Sena, cô tân trang lại đầu tóc, quần áo rồi lịch sự gõ cửa.

- Mời vào. - Một thanh âm trầm lạnh vọng tới.

Nami khẽ run, song lấy hết can đảm nhón chân bước vào.

Người phụ nữ đang loay hoay cầm bình bông nom thì đã ngoài bốn mươi nhưng nhan sắc chỉ tầm ba mươi, bà mặc áo khoác len cổ vest dài qua bắp chân, mất đeo kính cận, mái tóc nâu búi cao tận đỉnh. Nghe tiếng cửa mở, bà quay lại nhìn cô, cảnh hoa trên tay bỗng rụng rớt xuống.

Libra... chính là nàng công chúa năm nào bà bế trên tay chạy thoát đây ư? Trông con bé lớn quá, khuôn mặt mới giống nữ hoàng và đức vua làm sao. Cuối cùng sau mười bảy năm chia xa, bà cũng có cơ hội gặp lại công chúa. Nhớ năm đó, lòng bà đau như cắt khi giao huyết mạch duy nhất của hoàng tộc cho đôi vợ chồng giàu có đấy. Vì muốn bảo vệ Nami nên bà đành cắt đứt mọi liên lạc với gia đình nhân nuôi cô, mẹ Suria nhất quyết sẽ không để cô sống nếu mẹ ta tìm được cô. Trước khi hành tẩu phù thủy rơi vào cõi chết, Sena bà phải thức tỉnh sức mạnh trong cô - sức mạnh bất tử của nữ hoàng Libra Angela The Fence III.

Trở về về điểm đàm ban đầu, Sena mời Nami ngồi, đích thân bà pha trà tặng cô, là pha bằng tay, không dùng phép thuật.

- Em là Hagasawa Nanami? - Vừa rót nước, bà vừa hỏi.

Nami đảo mắt quanh căn phòng. Nơi này không giống những chỗ khác, ngoại trừ quả cầu thủy tinh trong suốt trên bàn làm việc, mọi thứ đều là vật dụng của con người. Ngay cả cách bà cầm hoa và pha trà, đều không sử dụng phép thuật. Chả nhẽ, giáo sư Sena cũng thuộc dòng máu loài người?

- Cô không phải con người. Chỉ là thói quen thôi. - Đẩy tách trà thơm nóng qua Nami, bà gác hai tay lên đầu gối bất chေo.

Nami bỗng xấu hổ cúi gầm mặt. Đáng ra cô không nên nghĩ ngợi lung tung khi đang trò chuyện với các giáo sư biết - đọc - suy - nghĩ người khác. Nếu là giáo viên bình thường, Nami có thể trù ẻo người đó mà không sợ bị phát hiện, còn đối với phù thủy, chỉ tóm gọn một câu " Xin đừng có đại! "

- Em không cần phải quá sợ cô. Sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau, vì vậy có gì không thoải mái thì hãy nói cô biết. Cô là Sena Rikako, giáo sư bảo hộ, sẽ giúp em nâng cao sức mạnh trong quá trình học tập.

- Nâng cao sức mạnh à? - Nami thoáng ngạc nhiên, có cần thiết như vậy không? Cô chỉ muốn trở thành một phù thủy bình thường, sử dụng khả năng mình học được, giúp đỡ những người xấu số như cô. Nâng cao sức mạnh làm gì cho phiền phức.

- Cuối mỗi chiều, hãy đến phòng cô. Cô sẽ dạy em, cách trở thành một phù thủy vĩ đại.

Và giờ đây Nami thật sự shock đến xém phun toàn bộ số trà trong miệng. Hình như mới có con gì chui vô tai cô thì phải. Phù thủy vĩ đại? Từ một kẻ tầm thường không mang bất kỳ dòng máu phù thủy nào như cô?

- Cô biết sẽ rất khó khăn để thực hiện điều ấy, nhưng em thì khác Nami à. Em có thể. - Nhìn Nami chăm chú, giáo sư Sena nghiêm túc nói.

Bất giác run nhẹ, cô nuốt nước bọt đánh ực.

Với cô Sena thì có thể nhưng với Nami thì không. Một chút năng khiếu pháp thuật cô cũng không có, bằng chứng chỉ sơ đẳng cũng không. Vậy giáo sư muốn cô trở thành phù thủy vĩ đại kiểu gì đây? Truyền năng lực như trong phim kiếm hiệp hay để con gì cắn cho đột biến gen?

Thôi, cho cô xin. Nếu bà đã mở lời mời, Nami cô không dám từ chối nhưng việc cô có thể làm tốt hay không, cô không dám chắc.

***

Trở về kí túc xá trong tâm trạng mệt mỏi, Nami đỡ người xuống chiếc giường êm ái, miệng thở phì phò, đôi mắt nhắm hờ. Cùng lúc Ayane vừa từ nhà tắm đi ra, cả người cô nàng tỏa hương thơm ngát, bộ đồ ngủ Hello Kitty đã phần nào tôn thêm sự đáng yêu ở nàng. Ayane ngừng động tác hong tóc, xà xuống bên cạnh Nami, giọng nói chứa sự nghiêm trọng sâu sắc.

- Nami à, bà là con người ư?

Dĩ nhiên là cô gât đầu thay câu trả lời. Nét mặt Ayane xây xẩm, nàng lo lắng kéo cô ngồi dậy.

- Vậy bằng cách nào mà bạn vô được đây?

- Trưởng lão Gorgon đã thay mình nhập học. Có chuyện gì sao? - Thấy bạn không bình thường, Nami bật mình lên tiếng.

Lần này thì cô nàng còn hoảng hồn hơn.

- Bạn quen trưởng lão?

- Một chút, mình tình cờ gặp bà ấy trong rừng cách đây bốn, năm ngày. Bà ấy nói mình là một phù thủy, nhưng ngài hiệu trưởng lại không nghĩ thế và mình cũng vậy. - Ôn tồn giải thích cho Ayane, Nami không ngừng nhớ tới những chuyện đã xảy ra gần đây. Những giấc mơ về người phụ nữ áo đen với nụ cười cay độc, về giọng nói thân thuộc luôn sưởi ấm lòng cô. Chúng cứ không ngừng lặp đi lặp lại, và tuyệt nhiên là cô ghét giấc mơ về người phụ nữ áo đen, nó như một con ác mộng, khiến cô không thờ nổi. Cảm giác người đàn bà đó chĩa mũi quyền trượng về mình, tuy là mơ nhưng lại rất thực, đến lúc cô tỉnh thì tất cả đã biến mất.

- Nami, có cái này mình phải cảnh báo bạn trước buổi lên lớp ngày mai. - Nói đoạn, cô nàng liền ghé sát tai Nami thì thầm - Nghe anh Tooya nói, bạn học lớp ánh sáng quý tộc. Mấy người ở đó nổi tiếng kiêu căng ngạo mạn, lại rất ghét bán phù thủy, huống hồ bạn là con người thuần chủng, nhất định bọn họ sẽ tìm cách tẩy chay bạn.

Ồ, cái này cô đã lường trước sau khi nghe Ayane kể về vấn đề trọng phù thủy khinh bán phù thủy. Dù gì cũng chịu cúi mình lép vế suốt mười bảy năm nay, chịu thêm vài năm học nữa thì đáng gì đâu, ít ra cô vẫn còn Ayane là bạn, như vậy thôi đối với cô là đủ lắm rồi.

Khẽ cười trấn an cô bạn, Nami lắc đầu ra chiều không sao hết. Ayane nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm, xen lẫn xót xa.

"Nanami này, bạn thật mạnh mẽ đó bạn biết không" - Khẽ nhủ thầm trong lòng, Ayane có ý muốn giúp cô chuẩn bị đồ cho giờ lên lớp sáng mai.

Nami đồng ý, cô cảm ơn Ayane rồi bảo bạn yên tâm, cô ra ngoài khuôn viên nhà trường hóng mát một chút, khuấy khóa xong sẽ về.

***

Chả có nơi nào cho Nami một cuộc sống bình lặng. Thời gian như một sợi xích đồng, quấn chặt cô với vô số chuyện xô bồ. Ở nhà luôn phải nhẫn nhịn mẹ kế, chuyển trường thì gặp rắc rối bởi một lí do quá vô lí và phi lí - cô là con người. Con người đã làm sao? Chả nhẽ chỉ có phù thủy mới vĩ đại thôi à. Nhặt hoàng của đất nước cô không phải tài giỏi lắm ư, sợ mười phù thủy vẫn còn chưa bằng ngài ý á.

Cho tay vô túi để giảm cái lạnh về đêm, Nami khẽ run từng đợt. Nhiệt độ trên núi giảm mạnh khiến cô không kịp thích ứng, giá như ở đây xuất hiện một ngọn lửa.

"Phụt" một ngọn lửa nhỏ bùng cháy. Cái ước mơ "giá như" của cô bỗng thành sự thực. Nami quay đầu, nhìn kẻ tạo lửa. Trong đêm tối, khuôn mặt anh hiện ra rõ nét dưới ánh sáng vàng vọt phản chiếu, tóc vàng da trắng, lại còn mắt xanh, đẹp trai tới choáng váng luôn chớ đừng tưởng bờ. Anh khoác áo choàng đen có mũ sâu chụp kín đôi mắt mị hoặc, để lộ vài sợi tóc vàng loáng nhoáng. Cởi bỏ mũ, hai tròng mắt tình cờ nhìn vào nhau, ngọn lửa trên tay anh từ từ trượt xuống. Chẳng biết tại bản năng hay trời xui quí khiến, Nami nhào tới, đưa hai ta hứng lấy ngọn lửa ấm áp.

Chàng trai tóc vàng hoảng hốt hét lớn.

- Đừng đụng vô...

Vì người thường giữ lửa sẽ bị thiêu cháy. Nhưng đã quá muộn. Cô ôm trọn miếng lửa bập bùng trên tay, nó không hề thiêu đốt cô, mà còn trở nên rất ngoan ngoãn.

Riuzo kinh ngạc tới không chớp nổi mắt.

- Cô...cô... sao có thể...

- Đừng hỏi. Đôi khi chuyện này vẫn thường xảy ra với tôi. - Nami đá lông nheo tỉnh nghịch, thích thú vờn đốm lửa cháy to.

Riuzo mấp máy :

- Cô là con người, nhưng khả năng đó chỉ có phù thủy. Huống chi nó còn là ngọn lửa tôi tạo ra, chỉ những kẻ mạnh mới đủ sức chịu đựng độ nóng trong nó. Cô thuộc hệ lửa sao?

- Tôi học ban ánh sáng, lớp quý tộc. - Ném đốm lửa trả lại Riuzo, Nami phui tay đút vào túi áo. Nét mặt của cô khi nhắc đến bốn chữ "ánh sáng quý tộc"

vừa tỉnh vừa thờ ơ.

Cứ ngỡ mình nghe lộn, Riuzo day day vành tai, hỏi lại.

- Cô nói cô học lớp ánh sáng dành cho phù thủy quý tộc? Không thể nào, cô là con người kia mà.

Nami nhún vai mặc nhiên. Điều không thể mà cậu ta nói đã trở thành có thể rồi đấy. Ít ra thì cô cũng biết trước, phù thủy ghét con người, do đó, việc sẵn sàng tâm lý với bọn họ là điều đương nhiên. Nhưng không phải tới cả Riuzo cũng ghét giống người như cô đó chứ, nếu là vậy thật thì cậu ta không đáng ở đây để nói chuyện với cô. Những phù thủy cùng chung một suy nghĩ ấu trĩ về loài người đều là những kẻ ích kỷ, độc tài, mặc dù là không ghét bỏ gì họ nhưng Nami vẫn cảm thấy lo. Tất cả bọn họ là phù thủy thuần chủng, còn cô chỉ là một con người nhỏ bé, lạc trong thế giới của họ.

Ngước mắt nhìn bầu trời đêm xuống, Nami không tránh được cảm giác cô độc đang vây lấy mình, trông mắt từ đen nhưng bình thân nay đã đổi sang đỏ quạch u buồn. Gió khẽ hát ru trên từng ngọn cây xào xạc, khuyếch tấu một bản tình ca cuối hạ, dệt nên bức tranh diễm lệ giữa một người con gái nhắm hờ đôi mắt hướng về bầu trời và một chàng trai yêu kiều ngắm nhìn cô gái. Kẻ trước người sau, chẳng ai dám mở lời, mãi tới khi từng con cú mèo bắt đầu kiếm ăn, chàng trai mới lên tiếng, xua đi sự si mê trong lòng.

- Muộn rồi, về phòng đi.

Nami mở mắt, tiến đến chỗ cậu, xòe ra bàn tay bé nhỏ, và một chiếc nhẫn bạch kim xuất hiện.

Riuzo ngạc nhiên sờ tay lên cổ. Sợi dây chuyền xỏ chiếc nhẫn của cha đã biến mất, có lẽ là cậu đánh rơi trong trận giao hữu với Honso hồi chiều. Và dĩ nhiên người nhặt được nó không ai khác ngoài Nami.

- Hình như vật này là của cậu phải không?

Lấy lại thái độ lạnh hơn băng bắc cực, Riuzo xoay người phù định.

- Không phải.

Nói rồi cậu bỏ đi, để lại Nami với cái nhìn ngơ ngác xen lẫn khó hiểu. Không của hắn ta, vậy tại sao trong nhẫn lại khắc tên Riuzo?

Trở về kí túc xá nam, Riuzo ôm ngực thở dốc, sao tìm cậu lại đập nhanh tới vậy, chả nhẽ là nội thương trong buổi thi đấu chiều nay. Không thể như thế được, cậu không hề dính đòn của Honso, nội thương, sao có thể nội thương. Nhưng cô gái đó, đôi được màu mắt. Con người không bao giờ làm được chuyện đấy, tới cả phù thủy cũng không thể, đặc trưng của phù thủy bọn cậu chính là đôi mắt, cho dù tòa thân có biến đổi thì màu mắt cũng không đổi. Vậy một con người như cô ta, tại sao lại làm được?

- O, Riuzo, cậu về khi nào vậy? - Honso đang ngồi thiền, nghe tiếng mở cửa liền mở mắt.

Riuzo mệt nhọc trèo lên giường, vắt tay trên trán suy tư. Bỗng dưng, cậu nhớ tới điều gì đó, chợt ngồi bật dậy, ngẩng đầu lên giường trên ngó Honso.

- Đây Mitsuke, cậu học lớp ánh sáng quý tộc phải không?

Chàng trai mắt tím búng tay bật ra một chùm sáng, ngao mạn vỗ ngực ra oai.

- Cái đó cậu còn phải hỏi. Đẹp trai, tài giỏi, ga lăng, nổi tiếng, mình chính là đại minh tinh lớp ánh sáng đây.

Riuzo bè biu chề môi. Cái tên này lâu lâu lại dờ thói tự sướng.

- Lớp cậu có học sinh mới, là một con người. - Kê tay làm gối, cậu im lặng thốt.

Sắc mặt Honsu bỗng trở nên tối sầm. Lặng thinh một hồi, cậu nghiêm giọng, đôi mắt tím bị một lớp băng bao bọc, khiến người nhìn không rét mà run.

- Cô ta là bạn cùng phòng với Ayane. Vài ngày trước, chính trưởng lão Gorgon đã đưa cô ta tới đây.

- Trưởng lão? Cô ta quen biết trưởng lão ư? - Đến lúc này thì Riuzo thật sự nghi ngờ về cô gái này. Là con người nhưng lại học lớp quý tộc, là con người nhưng có khả năng của một phù thủy. Cô ta...không đơn giản chỉ là người, mà còn là một thứ gì đấy bí ẩn.

Thật là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: NGƯỜI CÁ-SỰ TRỖI DẬY CỦA NƯỚC (P.2)

Ngày đầu tiên đi học, Nanami không tránh khỏi cảm giác hồi hộp. Cô đứng trước gương, mái tóc đen nhưng mềm mại cột cao, bộ đồng phục bó gọn khiến thân hình mảnh mai mà cô che giấu đều hiện rõ ra. Cô với áo choàng, ôm cuốn sách giáo trình sẽ học hôm nay rồi cùng Ayane lên lớp. Lớp thủy học quý tộc cách lớp ánh sáng một hành lang, vì là ban thuộc tính mạnh nhất nên lớp ánh sáng nằm sát lớp couble hòa - ánh sáng. Các học viên phải có mặt trước bảy rưỡi điểm danh, tiết đầu của lớp Nami là môn bùa chú, nghe nói vị giáo sư dạy môn này khá khó tính, nếu vi phạm trong tiết học người sẽ bị phạt đứng cầu thang, hoặc viết bản kiểm điểm. Buổi chiều sẽ học ba môn tự chọn, các lớp có thể học chung với nhau. Đặc biệt, nhà trường nghiêm cấm học viên sử dụng chổi bay hay phép độn thổ trong các giờ học, nhưng hơn hết vẫn là cấm cúp giờ bỏ tiết.

Chỉnh chu lại cái phù hiệu hình ngọn nến trên ngực trái, Nami tò mò hỏi.

- Ayane này, cái người tên Riuzo gì đó, là ai vậy?

Ayane ngạc nhiên nhìn bạn.

- À, Tsutoshi Riuzo đó hả. Anh ấy là con trai của cựu quốc sư vương quốc pháp thuật, sở hữu một tài năng kiệt xuất và ngoại hình tuyệt vời. Năm mười lăm tuổi, ngài Tsutoshi đã gửi anh ấy vô đây, mình và Honsu chơi với nhau từ bé cơ, rồi có thêm Riuzo nữa. Một bộ ba người, nhưng anh Riuzo vẫn đẳng cấp hơn, anh ấy thi đậu ban couble hòa - ánh sáng, mà mình thấy anh xài hòa nhiều. Nghe nói, anh Riuzo chính là đức vua tương lai, vị hôn phu của công chúa hành tinh phù thủy do nữ hoàng chọn. - Ayane thao thao bất tuyệt, vừa nói, năng vừa chêm vô thêm một câu khen gọi cái kẻ tên Riuzo đó.

Nami đảo mắt, thì ra là phù thủy hoàng gia, lại còn là chồng tương lai của công chúa phép thuật. Thảo nào hắn luôn làm mặt lạnh với các cô gái, chắc hắn yêu công chúa lắm nhỉ. Tự ngẫm nghĩ, đáy lòng Nami dâng lên một chút hụt hẫng, nhưng chỉ hai giây sau đấy, cô liền thối mặt nhìn từng đoàn học sinh đang nối đuôi nhau vô trường từ các phía cổng phụ, còn cổng chính thì không hề mở.

- Tại sao nhà trường không mở cổng chính? - Nami quay qua Ayane.

Cô nàng không chú ý lắm, chỉ kẻ quoa loa.

- Bạn có nhìn thấy con sông mà cánh cổng bắc trước trường không? Người ta gọi nó là sông tử thần, một số người kể dưới sông là nơi chú ngụ của người cá, cứ mỗi mùa nước lên, tức là thời gian học viên nhập học, nếu đi qua đây sẽ bị người cá bắt mất. Lúc mới vào trường mình không tin lắm, nhưng năm ngoái, vào mấy ngày này, một số xác chết học sinh đã nổi trên mặt nước. Các giáo sư thử rất nhiều cách để lấp con sông nhưng đều bị mụ Suria ngăn cản.

- Suria? - Nami kinh ngạc, cái tên này, hình như cô đã nghe ở đâu đó.

- Chuyện dài lắm. Nên hiệu trưởng buộc phải đóng cổng chính vào ngày khai giảng đầu tiên. Nếu bạn muốn biết thêm có thể lên thư viện tìm sách, nhưng những cuốn sách ấy chỉ có trong đây sách cấm, rất khó mượn. Mà thôi, về phòng mình sẽ kể bạn nghe tiếp. Đến giờ vô lớp rồi. - Ayane bật nắp đồng hồ phương Tây, tạm biệt Nami rồi chạy vội về lớp.

Nami mỉm cười vẫy tay chào lại. Cô thở dài, lấy hết 100% sự tự tin cộng lòng dũng cảm tiến đến cửa lớp quý tộc ánh sáng.

***

Khép nép ngoài thềm cửa, Nami cất chất giọng trong veo, khiến bà cô trên bục giảng cùng hàng loạt ánh mắt từ học sinh chĩa thẳng vào cô.

- Thưa giáo sư, em vào lớp.

Một vài tiếng suýt xoa từ những tên con trai, mấy cái liếc mắt hình mũi dao từ con gái, bà cô đẩy gọng kính gạt đầu. Nami cẩn thận đến từng bước chân, cô đứng trước lớp giới thiệu.

- Xin chào, mình là Hagasawa Nanami, đến từ Tokyo, rất vui được làm quen. - Sau câu nói là động tác cúi chào thân thiện.

Lũ con gái hừ lạnh thì thầm to nhỏ, đám con trai mắt như nở hoa, chỉ có Honso là quơ tay toét miệng cười chào Nanami. Giáo sư chủ nhiệm hèm giọng nói.

- Em xuống bàn cuối đi.

Nami vâng lời, bước xuống dưới sau cái nhìn sẫm soi của vô số cặp mắt. Đặt sách vở lên bàn, cô tình cờ nghe thấy mấy nữ sinh thầm thì.

- Cô ta là con người đó.

- Con người sao? Chất lượng lớp này xuống cấp từ khi nào vậy, sao có thể để một con người bản hàn vô đây ngồi.

- Nghe nói cô ta còn chưa tốt nghiệp sơ đẳng. Chỉ có chút nhan sắc mà cũng đòi tèo cao.

Những lời xì xầm ngày một to hơn, Nami mặc kệ đem sách ra đọc. Đây không phải lần đầu tiên cô bị sỉ nhục, mấy câu này cô đã nghe suốt mười bảy năm qua rồi. Nhưng sao cô vẫn cảm thấy có chút tổn thương trong lòng.

Honso ngồi trước cô hai bàn, cậu ta đưa ngón trỏ, viết ra năm chữ sáng lấp lánh lơ lửng trên không: " Mọi chuyện sẽ ổn thôi". Nami cười giả là song chăm chú vô tiết học đầu tiên - môn bùa chú.

***

Chỉ cần tập trung và niệm đúng câu thần chú, trước hết không sử dụng đũa thần, đuổi thẳng và xòe lòng bàn tay ra dứt khoát, sẽ tạo được một chùm sáng. Đó là bài học cơ bản đối với phù thủy ánh sáng. Nhưng... Nami không thể. Cô cố gắng hết sức niệm chú kết hợp cùng động tác xòe tay, chẳng có tí sáng nào cả. Bực mình, Nami quơ tay loạn xạ, một chùm sáng mạnh bỗng chốc phóng ra. Cả lớp sợ hãi bỏ chạy toán loạn, dẫm đạp lên nhau. Honso bật dậy rút đũa phép nhưng sức mạnh của cậu không tài nào khống chế được luồng sáng, nó đẩy cậu bắn xa vài mét sau đó hạ tọa tại bàn giáo viên, kết quả cả người giáo sư bùa chú đen như cục than, tóc không sét đánh mà cũng dựng đứng. Nami hốt hoảng rút tay ra đằng sau, nhìn cô giáo đang tức giận tới xi khói trắng, rồi lại nhìn Honso được các bạn đỡ dậy. Trước khi bước ra khỏi lớp, câu cuối cùng cô nghe được chính là tiếng thét chói tai của cô bùa chú.

- Hagasawa... em ra ngoài ngay cho tôi.....

Thế là ngày đầu đi học bị đuổi ra ngoài chỉ vì cô sơ ý mạnh tay khi làm phép.

Đội Nami khuất dạng, Honso trở về chỗ ngồi với khuôn mặt lạnh như tiền, khiến lũ con gái xì xón vừa nãy cũng chẳng dám đụng. Cậu đưa tay sờ cằm, đắm chiêu suy nghĩ, sức mạnh ánh sáng cô tạo ra nằm ngoài tầm kiểm soát của cậu, nó rất mạnh và còn rất nhanh. Một con người không thể làm được điều đó. Có cái gì đấy khác thường ở Nami, hẳn là điều Riuzo cần biết.

***

Đi lang thang không phải việc Nami thích, nhưng đứng một chỗ lại càng làm cô khó chịu. Lê chân một cách vô định hướng, cô không biết mình đã đứng trước cổng chính từ lúc nào. Một luồng dự cảm ập đến tư duy, mách bảo cô, có thứ gì đó không ổn sau cánh cổng này. Như một phản xạ phi điều kiện, Nami đưa tay chạm vào mặt cổng đóng chặt, cao hơn vài chục mét, cô nhắm mắt. Một giây dao động.

Tâm trí cô tràn ngập màu xanh dương, là nước, là biển nhưng sao lạnh quá, những khe nứt nẻ loang lổ đầy màu của máu, đỏ quạch, sóng sánh và tanh tưởi.

Một người phụ nữ trong suốt, đang chảy máu. Cô ta gào thét thúc giục cô gái trẻ bé đứa nhỏ bên kia bờ mau chạy đi. Nước bị vấy bẩn bởi máu của người phụ nữ đó - người cầm trên tay cây quyền trượng nước tinh khiết.

Mở mắt bừng tỉnh, Nami thờ dốc bỏ tay khỏi cánh cổng, nhưng cánh cổng đấy đã biến mất và cô đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, có rừng cây rậm rạp, có con sông trong vắt, đối diện cô, là cổng chính trường Witchcraft nhưng khoảng cách là một dòng sông, không có chiếc cầu nào bắc qua cả, hay chính xác hơn, cánh cổng trường là cây cầu khi hạ xuống. Nami nhận ra một điều vô cùng kinh khủng, đó là cô đang ở ngoài trường và trước mặt là con sông từ thần mà Ayane nói. Sao chuyện này có thể xảy ra chứ? Chính giấc mơ ấy đã đưa cô tới đây ư?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: NGƯỜI CÁ-SỰ TRỖI DẬY CỦA NƯỚC. (P.3)

Mặt sông im ắng không một gợn sóng, những chiếc lá xoay tròn trên không trung rồi từ từ đáp xuống nước, tạo ra một vết loang lẩn tăn tắp mê hồn. Nami chăm chú dạo quanh bờ một vòng, song dừng chân gần một góc cây phong lớn. Cô cúi đầu nhìn vào mặt sông trong veo, khe khẽ.

"Trong lành và tinh khiết thế này, tại sao lại gọi là sông từ thần? "

Suy nghĩ vừa thoáng qua, dưới nước hiện lên một chiếc bóng đen, nó có khuôn mặt không rõ hình dạng nhưng đôi tai lại rất nhọn. Một thanh âm mỹ miều vang lên từ dưới đáy.

- Hãy nhìn vào mắt tôi... và tôi sẽ cho bạn biết... tôi là ai..

Giọng nói đó ngân dài, vừa mê hồn vừa trong vắt, như rót mật vô tai, khiến kẻ nghe say đắm rồi tự nhấn chìm mình theo cái bóng ấy. Ngay cả Nami cũng vậy, cô như kẻ lạc vào mê hồn trận, mắt hoa lên và chỉ muốn lao người xuống dòng nước. Không thể kiểm soát trí não, thần kinh vận động bị ức chế, đôi tay cô vờn ra, không suy nghĩ, không lí trí, mà chỉ tồn tại bản năng, với lấy chiếc bóng mị hoặc đang dần dần nhô lên.

Bỗng...

Uỳnh....

Nước văng tung tóe, ướt sũng người cô. Nami đột nhiên bừng tỉnh, mắt đau đến nhức đồng tử, cô lắc đầu ổn định thần kinh, nhìn lại mặt nước. Chẳng có gì ngoài sự tĩnh lặng, giọng nói ma lực vừa rồi đã xém kéo cô xuống. Thì ra đây mới là bộ mặt thật của dòng sông từ thần, dấu sau vẻ dịu dàng là cái chết bất ngờ. Đó là lí do vì sao các học viên luôn bị chết đuối mà không biết đã có chuyện gì xảy ra với mình. Vậy, kẻ vừa đánh thức cô...

- Ô, không ngờ chỗ này cũng có loài sinh vật xinh đẹp tới vậy. - Tiến tới chỗ Nami là một anh chàng tóc bạch kim, dáng người cao thon giống y con gái,

mặc trên mình bộ đồng phục nam sinh trường Witchcraft, ở ngực có chiếc phù hiệu xanh trắng, một nửa hình ngọn nến, một nửa hình giọt nước. Anh ta học ban couble. Thảo nào trông đẹp trai vậy nhưng ánh mắt anh nhìn Nami rất kì lạ, chủ yếu dán vào phần ngực và mông. Cái gì đây? Là biến thái ư? Không phải chứ, cô chỉ mới thoát khỏi nguy hiểm chưa đầy năm phút, giờ lại gặp cáo già. Ngày đầu tiên đi học của cô sao lại thế thảm thế này.

- Anh là ai? - Nami dừng dừng hỏi.

Chàng trai hất tóc chỉ vào mặt mình.

- Em không biết tôi?

Một cái lắc đầu nhẹ là câu trả lời của cô. Anh chàng xem nữa là té ngửa, vỗ ngực, ra uy.

- Em có thật là học sinh trường Witchcraft không vậy? Đến Yashida Akito mà cũng không biết sao?

Lại một cái quậy đầu ra điều không hiểu. Yashida tức tở nổi đóm mắt. Không cô gái nào trong trường phù thủy Witchcraft không biết đến anh. Yashida Akito - kẻ được mệnh danh là bông hoa không bao giờ tàn, sở hữu một đội ngũ người yêu hùng hậu, toàn các cô gái trẻ thanh gia vọng tộc. Người như cô cho dù theo có chiều hướng cổ hủ thế nào cũng phải nghe đến tên anh chứ.

- Em thật sự không biết tôi? - Như muốn phủ định đáp án của cô, Yashida cố gắng nhấn mạnh.

Nami nóng mặt.

- Tôi đã nói không biết là không biết. Anh này hay nhớ?

Ngửa người bất ngờ, Yashida neho mày, thì ra là nói được, vậy mà cứ gật với lắc, còn khiến anh tưởng cô bị câm. Nhưng giọng nói cô mát như suối ấy, khi tức giận lại càng xinh đẹp hơn. Anh thích rồi đây.

- Đây cô bé, em không vào học à? Nếu có người phát hiện em ra đây, em sẽ bị kỉ luật đó. - Vừa nói, anh vừa thêm chút châm chọc.

Nami chột ngữ ra. Đúng rồi, cô bị lạc, làm sao để vào trường bây giờ. Nếu tới cổng phụ ít nhất cũng phải đi tầm nửa tiếng, vậy sẽ trễ học tiết sau.

- Anh cũng không học đây thôi. - Không thể bay, cũng không thể độn thổ, vậy thì đành sử dụng mỹ nhân kế.

- Anh ý à? Chỉ là nhập học hơi muộn một chút. Anh học ban thủy - ánh sáng, cách lớp em hai lớp.

Nhìn vô cái phù hiệu trên áo Nami, anh nở nụ cười đẹp mê hồn. Giờ thì chẳng biết ai trúng kế ai.

- Muốn đi chung chứ? Anh sẽ không lấy phí.

Và dĩ nhiên là cô gật đầu lia lịa. Ngủ sao không đi, tự nhiên bị kéo ra ngoài này, đúng là rắc rối.

Yashida huyết sáo, một chiếc chổi son bóng bỗng từ trời bay xuống, thẳng băng trước mặt anh. Vẫy tay gọi Nami, anh vỗ vỗ vào cán chổi.

- Hôm nay lại có người đẹp quá giang. Số ta đào hoa nên mi chịu thiệt tí nhá.

Nami nghe mà sồn da gà. Giúp cô ngồi đúng tư thế trên thân chổi, Yashida nhảy lên ôm lấy cô từ đằng sau. Nami giật thót, cơ mặt căng ra. Trời ơi, hấn đúng là biến thái.

Thúc chổi thần bay đi, khoe miệng Yashida không dấu nổi nụ cười. Nói thật nhé, mặc dù đào hoa thực nhưng đây là lần đầu tiên anh chở một cô gái trên cây chổi của mình.

Cảm giác rõ mới mẻ. Cô gái này, khiến anh... rất hứng thú. Đặc biệt là đôi mắt ...có gì đoá khác thường

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: NGƯỜI CÁ - SỰ TRỖI DẬY CỦA NƯỚC (P.4)

*Đại sảnh đường: Căn tin trường Witchcraft

***

Vừa bước đến cửa lớp, Ayane từ đâu ập tới, ôm chầm lấy Nami, mắt ngân ngấn lệ, bên cạnh là Honso cười hi hi và Riuzo mặt lạnh tanh. Ayane kéo tay

cô hỏi dồn.

- Bạn không sao chứ? Mình nghe Honso nói bạn bị phạt. Mình tìm bạn khắp nơi mà không thấy, làm mình lo chết đi được.

Lời Ayane vừa dứt, Riuzo quay sang Honso nhú mồm.

Vẫn là nụ cười khi khi này, nhưng giờ thì pha chút thần bí, Honso nhún vai hàm ý sẽ kể chuyện này sau buổi học.

Nami khoác tay Ayane trấn an:

- Mình chỉ đi dạo quanh trường thôi - Song nhìn Honso hỏi - Honso này, cậu biết Yashida Akito là ai không?

- Yashida Akito? Ý bạn muốn nói cái tên háo sắc lớp couble thủy - ánh sáng á hả?

Gần giọng, nhấn mạnh từng chữ, Ayane đẩy nghiêng hai từ Yashida Akito, ánh mắt hằn lên tia tức giận. Honso thần nhiên đáp, quơ tay quạt quạt cho nàng kia hạ hỏa.

- Hắn là đối thủ truyền kiếp của Riuzo, mặc dù học lớp couble nhưng sức mạnh thủy cực kì đáng gờm. Thân phận tên này khá phức tạp, tốt nhất bạn đừng nên dính vô hắn.

- Phải đấy. Mình thật hối hận khi không dùng chổi đánh gãy cái tay hư đốn của hắn. - Ayane hùng hổ xấn tới, cả cơ thể bốc lửa ngùn ngụt.

Với tính cách của Yashida, Nami cá chắc, hắn thế nào cũng đã đắc tội gì đó với cô nàng hội trưởng hội bảo vệ quyền lợi học sinh này. Cứ nhìn huyết sắc của Ayane mà xem, không hỏi cũng biết liền.

Cả đám í ới một lúc thì chuông vào lớp reo. Ayane sút sùi chia tay Nami, Honso nghiêng đầu, bỏ tay vào túi, lẳng tử bước đi, còn tên Riuzo trầm lặng này giờ, hần lướt qua cô, dừng lại một chút.

- Becareful (Cẩn thận) - Rồi đi thẳng.

Nami đứng hình vài giây, đáy mắt nổi lên tia mừng rỡ song cũng bị tiếng gọi Honso nhấn chìm. Tại sao Riuzo lại nói vậy? Anh ta lo lắng cho cô ư? Không thể, cô không quen Riuzo, giữa anh và cô chỉ là tình cờ trò chuyện dăm ba câu rồi mệnh ai người nấy giữ.

Trên đường về lớp, Honsu thu lại nụ cười trẻ con, liếc Nami bằng nửa con mắt, âm trầm lên tiếng.

- Cô quen Yashida?

- Không - Nami lắc đầu, lạnh nhạt trả lời.

Honsu nhướn mày, tay vẫn dứt túi, nhưng về mặt thì nghiêm nghị hẳn. Cô lên nhìn cậu, con người này thay đổi tâm trạng liên tục, từ nhí nhố tới mè nheo, xong lại từ mè nheo đến lạnh lùng, thật khiến cho người quen biết không nắm bắt được.

Đôi mắt thờ ơ, chăm chăm vào một quyển sách, mặc dù đã vô giờ học, Honsu vẫn không thể tập trung vào bài giảng của giáo sư đọc được. Cậu hiểu Nami đang nói dối, cô quen Yashida Akito nhưng lại một mực phủ nhận. Lí do cậu không quan tâm, điều cậu cần biết là cô đã ở đâu trong lúc bị phạt. Quả cầu của cậu không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ cô ở trường khi đó. Chắc chắn cô đã ra ngoài. Nhưng bằng cách gì? Kết giới của trường không cho phép học viên động thổ hay sử dụng chổi bay, dù sức mạnh có cao siêu cỡ nào, chí ít phải để lại dấu vết. Nhưng với Nami thì không. Cô đột ngột biến mất như chưa từng tồn tại, là con người mà lại có phép thuật. Mọi chuyện không chỉ đơn giản là tình cờ, năng lượng từ chòm sáng Nami tạo ra, quả thực vượt ngoài tầm kiểm soát của cậu. Chả nhẽ, cô ta là gián điệp mụ Suria cài vào?

Hagasawa Nanami, Riuzo điện hạ chắc sẽ ưu ái cô lắm đây.

***

Cuối ngày ...

Chiều tà như máu...

Nanami ngược nhìn bầu trời...

Trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ về giấc mơ người đàn bà cầm quyền trượng nước. Ayane từ lớp tự học bước ra, khoác tay cô.

- Chúng ta đi ăn tối thôi.

Nami chần chừ, giọng ấp úng.

- Ayane... mình ...muốn luyện tập.

- Luyện tập? Nhưng bạn phải ăn đã mới có sức...

- Không sao, mình sẽ ăn sau. Bạn đi trước đi.

Ayane ngậm ngùi ôm chồng sách đi trước, gờ tay tạm biệt Nami. Cô vẫy tay chào lại nàng ta, song rào bước đến khu tháp giáo viên.

Riuzo lãnh đạm sải chân về đại sảnh đường. Cả hai gặp nhau, ánh mắt trao đổi đầy tia phức tạp. Và cả hai lại lạnh lùng lướt qua nhau.

***

Hồ chứa nước trường Witchcraft lần lần nhẹ vài gợn sóng. Giáo sư Sena uy nghiêm cầm cây đũa phép, tóc vẫn búi cao, áo khoác da chồn và quần bó leggings. Đẩy gọng kính lên sống mũi, cô ôn hòa nhả giọng.

- Bài học đầu tiên mang chủ đề ...Water.

- Nước à? - Nami đứng như trời trồng, trên người vẫn mặc nguyên si bộ đồng phục học sinh, chỉ khác là cô xõa tóc, chứ không cột cao giống khi học chính. Thiết tình thì cô cũng chẳng muốn thả tóc lòa xòa thế này, tại lúc này sợ chun bị đứt, vì sợ trễ giờ với giáo sư nên cô để kiểu vậy luôn. Nhìn còn đẹp hơn khi cô buộc lại.

Trời không có gió, mặt nước yên tĩnh đến bình yên. Giáo sư chỉ tay vào hồ nước, điềm nhiên thuyết giảng.

- Ta biết em học hệ ánh sáng, nhưng sức mạnh của em khởi nguồn từ nước. Nước chính là nhân tố quan trọng tạo nên sự sống, bài xích chất nhơ và thanh tẩy tội lỗi. Em cần nắm được về tính túy của nước, biến nước thành chính bản thân.

Nami vẫn chưa hiểu lắm. Biến nước thành chính bản thân? Nhưng bằng cách nào?

- Cách nằm trong đây - Sena chỉ đũa thần lên chán - Nhưng trước tiên, ta muốn em điều khiển được nước.

- Nhưng thưa giáo sư, em chỉ là con ng...

- Nếu em còn giữ cái ý nghĩ lệch lạc ấy, em sẽ không bao giờ trở thành phù thủy được. Nami, em đặc biệt hơn một con người, họ không thể nhưng em thì có.

Cắt ngang lời phân bua của Nami, giáo sư nhìn xoáy vô đôi đồng tử đen láy của cô trịnh trọng nói. Nami đứng hình, cô không nghĩ mình quan trọng tới vậy, một kẻ bị xã hội nhún chìm như cô chỉ đủ sức chống chọi với số phận.

Cảm nhận của cô về...

Nước....

Không thanh khiết như ta nghĩ...

- Ta sẽ bắt đầu từ bài học căn bản nhất, dùng suy nghĩ để điều khiển.

Đứt lời, giáo sư Sena vung tay, nước dưới hồ bỗng dựng đứng lên, như một cột sóng cao, chảy đều đều y một dòng thác.

Nami kinh ngạc tròn xoe hai mắt. Sao cô có thể làm được như vậy trong khi chút hiểu biết về nước cô cũng không có.

- Dễ thôi, chỉ cần tập trung và nghĩ đến nó, tuyệt đối không phân tâm. Nhìn kĩ nhé.

Cô Sena chuyển hướng cánh tay, một luồng sóng ập về phía Nami. Cô sợ hãi đến quên cả thở. Khi khoảng cách giữa cô và ngọn sóng chỉ còn đếm bằng milí, Sena đột ngột hạ tay, ngay lập tức số nước đổ xuống, rơi ào ào như một trận mưa. Sena mỉm cười nhìn cô.

- Em có thể làm nhiều hơn thế. Cố gắng, dùng bộ não để chi phối nước, hãy chứng tỏ, em là chủ nhân, không phải nước.

Một tháng sau đó, ngày nào Nami cũng chăm chỉ luyện tập, mỗi buổi tối cô đều ướt rục trước khi về tới kí túc xá. Ban đầu Ayane còn lo lắng hỏi thăm, nhưng Nami chỉ im lặng chỉ vào bờ hồ, mấy hôm sau đấy, nàng ta cũng chẳng hỏi nữa.

Tooya thường xuyên mang bữa tối đến cho Nami, giúp cô một số bài tập trên lớp, anh đối cô cực tốt nhưng có lẽ tại anh chưa biết cô là con người. Honso tặng Nami vài cuốn sách nói về ánh sáng, Riuzo thỉnh thoảng cũng ghé qua nhưng không bao giờ liếc cô dù chỉ là một cái. Còn Yashida, kể từ hôm đầu tiên gặp mặt, cô không thấy anh nữa, chắc lại đang tí tởn bên em nào mới đây. Cuộc sống cô trôi đi khá bình lặng, sức mạnh tăng lên không ít nhưng căng thẳng với lũ phù thủy quý tộc trong lớp lại chẳng giảm đi chút nào.

Hè sang thu đến, gió trời đột nhiên mát hẳn, không còn cái nắng chói chang vào mỗi giờ học bay, phòng thí nghiệm độc dược và nhà kính thảo dược cũng bớt oi bức. Công chính nhà trường bắt đầu trở lại hoạt động, những tin đồn về người cá dưới con sông trước trường hằng năm đã lắng xuống ít nhiều.

Chiều tối, Nami vẫn như mọi ngày, tiếp tục với bài học về thao tác điều khiển nước. Cô đứng trên bờ hồ, từ từ nhắm mắt, mở rộng lòng bàn tay, đặt toàn bộ tâm trí vào mặt nước. Một chút dao động, nước rung rinh, từng hạt nhẹ nhàng bay lên, cách lòng hồ khoảng chừng năm cen ti mét, cố gắng hơn nữa, mọi thứ vẫn vậy, trán cô tỏa mồ hôi, hơi thở dần khó nhọc. Một chiếc lá từ từ đáp xuống, Nami thờ đốc, thu tay về.

Lại thế nữa, cô không làm được.

- Cô biết thao túng nước?

Chiếc lá chột bốc cháy, Riuzo đứng tựa lưng thân cây, mái tóc phát phơ rủ mắt, đồng phục áo trắng bỏ ngoài quần tây đen không mặc đúng qui định, đồng tử xanh biếc nhìn cô xoáy sâu.

Nami cởi áo khoác, vắt ngang tay, với lấy chai nước uống một mạch.

- Không hẳn, chỉ là một chút. - Ngồi xuống bãi cỏ cạnh hồ, Nami lạnh họng lên tiếng.

Riuzo cười khẩy, vòng tay khoanh trước ngực.

- Cô là con người.

- Nhưng không có nghĩa tôi không có sức mạnh. - Nami lập tức tiếp lời, ánh mắt bén tia sắc lạnh.

Cậu lại cười, nụ cười đẹp đến mê hồn. Nhưng Nami không hề chú ý. Cô ngẩng mặt lên trời, hoàng hôn đã tắt, chỉ còn vầng mây hồng, lấp ló một vài vì sao.

Bỗng..

Bùm... một tiếng nổ lớn, cả cô và cậu đều đồng hướng nhìn lên nền trời. Hàng chữ Dangerous đỏ thẫm hiện rõ dưới lớp mây đen dần.

Riuzo đứng thẳng, quay đầu ra nơi phát tín hiệu.

Bắn pháo là cách nhà trường thông báo việc gì đó. Dangerous... nghĩa là... nguy hiểm.

- Muốn đi không? - Cậu nhìn cô hỏi.

Nami gật đầu rồi cả hai cùng hướng lối cổng chính mà đi. Vì..đấy là nơi thông báo xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: NGƯỜI CÁ - SỰ TRỖI DẬY CỦA NƯỚC (P.5)

Con bạch ưng lớn bay lượn trên bầu trời, hạ cánh tại khung cửa sổ hình chữ nhật ở văn phòng hội học sinh. Phùng một cái, bạch ưng liền biến thành một chàng trai cao ráo, thân mình thon nhỏ y hệt con gái, mái tóc bạch kim buộc gọn sau gáy, áo choàng khề đùng đưa. Cậu cúi đầu.

- Hoàng tử.

Người con trai phệ điểm ngồi trên sofa, tay chống cằm, hai chân bắt chéo, dáng vẻ vô cùng uy nghiêm, quý phái. Hất ra vài sợi tóc vàng hoe, anh lạnh lẽo ném cái nhìn vô cảm về chàng trai tóc bạch kim.

- Nói. - Một từ ba chữ, ngắn gọn nhưng đủ hiểu.

Yashida cung kính.

- Pháp sư muốn gặp người, nội trong tuần này người phải trở về.

- Ta biết rồi. Nhà người lui đi.

- Hoàng tử, còn cô gái đó...

- Ta đã cho người điều tra.

- Vâng, thưa hoàng tử.

Kết thúc cuộc đối thoại tưởng chừng như đóng băng cả căn phòng, Yashida gấp mình nhảy ra khỏi cửa sổ.

Chàng trai tóc vàng nhẹ cười, những giọt nước trong bình bỗng bay lơ lửng trên không, hợp thành hình một cô gái, với ánh mắt bàng quang xen lẫn bí ẩn.

Hagasawa Nanami là con gái Tô Diệp - bán phù thủy hệ ánh sáng, không phải con người bình thường.

***

Nami hoảng áo khoác lên người, chạy vội theo Riuzo và dừng chân cạnh anh Tooya, ở đó cũng có Honso, cậu đang giúp Ayane làm việc. Hầu như tất cả học viên đều tập trung ở đây.

Tooya mỉm cười thân thiện.

- Lâu rồi không gặp, Tsutoshi.

Riuzo không để tâm đến câu chào hỏi của Tooya, lạnh băng ngoái về hướng cổng. Nami bần thần, nuốt nước bọt xuống cổ họng.

- Có chuyện gì vậy anh Tooya?

Mặc dù biết chuyện này chả hay ho gì, nhưng cô vẫn thấy tò mò.

Tooya im lặng hồi lâu rồi chỉ tay về phía cái cổng, chùm khăn trắng muốt, đang được các anh khóa trên mang đi. Thầy giám thị bước tới, Ayane đáp chối xuống mặt đất, tiến lại gần Tooya. Mọi người đồng loạt cúi chào.

- Nạn nhân là XX, lớp mộc năm nhất. Theo lời kể của các bạn quanh đó, khoảng cuối tiết học tự chọn, cậu ta đã ra khỏi trường và đi bằng cổng chính. - Tooya đọc nguyên văn trong tập tài liệu cho thầy giám thị nghe.

Ayane kéo kéo vạt áo Nami thì thầm.

- Đây. Lại có người đuổi nước. Nami à, hôm nay cậu ngủ trước đi, mình phải giải quyết một số việc, xong mới về được.

Gật đầu thay câu trả lời, Nami lơ đãng nhìn lối cổng chính. Đã qua mùa nước lên, sao vẫn còn xảy ra chuyện này, chả nhẽ đây là một điềm báo?

- Về thôi. - Giọng Riuzo vang lên, tuy chả ầm áp gì cho cam nhưng ẩn sâu bên trong vẫn là sự lo lắng bị cục đá che đậy.

Anh Tooya nháy mắt, đá lông mày về Riuzo, như kiểu anh cũng muốn cô rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Tiếng thầy giám thị oang oang, hồi thúc các học viên mau trở lại kí túc xá, việc ở đây giao cho hội học sinh và các giáo sư, vì Ayane nằm trong hội bảo vệ quyền lợi nên cô năng đành phải ở đây, phụ các bạn thu dọn hiện trường.

Nami được Honso và Riuzo hộ tống tới tận cửa kí túc xá nữ. Cô đứng trước cửa vẫy tay tạm biệt, Honso nhí nhố đi đầu, Riuzo sai bước, đột ngột quay lại nhìn cô.

- Khóa cửa thật chặt. - Rồi lại tiếp tục đi thẳng. Dáng cậu lêu đêu dưới ánh trăng mỏng manh, vừa lạnh giá vừa cô độc.

Nami bất giác thầm cười. Cô ngược mắt, trăng hôm nay tròn quá, tự nhiên khiến cô muốn luyện tập.

Nghĩ là làm. Mười lăm phút sau cô đã có mặt tại hồ chứa nước. Trong hồ có trăng. Trời xanh mây tím, cảnh đẹp nhưng lại ẩn chứa đầy nỗi cô tịch. Nami đưa tay, mắt chăm chăm vào mặt nước, chẳng có gì xảy ra, mọi thứ phẳng lặng như tờ. Cô thờ dài ngồi bệt xuống cỏ. Vẫn không làm được.

- Em chưa ngủ?

Tooya hiện ra giữa ánh trăng, áo thun xanh và quần âu xám khiến anh càng thêm nổi bật, vài lọn vàng hoe lò xo trước trán. Anh giờ cao tui thức ăn.

- Anh chưa ăn tối. Cùng ăn nhé.

Nami nhún vai, con ngươi đen lách chóp chóp linh động. Dù sao cô cũng chưa nhét gì vô bụng, định học xong sẽ ăn ai ngờ lại xảy ra chuyện. Nếu không gặp Tooya chắc cô quên luôn bữa tối ấy chứ.

Ngồi xuống cạnh Nami, anh thấy cho cô hộp sữa, cùng một phần sushi cá hồi - món cô thích ăn nhất.

- Anh thấy em điều khiển nước. - Cắn một miếng sushi, Tooya trầm ngâm nói.

Nami cũng chẳng giấu giếm, thuận lại mọi chuyện cho anh. Tooya nhún mồm, nhưng chỉ một giây sau đó, anh liền bật dậy, chìa tay về cô.

- Một giọt nước không thể làm nên tất cả. Muốn thử không? Anh sẽ dạy em cách thêu dệt một bức họa thủy.

Nami nhìn anh nghi ngờ. Anh giỏi thế sao? Một bức họa thủy, có tu thêm mấy kiếp, cô chưa chắc đã làm được. Huống chi, anh chỉ là một học viên tầm thường.

- Không tin anh sao? - Tooya nghiêng đầu, bàn tay vẫn chìa về phía cô.

Nami uống một ngụm nước, song cũng đặt tay mình vào lòng tay anh. Tooya kéo cô đứng dậy, nắm chặt lấy tay cô.

- Em muốn về gì? - Anh dịu dàng hỏi.

Nami sờ cảm, ưm hửm hồi lâu rồi chỉ vào anh.

Tooya lại cười. Anh luôn vui vẻ khi ở bên cô, Nami khiến anh tìm thấy bản thân trong cái xã hội mà anh tồn tại, ngoại trừ màu đen và xám, thứ duy nhất hiện hữu là... máu.

Siết chặt tay Nami hơn, anh nhè nhẹ cất tiếng.

- Được thôi. Vậy thì phải nhìn anh cho kĩ nhé.

Lời nói vừa dứt, Tooya liền nhắm mắt lại, dang rộng hai tay. Gió nổi lên dữ dội, tấp mạnh từng đợt vô người cả hai. Tóc cô bay lên phấp phới, để lộ hình mặt trăng khuyết đang lung linh tỏa sáng sau gáy. Không ai biết điều này và cũng chẳng ai quan tâm tới nó, kể - cả - Nami cô.

Mặt nước bỗng rung chuyển, từng mảng trong vắt hội tụ với nhau, xoẹt qua xoẹt lại. Nami kinh ngạc tới không kịp ngáp. Cô quay sang nhìn anh. Tooya không buông tay cô, một lúc lâu, anh nhả giọng.

- Em xem, có giống anh không?

Nami giật mình tỉnh ngộ, ái ngại dấu khuôn mặt ửng hồng đi chỗ khác. Trước mắt Nami bây giờ, là một bức thủy họa tuyệt đẹp, trong tranh không phải Tooya mà là một người con gái, với mái tóc suông xoắn dài phất phơ, vầng trán rộng, lông mày dày, và đôi mắt đượm nét u sầu. Nami thắc mắc.

- Ai đây?

- Cuộc sống của anh.

Một câu bốn từ, không ít cũng không nhiều, Tooya mặc nhiên đáp.

Nami căng mảy, nhìn thật kĩ. Người này hình như cô đã từng gặp, rất quen nhưng cũng xa lạ. Đoán xem, là ai?

- Anh Tooya, có vẻ em biết cô gái trong tranh, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Tooya bật cười thành tiếng. Mọi ngày cô rất thông minh, nhưng sao giờ lại ngây ngốc tới vậy. Anh nói thế mà cũng không hiểu ư? Hay chuyện vừa rồi đã làm kinh động đến não cô.

- Em soi gương bao giờ chưa?

Câu trả lời dĩ nhiên là rồi, chỉ có điều cô soi hơi ít, hai ngày một lần cầm có lần thứ hai. Nami gật gù khẳng định.

Tooya lại hỏi.

- Vậy em thấy cái gì trong gương?

- Là em - Nami thân nhiên đáp. Nói hết câu, cô mới ngó người nhận ra mình đã rơi vào hố lố.

Cuộc sống của anh... là cô?

Xấu hổ tới mức muốn cắm đầu xuống đất, Nami áp úng lên tiếng.

- Bức tranh rất đẹp - Nami đánh trống lảng, nhưng vừa dứt lời, cô chợt ngưng chín người.

"Bức tranh rất đẹp" không phải cô đang tự khen mình sao? Trái tim cô đập nhanh quá, chưa bao giờ cô có cảm giác này. Vừa rồi ren vừa bồi hồi.

Đột nhiên, phía cổng chính vang lên một tiếng "Bòm" mạnh. Nami quay đầu theo hướng phát ra âm thanh, tám tranh nước vụt biến mất, mọi thứ lại trở về mặt hồ.

Nami im lặng, lắng nghe giọng ai đó đang... kêu cứu. Kéo áo Tooya, Nami thì thầm.

- Anh có nghe thấy gì không?

Tooya gật đầu phủ định. Nami cố gắng vênh cao tai, giọng nói đó ngày một rõ rệt.

"Cứu tôi với... có ai không..ng...cứu tôi với...ói... Honso.. cứu mình..nh.." là giọng của Ayane.

Tình tâm một hồi, Nami bỗng bừng tỉnh. Đúng là Ayane, cô ấy đang gặp nguy hiểm. Nhanh như cắt, Nanami rút tay khỏi Tooya, tiến theo chiều âm thanh

vọng tới mà chạy. Cô chạy rất nhanh, nhanh đến nỗi chỉ còn tiếng gió thổi vù vù bên tai.

Tooya hụt hẫng trần trần nhìn mặt hồ, cô buông tay anh rồi.

***

Dừng lại ở cổng chính, tim cô như bị bóp nghẹt bởi cảnh tượng trước mặt.

Con sông dựng sóng xây thành bức tường nước xanh ngắt, vây quanh Ayane đang ngụp lặn liên tục để đấu tranh cho sự sinh tồn. Không suy nghĩ nhiều, Nami tháo giày, cởi bỏ áo gió, song nhảy ồm xuống nước. Chẳng hiểu vì sao cô lại làm như vậy, cô chỉ biết, ngay lúc này, nếu còn chần chừ, Ayane sẽ chết.

Trong khi ấy, Tooya đến sau, vội lấy pháo đỏ bắn lên nền trời một hàng "Dangerous - SOS". Riuzo và Honso cười chối đi tới, vừa rồi thánh thần của Riuzo nghe thấy tiếng kêu cứu, về cuối còn gọi Honso nên hai cậu vồn vã phóng. Không ngờ, mọi chuyện lại ra nông nỗi này.

Sương mù trắng xóa, bọt nước ở khắp nơi. Nami dùng hết sức bình sinh, đẩy cơ thể nhỏ bé về phía Ayane, cầm chắc tay cô nâng kéo tới. Ayane đuối sức, hai mắt từ từ lịm dần. Đầu Nami trống rỗng, bên tai văng vẳng tiếng gọi í ới của mọi người trên bờ.

Tập trung và suy nghĩ. Cách điều khiển nước chính là tập trung và suy nghĩ, cô chưa bao giờ làm được, nhưng hôm nay thì khác, cô nhất định phải thành công.

Nỗi sợ hãi bị ý trí vùi lấp, Nami vận khí từ tay trái, tạo ra một lớp xoáy bằng nước, nâng cả hai cô nhô dần lên. Cột sóng từ các bức tường vẫn dâng cao, nhưng đã bị các giáo sư khống chế. Trên không trung, thấy hiệu trưởng xà thấp, đưa tay ôm lấy Ayane kéo lên trước. Honso nhanh chóng đặt cô nâng trên chiếc thảm thần.

Đến lượt Nami. Hiệu trưởng với tay cô, cô ở thấp quá, ngài ấy cố gắng vươn dài hơn. Bỗng, mặt hồ chấn động mạnh, nước vọt lên lung tóe, đẩy thầy hiệu trưởng bắn ra xa. Nami tuyệt vọng chới với, ườn mình thêm cao tí nữa, nhưng dưới đáy, có thứ gì đó quán lấy chân cô và lôi tọt xuống.

Học sinh kinh hãi, giáo viên bàng hoàng. Tooya đánh mặt gọi to.

- NANAMI..MI...MI...

Cùng lúc ấy, một bóng người vụt tới, lao thẳng xuống sông. Honso cả tiếng hét lớn.

- Riuzo điện hạ..

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT.(P.1)

Học sinh kinh hãi, giáo viên bàng hoàng. Tooya đánh mặt gọi to.

- NANAMI..MI...MI...

Cùng lúc ấy, một bóng người vụt tới, lao thẳng xuống sông. Honso cả tiếng hét lớn.

- Riuzo điện hạ...

Rồi anh chàng cũng định nhảy theo, nhưng bị người khác ngăn lại. Không khí căng như chảo dầu. Nami vẫy vùng, khoang miệng căng phồng, hô hấp khó nhọc, màng mắt cay xè. Cô...không thở được. Cô buồn ngủ quá. Ý thức dần mất đi, Nami gượng chống chọi.

- Đến với ta... mau đến với ta...

Lại là giọng nói ấy, giọng nói đã suýt lôi cô đến âm ti vào hơn một tháng trước, nó xuất hiện rồi, chủ nhân giọng nói... đã xuất hiện. Ấ đẹp đến choáng váng, mái tóc hạt dẻ xõa dài hai vai, đôi đồng tử xanh biếc nhìn cô mị hoặc, bàn tay ả vuốt ve làn tóc đen nhánh của cô, thổi vào tai cô những lời quyến rũ tới khó khước từ. Ấ là một...mỹ nhân ngư.

Phùng... nước sôi sục đặc mùi hóa khí. Riuzo biết, nếu sử dụng hỏa lực dưới này chắc chắn sẽ thua cô ta - một quái vật đội lốt người đẹp. Tự khí tạo thành chùm sáng chói lọi, Riuzo hét lên, đẩy quả cầu ánh sáng về chỗ ả.

À không ngu gì mà đứng đó chịu đòn. Ném Nami ra làm lá chắn, à thu hồi yêu pháp, lặn khỏi lòng sông.

Riuzo cười khẩy, chùm sáng vừa nẩy chính ra kết giới bảo vệ Nami nhưng thời gian chỉ có hạn trong vòng một phút. Nhanh mình bơi tới chỗ Nami, cậu đưa tay vỗ vỗ má cô. Cô vẫn không tỉnh. Có lẽ là bị yểm khí. Ngay lập tức, Riuzo đặt môi cậu lên đôi môi cô, dùng chiếc lưỡi rắn chắc, cạy hàm răng cắn chặt của cô, thổi vô đây một ô xi lớn.

Nami bừng tỉnh, mắt mở tròn ngược khi thấy lips mình dính chặt với lips một chàng trai tóc vàng, mắt cô rất cay, cô không thể nhìn rõ. Nhưng lưỡi của cô đang bị lưỡi anh ta chi phối. Rất ẩm, rất nóng và rất ngọt ngào.

Năm phút sau, Nami được Riuzo đưa lên bờ dưới cái thở phào của toàn thể học viên cùng giáo sư nhà trường. Honsu lo lắng chạy tới, trên tay là hai cái khăn bông to.

- Cậu không sao chứ?

Riuzo một chân duỗi thẳng, một chân co lên, tay đặt đầu gối, nhìn Nami thờ đốc cũng chả khác gì mình. Tóc cậu ướt nhẹp, khoe mắt đỏ hoe nhưng thái độ vẫn điềm nhiên như không xảy ra chuyện gì.

Nami ôm bụng, đầu môi hơi sưng.

Cô vẫn sống, cái mạng rẻ mặt mà mẹ kể khinh bỉ do chính tay Riuzo nhặt về. Và lần đầu tiên (ý nói nụ hôn ấy nhá, cảm suy nghĩ bậy bạ) của cô đã dành cho cậu.

***

Kết thúc một đêm kinh hoàng, tất cả học viên đều nhìn Nami bằng cặp mắt khác.

Về phòng, Ayane ôm chầm Nami khóc sụt sướt. Không ngờ cô nàng đánh đá này cũng có lúc rơi lệ. Ayane nấc lên.

- Nami à, mình xin lỗi. Tại mình mà bạn suýt mất mạng.

Nami cười hiền, cốc yêu vào trán cô nàng.

- Ngốc quá đi. Đầu phải lỗi của bạn. Là do tai nạn thôi.

Ừ thì biết là tai nạn, nhưng Ayane vẫn thấy áy náy. Nếu lúc đó Riuzo không nhảy xuống, có lẽ Nami giờ đã giống cái xác kia. Nghĩ đến chuyện này, Ayane bội phần bức rứt lương tâm. Cô chỉ đi lòng vòng hiện trường, đứng cách cổng chính tới tận ba mét nhưng không ngờ vẫn bị thứ tiếng quái quỷ đầy lời cuốn. Cũng may là có Nami tương cứu, chứ là kẻ khác còn lâu họ mới làm vậy.

"Cốc cốc cốc", cửa phòng mở, thầy hiệu trưởng uy nghi bước vào, nhưng thần thái lại thay đổi một cách kì lạ, chiếc áo sơ mi của thầy khi nãy ướt sũng, đôi môi trắng bệnh, huyết sắc không còn sức sống, chắc thầy ấy đứng ngoài đó đã lâu.

Thấy thầy Miyamoto, Nami đứng chào cung kính. Thầy nhìn cô mỉm cười hiền hậu, rồi tiến đến bên giường Ayane, khẽ hôn lên trán cô nàng.

Nami bất động vài giây. Ayane thút thít, song cũng xà vào lòng thầy rống lên.

- Cha...

Thầy hiệu trưởng vuốt tóc con gái, âu yếm dỗ dành Ayane như một đứa trẻ.

Lần này thì Nami đơ toàn tập. "Cha"? Thầy Miyamoto là cha của Ayane? Đúng rồi, Ayane Miyamoto, đây là họ và tên đầy đủ của nàng, vậy mà trước giờ cô chưa từng để ý. Hóa ra là phụ tử tình thâm, thảo nào lúc ở sông từ thần, ngài hiệu trưởng lại đích thân ra tay ứng cứu. Tất cả đều vì Ayane, hổ dữ không ăn thịt con, triết lý quả là triết lý.

Ra khỏi phòng để hai cha con họ thoải mái trò chuyện, Nanami rào chân về phía hồ chứa nước. Cô đứng trước đấy, nhìn chăm chăm vào mặt hồ, hai tay vung lên, ngay khi ấy, toàn bộ nước trong hồ bỗng dựng đứng, hành động theo ý nghĩa của cô. Nami cười thầm. Bài học thứ nhất... hoàn thành.

Đêm xuống. Bóng tối bao trùm cả mái trường cổ kính, tạo nên vẻ tĩnh mịch, âm u đến rợn người. Tối nay có quá nhiều chuyện xảy ra khiến các học viên đều chìm trong tâm trạng hoang mang.

Mười hai giờ. Ánh đèn vàng vọt tỏa sáng khuôn mặt kiều diễm của cô gái đang say giấc trên giường, vài lọn tóc vàng rủ hờ bên mắt, đôi môi cô hơi cong, làm người ngắm cứ ngỡ là cô cười khi ngủ.

Nami vuron vai, ngáp một cái dài sau một ngày mệt mỏi. Đưa tay vặn nắm đấm cửa, cô chột khựng lại. Ở trong ...có người.

- Thứ lỗi cho tôi, Ayane. Tôi không thể bảo vệ em. - Ánh mắt tím nhìn Ayane trĩu mến. Nói đoạn, anh đưa tay khẽ vuốt mấy sợi tóc rối trên trán cô nàng rồi lặng lẽ bước ra khỏi cửa.

Nami lưng tựa thành tường, chân không mang dép, tay khoanh trước ngực, đáng vẻ vô cùng giống Riuzo mọi ngày. Honsu có chút ngạc nhiên, nhưng

cậu nhanh chóng thu hồi về mặt ngạc nhiên ấy, quay sang cô cười toe toét.

- Tôi tới thăm Ayane.

Nami lạnh lùng nhả từng chữ.

- Cậu - thích - cô - ấy.

Rất nhẹ nhàng nhưng có thể khiến Honso đa nhân cách bất động vài giây. Cậu bé gầy thái độ lúc mới gặp, chuyển sang tâm trạng đơn phương lạnh lẽo. Đôi mắt tím ánh lên tia sắc nhọn, cậu phủ định.

- Tôi không thích Ayane.

- Nhưng ánh mắt cậu lại nói lên điều đó. - Nami cãi lại, bộc lộ tính cách ngang tàn.

Honso im lặng một lúc, song không nói gì nữa. Cậu liếc cô, một cái liếc phủ đầy băng tuyết.

Trở về kí túc xá nam, Honso ngược mặt nhìn trời. Phải, cậu thích Ayane, nhưng thích thì có ích gì. Cậu sinh ra là để chết đi, nối tiếp sứ mệnh cao cả của cuộc đời cha và chết trong vinh quang như cha. Đó là nhiệm vụ của "kẻ dẫn đường".

***

Những ngày sau đấy, Ayane trở lại bình thường, cả nhóm bốn người, Nami, Riuzo, Honso và Ayane thường xuyên đi chung, kể cả giờ lên lớp hay tiết giải lao. Nami xuất sắc vượt qua bài kiểm tra định kỳ, cả lớp không còn ai nhắc đến chuyện cô là con người nữa, điều này khiến Nami vui, ít ra cô cũng đã tìm được vị trí của mình trong ngôi trường Witchcraft xa lạ.

Hôm nay cô bắt đầu bài tập mới với việc kìm hãm dòng chảy, rồi thao túng nước để tạo thành mưa, chỗ thực hành là thác nước sau trường, nơi học hành của các phù thủy quý tộc hệ thủy. Vì đang mùa thi môn điều chế dược liệu nên học viên sẽ không đến đây, giáo sư Sena muốn cô phải tranh thủ hoàn thành bài học sau mùa thi của lớp hệ thủy, tức là hai tuần, thời gian quá ngắn, Nami cần chăm chỉ hơn. Tuần thứ nhất trôi qua, cô vận dụng hết những kiến thức đọc từ sách vở Ayane cho mượn nhưng nước, vẫn chảy o o, chúng không nghe lời cô.

Tuần thứ hai cũng chấm dứt. Nami mệt mỏi thở dài, vất vèo người trên chiếc xích đu cạnh thác. Rồi cậu ta lại xuất hiện, khiến tim cô bỏ lỡ một nhịp.

- Tôi vẫn không hiểu, vì sao cô học ban ánh sáng nhưng lại muốn điều khiển nước, còn to gan đặt chân vô cấm địa phù thủy hệ thủy quý tộc.

Anh nói, chất giọng thâm trầm xen lẫn hàn khí. Gió ùa qua, thổi cao bộ đồng phục nam sinh trường Witchcraft cậu mặc, suýt xoa khuôn mặt đẹp trai coldboy đúng nghĩa. Nami đứng đưa đôi chân trần, mắt khẽ liếc nhìn cậu, chiếc váy nữ sinh nhẹ phe phẩy vì gió.

- Anh cũng đang xâm phạm cấm địa đấy.

Riuzo chột cười, một nụ cười ma mãnh làm Nami thoáng ngượng. Rồi tia nhìn cậu di chuyển dần dần xuống cổ áo cô (cấm nghĩ bậy), dừng lại ở sợi dây chuyền có luôn chiếc nhẫn mà cậu... bỏ đi.

Một tiếng pháo nổ lớn đánh động bầu trời trong lành. Cô và cậu lại đồng hướng nhìn. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, ôi cái trường học này chả khác gì hắc lao ở Châu Phi, hờ cái là chết bất cứ lúc nào không hay.

Nami nhướn cằm.

- Đi không? - Và lần này là cô hỏi.

Cậu không trả lời nhưng bước chân lại nói theo cô

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT.(P.2)

Cung điện hoàng gia ngập trong mùi tà khí, trên nóc nhà, những con kền kền đen không ngừng chao qua đảo lại. Trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa mang màu đỏ rực.

Quì trước ngai vàng lấp lánh, Siren cung kính quì một gối cúi người. Ấy chính là yêu tinh đang tác oai tác quái dưới con sông tử thần. Sở hữu một giọng

nói mê hồn cùng nhan sắc trên cả tuyệt đẹp, ả đã bắt đi không ít linh hồn thuần khiết của học viên trường Witchcraft. Thường thì ả sẽ ngủ suốt tám tháng mười lăm ngày, nhưng lần này pháp sư bóng tối lại triệu ả về có chuyện, nên Siren đánh thức thêm mấy bữa nữa, tiện thể nuốt tiếp vài linh hồn dự trữ cho năm sau.

Pháp sư bóng tối uy nghiêm ngồi trên vị trí cao nhất, tay phe phẩy bộ lông đen kịt của con quạ đậu ở gác tay ngai vàng. Mụ âm trầm, thấy xuống một lọ nước đỏ chói.

- Uống đi. - Suria ra lệnh.

Nhanh như cắt, Siren liền bò tới vịn nắp tu ừng ực.

Cười lên cay độc, mụ gật đầu hài lòng, nhìn thành quả mình tốn công điều chế suốt một năm nay, cuối cùng cũng có lúc dùng đến.

- Chủ nhân, cái đó là gì ạ? - Khép nép cúi gầm mặt, ả Siren run lấy bầy hỏi.

Suria không trả lời, chỉ êm đềm nhả một câu đầy vị tanh.

- Giết.

- C... chủ nhân? - Siren không hiểu lắm. Từ ngày mụ ta đưa ả đến sông tử thần, ả sống cực kỳ yên ổn dưới lớp bảo vệ của Suria. Nhưng bây giờ, chỉ một từ "giết", chả nhẽ mụ muốn ả giết hết cả trường? Không thể thế được, ả không đủ sức cũng không có khả năng. Những tên học sinh nhãi nhép đối với ả chỉ là món đồ chơi nhưng còn lũ giáo sư, đầu dễ mà thực hiện, huống chi vài ngày trước, ả bị tuột mất ba con mồi, trông chúng đứa nào cũng ngon lành. Thiệt là tiếc quá.

- Chỉ cần khiến ngôi trường đóng cửa. Huyết sát mà nguoi uống, pháp thuật sẽ tăng gấp đôi. Nguoi liệu việc làm, đừng để ta ra mặt.

- Vâng, thưa chủ nhân. - Ấn mình vào màn đêm, Siren biến mất không một tiếng động, đó là thao tác làm việc của thuộc hạ Suria huấn luyện, chỉ gọn lọn ba chữ "Nhanh - Gọn - Sạch"

***

Bầu trời phản chiếu mặt nước. Hội học sinh ra sức ngăn cản sự xâm nhập của các học viên, mục đích chính là để bảo vệ an toàn cho họ. Trong khu vực nhà kính gần cổng chính, một cô gái với mái tóc hung đỏ đang sụt sùi khóc nức nở. Nami và Riuzo đến cạnh Honso hỏi chuyện. Cậu ta im lặng một hồi, tay trái vịn về chiếc cằm hoàn mỹ. Chưa bao giờ Nami chứng kiến một Mitsuke Honso điềm đạm thế này, mặc dù cô luôn biết, anh ta là kẻ khá khác người, đa tính cách. Riuzo nhướn mày về xác cô gái xinh đẹp đang nổi lênh bênh trên sông, lòng trào ra một cảm giác bức rức kì lạ. Chuyện này hình như đi xa hơn dự đoán, đã hơn một tháng trôi qua kể từ mùa nước nổi, đáng nhẽ việc các học viên đuối nước phải dừng lại lâu rồi chứ, nhưng bây giờ nó vẫn còn tiếp diễn và hai người đã thiệt mạng. Không, phải nói là xém năm người. Con quái vật này rốt cuộc muốn gì ở trường Witchcraft? Nó không sợ giáo viên của trường ư? Hay là có kẻ thao túng đằng sau?

***

Trời chập choạng tối, Nami đầu đầu trở lại thác nước, cô chỉ còn một ngày cuối, không thể để ba chuyện vặt vãnh này ảnh hưởng tới tâm trí.

Vẫn như mọi lần, cô vận nội khí từ hai cánh tay, sử dụng mắt để làm điều mình muốn. Cố gắng hết sức, kết quả không thay đổi gì. Tự nhiên cô thấy nhớ anh Tooya, lúc trước nếu không có anh, chưa chắc Nami đã hoàn thành bài tập. Bây giờ cũng vậy, một lần dựa dẫm là thành thói quen. Ôi, Nami cô thật vô dụng.

Cốc vào đầu mình mấy cái, Nami phòng nả thờ ơ, chuẩn bị làm lại. Tập chung và suy nghĩ, rất dễ, chỉ cần tập ch...

- Tôi thấy cô nên từ bỏ đi.

Riuzo đột ngột hiện hình, cắt phăng mạch suy nghĩ cô đang cố tạo ra. Nami tức giận đến nghiêng răng trèo tre, ánh mắt cô nhìn cậu vẩn lên tia lửa đỏ. Đã không làm được còn bị trêu nguoi, Nami ngửa cổ hét lớn, gió bỗng nổi vù vù, mạnh hơn cơn vũ bão, cây cối nghiêng ngả la liệt, dòng thác chột ngừng chảy, toàn bộ nước hội tụ trên không, khi cô nhìn cậu, đám nước cứ vèo vèo theo hướng nhìn lao tới, tấn công dữ tợn.

Riuzo chỉ buột miệng nói một câu giỡn chơi, ai ngờ đụng trúng tổ kiến lửa, đến khi nhận ra thì đã quá muộn, cơn sóng nước ấy đang muốn nhấn chìm cậu.

Không bàn cãi, Riuzo xoay chân, tư thế đứng phòng thủ, tay bắt đầu nóng dần và một quả cầu lửa xuất hiện.

Hai bên thủy - hỏa va chạm, ngọn lửa lúc đầu chiếm ưu thế hơn nhưng rồi từ từ tắt ngấm. Lần đầu tiên cậu trở mình không kịp, cả cơ thể bị cột sóng đánh văng ra xa.

Nami bụm miệng hốt hoảng, chạy lại chỗ cậu.

- Có sao không? Xin lỗi tôi không cố ý. - Vừa nói, Nami vừa áy náy diu cậu dậy.

Riuzo bám vai Nami làm trụ, cậu chưa bao giờ thua ai, nhưng lần này lại thua cô, thua một cách thảm hại.

Riuzo cao hơn Nami một cái đầu, đợi khi cậu đứng vững, Nami liền toan bỏ ra, nhưng tay cô còn chưa rời khỏi, Riuzo đã nhanh chóng nắm lấy, kéo dồn cô vô vách đá ẩm ướt, bám đầy dây leo. Nami kinh hãi đến tròn tròn mắt.

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô. Hai khối đỏ xanh giao nhau, dừng lại ở cảnh dưới nước vài tuần trước. Nami ngượng chín người. Riuzo nhếch môi cười lơ đãng.

Cô đơ toàn tập lần hai (sau vụ cha con Ayane). Khuôn mặt cậu gần sát mặt cô, nụ cười ấy khiến cô say đắm, quên luôn mình đang bị gì. Bất giác cậu lên tiếng.

- Tôi thua rồi. - Tuy khê khằng nhưng đủ mài mòn trái tim một người con gái.

Nami lặng thinh, tư thế hai người vẫn chẳng thay đổi. Cô nghe thấy sự thổn thức ở lồng ngực này, tiếng thở đều tưởng chừng như rất lạnh nhưng lại vô cùng ấm áp.

Giây phút lãng mạn kéo dài trong bao lâu?

Một giây sau đó, hai con kền kền đen bỗng xuất hiện trên bầu trời, Nami mặc dù đang bận ngắm trai đẹp nhưng hai cái đốm đen đó khiến cô không tài nào tập trung được. Từ dịu dàng trở nên lạnh lẽo, Nami vô cảm nói.

- Đi thôi.

Riuzo có chút bất ngờ, chưa cô gái nào vượt qua ma trận hút hồn bằng vẻ mặt của cậu, nhưng Nanami, vài phút trước cô còn liêu xiêu tới đứng không nổi, mà giờ đây đã hoàn hồn về với thể xác. Cậu thực rất khâm phục bộ não cô nàng này, nó không điều khiển cô, mà là cô đang chi phối nó.

Thả Nami ra, Riuzo nghiêng mái tóc lãng tử hỏi.

- Đi đâu?

Nami thẳng thắn đáp.

- Sông từ thần.

Ngay lập tức cậu đứng đàng hoàng, không dựa lưng cũng không dứt tay bọc quần. Riuzo nhú mày.

- Quá nguy hiểm

- Tôi sẽ đi. - Nami kiên quyết giữ vững ý định.

Cậu chỉ hận hô lên một tiếng.

- Cô... - Rồi cũng mặc nhiên bó tay trước cái tính ngang như cua của cô. Riuzo thở dài. - Được rồi. Tôi đi cùng cô.

Chưa khi nào Riuzo cậu tỏ vẻ lo lắng cho bất kỳ ai, nhưng Nami thì khác. Lúc mới gặp ngoài sân vận động, cậu đơn thuần chỉ liếc cô một cái, vì cô.. có mùi con người. Nhưng chuyện hai tuần trước, cậu không biết nên giải thích ra sao. Lúc thấy cô chìm xuống, Riuzo lòng phập phùng lửa đốt, cậu như con thiêu thân lao vào chỗ hiểm. Cảm giác bồi hồi khi nhìn cô, nhớ nhung khi xa cô biến cậu thành một kẻ điên. Chiếc nhẫn đính ước giữa công chúa với cậu, là cô đang giữ. Cô chính là kẻ cướp mất trái tim cậu. Khi công chúa trở lại, mọi chuyện sẽ chấm dứt, Nami và cậu cần phải gạt bỏ thứ tình cảm mới nhú này, trách nhiệm của cậu là làm tròn bốn phận bậc đế vương tương lai, hành tính phù thủy đợi cậu và cậu phải buông Nami.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nguồn bị nhảy chap, mời các độc giả sang chương kế để thưởng thức truyện.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT (P.3)

Hành tinh phù thủy, tại tòa chính điện, không gian âm đến run sợ. Vương quốc pháp thuật chìm trong biển máu, ngày cũng như đêm, các cuộc chiến tranh chống đối Suria không ngừng tiếp diễn. Tiếng gào thét, oán thán của dân chúng hòa với niềm xót thương vị nữ hoàng xinh đẹp đã băng hà hơn năm trăm năm trước, ước mơ duy nhất của họ là mau chóng tìm ra công chúa - nữ hoàng tương lai, lật đổ Suria, dành lại vương quyền đã mất. Nhưng thời gian chờ đợi quá lâu khiến họ quên mất cả chính bản thân, nạn đói kéo dài, được phẩm cận kiệt, sự sống hành tinh này đang từ từ sụp đổ.

Tao nhả lật từng trang sách, Suria hững hờ nhìn đứa con trai độc nhất của mẹ, khoe miệng dương lên nét cười, một nụ cười chứa đầy từ khí. Mẹ chỉ vào quả cầu thủy tinh trong suốt trên bàn.

- Hoàng tử, quả cầu của nữ hoàng đã phát sáng, tuy rất yếu ớt nhưng đủ để chứng minh, con bé công chúa đó vẫn còn sống.

- Người muốn con làm gì? - Chàng trai tóc vàng kính lễ hỏi.

Suria gấp cuốn sách, vuốt ve bộ lông óng mượt của con quạ trên vai, thờ ơ nói.

- Sức mạnh phát ra từ trường Witchcraft, ta muốn con điều tra ra con nhò đó rồi trừ khử nó trước khi quả cầu chiếu sáng trở lại.

- Vâng, thưa mẹ. - Cúi chào Suria, chàng hoàng tử phát áo ra đi, một tay kéo mũ lông sau áo choàng đội sụp, tay còn lại cầm quyền trượng vàng lấp lánh ánh đá ruby.

***

Nami thong thả đi dọc bờ sông, hai tay vẫn đung đỉnh như đi trong trường, tia nhìn không rời hai con chim báo tử lượn tới lượn lui trên trời. Đầm báo ư? Là thần chết.

Quay lưng thấy cho Riuzo đằng sau hai chiếc nút nhỏ, cô nhướn mày ra hiệu. Cậu nhanh chóng hiểu, dứt hai chiếc nút vào lỗ tai. Vừa lúc ấy, mặt sông bỗng đỏ ngầu, nước dao động với tần số mạnh, và dĩ nhiên là giọng nói đó lại phát ra, nếu cả hai có thể nghe được, sẽ cảm thấy ngữ điệu con yêu tinh này ngày càng nâng lên, không chỉ mê hoặc nữa mà còn có khả năng đoạt hồn của kẻ nghe.

Riuzo chẳng lạ gì tình huống này, trước khi đến đây cùng cô, cậu luôn chuẩn bị tinh thần chiến đấu, lần một để ả chuồn mất, nhưng sẽ không có lần hai đâu.

Bùm...

Nước bắn tung tóe khắp nơi, một lốc xoáy cao trào tới, và ngự trị trên lốc xoáy đấy là một cô gái xinh đẹp động lòng người, mái tóc vàng rủ đều hai má, đôi mắt xanh ngọc đượm màu nước trong suốt, điểm dưới làn da láng mịn sau chiếc áo bán lỏa lỏ, để hở nửa phần bụng. Và đặc biệt hơn cả, cô ta sở hữu một đôi tai có màng, nửa thân dưới hình đuôi cá cũng mang màu nước. Cô đưa một ngón tay, động tác ngắt ngắt nhẹ như mời gọi, ánh mắt hướng Riuzo dụ dỗ.

Ban đầu Nami còn choáng váng trước vẻ đẹp mộng mị của cô ta, nhưng đã là quái nhân, dù có là quốc sắc thiên nhan, Nami cô cũng phải tiêu diệt. Liếc Riuzo bất động nãy giờ, Nami cười nhẹ, khua bàn tay nhỏ nhắn điều khiển dòng chảy. Đây chính là mục đích mà cô ra đây, hồi trước vì gặp nguy hiểm nên cô đã bộc lộ được sức mạnh, và lần này cô vẫn muốn thử nghiệm tiếp. Thời gian luyện tập đã hết, Nami chỉ có hai sự lựa chọn, một là bỏ cuộc và làm giáo sư Sena thất vọng, hai là liều mạng một phen, xem vận may mình tới đâu. Nếu là hai tháng trước, cô sẽ chọn ý thứ nhất, nhưng giờ thì khác rồi, cô - Hagasawa Nanami muốn trở thành một phù thủy thực sự.

Dùng gió để khuếch tán nước, song biến nước thành chính bản thân, Sena luôn dạy cô, muốn nước phục tùng, trước tiên phải điều khiển được nó, mà muốn điều khiển được nó, ta cần dung hòa nước với linh hồn của mình, nghĩa là thanh tẩy mọi vết nhơ trong nước. Nghe thì dễ chứ làm thì khó chết đi được. Ví dụ như hiện tại đây, cô không thao túng được nước nữa, còn Riuzo cứ đứng im nhìn ả ta say đắm. Nami vuốt mặt chán nản, thì ra con trai ai cũng đều đứng trước những cô gái đẹp, cho dù người ta có là yêu tinh hay quái vật. Đột nhiên Nami nhớ tới Tooya, cô tự hỏi, nếu là anh, anh có như vậy không?

Riuzo đánh mầy, khó chịu nhìn Nami triển khai sức mạnh. Công sức cậu gãi vờ nãy giờ, không hề khiến cô ghen, ngược lại trong cái đầu đó còn đang nghĩ về một chàng trai khác. Ôi, chắc cậu điên mất.

Phần nọ, Riuzo thét lên, một chùm hỏa khí bắn về ả yên nữ. Nami bàng hoàng, Siren kinh hãi. Không phải ả đã quyền rũ được hấn rồi hay sao?

Bùm... áp lực lớn khiến ả Siren trọng thương, nhân cơ hội tốt, Nami nhắm mắt vùng nhẹ cánh tay và một khối nước bắn tới. Hỏa lôi và thủy lực, hai sức mạnh song hành quá lớn, mà ả còn chưa kịp trở mình nên ngay lập tức bị đánh rớt xuống sông.

Siren đau đớn, răng rít chặt vào nhau, ngoái đầu nhìn hai kẻ đáng kiếp trên bờ. ả bật cười ma mị, cả con sông ngập tràn sương mù, Nami và Riuzo không nhúc nhích, họ đứng lặng người, đôi mắt ánh lên tia sắc bén dè chừng, cả cơ thể chìm trong vẻ băng lãnh giá buốt.

Sương tan, dòng sông trở về yên bình, nhưng mặt nước lại thấm màu của máu, nổi lên bên bờ bốn chữ: "Ta sẽ trả thù".

Riuzo cười khẩy, Nami vẫn vô cảm bước tiếp, như không có chuyện gì xảy ra.

Trả thù sao? Để xem, ai trả thù ai

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT (P.4)

Thư viện - nơi tổng hợp các loại sách pháp thuật từ bùa chú, độc dược cho tới cách phòng chống nghệ thuật hắc ám.

Nami băng qua các gian sách ánh sáng, chọn ba quyển thủy song toan đi về. Một tia lấp lánh lọt vào mắt cô. Nami neho mảy, tính hiếu kỳ lại bộc phát, mặc dù biết, tò mò là xấu, nhưng bên đây chứa thứ lấp lánh ấy có gì đó rất thu hút cô. Để bản năng đề bẹp lí trí, Nami vô định bước mà không chú ý mình đã vào khu vực sách cấm.

Thứ phát sáng nằm ở giá cao nhất. Là một quyển sách màu vàng lung linh tuyệt diệu, bên ngoài gắn sợi xích nhỏ màu bạc đẹp không kém phần. Cô nhón chân, giơ cao tay, một chút nữa thôi là lấy được rồi.

Bỗng..

Lộp cộp... tiếng đế guốc. Nami nín thở giữ nguyên tư thế. Một ánh đèn chợt rọi vào, chiếu sáng khuôn mặt kiều diễm cùng bộ đồng phục nữ sinh của cô.

- Em... làm gì ở đây? - Cô thủ thư đẩy gọng kính trên sống mũi, lừ mắt nhìn Nami - Học viên không được vào khu sách cấm.

Nami nuốt nước bọt, thờ phào. Trông cô giờ chả khác nào ăn trộm, mặt mày căng thẳng, tim run muốn nhảy ra ngoài, còn cả bộ dạng nhếch nhác sau buổi tập ở thác nước hồi chiều.

Trời đã chập choạng tối, lại một thân một mình lên thư viện, không khiến người ta hiểu lầm mới lạ. Nuốt vào nỗi sợ hãi, Nami vui vẻ cười khan, bảo chữa cho hành động thót tim đen vừa rồi.

- Em xin lỗi. Tại em không để ý bằng hiệu. - Vừa nói, Nami vừa cố ý để lộ ra mấy tập sách mới mượn, vờ như mình đi lộn đây.

Cô thủ thư hừ lạnh, ưỡn ngực về bàn làm việc.

- Thôi được rồi. Lần đầu tôi tha. Em mau về đi, sắp tới giờ ăn tối rồi đấy.

Ngoan ngoãn cúi đầu chào cô giáo, Nami lờ đãng ra khỏi gian sách, ánh mắt không ngừng liếc đến cuốn sách vàng bí ẩn trên giá cao. Chả nhẽ là bí kíp đặc biệt? Càng nghĩ, cô càng thấy hứng thú. Từ lúc chuyển vào trường này, tâm tình cô thoải mái hẳn, ít ra là sống thanh thản, có bạn bè và hơn hết là có phép thuật. Nhưng chuyện dòng sông tử thần, đến giờ vẫn chưa kết thúc, có lẽ cô sẽ cần tới Riuzo giúp đỡ trong kế hoạch sắp tới.

***

Sau vài tuần nghỉ phép, Tooya trở về trường học, trong mấy ngày anh vắng mặt, ở trường lại có thêm một vụ đuối nước. Để bảo đảm an toàn cho các học viên, nhà trường đành phải tạm đóng cổng chính, nghiêm cấm học viên ra ngoài trường và thực hiện qui định về kí túc xá đúng giờ giới nghiêm. Ai vi phạm sẽ bị xử lý theo pháp lệnh của hội học sinh. Do đó, việc Riuzo và Nanami bị yêu nữ tấn công hay đúng hơn là hai người tự ý trốn khỏi trường, phải hoàn toàn được bảo mật, trời biết đất biết nhưng không để lộ đến kẻ thứ ba.

Vì học viên bị cấm túc tại chỗ nên Nami không thể tới thác nước để luyện tập. Cô đã hết thời gian. Việc "đùa giỡn" với á yêu nữ đợt trước chả có tác dụng gì. Theo Nami nghĩ, cô nên thử lại lần nữa (chán sống), và cô cần người giúp. Ngay lập tức, Nami liền nhớ đến Tooya, chính anh đã triển khai sức mạnh giúp cô. Đây là cơ hội cuối cùng.

Trên bãi cỏ xanh rì cạnh hồ chứa nước yên tĩnh, Tooya bàng hoàng nói lớn.

- Không được. Như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Nami lặng mình lắng nghe tiếng gió nhẹ gào. Hai con kền kền suốt ba ngày nay cứ bay đi bay lại trên trời, khiến tâm cô không thể tĩnh. Hít sâu một hơi, cô buông giọng.

- Em hiểu, nhưng sẽ không an toàn nếu con quái vật đó còn dưới nước và bài tập của em không hoàn thành trước khi giáo sư Sena về. Tooya, em biết người duy nhất giúp được em bây giờ chỉ có anh.

Tooya ngán ngẩm xoa đầu. Từ lúc nào mà cô ấy trở nên liều lĩnh tới vậy, Nanami anh từng quen là một cô gái rất nhút nhát, chả nhẽ nỗi sợ hãi sau thảm kịch lần trước đã khiến cô kiên cường. Nhưng Tooya biết chắc một điều, Nami vẫn là Nami, đôi mắt nương về u sầu, nét mặt băng lãnh lạnh giá và cả tính cách bướng bỉnh tới tột cùng của cô. Cô không hề thay đổi. Và tình cảm mơ hồ anh dành cho cô cũng vậy.

Bất lực thở dài, anh gạt đầu đồng ý. Cô gái này là phù thủy ánh sáng, sao lại khao khát sức mạnh của nước? Không lẽ, cô muốn vào ban couble?... với anh? Ôi, nếu điều đó là thật thì tốt biết mấy. Nhưng vấn đề cần giải quyết bây giờ là phải tìm cho ra tung tích công chúa trước khi vương quốc pháp thuật diệt vong. Trách nhiệm của anh chính là bảo vệ công chúa theo thánh lệnh nhà vua. Và trên hết, mong rằng cô ta còn sống lành lặn để dành lại vương quyền, kết thúc trận chiến. Lúc đó, điều anh muốn làm đầu tiên là cùng Nami - người con gái anh yêu từ cái nhìn đầu tiên, rời khỏi hoàng thất, sống một cuộc sống thật bình yên. Mặc dù mơ ước đầy quá đỗi xa vời, nhưng anh sẽ cố gắng sống tiếp sau cuộc chiến định mệnh. Còn bây giờ Tooya anh cần phải phối hợp với Nami xử đẹp con yêu nghiệt dưới sông từ thân trước đã.

***

Một tuần sau, tại kí túc xá nữ, Ayane liên tục rên rỉ vì hiệu trưởng muốn cô rời khỏi hội bảo vệ quyền lợi học sinh, với một lí do khá củ sắn: "Con sẽ chết nếu tiếp tục công việc ấy". Nami thấy người cha này thực quá lo xa, tai nạn mấy tuần trước xảy ra cho Ayane khiến ngài ấy sứt đi dăm ba kí và ngày nào ngài hiệu trưởng cũng đến kí túc xá phỏng cô hỏi thăm con gái. Nami rất ghen tị, cha cô chả bao giờ quan tâm tới cô, trong đầu ông chỉ có công việc, cuộc sống khổ sở của cô ông không hề biết đến, và có lẽ sự tồn tại chính cô, ông cũng không thêm ngó ngang, đó là một phần lí do Nami cô luôn chọn cách im lặng chịu đựng. Nhưng giờ thì khác rồi, cô không còn là một Hagasawa Nanami nhu nhược như trước nữa, sự kìm nén trong cô đã biến thành đấu tranh vì lòng tự trọng. Mẹ kìa, Kiyomi, cô tuyệt đối sẽ không để hai mẹ con họ muốn làm gì thì làm, trong kì nghỉ hè sắp tới, cô sẽ trở về và dành lại vị trí nhị tiểu thư Hagasawa, bởi cô là một phù thủy, là con gái của Otto Hagasawa.

- Nami, ta có chuyện muốn nói với em - Kết thúc buổi thăm Ayane, hiệu trưởng Miyamoto nhìn Nami nói nhỏ.

Cô cúi đầu thay lời chào tạm biệt đầy cung kính. Hiệu trưởng mỉm cười ra khỏi phòng. Ayane liền xấn tới hỏi.

- Ngài hiệu trưởng nói gì với bạn thế Nami?

Nami cóc chán bạn, cười tinh nghịch.

- Ngài hiệu trưởng. Cậu cũng lễ phép quá ha.

- Thì ...ở trường mình không muốn khoe khoang, như vậy sẽ rắc rối, giả sử nếu mình phạm lỗi, sẽ gây khó xử cho các giáo sư. Mình chẳng thích như vậy tí nào. - Vừa nói, cô nàng vừa búi môi phồng má, trông rất đáng yêu và thuần khiết như linh hồn nước của nàng.

Nami thật nể phục tính khiêm tốn của Ayane, chính cá tính ấy đã khiến Nami thêm phần ngưỡng mộ nàng ta, chỉ tiếc, Honso... Haiz, cô không thể xen vào chuyện tình cảm riêng của người khác. Nếu Honsu thật lòng thì vào một lúc nào đó, cậu ta sẽ tự nói ra. Thôi, chuyện này cô không liên quan, miễn bàn. Còn Riuzo....

Thịch.... Thịch...

Thịch.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT (P.5)

Trong không gian im ắng bị bóng tối bao phủ, Nami gắng gượng mở ra con mắt, cả cơ thể cô ê ẩm không tài nào tả nổi, đầu tưởng như bị chiếc riu sắt bở ra làm hai. Một thế giới chỉ tồn tại mỗi màu đen âm u kinh dị.

Tách.....

Tách...

Tách...

Có tiếng nước nhỏ giọt, rất êm tai nhưng cũng không kém phần rùng rợn.

Nami ngồi dậy, mái tóc vàng mờ xóa dài khắp mặt đất, tỏa sáng dịu kì. Cô đề ý, cả thân mình cũng đang phát sáng ngay ở khung cảnh trần ngập màn

đêm. Đứng lên theo quán tính, Nami bắt đầu bước đi, vô định vô hướng, bên tai vẫn văng vẳng tiếng nước chảy.

Bỗng...

Từ phía xa xa, một thân ảnh phụ nữ xinh đẹp với cơ thể trong suốt như nước, trên tay là quyền trượng xanh lấp lánh, đang tiến lại gần cô. Bà thật sự rất cao, cao hơn cô tận hai cái đầu. Nami ngược nhìn bà, trong lòng thầm cảm thán "Đẹp quá!", đôi mắt cô long lanh ánh lên tia đỏ rực của nữ hoàng quá cố.

Người đàn bà mỉm cười hiền hậu, quì một gối, đặt tay lên ngực, cúi chào cung kính.

- Thần... điện kiến, công chúa điện hạ. - Bà thừa giọng trịnh trọng, hai bên tóc mái trắng rù rờ xuống má, khiến Nami càng nhìn càng say mê.

Đột nhiên cô bừng tỉnh, ngó ngác xung quanh, lại thêm phần thắc mắc, người này là ai? Sao lại quì trước cô? Còn gọi cô là công chúa điện hạ. Nami định mở miệng nói, ai ngờ trời đất bất chợt đảo lộn, cô hốt hoảng vươn tay tới người phụ nữ ấy, nhưng bà... đã biến mất.

- NAMI OI! TRỄ HỌC RỒI, MAU DẬY ĐI - Đồng hồ báo thức báo thức của Nami hằng ngày, bạn Miyamoto Ayane "thân thiện" đến chết người lại oang oang.

Giật thót mình, rớt từ trên giường rớt xuống, Nami nhăn nhó xoa xoa cái mông, nghiêng răng trèo trẹo liếc Ayane đầy oán trách. Có cần bật volum to vậy không, chỉ mới bây giờ...

- BÂY GIỜ? - Trợn mắt hô to một tiếng, Nami bật dậy phóng như bay vào toilet.

Một tay điều khiển nước đánh răng, tay kia thao túng chiếc lược chải tóc qua quít, nhờ vào phép thuật, Nami chỉ mất ba phút để làm tất cả công việc vệ sinh cá nhân.

Khởi ngắm gương như kế hoạch mọi ngày, cô túm áo khoác mùa đông, phui sơ sơ bộ đồng phục nhăn nhúm và có nguy cơ được làm phẳng bằng phép thuật, ôm theo đồng giáo trình cổ ngữ và thảo dược, chật vật chạy ra khỏi phòng. Đi được ba bước, Nami bỗng khựng lại, lùi xuống mép cửa, nhìn Ayane nghi vấn.

- Bạn không đi học ư?

Ayane soi mình trong gương, từ tốn thắt dây cổ áo khoác.

- Hôm nay lớp mình thực hành sau thác nước, chắc trưa sẽ không về, cậu ăn cơm một mình nha, nếu thấy buồn thì tìm Honso với Riuzo.

Dứt lời, nàng quay sang cô cười tủm tỉm. Trông nàng bây giờ rực rỡ như nắng đông vậy, quần áo chỉnh tề thơm tất, tóc cột cao đỉnh đầu, dáng điệu tuy kiều sa nhưng chẳng cầu kỳ. Khi nào cô cũng thấy Ayane cười, một chút tâm sự đều không chia sẻ với cô. Nami cảm giác không yên về cô bạn này, nàng ấy quá đổi nội tâm, thực khiến cô thêm đau não.

Trên lớp, tiết thảo dược học diễn ra trong bầu không khí âm ỉ, mỗi lời dạy của giáo sư bộ môn nói ra, đều làm Nami ngáp rớt nước mắt. Ỉ ôi một hồi, cuối cùng cũng hết tiết, học viên vui mừng chào qua loa vị giáo sư lấy lệ, rồi lại tùm ba tùm bầy tám chuyện giết thời gian giải lao. Nami buồn ngủ tới híp cả mắt. Nắng hiu hiu ảm, chim hót nhẹ nhàng, tiếng nói chuyện du dương và Nami đã không thể chống trụ, đành gục đầu xuống bàn, chịu làm học sinh hư hỏng một bữa, phì phò ngáy o o.

Gió đông mang theo cái lạnh thả vào không khí, lạnh tới cắt da cắt thịt. Một khung cảnh xanh biếc, một không gian trắng xóa, Nami mơ màng tỉnh, hai bà vai rét buốt, ánh mắt mở tròn, liên tục chớp chớp, nhìn khoảng trời mênh mông trước mặt. Tóc cô lại màu vàng nhưng thân thể không còn phát sáng nữa, và hơn hết là cô biết rõ, đây không phải lớp ánh sáng quý tộc mà ở ngoài trường Witchcraft. Khẽ thở dài, Nami ôm lấy cánh tay, đứng dậy tiếp tục đi.

Ở đây chỉ có một mảnh đất nhỏ, là nơi cô đang đứng, còn lại đều là nước. Nước, nước và nước. Nami hoang mang, vỗ nhẹ lên đầu. Lại là một giấc mơ kì lạ, cô dám chắc mình ở trong mơ và giấc mơ ấy chính là của cô. Phải rồi, cô đã ngủ gật, điều duy nhất cô nhớ được sau khi tỉnh dậy là cô đã ngủ gật ở lớp. Chết tiệt! Cô phải tỉnh dậy trước khi vào tiết độc dược học, nếu không bà giáo sư khó tính đấy sẽ lại cho cô đi lang thang giữa trời đông giá rét (bạn nào còn nhớ vị giáo sư này không nhỉ?).

Mặt nước nổi sóng, hàng nghìn giọt tinh thể bắt đầu dao động, từ dưới đáy biển, ngoi lên một người phụ nữ cả thân màu nước, tóc róc rách dòng chảy, tay vung cao quyền trượng thiết lớn.

- Sena, mau đưa công chúa đi khỏi đây ngay.

Nami bừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng không khỏi giật giật liên hồi. Người phụ nữ đó chẳng phải người trong giấc mơ ban sáng của cô sao? Cô ta đang phóng giáo nước về phía mảng mây đen trên trời. Bên kia bờ biển, tồn tại một cô gái trẻ, với khuôn mặt kiều mỹ, tóc nâu buộc tresse bay bay trong gió, tay phải cô gái ôm một cục bông, tay trái cầm trùy sắt to choạc, ánh mắt lo lắng hướng về người phụ nữ đang khua sóng gọi bão. Bất giác, đám mây đen biến thành con người, tóc đen óm sít cổ, áo choàng xám phe phẩy, mặt trải dài vết sẹo cạnh khóe mắt, đôi môi thâm xạm nhếch cười vang trời. Hắn bắn tia nhìn khinh bỉ về người phụ nữ nước, thả giọng cợt nhả, bay đằng sau là một lũ doi đen sẵn sàng nghe lệnh.

- Pele oi Pele à, ta đã cho nàng một cơ hội sống sót, nhưng nàng vẫn chống lại ta. Ta thực lòng yêu nàng nhưng với ta, mệnh lệnh của pháp sư vẫn là trên hết. Xin lỗi và tạm biệt ...nàng cá bé nhỏ.

Câu nói vừa dứt, hân nộ khí, dồn toàn bộ sức mạnh, lao về phía người phụ nữ tên Pele, điên cuồng đánh tới tấp, nhuộm đục ngầu nước biển. Pele không thua kém, bộc lộ sức mạnh của vị phù thủy chi phối nước, tạo một màng bảo vệ, tụ hội hơi nước trong không khí, tấn công từ phía, liên tục không ngừng nghỉ. Hai bên cân tài cân sức.

Trong khi đó, cô gái Sena quay lại nhìn Pele lần cuối.

- Pele, bảo trọng. - Song căn môi thúc thăm thẳm bay đi.

Tên ôn thần hết kiên nhẫn, siết tay nắm mạnh xuống mặt nước, đồng tử vẫn lên tia li ti đỏ ngầu. Nước bỗng chốc đóng băng, đen kịt một màu hắc khí, nứt nẻ như đất thiếu nước.

Pele nhú mảy phát quyền trượng, ôn thần chớp thời cơ, chường một luồng ánh sáng đen vào người phù thủy. Bà nhanh chóng lách mình, nhưng phần vai bị trúng hắc khí, từ từ loang lổ, cơ thể trong suốt tất sáng, cả người nứt thành nhiều mảnh. Tên quái nhân cười khanh khách, hải lòng với ám khí pháp sư ban tặng, nhưng sâu thẳm trong lòng hân, vẫn có thứ gì đang dần dần nhúc nhối. Hân yêu Pele. Còn nàng ấy chỉ tha thiết một mình Miyamoto, sinh cho tên khốn đó một nữ hài nhi, rồi ruồng bỏ tình cảm của hân. Hân không có được nàng thì Miyamoto cũng đừng hòng có được.

Sena đã bay hơn một đoạn, mắt cứ ngoái nhìn phù thủy Pele chiến đấu đằng sau, lo lắng không yên. Bỗng, thần thị cô phát sáng, Sena linh cảm có chuyện không hay, đánh bật nhãn quang ném tầm ngắm lại chỗ Pele. Đúng như cô nghĩ, người nàng ấy đang toác từng mảnh. Đã đến lúc nàng phải ra đi rồi, nàng yêu Miyamoto, yêu con gái nhưng vì vương quốc pháp thuật, vì nữ hoàng vĩ đại, dù có chết nàng cũng tuyệt đối bảo vệ công chúa.

Một giọt nước mắt trực trào, hóa thành viên ngọc trai trắng muốt, lơ lửng trên không trung. Pele nắm lấy ngọc trai, dùng chút sức lực cuối cùng thanh tẩy nơ nhóp. Thời hạn đã hết, nàng mỉm cười ném viên ngọc đi vô hướng, người nóng đến rạo rực, chưa bao giờ nàng nếm trải cảm giác nóng thế này, nàng là nước mà, là kết tinh từ nước mà ra, nhưng giờ đây, nàng đang bị ngọn lửa thiêu đốt. Pele nhắm mắt, cơ thể vỡ tung trong không gian ngấm mùi nước độc. Ôn thần vượt khe mặt biển, thì thầm đau đớn.

- Ta rất rất rất yêu nàng, Pele à.

Lúc ấy, Sena giàn dựa nước mắt, quay mặt để né tránh cái chết thảm khốc của người chị em tốt. Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé đang yên giấc nồng, cô bật khóc, thể bằng cả tính mạng, quyết bảo vệ công chúa tới cùng.

"Mảnh ghép thứ nhất - Hãy tìm ra viên ngọc trai, dùng linh hồn nước trực chảy trong con thanh tẩy lại nó và trả viên ngọc về đúng vị trí của nó. Nước sẽ nói cho con, sức mạnh tiếp theo là gì - Nami à."

- Người... là ai? - Nami vô thức đưa tay về phía trước.

Trời đất lại đảo lộn, Nami xoay tròn theo tất cả. Pele... là ai?

- HAGASAWA NANAMI, thức dậy ngay cho tôi.

Tiếng thét chói tai khiến Nami giật mình, ngẩng lên khuôn mặt phờ phạc vì ngủ quá lâu. Híp mắt rồi lại híp mắt. Đã trở về lớp học?

- Đây đã là lần thứ hai em vi phạm trong tiết tôi. - Giáo sư đến bàn Nami, tay phè phật chiếc đũa thần, chống nạnh rít từng chữ.

Cả lớp cố gắng nhịn cười, liếc Nami với ánh mắt thương cảm xen lẫn tội nghiệp. Nami biết hậu quả liên tục động đậy, cúi đầu lết ra ngoài lớp.

Bà giáo sư hếch cằm, sau đó lại thao thao bất tuyệt giảng bài.

Đầu bàn, Honso lạnh lẽo ngoái theo cái dáng uể oải của Nami đi khỏi, màu tím đôi mắt lại rơi vào khoảng không suy tư.

Hình như, cô ta vừa nhìn thấy gì rất kinh khủng? Nét mặt đó tuy không rõ nhưng đủ để cậu nhận ra.

Hagasawa Nanami, rốt cuộc cô là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: PHÙ THỦY NƯỚC - MẢNH GHÉP THỨ NHẤT (P.6)

Lại bị đuổi khỏi lớp trong tiết độc được, kì này cô gặp rắc rối với giáo sư đó quá, dù gì cũng phải thi cử nữa mà, đầu thế giỡn chơi.

Vất vèo trên lan can phòng thí nghiệm, nơi ít người qua lại nhất, Nami chống tay nghĩ vu vơ, đột nhiên nhớ tới hai giấc mơ kì lạ trong ngày. Người phụ nữ

tên Pele đấy, hình như cô đã từng thấy ở đâu rồi, nhưng khổ nỗi là cô chả nhớ được, ôi cái đầu vô dụng này, nhưng cuộc hỗn chiến hồi nãy, để lại trong cô một thứ nào đó rất ấn tượng mà nghĩ mãi cô vẫn không nghĩ ra đấy là ấn tượng gì. Càng suy tư kiểu này, Nami lại càng rối. Haiz... nên đi dạo thư giãn, hít thở ánh nắng sớm đông, và lại khu vực phòng thí nghiệm điều chế được liệu, cô chưa tham quan bao giờ, cũng thấy tò mò xen chút hiếu kì. Miễn bàn cãi, Nami nhảy khỏi lan can, gạt phẳng đồng lộn xộn trong đầu và khởi hành chuyến đi lung tung.

Phòng điều chế số một có khói phả ra từ ống dẫn khói. Nami chau mày, xoa cằm trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định tới đó xem thử.

***

Ayane hót hải chạy từ thác nước sau trường chạy ra, mặt tái nhợt vì mệt. Đầu tóc bung như tổ quạ, có ai biết được không nhỉ? Cô đã chạy bộ suốt mười lăm phút chỉ tại trường cấm sử dụng phương tiện di chuyển vào giờ học.

Phía xa xa, Riuzo trầm tư chìm đắm trong thế giới của riêng cậu, mà cái thế giới này chẳng mấy ai hiểu được. Honso tà lạng tám chuyện sách vở với mấy thằng bạn lớp khác, thỉnh thoảng lại liếc sang Riuzo một cái lạnh sống lưng, nhưng đối diện Riuzo, cậu luôn tỏ ra bình thản như không có việc gì. Thấy Ayane thất thần y bị ma rượt, Honso lo lắng chạy đến, bẹo má cô nàng chọc yêu.

- Miyamoto tiểu thư, không phải giờ này đang ở thác nước sao? Nhớ mình à?

Phớt lờ câu nói đùa của Honso, Ayane phóng tới Riuzo, kéo áo cậu gay gắt kể.

- Không hay rồi... Nami... Na..mi...

Hai chữ Nami khiến Riuzo choáng tỉnh, cậu hất phần mái rù hờ, toan mở miệng. Tooya lâu ngày không gặp Nami, dự định sẽ mời cô ăn trưa, ai ngờ vừa mới đặt chân tới lớp cô thì nghe được tin khẩn cấp về Nami. Không nghĩ ngợi nhiều, anh xông đến nắm mạnh vai Ayane hỏi dồn.

- Nami... Nami bị sao? Cô ấy xảy ra chuyện gì?

Thế là Riuzo im bặt, căng thẳng chờ câu trả lời của Ayane. Nàng ta vì bị giữ chặt nên "A" lên một tiếng. Honso nhăn mày kéo nàng ra khỏi Tooya. Ayane ngớ ngàng, mắt tròn xoe nhìn bàn tay Honso đang nắm tay mình, bất giác lòng ấm áp hẳn, nhưng một giây sau, nàng hốt hoảng thuận lại sự việc. An toàn Nami là trên hết, hãy quên cảm giác ấy đi, Ayane Miyamoto.

- Là thế này, vừa nãy có người nói với mình, thấy Nami đi về hướng khu thí nghiệm, mà chỗ đó vốn là nơi ẩn thân của Yashida Akito. Nếu với người khác mình không quan tâm, nhưng hơn một tuần trước, mình tình cờ phát hiện, tên Yashida đấy cứ nhìn Nami bằng ánh mắt không bình thường. Hiểu rồi chứ? Con đề đó sẽ không để yên cho một miếng mồi béo bở. Mong rằng mấy người đã đọc qua tiền án tiền sự tình trường của tên ấy.

Như hiểu ra sự việc, Tooya và Riuzo không hện mà cùng đi một lối - lối tới khu điều chế phía Tây. Ayane thờ dốc tính chạy theo sau, nhưng lại bị Honso cản lại.

- Chuyện của bọn họ nên để bọn họ tự giải quyết. - Nhả ra giọng nói băng lãnh, lạnh giá, Honso không nhìn Ayane, bước từ từ về phía khu thí nghiệm nốt.

Ayane vẫn còn bất động. Honso của cô bị sao vậy nhỉ, hôm nay cậu ấy lạ quá.

***

Tiếng leeng keeng phát ra từ chiếc vạc đặt trên bếp, bị khuấy bởi cái vĩa to đùng, tạo một chuỗi âm thanh chói tai liên tục. Cát hộp phẩm được vào túi, chàng trai tóc bạch kim nhếch mép cười khẩy, chiếc áo phù thủy lem nhem vết thuốc, chân đi ủng cao và đeo găng tay, ánh mắt sắc lẹm tuy đang tập trung nhưng lại không hề rời sự chú ý khỏi cô gái xinh đẹp đứng ngoài cửa.

Nhận ra Yashida, Nami không chán chừ mà bỏ đi. Tò mò thì tò mò thiệt, nhưng bên trong có Yashida, Ayane bảo, hắn là tên biến thái, phải tránh xa xa một chút. Nếu Nami chưa từng tiếp xúc với loại người này, cô có thể không tin Ayane, nhưng đúng như nàng ta nói, Yashida là một kẻ nguy hiểm, đừng nên dây dưa với hắn, và lại Riuzo đã từng nhắc nhở ...Becareful (cẩn thận).

Bước chân thứ ba chưa kịp tiếp đất, cơ thể Nami bỗng bị một luồng gió kéo đi, lúi vào phòng điều chế, và căn phòng này của Yashida. Cô không nhúc nhích, cũng không cử động được, cứ như có ai đó đã trói cô lại. Nami hơi sợ hãi, nhưng chỉ hai giây sau, cô hoàn toàn bình tĩnh, âm thầm tìm cách ứng phó.

Yashida thông thả bung vô một chậu nước, đổ vào cái vạc đang sôi sùng sục. Anh ta mặc áo choàng kín, ở cổ có dây thắt, vạt dài lét cả đất, đầu đội cái nón mũi nhọn vành rộng, nguyên căn là cả người đều màu đen. Mắc mũ lên giá, anh lại gần Nami, híp mắt cười bí hiểm rồi tiếp tục công việc dở dang với cái vạc lớn.

Nami khó chịu.

- Thả. - Chỉ một câu ra lệnh mà cô đã khiến Yashida rợn mình. Hắn sờ sờ gáy, sau đó quay sang Nami.

- Đợi tôi "ăn" xong đã. - Nở nụ cười ranh mãnh, hắn hướng cô nhìn đầu đầu.

Nami không hiểu, Yashida "ăn" với việc thả cô ra thì liên quan gì tới nhau? Cần gì phải đợi lâu.

Đĩ nhiên phải đợi rồi, vì món của hắn là... cô cơ mà. Aiza, mặt lạnh lùng nhưng chất xám có vẻ hơi ít. Nami vặn vẹo, cái dây trói vô hình này, chặt chết đi được. Cô bắt đầu mất sức, cổ tay sưng tấy đau nhức, phép thuật thì chẳng thể sử dụng trong tình huống hiện giờ.

Yashida xong việc, dọn dẹp hiện trường và trở về bên cô. Nhìn con mồi mình khao khát bấy lâu đã dâng lên tận miệng, anh không nén được niềm vui... xuất phát từ ...nội tâm. Nội tâm anh đang vui, chưa bao giờ anh cảm thấy vui cả, cuộc sống của anh ngoài vâng lời và phục vụ chủ nhân, anh không còn việc gì làm

Đột nhiên ...

Cô xuất hiện, thấp lên một tia le lói trong lòng, khiến anh bớt phần cô độc, gò bó ở thế giới này. Nhưng... Nami... là con gái của người đó... người cha anh đã giết... kẻ mạnh nhất trong ngũ đại phù thủy, hộ vệ cô nữ hoàng.

- Thả. - Nami cắn môi hẳn đọc nhìn Yashida lạnh căm.

Hắn cười ha hả, ghé sát tai cô, thổi vô từng chữ, tuy giọng ấm nhưng ngữ điệu lạnh.

- Tôi... không thả.

Về tiếp theo được truyền đạt bằng cái nhìn đầy thách thức từ Yashida.

"Làm gì được nhau".

Nami nghiêng răng nuốt hận. Yashida chẳng là tay vừa, hẳn mạnh bằng Riuzo, tính cách cao ngạo và mang chút ngang tàn. Cô không đáng làm đối thủ của hắn nếu còn muốn sống.

Đôi mắt xa xăm chuyển thành màu đỏ, Nami thôi không động đậy nữa. Cả tâm trí cũng mặc kệ mà buông. Yashida siết chặt eo cô.

- Nói cho em biết một sự thật nhé. - Hắn thủ thi bên vành tai cô - Em rất đẹp đó. Một vẻ đẹp thuần khiết của nước.

Nước? Vẻ đẹp? Pele... là phù thủy điều khiển nước, giống Gorgon điều khiển lửa. Họ là thánh, những kẻ mang sức mạnh khổng lồ. Yêu nữ dưới sông thì ra ý người là vậy, Pele. Người muốn cô thanh tẩy Siren bằng chính vẻ đẹp nước trong linh hồn mình. Cô hiểu ra rồi, cuối cùng cũng hiểu ra rồi.

Bỗng chốc, cửa phòng thí nghiệm bị đập bay, Tooya và Riuzo xông vào, một màn tình cảm đập vô mắt họ, chàng trai tóc bạch kim đang ôm cô gái trong lòng.

Và cô gái đó... bị cưỡng ôm đó mấy anh.

Yashida giật mình quay lưng, lập tức tách khỏi Nami, đầu hơi cúi chào.(chẳng biết đang chào ai nhỉ?). Tooya bước nhanh về chỗ Nami, thấy cô không cử động bình thường liền biết cô bị trói phép thuật. Một câu thần chú nhỏ, cả cơ thể cô bỗng thoải mái hơn, cô nhìn Tooya, từ dưới đáy mắt đỏ rực nổi lên tia cảm kích. Anh đứng chờ vài giây, cô ấy đang buồn ư? (Dấu hiệu Tooya nhận ra cảm xúc của cô)

Riuzo trầm lặng, quan sát cô ở mép cửa, đầu tóc hơi rối, quần áo hơi nhăn, sắc mặt lạnh băng, không để lộ cảm xúc.

Thoát khỏi trói buộc, Nami lao vội ra ngoài, để ba tên con trai gốc ghêch cứ đực mặt, chẳng hiểu mô tê. Chạy được một đoạn, cô gặp Ayane và Honso, có lẽ cả hai cũng đi cùng Riuzo và Tooya tới đây. Thấy bạn, Ayane mếu máo ôm chầm lấy cô. Nami nhướn mày hỏi Honso lí do nàng ta lại bù lu bù loa lên như vậy, cậu thờ ơ nhún vai, thái độ lạnh lẽo làm Nami không rét cũng run, kĩ thuật hù người của Honso thật đáng khâm phục.

Kéc... kéc... kéc...

Là tiếng kèn kèn kêu. Nami và Honso đồng mắt nhìn lên thăm trời xanh vát, Riuzo và Tooya ra sau cũng hướng đồng tử theo. Hai con kèn kèn hôm bữa bay vòng tròn trên trời, mở mở rộng phát tiếng thét rợn người.

Nami đẩy nhẹ Ayane, một linh cảm tồi tệ bất chợt ập đến. Cô bóp chặt tim, thở dốc. Tooya lo lắng hỏi.

- Em không sao chứ?

Nami lắc đầu, song hướng tới cổng chính mà đi nhanh. Tooya và Ayane hét lớn gọi cô, Honso đánh mặt, liếc Nami bằng cặp mắt bén nhọn. Riuzo không gấp, đưa tay chặn ngang đường lúc cô đi qua chỗ cậu.

- Đi đâu? - Cậu hỏi gọn lỏn, thanh âm hàn khí.

Không ngoái nhìn cậu, Nami âm thầm trả lời.

- Sông từ thần - Rồi tiếp tục bước đi.

Ayane hốt hoảng, toan giữ Nami nhưng Honso lạnh lùng lại một lần nữa nắm lấy tay nàng, thật chặt và không để nàng buông.

Trong khi ấy, hai chàng tóc vàng mỗi kẻ một hướng đi, nhưng hai hướng đi đó đều thông ra... cổng chính.

Riuzo cười khẩy, lần thứ ba và cũng là lần cuối cùng, nàng yêu tinh xinh đẹp sẽ sớm vùng vẫy dưới nước.

Tooya phát tay, một cây quyền trượng vàng xuất hiện, trong mắt anh bây giờ chỉ có ba từ điển tả: "Bảo vệ Nami"

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: VỀ NHÀ (P.1)

Có ai biết đến công dụng cánh cửa thần kỳ của Doraemon không nhỉ? Cũng giống cánh cửa thần kỳ ấy, Nanami dùng suy nghĩ để dịch chuyển từ nơi này đến nơi khác, tức là dựa vào cảm tính mà di chuyển đấy. Nami có thể và không hiểu sao cô làm được như vậy.

Y hệt lần trước, Nami áp lòng bà tay lên mặt cổng chính đã đóng, nhắm mắt và tưởng tượng đến nơi cô muốn đến. Đúng như dự định, Nami đang đứng tại vị trí hôm đầu tiên bị di chuyển, nơi cô đã gặp Yashida. Bỏ đi những bản loạn trong đầu, Nami xoa cằm xem xét kỹ khu vực xung quanh.

Bầu trời bắt đầu đục ngầu, gió nổi như vũ bão, hai con kền kền sau một hồi lượn vòng vòng cuối cùng cũng chịu đáp cánh. Nami cười lạnh lẽo, xác định hướng đậu của hai con chim rồi lần theo dấu vết. Mặc dù không biết tại sao cô luôn có ác cảm với lũ kền kền này, nhưng Nami dám chắc, nơi nào có chim báo tử, nơi đó sẽ có án mạng. Vì thức ăn của chúng là... xác chết cơ mà. Haiz... sắp mưa to rồi đây, phải chuẩn bị quà ghé thăm "nàng cá" dưới sông chứ nhỉ, đi không thì hơi thất lễ.

***

Nhờ vào thân phận thật của Ayane, Riuzo được phép độn thổ ra ngoài sau màn nài nỉ ôi tới gây cả lười với bác bảo vệ. Tooya không tốn quá nhiều công sức, anh chỉ cần cười trên con bạch ưng - thuộc hạ của anh, bay về phía Nami, trong khi cả anh và Riuzo không biết cô gái ấy đã làm cách nào để thoát khỏi cánh cổng cao trượng mét mà chẳng nhờ đến phép thuật.

Ánh mắt sắc bén của một con chim ưng giúp Yashida nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn Nami đang thông thả đi dọc bờ sông, cậu ngược đầu ra hiệu với Tooya trên lưng, sau đó từ từ hạ cánh, hóa lại hình dạng con người.

Cùng lúc Tooya đuổi kịp Nami, Riuzo cũng vừa dưới đất chui lên. Hai chàng nhìn nhau tóe lửa mắt, song đồng bộ đi sau Nami. Riuzo nhú mày liếc cây quyền trượng vàng trong tay Tooya mà đầu khò khò thắc mắc: "Hắn là phù thủy hoàng gia ư?"

Nami bước chân vô định, nheo nheo tâm mi quan sát phiến đá nơi hai con kền kền đậu. Cô khua bàn tay nhẹ nhàng, một cột nước bắn về phía chúng, đợi chúng bay hết, cô mới lại gần phiến đá.

Y như dự đoán của Nami, sau phiến đá ấy là một thi thể, mặt mũi trắng hếu, tóc tai bù xù, hai mắt trợn ngược, không thấy đồng tử, theo quan sát của Nami, cái xác vẫn chưa bốc mùi suy ra người này đã chết cách đây vài tiếng. Thay vì sợ hãi và la toáng lên, Nami cực kỳ bình tĩnh, xem qua nạn nhân, có vẻ là chết vì bị rút linh hồn. Con ma nữ này, ra tay thật độc ác.

Riuzo dè chừng mọi thứ, đôi tay mở rộng sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào.

Tooya đành mặt, lòng có chút thấp thỏm khi Nami không chịu tránh xa cái xác đậm mùi tử khí. Anh nghiêng đầu nhìn xa xăm xuống mặt nước, lo lắng lên tiếng.

- Nami, chúng ta về thôi, anh sẽ gọi các giáo sư tới xử lý, nơi này rất nguy hiểm

Bỏ ngoài tai lời khuyên của Tooya, Nami tiếp tục bước, đôi mắt càng ngày càng đỏ quạch, như máu tươi mới đổ. Cô cá chắc viên ngọc đầy ở quanh đây, Pele sẽ không tìm cô nếu cô không có khả năng kiếm ra viên ngọc. Tooya vẫn gọi với í ới, sắc mặt Riuzo ngày một khó coi, hình như cậu không muốn cô mạo hiểm tiếp, kiểu vậy là quá đủ rồi.

Nami dừng chân, khụy xuống mép bờ, thả lỏng bàn tay trên mặt sông và lại nhắm hờ con mắt. Tooya bàng hoàng, Riuzo ngỡ ngàng. Và cả hai đồng loạt biểu hiện sự bất an, lo lắng trên khuôn mặt điển trai không tí vết.

Bỗng...

Mặt nước bắt đầu chuyển động. Một thân thể bán lửa lò vọt lên cao, ả ta cười mỉa hoặc, nhìn Nami chăm chú, sau đó cất âm thanh đoạt hồn dành tặng Nami.

- Thật đáng khen thay cho những đứa ngu ngốc. Bản lĩnh lắm cô gái ạ, thoát khỏi nanh vuốt ta hai lần, lại còn tới đây làm nhiễu sóng âm ta trong nước. Linh hồn của người thật tuyệt vời làm sao. Ta luôn mê mẩn các nhân tài, nhưng lòng mê mẩn đó sẽ được ghi ẩn trong trái tim ta. Nào, mau hiến dâng linh hồn cho ta.... mau...

Riuzo, Tooya và cả Yashida vốn đã đề phòng từ trước bằng cách nhét bông vô tai, nhưng còn Nami, cô ấy chưa chuẩn bị gì, và giờ, Siren đang nhắm vào cô.

Tooya khoát quyền trượng, tạo một quả cầu nước, nhưng toàn bộ nước ở đây đều bị Siren chi phối, nếu anh sử dụng quyền năng hoàng tộc, thân phận anh sẽ bại lộ, tới lúc đó, mẹ sẽ không dễ yên nguyên nhân dẫn đến chuyện này và kẻ gây ra nguyên nhân ấy. Như vậy, Nami càng dễ gặp nguy hiểm hơn. Nhưng con yêu nữ đó, sức mạnh thông thường của học viên không thể tiêu diệt, huống hồ, cơ thể nó còn tỏa ra mùi hắc khí của mẹ. Chắc chắn người đứng sau việc này là mẹ anh. Do đó, nếu anh can dự, e rằng rất khó xử. Cả Yashida cũng vậy, anh ta mà giúp Nami, đảm bảo mẹ Tooya sẽ khiến anh chết không toàn thây. Cho nên, người duy nhất cứu được Nami, chỉ có Riuzo.

Một chùm hóa tiễn lao về Siren, ả cười mộng mị, song vẩy chiếc đuôi cá tạo một bức tường nước, kết giới mạnh gấp mấy lần đầu, bao vây Nami bất động này giờ, khiến những kẻ ở ngoài, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Tình hình Nami bây giờ có thể gọi là "nghìn cân treo sợi tóc".

Pháp thuật Riuzo không xuyên thủng được màng ngăn nước của Siren, sức mạnh ả ta có thể nói là tăng lên gấp bội. Vết thương bữa trước ít nhiều cũng mất vài tuần để lành, trong thời gian ngắn vậy, sao ả ta có thể đẩy tăng năng lực, chả nhẽ, ả ta có người chống lưng?

Tĩnh tâm một hồi, viên ngọc trai nước mất chột xuất hiện trong trí óc cô. Nami bùng tỉnh, chăm chăm vào con yêu nữ trước mặt. Thì ra là dấu ở đó, đúng là sông của trường phù thủy, chẳng có thứ gì được bình thường.

Thấy Nami đứng dậy, Siren mở mê hồn trận, chìa tay mời gọi.

- Nào... đến với ta hồn linh hồn thuần khiết... ta sẽ cho ngươi sức mạnh vĩnh cửu ...nào... mau lại đây...

Nhéch môi cười lạnh giá, Nami bắn tia nhìn đỏ ngầu về phía Siren. ả giật mình, tay hơi rút lại, sống lưng truyền tới một cơn tê buốt khó tả. Con nhỏ đấy, thật không tầm thường, linh hồn của cô chắc gấp mấy lần linh hồn người khác. Tìm được con môi tốt, Siren thầm mừng rỡ, mặc dù con bé đó mạnh thật, nhưng phép thuật của pháp sư bóng tối ban cho ả, chắc đủ lớn để giết chết Nami. Tiếp diễn thanh âm chim hót, Siren không ngừng tăng thêm độ quyến rũ, Nami càng băng lãnh, bộc lộ vẻ đẹp tàn khốc bất tận.

Gió đông ủa đến, tấp vô thân thể mỏng manh của Nami từng đợt. Mây đen đua nhau kéo lê, lất phất vài hạt mưa bụi dính đáp.

Nami không cử động, trân trân mắt đối mắt với Siren, xem ai là kẻ thua cuộc trước. ả hay cô

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: VỀ NHÀ (P.2)

Mưa. Vạn vật ướt sũng. Dưới cái giá rét cuối đông, mọi thứ như chìm vào im lặng, cây cối xơ xác, chim tắt tiếng hót, bầu trời âm đạm và con người cũng trở nên thê lương, một phần nào đó trong họ bị vẻ cô tịch của mùa đông bao phủ.

Hai con kền kền cất tiếng kêu thảm thiết, chúng vờn nhau trên khoảng trời dầy sấm, đưa ánh mắt thèm thường nhìn hai kẻ đang hăm mình trong làn nước lạnh giá. Một người trong số đấy phải chết, và thân xác người ấy sẽ là miếng mồi béo bở cho lũ chim báo tử kia.

Siren tức giận hạ tay xuống, vành mắt hằn lên những đốm nhỏ li ti, biểu hiện cho cơn thịnh nộ ập tới. ả vuốt ve cái đuôi màu nước, phe phẩy hai màng tai.

- Ngươi đang thử thách lòng kiên nhẫn của ta sao? Ha ha, vậy ta cũng cho ngươi, được - chết - từ - từ.

Dứt lời, một cột sóng cao chót vót nhắm Nami đánh đến, ngọn sóng uốn lượn, dẻo dai như một con rắn nước khổng lồ trong suốt, bọc lấy Nami, xoay quanh cô hòng phân tán tầm nhắm. Cô vẫn đứng im, bất động y hệt pho tượng, thứ duy nhất hoạt động lúc này chính là đôi mắt và bộ não. Không ai biết cô muốn gì và cũng không ai biết cô nghĩ gì. Thú thật một điều, trong đầu Nami bây giờ hoàn toàn ...trống rỗng. Cô lặng thinh, dùng ánh mắt cứng cổ tinh thần, kẻ hoạch tác chiến, một mình cô không thể hạ Siren, cô đang bị ả kim hãm, mấy người bên ngoài có lẽ không phá được kết giới, này giờ phải gắng gượng lắm cô mới chống chọi lại cái nhìn đầy mê hoặc của Siren. Pele không chỉ cô cách đánh bại ả ta. Hay thiết, tự nhiên giúp không công cho người ta nên giờ mới ra nông nỗi này, đáng nhẽ cô phải nghe lời Tooya, cùng anh chiến đấu như kẻ hoạch bản sẵn, nhưng không ngờ, ả yêu nữ này lại thích làm cho kẻ khác ngạc nhiên bằng cách sử dụng kết giới nước. Nước? Cô chưa hoàn thành bài luyện tập, cũng chưa xác định mình sẽ sống hay chết trong trận đấu này. Nhìn lên trời mà xem, cô vừa cướp đi bữa trưa của lũ kền kền, chắc chúng muốn nhai nát xương cô lắm rồi, và trên hết, cô đang kiệt sức dần.

Tách...

Một giọt mồ hôi nhỏ xuống. Chỉ một giọt thôi nhưng là cả quá trình cảm cực của cô đấy. Cô chóng mặt và rất buồn ngủ.

Nắm một bên mắt lại. Cô nhìn thấy Pele. Bà vẫn xinh đẹp và kiêu sa như lúc còn sống, một phù thủy sinh ra từ nước và chết đi trong lửa. Cô luôn thắc mắc một điều, vậy Pele có hận lửa không? Có hận bản thân vì lo cho an nguy của cô gái Sena mà không màng cả tính mạng.

Biết câu trả lời của bà chứ? Bà lắc đầu. Lắc đầu nghĩa là không hồi hận. Bà vì người khác hy sinh, tấm lòng của bà trong trẻo như nước, chảy mãi và vô tận. Đặt tay lên lồng ngực Nami, Pele nhoen miệng cười.

- Đừng bỏ cuộc công chúa. Người mạnh mẽ hơn bất kỳ ai. Nước chỉ là một phần trong người. Linh hồn của người vẫn chưa phát sáng. Xin hãy đứng lên và thanh tẩy Nước Mất, đây là cơ hội cuối cùng, người cần sử dụng sức mạnh nước mà chính người cất giấu.

Hoàn toàn tỉnh mộng, Nami mở to mắt, bàn tay từ từ chạm nhẹ cột sóng. Pele điều khiển nước. Hãy nhớ, cô là chủ nhân, nước là nô lệ. Tập trung và suy nghĩ.

- Tan. - Một câu ba chữ, giọng Nami vang lên thánh thót, cột sóng liền rã rời thành mưa. Nami nhìn Siren, ánh mắt đầy thách thức. À ta cúi giận rít lên.

- Sao ngươi dám...

Nami nhếch môi, một lời nói vô nghĩa, ả đã quá xem thường cô rồi.

Mưa bắt đầu to, sấm chớp rầm trời. Tóc Nami xõa, bết khắp cổ mặt, đôi mắt đỏ quạch nay càng thêm nổi bật giữa thảm kịch u ám. Dang rộng hai tay, cô kêu gọi sức mạnh của nước. Những dòng chảy, các cột sóng, và hơi nước trong không khí, tất cả đều hội tụ quanh cô, di chuyển theo qui luật và trực chờ lời phán xét cuối cùng. Cơ thể Nami bay cao, bàn tay nâng niu làn nước mát, đôi đồng tử toát ra tia chết chóc.

Siren bàng hoàng không thốt thành tiếng. Nước quanh ả đang rút dần, mọi thứ cạn kiệt khô cằn. Không thể thế được, kẻ mang khả năng thao túng nước ở đây, duy nhất chỉ có ả. Nhưng giờ thì sao, ả không kiểm soát được chúng, chúng đang tập hợp bên Nami, chính cô ta đã rút nước của ả. Và ả không cho phép bất kỳ kẻ nào làm được điều đó.

Như bị thúc ép tới bước đường cùng, Siren phẩy đuôi cá, bỗng chốc chiếc đuôi xinh đẹp hóa thành các xúc tu, đen xì và nhóp nhép. Yêu nữ gào lên vang trời, phóng những cái đuôi mới về phía Nami, dữ tợn và tàn ác. Không một thứ gì chạm được vào người Nami, dù chỉ là sợi tóc. Toàn bộ nước bao bọc lấy cô, tạo một màng bảo vệ vô cùng vững chắc. Nami cười nhẹ, một nụ cười ban ơn đúng nghĩa.

Đã đến giờ thanh tẩy tội lỗi.

Nami khua tay trái, một vũ nước tấp tới. Nami khua tay phải, Siren bỗng hét toáng. Ngọn giáo nước đâm xuyên qua ả, một nhát lấy mạng không cần rườm rà, cũng không đau đớn.

Nami hạ tay kết thúc cuộc chiến. Nước trở về với sông, cô lướt trên mặt nước, lại gần xác Siren. ả ta chết trông thật đáng sợ, mắt tròn chùng tở về kinh hãi, môi thâm xạm đôi thành màu đen. Hài hùng hơn, da thịt ả đang dần dần biến dạng, chúng nhăn nheo sần sùi, bong chóc rớt từng mảng, quá trình phân hủy diễn ra trong ba phút. Nami cắn răng, thò tay vào xương chậu Siren móc ra viên ngọc trai trong suốt, lấp lánh và đẹp mắt tới đáng kinh ngạc. Cô tự hỏi, đây là ngọc Nước Mất ư? Thật khiến người ngắm rung động, viên ngọc sáng quá. Pele đã dùng nước mắt đau khổ trước khi chết tạo ra món đồ này. Chủ nhân viên ngọc... là... ngài Miyamoto, người bà yêu quý nhất. Nami biết, và cô cũng hiểu, mẹ Ayane rất đẹp. Nàng ấy thực hạnh phúc khi có một người mẹ như vậy. Cô gái tóc nâu tên Sena ấy, ắt hẳn là người vô cùng quan trọng đối với Pele, nhưng còn đứa bé trên tay Sena... theo hồi tưởng giấc mơ, Nami nghe Pele gọi đứa trẻ đó... là công chúa.

Tạm dẹp mọi chuyện qua một bên, Nami nhanh chóng lên bờ, nắm chặt viên ngọc trong tay, dồn toàn bộ sức mạnh, bắt đầu công việc thanh tẩy cao quý.

Mười phút trôi đi, bức tường nước biến mất, cả cơ thể Nami đầm đìa mồ hôi lạnh. Cô khụy xuống, hô hấp khó nhọc. Vệt đen cuối cùng được thanh trừ, ngọc trai Nước Mất trở về dáng vẻ thuần khiết lung linh.

Tooya kinh hãi chạy đến đỡ Nami, Honso đứng cạnh Ayane vẫn không bộc lộ cảm xúc. Cả trường dường như đều tập chung tại đây, khuôn mặt ai cũng hiện lên nét lo lắng tuyệt độ dành cho cô. Riuzo kiệt sức do sử dụng phép thuật quá đà, cậu ôm ngực phì phò thở. Tooya xem xét tình trạng Nami, cô vẫn không sao hết, chỉ ngất xỉu do mất sức nhiều. Anh nhẹ cười thông báo cho hiệu trưởng. Mọi người yên tâm, biết ơn Nami khôn tả, nếu lần này không có cô, chắc những cái chết thương tâm vẫn chưa thể chấm dứt.

Một con người đã trở thành huyền thoại của mọi phù thủy - Hagasawa Nanami

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: VỀ NHÀ (P.3)

Suria tức giận phóng tia sét vào những món đồ ngáng mắt mọi người. Siren đã chết, quả cầu thủy tinh của nữ hoàng sáng hơn rất nhiều, không ngờ bọn học viên Witchcraft lại bản lĩnh như vậy, chỉ trong một khắc mà tiêu diệt được yêu nữ ngàn năm mọi người nuôi dưỡng. Dám chống lại Suria, chỉ có con đường chết.

Phụt... Choang...

Và tấm kính đi-op vỡ tàn tành. Đứa con trai cứng đầu này lại làm trái ý mẹ. Hoàng tử, người thật bất hiếu.

- Nam công tước. - Suria hét lên đầy uy quyền.

Ngay lập tức, phía cửa chạy vào một thân ảnh đen kịt, ông ta mặc áo choàng đen, chân đi giày bó, mái tóc vuốt ngược và khuôn mặt hung tợn. Khụy xuống một gối, ông cung kính.

- Vâng, thưa pháp sư.

- Hãy cho người theo dõi hoàng tử.

- Vâng, nhưng thưa pháp sư, vậy còn cậu Akito...

- Tên đó không đáng tin cậy.

- Dạ, thần tuân mệnh.

Quay người bỏ đi, Nam công tước không khỏi thở dài. Người đàn bà độc ác này, mưu sát nữ hoàng Maria, giam lỏng đức vua Joshep và giết hại không biết bao nhiêu phù thủy giỏi. Ông chịu phục tùng bà ta như bây giờ cũng chỉ chờ ngày công chúa điện hạ trở về.

Công chúa ...rất cuộc người đang ở đâu? Chúng thần đã đợi suốt năm trăm năm rồi, xin người mau chóng về với thần dân vương quốc pháp thuật. Xin người đó...

***

Tỉnh dậy trong cơn mê man, Nami ngơ ngơ như nghe được tiếng ai đấy đang gọi mình, có lẽ lại là một giấc mơ nhưng giấc mơ này, sao mà mơ hồ quá.

- Nanami...mìn...mìn... bạn tỉnh rồi ư? Trời ơi là trời, lạ chúa bạn tỉnh lại rồi. Bạn có biết mọi người lo lắng cho bạn lắm không? Hức... hức... - Ayane thét lên, nhảy chồm tới ôm chầm Nami, nước mắt nước mũi chảy ròng như thác.

Gắng gượng ngồi dậy, Nami nhìn khung cảnh xung quanh, tất cả đều quen thuộc, từ mấy bức tranh trung cổ Châu Âu mà Ayane treo cho đến cái giá sách do Nami tự chế, rồi cả chỗ cô đang nằm nữa, là khu kí túc xá sao?

Thấy bạn mình ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Ayane hoang mang ngừng khóc, đưa một tay sờ lên trán Nami. Không sốt, thân nhiệt rất bình thường, bộ mặt Nami, chả nhẽ cô mất trí nhớ?

Aiza, nhỏ này suy nghĩ lung tung.

- Nami, mình là ai? - Vừa nói, Ayane vừa nhoẻn miệng cười, tự chỉ vô nhan sắc nàng.

Nami điềm nhiên đáp.

- Ayane Miyamoto, cậu bị sao hả?

- A...a...a...a...a - Và lần này là nàng ta hét toáng lên, lắc la lắc lư bờ vai Nami vui sướng - Ôi, thật may quá, bạn không sao thì tốt rồi.

Cạch... cửa phòng chợt mở, thầy hiệu trưởng cao quý bước vào. Ông nhìn con gái âu yếm, sau đó quay sang Nami còn nằm trên giường. Cô ái ngại toan đứng dậy, hiệu trưởng nhả nhận đưa tay lên tiếng.

- Không sao, em đang bị bệnh, cứ nằm thoải mái. - Song lại gần Ayane thì thầm - Ayane, con ra ngoài một lát, ta có chuyện muốn nói với Hagasawa.

Cô nàng nhanh nhẹn đi ra khỏi phòng, để lại mình cô, mặt đối mặt với THẦY HIỆU TRƯỞNG. Bữa trước đáng lẽ Nami phải gặp ngài ấy sớm hơn, nhưng vì công tác đột xuất nên buổi gặp bị hoãn lại.

- Em rất dũng cảm. - Giọng hiệu trưởng khàn khàn.

Nami ngượng ngịu, không biết nên cười thật tươi hay lạnh thật lạnh. Bỗng, thầy trầm ngâm nói tiếp.

- Cảm ơn em vì đã cứu cả trường và cứu con gái ta.

- D... dạ? - Nghiêng đầu ngơ ngác, Nami hơi ngạc nhiên. Thầy hiệu trưởng đang nói cảm ơn cô, chưa ai cảm ơn cô bao giờ, và điều này làm cô vô cùng hạnh phúc. Cô cứu Ayane, tại nàng là người bạn đầu tiên của cô. Tiêu diệt Siren vì ả dám quấy rối "ngôi nhà" mang đến cho cô niềm vui. Hơn hết, tất cả những gì cô làm, đều chỉ là tình cờ mà ra.

- Nếu em cần gì, có thể nói với ta.

- V...vâng ạ.

Chẳng biết nên nói gì cho cam, Nami đành âm ừ qua loa. Chợt, cô nhớ tới quyển sách vàng trong thư viện Witchcraft bữa trước, cô thực rất tò mò, nhưng đó là sách cấm. Mà từ từ... cần gì thì nói với ngài hiệu trưởng?

- G...giáo sư ... - Nami áp ứng trong họng.

Miyamoto toan đứng dậy ra về, nghe cô gọi, ông ngoái đầu trở lại ghé cạnh giường Nami.

- Có chuyện gì ư?

- Dạ, thật ra... chuyện này...

- Em cứ nói.

- Em muốn mượn một cuốn sách trong dãy sách cấm ở thư viện nhà trường.

Thầy hiệu trưởng kinh ngạc, sách cấm của trường học viên vốn không được mượn, thậm chí là không thể chạm vô. Cô gái này yêu cầu mượn sách, chứng tỏ quyển sách chắc chắn không tầm thường. Nhưng vì đã đồng ý giúp đỡ những gì cô cần nên ngài Miyamoto gượng gật đầu. Nami mỉm cười mãn nguyện. Cô nhìn hiệu trưởng đầy cảm tình, song lấy ra viên ngọc trai Nước Mắt, đặt vào tay ngài.

- Cô Pele muốn em giao lại nó cho người cô yêu nhất.

Vừa nói, Nami vừa vui vẻ gấp bàn tay giữ viên ngọc của hiệu trưởng. Cô tin chủ nhân viên ngọc tinh tế chính là cha Ayane - ngài Miyamoto Kazuo.

Hiệu trưởng cảm động muốn rơi nước mắt. Pele, người vợ ông yêu nhất, người đã ban tặng cho ông một thiên thần xinh đẹp, suốt thời gian qua, từng giây từng phút, ông đều nhớ bà, nếu năm đó Suria không hạ độc nữ hoàng, nếu Pele chịu đi theo Kanto, thì hẳn đã không ra tay tàn nhẫn. Cái chết của Pele một phần cũng tại ông, chỉ cần Pele rời xa ông, chắc chắn bà không phải chết.

- Chủ nhân viên ngọc, không phải ta.

- Dạ?

- Người Pele yêu nhất... là con gái ta, Ayane.

Là Ayane? Tình yêu của một người mẹ. Mẹ Ayane là phù thủy hoàng gia, bà ấy rất đẹp. Và Ayane cũng vậy, một vẻ đẹp thanh khiết giống nước. Nami hiểu, mẹ là người cô thương yêu, mặc dù thời gian bên bà rất ngắn ngủi nhưng tình cảm cô dành cho bà là vô hạn.

Chăm dứt buổi thăm hỏi, hiệu trưởng báo với cô, trong đầu tuần tới, ban giám hiệu sẽ cấp bằng chứng chỉ tốt nghiệp sơ đẳng cho cô, như vậy là hết bị khinh đi cửa sau, từ nay, Nami cô có thể đường đường chính chính ngồi vào chiếc ghế học sinh lớp quý tộc ánh sáng. Cái danh con người thấp hèn cuối cùng cũng bị gỡ xuống, giờ đây cô đã chính thức trở thành một phù thủy thực sự.

Bài học về Water... đã kết thúc.

***

Đông qua xuân tới, muôn hoa khoe sắc, cây lá đâm chồi nảy lộc, trời xanh mây trắng, chim ca hót cả ngày. Nhờ chiến công của Nami, công chính trường Witchcraft có thể tự do đóng mở, sông tử thần cũng trở nên trong vắt, lung linh tuyệt đẹp.

Ba tháng lặng lẽ trôi đi, Nami luôn chăm chỉ gia tăng sức mạnh nước, học cách kiểm soát và nâng cao tầm điều khiển. Cuối xuân cũng là lúc kì thi pháp thuật tận sức, tức thi học kì bắt đầu, Nami bận rộn suốt ngày, trong năm học, cô chỉ chăm chăm vào việc khống chế và tìm ra năng lực nước, còn kiến thức ban ánh sáng, cô hoàn toàn mất căn bản.

Ngồi thần thờ trên chiếc xích đu ở hoa viên nhà trường, cô cố gắng tạo ra những chùm sáng nhỏ nhất.

Tách...tiếng búng tay vang lên nhẹ nhàng, một tia sáng xuất hiện rồi vụt tắt. Đây đã là lần thứ năm mươi bảy, ngón tay cô sung húp, đồ đập, nhưng kết quả vẫn chỉ là con số không. Thức nguyên đêm đọc sách, thần chú cũng thuộc lâu lâu nhưng sao áp dụng lại vô hiệu thế này. Chà nhè cô không có năng khiếu ban ánh sáng. Đứng rồi, cô điều khiển nước rất thạo nhưng ánh sáng thì chả có ảnh hưởng gì.

Ngắm nghĩ một hồi, Nami thờ dãi chán nản, đôi mắt hiện lên tia đỏ li ti sinh động.

Chợt...

- Không làm được ư? - Một thanh âm quen thuộc hòa vào không khí, rất dịu dàng và đầy trù mến.

Nami ngạc nhiên ngẩng mặt. Thân ảnh cao lớn của Tooya lọt vô nhãn quang, dưới cái nắng nhẹ nhẹ, cơ thể anh phát sáng như một vị thần cao quý, chiếc áo choàng phù thủy phất phơ giữa gió, mái tóc vàng rực nổi bật hơn cả. Anh nhìn cô, mỉm cười thân mật. Thực ra anh đã đứng đây hai tiếng đồng hồ, từ lúc thấy cô cực khổ luyện tập cách triển khai ánh sáng cho tới khi cô mệt mỏi ngồi nghỉ. Nami của anh thực đáng yêu, vừa thông minh lại vừa ngốc nghếch, quan sát cô thực hành, anh chỉ muốn bật cười vì... động tác cơ bản của cô sai hoàn toàn. Thảo nào làm không được là phải rồi. Nếu anh còn

tham lam ngắm cô mà không ra mặt giúp đỡ, e rằng cô sẽ ngồi đây hết ngày. Nghĩ một chập, Tooya bỗng lóa lên một kế hoạch, một kế hoạch có thể khiến cô ở bên anh hằng ngày.

- Nhìn cho kĩ nhé. - Nói đoạn, Tooya búng tay cái tách, một chùm sáng chói bỗng chốc hiện ra. Nami tròn mắt trầm trồ. Cô tự hỏi bản thân, sao cô lại không là được nhỉ?

Như nhận ra ý nghĩa trong đôi mắt thán phục của Nami, Tooya khúc khích, sau đó bất ngờ nắm lấy tay cô. Nami bàng hoàng rút lại, nhưng lực cánh tay anh rất chắc và bàn tay cô không đủ sức chống cự. Tooya nheo mày.

- Em phải làm như vậy này. - Đi kèm lời nói, anh khẽ xếp hai ngón tay đồ tấy ở Nami thành một chum hình nón đều, xong xuôi, anh lại lên tiếng. - Em thử đi.

Thế là ...Tách... Y rằng một chùm sáng mãnh liệt xuất hiện. Nami sung sướng nheo miệng cười tươi rói, nụ cười có khả năng hút hồn bao nhiêu trái tim. Tooya đơ như trái bơ, thần thờ nhìn cô không chớp mắt. Tim anh... đập nhanh quá. Nami vừa cười, chỉ đơn giản là cười thôi, nhưng sao lại ám áp tới vậy. Thang bậc tình yêu anh dành cho cô tiếp tục tăng vọt, nó không thể dừng và không có khả năng dừng. Rốt cuộc con tim này cũng bị cô đốn mất. Nụ cười Nami thật uy lực, kiểu này chắc phải cấm cô cười ở những nơi công cộng quá, nếu không tỉ lệ nam sinh tranh dành phòng y tế sẽ rất cao đây.

Lời đề nghị dạy kèm cho Nami của Tooya được cô đồng ý chấp nhận, kế hoạch tiếp cận cô thành công rực rỡ, anh vui sướng tới mèm phát điên. Ngược lại với tâm trạng Tooya, từ phía xa sau gốc cây hoa anh đào, tồn tại một chàng trai tóc vàng, khuôn mặt mỹ nam thoảng nét u buồn, ánh mắt vốn lạnh lẽo giờ đã trở nên âu yếm, lặng thinh nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt. Cô ấy cười rất đẹp, cậu yêu vẻ hồn nhiên đó. Không chỉ vậy, cậu còn yêu cả chủ nhân của vẻ hồn nhiên. Nhưng người cậu phải lấy...lại là công chúa.

Trong bức tranh mùa xuân tuyệt diệu, vẽ lên ba con người, hai kẻ đi trước một người ở sau. Tuy yên bình nhưng không trọn vẹn. Vẫn thiếu... một tình yêu hoàn chỉnh... cô gái ấy...sẽ hướng về ai? Anh hay cậu?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: VỀ NHÀ (P.4)

Quan sát toàn bộ sự việc xảy ra qua quả cầu thủy tinh trong suốt, Sena không nén nổi nụ cười mãn nguyện, rốt cuộc con bé cũng đã đánh thức một phần năm sức mạnh phong ấn. Quả thật là một chuyện đáng mừng, nhưng còn tình cảm của công chúa ...cô bé không thể thích Tooya, người thừa kế ngôi vàng, đức vua tương lai hành tinh phù thủy, thuộc về gia tộc Tsutoshi - Tsutoshi Riuzo.

***

Một tháng ôn tập kết thúc. Nhà trường cho phép các học viên nghỉ lễ một ngày để chuẩn bị cho môn thi cuối cùng: thực hành chiến đấu. Môn này là hợp thể của hai môn gồm bùa chú và bay. Học viên được tổng xếp loại học lực cả năm nhờ vào bộ môn chiến đấu, chia thành năm loại bằng tốt nghiệp thượng đẳng: Xuất sắc tức excellent, kí hiệu E, giỏi tức good kí hiệu G, dở tức poor kí hiệu P, tệ tức dreadful kí hiệu D và kém tức troll kí hiệu T. Hầu hết các môn học khác Nami đều hoàn thành rất tốt, nhưng trận chiến ngày mai, sẽ phải bốc thăm chọn đối thủ, chỉ cần cô thắng hoặc hòa, cô sẽ đạt loại giỏi, còn đối thủ mạnh hay yếu, đành trông chờ cả vào vận may vậy.

Ngắm bản thân trong tấm gương lớn, Nami gần như không nhận ra chính mình, cô thay đổi nhiều quá, khuôn mặt gầy gộc, đôi mắt hốc hác, làn da thô sạm nay đã trắng trẻo, mịn màng, xinh xắn hơn xưa, hai ngày soi gương một lần, đến giờ cô mới thấy mình thật giống con gái mười tám, một cô gái hội tụ đầy đủ nét thanh xuân chớm nở. Với chiếc áo choàng phù thủy dài lết đất, Nami khoác vội lên người, che đi bộ thường phục rề rề.

- Anh Tooya.

Nami gọi lớn tên chàng trai đợi cô trước cửa khu kí túc xá, ánh mắt toát lên vẻ vui mừng, thích thú. Tooya thơ thẩn ngắm những đám mây trắng bồng bênh trên nền trời xanh biếc, mái tóc vàng bị gió vô tình xới tung, tà áo khoác bay bay giữa nắng. Nghe giọng cô, anh không kiềm nổi nét cười rạng rỡ. Một tháng nay ngày nào cũng có cô bên cạnh, cùng ăn cùng học, anh thực sự mơ ước, giá như thời gian ngừng trôi, để anh mãi mãi được tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc lên ngôi này. Mai là ngày cuối cùng của năm học, anh sẽ phải xa cô ba tháng hè, vì vậy, hôm nay, Takashima Tooya anh, phải nói cho cô biết hết lòng mình, sự dồn nén, mọi tâm tư cảm xúc, anh nhất định phải nói ra.

- Chúng ta đi thôi. - Tặng Nami một nụ cười chứa đầy nắng ấm, Tooya tự nhiên nắm lấy tay cô kéo đi.

Nami hơi bất ngờ vì hành động đường đột của Tooya, nhưng suy đi nghĩ lại, cô mặc kệ cho qua. Dù gì cũng chỉ là cái bắt tay theo nghĩa bạn bè, không cần bận tâm cho nhưc đầu. Nhưng mà...

- Anh ơi... đi đâu vậy?

- Fujita. - Tooya đáp ngắn gọn, sau đó kêu cô hãy nhắm chặt mắt.

Nami ngu ngơ không hiểu.

- Nhắm mắt làm gì anh? - Cô quay sang hỏi anh.

Tooya cười nhẹ, nháy mắt tinh nghịch.

- Độn thổ.

Câu nói vừa dứt, Nami còn chưa kịp nghe, cả người cô bỗng bị lôi tọt xuống đất. Và đây chính là phương pháp độn thổ danh bất hư truyền, có nguy cơ sát thân cao nhất trong các phương tiện di chuyển của phù thủy.

Ba mươi giây hai tích tắc, Tooya và Nami đã có mặt tại ngôi làng Fujita - nơi sinh sống và tập chung đồng phù thủy nhất trái đất. Theo trí nhớ mơ hồ của Nami, hình như cô đã từng tới đây một lần, cùng anh Tooya vào đầu năm học. Hồi ấy do vội đi gặp hiệu trưởng nên chưa có dịp tham quan, hôm nay Tooya lại đưa cô tới đây, nhất định là để thư giãn, lên dây cót tinh thần cho trận quyết đấu ngày mai.

Lành lặn đứng trên mặt đất, Nami vui mừng khôn siết. Pháp thuật của anh Tooya thật là mạnh, mấy bữa nay cô xuất sắc vượt qua các môn thi, công lao đa phần đều nhờ anh Tooya cả, đã vậy, anh còn muốn dắt cô đi khám phá cuộc sống của những phù thủy. Cô thực rất biết ơn.

Hành trình rong ruổi hết phố nhà này đến phố nhà nọ kéo dài hai tiếng, Tooya chỉ cô những món ăn ngon, các vật dụng kì quái và cả mấy con thú dị dạng mà phù thủy biến hóa. Cô vui lắm, cả ngày bên anh cô cười không ngớt, chưa bao giờ cô cảm nhận được tình thương ấm áp thế này, nó khiến trái tim nguội lạnh suốt mười bảy năm qua của cô tan rã, khiến cô nói nhiều cười nhiều, và người mang đến hạnh phúc đó cho cô, chính là anh - Tooya.

Chiều tà thắm màu cam rực, mặt trời lấp lửng như bị vầng Tây kéo xuống, mây hồng lững lờ trôi đi. Không khí thật yên bình. Mới đây mà đã đi mất một năm học, nhớ ngày nào cô còn chân ướt chân ráo vô trường, sống trong sự coi khinh, dè bii của các phù thủy chỉ vì cô là con người. Nhưng bây giờ đã khác, cô mạnh mẽ, cứng rắn và kiên cường hơn bất kỳ ai nghĩ, hè đến rồi, cũng phải về nhà thăm hỏi "gia đình", tiện thể đính chính lại quyền lực của cô trong ngôi nhà đó. Nhị tiểu thư Hagasawa sao có thể dễ dàng bị bắt nạt, có ơn trả ơn, có oán trả oán. Mười bảy năm, như thế là đủ lắm rồi. Nước mắt cũng đã khô, tình thương cũng đã cạn, cô có gì phải lưu luyến cái chốn chôn vùi một thời thơ ấu lạnh giá như băng. Không tình bạn, không tình thân, chỉ có sự thống khổ và cam chịu. Càng nghĩ xoáy sâu hơn, Nami càng nhớ mẹ. Dưới làn gió mát mùa xuân, một giọt nước mắt của cô trực rơi, đã hơn mười bảy năm cô quên mất định nghĩa chữ "khóc", cảm giác ra sao nhỉ? Vừa cay vừa đau. Trái tim cô lạnh quá.

- Đừng khóc.

Tooya lên tiếng mà mắt không nhìn theo cô. Anh biết cô rất buồn, kể từ lần đầu gặp, Tooya anh đã bị ánh mắt đó hớp hồn, nếu thấy nó đắm lẹ, anh sẽ rất đau lòng.

Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh khẽ đưa tay mình lau đi hai dòng lệ lấp lánh trong suốt, chúng nóng hổi và cào cào tim anh. Xin cô, xin cô đừng khóc, hãy thật mạnh mẽ như cách cô nói. Cô là Nami, Hagasawa Nanami, huyền thoại của phù thủy học viện Witchcraft.

- Người ta thường nói, con gái đẹp nhất là khi khóc, nhưng Nami à, em phải biết một điều, em vô cùng vô cùng vô cùng xấu lúc khóc. Đầu mắt rồi một Nami cứng cỏi của anh? Nào, đừng khóc nữa, anh có thể chịu hàng vạn vết thương nhưng không thể thấy em khóc. - Nói đoạn, Tooya chợt ôm Nami vào lòng. Cô lặng thinh để mặc mọi chuyện. Hiện giờ cô rất mệt mỏi, cô cần một vòng tay nâng đỡ hơn là cố gắng chịu đựng một mình. Và vòng tay mềm mại ấy, không ai khác ngoài Tooya giờ đây.

- Cảm ơn, anh Tooya. - Rúc đầu vào vòm ngực đầy nam tính của anh, cô thì thầm trong họng.

Tooya nhoen miệng cười tỏa nắng. Anh tách cô ra, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen nhánh, sau đó cầm lên bàn tay nhỏ gọn mà chủ nhân của đôi tay ấy chính là Nami. Lấy hết dũng khí, anh dịu dàng thả giọng.

- Hagasawa Nanami, em là cuộc sống của tôi.

Ngạc nhiên dẫn tới bất ngờ, Nami tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn Tooya không chớp. Anh vừa hôn cô, tuy chỉ là cái hôn phớt nhẹ tựa gió thu nhưng cũng đủ khiến trái tim cô lỡ nhịp. Anh còn nói cô là cuộc sống của anh, anh xem cô là cuộc sống, cô nên hạnh phúc hay hoang mang?

- Nami à, trở thành một nửa anh nhé?

Và đây chính là câu nói mấu chốt của cả ngày hôm nay. Anh đã đợi rất lâu để nói ra được câu này, anh yêu cô, là tình yêu đầu tiên và cũng là cuối cùng. Chỉ mình cô.

Nami chết lâm sàng sau lời tỏ tình đột ngột từ anh Tooya. Anh thích cô ư? Một cô gái bất hạnh như cô mà cũng xứng đáng có được tình yêu thương? Tooya tạo cho cô nụ cười, đem cho cô tình cảm, giúp cô bộc lộ sức mạnh, dạy cô học một tháng. Không trách móc, không cần nhắc, liệu người này có quá tốt. Cô thật sự xứng với anh?

Mười bảy năm trời, đem yêu đương chôn vào con tim, cất cảm xúc trong tâm đã tĩnh, cô hững hờ, cô thờ ơ, như vậy anh vẫn thích cô? Tooya, cô không biết tim mình đang nghĩ gì, đầu óc cô trống rỗng, thời gian mãi mòn cảm giác được yêu của cô. Trước mặt anh cô cười, và cũng trước mặt anh cô khóc. Yêu thương này, không trao anh thì trao ai.

Năm phút lặng lẽ trôi đi, nước mắt cô đã khô, tâm trạng đã ổn định. Yêu là cho và nhận, là cứng là mềm nhưng khi yêu, con người không hối tiếc. Cô cũng vậy, Tooya đã cho cô quá nhiều niềm vui, tới lúc cô phải trả nợ anh rồi.

Gật đầu nhẹ thật nhẹ, chứng tỏ cô đồng ý. Tooya hít sâu ôm chặt lấy cô âu yếm. Tình yêu của anh, hạnh phúc của anh cuối cùng cũng được Nami đón nhận. Nếu bây giờ có ai kêu anh đi chết, anh cũng vui vẻ ra đi. Vì sao ư? Là vì cô, chính động tác gật đầu nhỏ nhẹ ấy đã bồi tung lòng anh. Chỉ cần tìm được công chúa, kết thúc cuộc chiến định mệnh, anh tuyệt đối không buông tay cô.

- Nami, cảm ơn em. Cảm ơn em rất nhiều.

Dưới khung trời cuối xuân đầu hè, Nami nhẹ nhàng tựa vai Tooya, vai anh thật chắc, cô yêu bờ vai này. Và cô cũng yêu anh

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: VỀ NHÀ (P.5)

Chẳng biết tại đang mùa xuân hay là mùa hè, tiết trời trong xanh, mây trắng bồng bênh, cây cỏ đua nhau hưởng thụ cái mát từ làn gió núi. Dưới bảng thông báo học viện Witchcraft, học viên thi nhau chen lấn, xô đẩy để dành được vị trí đứng tốt nhất cho mình, xem đối thủ sẽ chiến đấu với mình vào ngày mai là ai. Các cặp thí sinh bốc thăm trùng nhau sẽ được nhà trường dán danh sách lên bảng tin tức. Ayane lờ Nami xềnh xệch từ kí túc xá bay đến đây, nhờ vô cái danh hội trưởng hội bảo vệ quyền lợi học sinh, cô nàng nhanh chóng giải tán đám đông, một mình một chỗ đứng tốt. Chơi kiểu này hình như không đẹp, nhưng chả sao, chỉ cần tiết kiệm được thời gian và công sức, bảo rằng ta dùng chổi thần khua hết học viên về lớp, Nami cá chắc, nàng ta sẽ làm. Thách ai chớ đừng có thách Ayane Miyamoto, cô nàng vốn dĩ là bạo chúa của nữ sinh, nỗi lo sợ của nam sinh. Nói chung, nơi nào có công lí, nơi đó có Ayane, nghe cứ như quảng cáo siêu nhiên Gao ý.

Dò la một hồi, Ayane đột nhiên hét toáng lên, quàng lấy cổ Nami nhảy nhót sung sướng.

- A...a...a...a... Nami oi, bạn đấu với mình là con nhỏ yếu nhất lớp đấy. A...a...a...a - Thế là một tràng chữ "a" lại ngân dài bên tai Nami, chợt, Ayane khựng lại giây lát, quay qua Nami hỏi - Này, đối thủ bạn là ai vậy?

Nami bỗng dưng quên bống mất mình tới đây làm gì. May có Ayane thả quên niềm vui chứ không quên bạn nhắc nhở, cô nhanh tay tra khảo dãy ban ánh sáng. Mất một phút để tìm ra tên cô. Nami cười nhẹ liếc mắt qua đối thủ, dòng chữ Mitsuke Honso rõ to đập vô vọng mạc cô. Nami dụi mắt... vẫn là cái tên ấy... dụi mắt tập hai... cái tên không hề thay đổi.

Đoàng...

Như tin sét đánh ngang tai, Nami bàng hoàng đến nín cả lưỡi, khuôn mặt đờ đẫn cắt không giọt máu, hình ảnh Honso nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, khiến Nami không rét mà run. Mitsuke Honso, cậu ta thực sự là đối thủ của cô. Kẻ mạnh nhất lớp ánh sáng quý tộc chính là bạn đấu với cô, lần này... cô chết là cái chắc. Bái bai ước mơ bằng giờ, bái bai thân thể lành lặn, thứ lỗi vì cậu ta mạnh hơn cô rất nhiều.

Vỗ vai cô bạn an ủi, Ayane dịu Nami còn đang chết lâm sàng chưa tỉnh về phòng. Thật tội nghiệp, nhìn người bé tí tẹo mà phải cười chổi oánh nhau với Honso X-Men, coi bộ phần thắng chỉ có thể là... 0%. Xin lỗi do đây là sự thật. Hu hu hu.

Chán nản xối tung đồng nước trong hồ chứa, Nami ê a nằm bẹp xuống bãi cỏ xanh rì, đôi mắt đỏ đờ xa xăm dịch chuyển lên những đám mây nô đùa trên trời. Có trách cũng trách số cô cục than, xui xẻo bốc trùng thăm với Honso. Ngó cái bộ dạng đa nhân cách của cậu ta, Nami tin chắc Honso sẽ chẳng nương tay đâu, có khi còn đập cô te tua ấy chứ. Nguy hiểm, thực là nguy hiểm.

- Em sợ Honso? - Tooya từ đâu bước đến, anh ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng thom lên mái tóc dịu hương ô liu.

Nami gượng ngồi ngồm dậy. Anh luôn bên cô khi cô gặp khó khăn. Người anh sắc mùi nắng mới, bộ đồng phục nam sinh phẳng lì không một nếp nhăn, anh vắt áo choàng ngang bấp tay, hai ống áo trắng xắn lên tận cùi chỏ, trông rất phong trần nhưng không kém phần lịch lãm. Mới đi ra khỏi phòng hội học sinh, anh đã nghe người ta rỉ tai nhau chuyện huyền thoại Nanami và cao thủ ánh sáng Honso quyết đấu. Biết Nami của anh thế nào cũng ra đây giải sầu, anh liền ba chân bốn cẳng phóng đi. Hiện giờ cô đang cần một lời khuyên, tự đầu hàng hay tự rút lui, xin hãy chọn một trong hai. Nhưng cả hai đều mang ý nghĩa giống nhau: là kẻ thua cuộc trước khi chiến đấu. Cô thà chịu chết chứ không chịu nhục, cơ mà... nếu chịu nhục sẽ không phải chết. Như vậy cũng huê nhau cả. Haiz..

- Em muốn bỏ cuộc sao? - Thấy Nami mãi trầm ngâm u sầu, Tooya lo lắng lên tiếng.

Nami lắc đầu phủ định. Chẳng hiểu tại sao cô lại hành động vậy, nhưng nói tóm lại, cô vẫn muốn thử sức. Cùng lắm là thua trong vinh quang còn hơn thua trong nhục nhã.

Đoán chắc cô không từ bỏ, Tooya cười khích lệ, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô đặt lên lồng ngực anh.

- Hãy ghi nhớ, sức mạnh đến từ con tim ta. Chỉ cần ta tập trung và hướng về nó, sức mạnh sẽ tự động tới bên ta. Nami, em giỏi hơn em nghĩ rất nhiều, tin anh, tuyệt đối không được nản lòng, sử dụng đầu óc và cảm tính, không khéo người thắng lại là em. Đừng quá bi quan thế chứ. - Nháy mắt động viên cô, Tooya lại mỉm cười.

Nami lặng lẽ nhìn anh không chớp, bắt giác, cô tựa đầu vào vai anh thủ thủ.

- Cảm ơn. - Và một nụ cười sát thương lại xuất hiện trên khóe môi cô.

Tất cả đều vì anh. Nụ cười cô cất giấu bấy lâu nay là dành tặng riêng anh.

***

Môn thi cuối cùng bắt đầu, cả trường vang lên những tiếng hò reo, la hét cổ vũ từ các bạn học viên. Trận này nổi tiếp trận khác, gãy xương, bẻ đầu, ngã từ chỗi ngã xuống không thiếu thể loại gì. Đây chính là dịp để các y bác sĩ phù thủy trở tài dao kéo. Hiệp đấu Nami sắp tới, diễn ra gần gốc anh đào rụng cánh.

Ayane dễ dàng đánh bại cô bạn cùng lớp trong khoảng thời gian khá ngắn, rồi đi với Nami thăm hỏi bạn đấu. Y rằng ở đâu có Honso ở đó có Riuzo. Cậu ta mặc đồng phục trường, áo choàng vắt trên vai, đôi mắt nhắm nghiền, lưng dựa gốc cây, suy tư ngẫm nghĩ.

Honso ăn bận khá giống Riuzo, chỉ khác cậu không đeo khuyên tai và vẻ mặt lại trở về con nít, tí tớn chọc điên Ayane. Nami bùm miệng cười khúc khích nhìn theo dáng điệu của đôi thanh mai trúc mã đang vờn nhau ngoài nắng, mà không biết từ xa, có ai đầy ngơ ngác ngắm cô không chớp, tia nhìn đan xen vô vàn cảm xúc hỗn tạp. Riuzo cụp mày nhắm lại, cậu cứ như thế thì làm sao quên được cô. Tự nhủ bản thân, Riuzo búng tay độn thổ lặn mất. Nami thấy chán vì hơn hai mươi phút nữa mới đấu, cô toan quay sang bắt chuyện với cậu nhưng cậu đã biến mất từ lúc nào không hay. Tên này, mà không ra ma, qui không ra quỷ, đã lạnh lùng rồi còn kiêu căng. Con trai chung tình như cậu ta, quả chỉ xứng với công chúa pháp thuật. Cô ấy... thật may mắn.

Vài phút ngắn ngủi trôi qua, Nami trấn an tinh thần sau cửa miệng: "cố lên", song leo lên chỗi bay vút trên không trung. Honso nhẹ nhàng hơn cô, cậu có vẻ nhàn nhã và không cảm thấy hồi hộp. Nhắm hờ mắt, đến khi tiếng còi Fighting vang dội, Honso chọt bật mí mắt, đồng tử tím được bao bọc bởi một lớp băng, tỏa ra hàn khí khiến mọi người phía dưới đang hè mà run. Nami nuốt nước bọt đánh ực, kiên định chống chọi lại Honso bằng con mắt sắc bén. Cậu rút dưa thần, khoi mào trận chiến. Nami bám chặt thân chỗi, đề phòng mình "không cánh mà bay".

Ayane run run quan sát Nami mà miệng không kịp ngáp. Riuzo từ phía xa, lặng lẽ chữa đôi mắt xanh lá về thân ảnh nhỏ nhắn đang vờ cứng rắn nướng mình trên chỗi. Để xem, rốt cuộc cô thắng hay Honso thắng.

Dạo đầu cuộc chơi, Honso thông thả ném từng túi ánh sáng về Nami. Còn tình hình của Nami lúc này, vô cùng cực khổ. Chưa có ai dạy cô cách vừa bay vừa chiến đấu, ngồi còn chả vững chứ huống chi là phản công. Vì vậy, giờ đây, cô chỉ biết ôm chặt lấy thân chỗi, né, né và né.

Các học viên phía dưới có vẻ không thích hành động hèn nhát của Nami, đồng loại gào thét.

- Mau phản đòn đi.

Ừ thì phản đòn, nhưng phản kiểu gì? Vừa rơi tự do vừa phản à?

Đột nhiên, Nami nhớ đến cây dưa thần thủy tinh. Từ đầu năm tới giờ, cô toàn sai nhờ dưa của Ayane hoặc Honso, vì bà cụ bán dưa đã dặn, không cần thiết thì không được sai, nhưng nếu là thi cử, chắc sẽ cần thiết lắm đây. Thế là Nami quyết định ... rút dưa. Chỉ có điều, cô phải dùng tay nào để rút đây? Cả hai tay cô đang bận...ôm chỗi. Liệu mạng giữ thăng bằng bằng một tay, Nami thành công việc rút dưa thần trong áo. Nhưng còn làm sao để tấn công đối phương, đó mới là điều quan trọng.

Theo luật chơi, ai ngã chỗi trước người đó sẽ thua.

Nắm chắc phần thắng trong tay, Honso không tốn quá nhiều công sức để xô ngã Nami, nhưng cậu vẫn muốn chơi đùa với cô một lát. Thời gian nó đùa kết thúc, Nami không hề ra một đòn nào, cô im ru bám dính cây chỗi, mồ hôi hột đua nhau nhỏ xuống. Honso nhếch môi, đứng trên thân chỗi nhỏ xíu, hai tay áp vào dưa phép, đọc câu thần chú chấm dứt trò chơi. Bắt giác, một luồng ánh sáng bùng vẫy quanh cô.

Cả trường hò hét khi chứng kiến màn thăng bằng trên chỗi của Honso, cậu là kẻ mạnh nhất ban ánh sáng, lần này Nami thua là cái chắc. Những lời phán xét trận đấu ngày một vang to. Ayane lo đến đứng không nổi, Riuzo nhếch môi, băng lãnh nhả từng từ.

- Game... over.

Vòng sáng quanh cô dần dần khép lại, Honsu lạnh lẽo không ngừng đọc thần chú. Ánh mắt giết người của cậu nhằm vào cô, cậu cho cô hai cơ hội, một là nhảy xuống và thua cuộc, hai là ngồi im và để vòng sáng ép chết. Honso ra tay, có chút tàn nhẫn rồi đấy.

Nami hoang mang, ý trí mạch báo, nửa muốn nửa không, nếu cô rơi xuống, ở độ cao ba mét rưỡi không tàn phế cũng bị gãy xương. Nhưng nếu cô rơi xuống mà không chạm đất, có nghĩa là cô chưa thua. Một ý tưởng mới bỗng lóe lên trong đầu, rơi và niệm chú, sau đó lấy gậy ông đập lưng ông. Cách này tuy rất mạo hiểm nhưng trước sau gì cô cũng rút xuống, thả cứ cố gắng, còn nước còn tát, cho dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi, cô cũng phải thử.

Nami nhìn bên dưới, ước lệ khoảng cách chỗi với khoảng cách đất, cô cần rơi một phần hai quãng đường, mất hai giây niệm chú, tổng cộng là sáu giây. Nghĩ đoạn, Nami thả mình, nhảy từ trên chỗi nhảy xuống.

Mọi người nín thở, Ayane ngồi xụp trên đất, hai mắt dần đỏ hoe. Honso cười lạnh, thu hồi pháp thuật. Ngờ đâu pháp thuật vừa dứt, từ dưới bỗng bắn lên một tia sáng chói. Honso mắt đã rơi tự do, cậu toan nắm lấy cán chỗi nhưng cơ thể hoàn toàn bất động. Là ám khí ánh sáng quý tộc, người dính phải ám khí này sẽ phi cử động trong vòng một phút, và giờ thì có trời mới cứu được cậu. Khi thân thể chạm đất, cũng là lúc phép thuật hết tác dụng. Honso

đứng dậy phui quần áo, sau đó liếc mắt tìm Nami. Cô ta rút vô xó nào rồi. Đáng nhẽ cậu không được quá khinh xuất, Nanami này cũng bản lĩnh thật, biến thua thành hòa. Nhưng cậu đã sai, không có kẻ hòa, chỉ có người thua và người thắng trận đấu chính là Nami, cô cười chỏi bay từ trên cao đáp xuống, nghiêng đầu nhìn cậu cười. Honso kinh ngạc tròn tròn con ngươi, nét mặt lạnh băng hình sự khi này, giờ đã trở nên bàng hoàng, ngơ ngác. Chợt, cậu mỉm cười thờ dài, nụ cười khiến đám nữ sinh không thẹn mà hết toáng tên cậu.

- Tôi thua rồi. - Honso đưa tay ra trước mặt Nami.

Cô thân thiện đáp trả cậu. Hai bàn tay nắm chặt, vô tình siết vào nhau. Honso tiếp tục nói, đôi mắt tím tuyệt đẹp ánh lên tia thán phục.

- Lần sau tôi sẽ phục thù.

Nami nôi da gà, còn đôi lần sau nữa sao? Một lần đã muốn ép chết cô, thôi cho cô xin, cô không dám. Chiến thắng đột này chỉ là may mắn. Nhưng cô vui lắm, vì chiếc băng loại E nay đã thuộc về tay cô.

Tòa thể học viên cùng các giáo sư đồng loại vỗ tay tán thưởng cô gái chiến thắng. Ayane thờ phào phóng tới ôm Nami. Còn Riuzo, cậu không cười không nhìn, mà chỉ lảng lạng bỏ đi, Nanami, quả thực là một phù thủy giỏi

Năm học kết thúc, cũng đến lúc trở về nhà rồi nhỉ? Biệt thự Hagasawa

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: VỀ NHÀ (P.6)

Lộp...cộp...

Lộp...cộp....

Tiếng đế guốc nện xuống nền nhà ngân vang đều đều trong dãy hành lang giáo viên. Cô thủ thư tóc ngắn, khoác áo choàng phù thủy gõ cửa bước vào.

- Thưa ngài, đây là sách học viên Hagasawa muốn mượn.

Hiệu trưởng Miyamoto gạt đầu ra hiệu cho cô thủ thư ra ngoài, song cẩn thận cầm lên cuốn sách cầm có tên "Hoàng kim gia tộc". Ngài thờ dài một môi, sao lại mượn quyển sách này chứ, đây không phải quyển sách tầm thường, muốn lấy là lấy, muốn mở là mở. Chỉ những người thuộc dòng dõi phù thủy hoàng gia cấp cao mới đủ năng lực hóa giải phong ấn của quyển sách. Với một bán phù thủy như Nami, e rằng có mượn về cũng chả làm được gì.

***

Trong nhà kính dây phù thủy hệ mộc quý tộc, Sena từ tốn điều khiển nước rưới đều lên các loại thảo dược. Bà mặc một chiếc quần bagging, áo phù thủy cánh doi, cùng đôi ủng cao tận đầu gối. Ngừng động tác tưới cây, bà quay sang nhìn Nami đang hai tay hai hành lý chuẩn bị từ biệt để trở về nhà. Sena cười đôn hậu.

- Em làm rất tốt Nami. Bài học Water cũng đến lúc nên kết thúc. Sức mạnh đầu tiên của em, đã hoàn chỉnh. Tiếp theo là Plant và Land.

- D...ạ? Tiếp theo sao? - Ngạc nhiên tới tròn xoe mắt, Nami áp ứng nghi vấn.

Sena gạt nhẹ đầu. Bà đưa tay sờ lướt qua các luống hoa, bất chợt chúng nở rộ ra, mặt đất nhú lên vài tác. Cười dịu, Sena nói.

- Thực vật và đất là hai yếu tố song hành cùng nhau, có đất mới có thực vật, nhưng không có thực vật, đất cũng chỉ là nắm cát vô dụng. Bài học trong kì nghỉ hè này của em là tìm cách hòa hợp hai sức mạnh giữa đất và thực vật trong em. Cũng giống như nước, em cần tập trung và suy nghĩ, tránh trường hợp phân tâm, nước có thể hóa mưa, nhưng đất và thực vật sẽ vẫn giữ nguyên hình dạng khi em phù phép không hết câu thần chú.

Lại phải luyện tập cách điều khiển mộc và thổ, Nami cụp mắt thất vọng. Cứ tưởng hè sẽ có dịp cười chỏi đi ngắm toàn cảnh Tokyo, ai ngờ vẫn còn học tiếp. Coi bộ Sena muốn biến cô thành phù thủy đa hệ, hết nước đến thổ và mộc, chẳng biết sau đó sẽ là cái gì. Nhưng nếu chỉ tự học một mình, làm sao cô có thể thực hiện được cả hai hệ trong khi cô là phù thủy ánh sáng. Ít ra phải cho cô một sự trợ giúp nho nhỏ chứ.

Biết Nami đang nghĩ gì trong đầu, Sena lau tay lên khăn bông, vỗ vai cô đầy khích lệ.

- Em có thể tìm đến ngài Hondo, cha của Yukiko Hondo - trưởng khu kí túc xá phòng em.

- Chị Yukiko? - Nami kinh ngạc thốt - Nhưng chị ấy về nhà rồi ạ - Và đây là vấn đề khó khăn khi chị Yukiko đã về cuối sáng nay. Tia hy vọng cuối cùng bị dập tắt, Nami xụ mặt rầu rĩ.

Sena suy ngẫm một hồi, rồi bà bỗng nảy ra một ý tưởng mới, vừa có lợi cho việc đánh thức sức mạnh trong cô, vừa có lợi cho chuyện tình cảm của cô. Đứng là vẹn cả đôi đường.

- Không sao. Em có thể nhờ Tsutoshi Riuzo, cậu ta là con trai độc nhất của chủ tịch Tsutoshi, nếu dựa vào cậu ta để tìm nhà Hondo, ta nghĩ sẽ dễ dàng hơn.

Và đây chính là kế hoạch của bà. Để Riuzo và Nami có thời gian bên nhau, mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn, dù sao hai đứa vốn là trời sinh một cặp, không ở cùng nhau trước cũng ở cùng nhau sau. Bà làm điều này, thực chỉ muốn tốt cho cả hai đứa.

Nghe tới cái tên Riuzo, Nami đã thấy khó chịu. Kêu cô nhờ và tên ấy, thà bảo cô đi chết còn hơn. Nhưng nếu nhờ Riuzo mà tìm được nhà ngài Hondo, cô có đi chết cũng không hối tiếc.

Tạm biệt giáo sư Sena, Nami lững thững xách va li đi về phía khu chăm sóc đặc biệt dành cho thú vật mà các học viên gửi gắm. Nhận lại chú dơi tím đáng yêu từ tay cô bảo mẫu, Nami vui vẻ gãi gãi ha má nó. Con dơi trông ngày càng lớn, bộ lông tơ non nớt nay đã đầy cộp cứng cáp hơn. Gần một năm trôi qua, bé yêu của cô đã thực sự trưởng thành. Gặp lại Nami, con dơi mừng rỡ không ngừng quẩn quít trên vai cô, có lẽ giờ đây, nó đã hoàn toàn coi cô là chủ nhân.

Đội thám thần đưa đón của trường ở hoa viên Witchcraft, Nami lôi ra một bịch đậu đỏ, từ từ đổ cho chú dơi ăn, thỉnh thoảng bờ môi lại thoáng nét cười.

Tooya thông thả đi dạo quanh trường trước khi trở về hành tinh phù thủy, trở về với địa vị chính mình. Tay phải anh cầm chổi thần, tay trái giữ áo khoác, mái tóc rũ hờ bị gió nhẹ thổi tung. Nhận ra cô từ xa, anh cười dịu dàng, trân trân ngắm cô một lúc rất lâu, đợi tới khi giờ về nhà bắt đầu đổ chuông, anh mới vội vàng tinh ngộ, nhẹ nhàng đến bên cô.

- Em vẫn giữ nó ư? - Anh lên tiếng, chất giọng cực ấm cực dịu.

Nami ngẩng mặt, ngơ ngác nhìn anh. Bất giác cô giật mình, chớp mắt vài cái, ném ngay ánh mắt rời đi chỗ khác. Tooya cười khúc khích, vơ lấy một nắm đậu đỏ vào bát cho dơi. Nami tìm tìm tực vào ngực anh. Sẽ xa nhau ba tháng, chỉ ba tháng thôi nhưng cũng đủ để cô nhớ anh nhiều. Vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Nami, anh vòng tay ôm lấy cô, khẽ hôn lên vầng trán mịn màng.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đúng giờ, ngủ đủ giấc. Và tuyệt đối, không được... quên anh.

Nghe xong cái danh sách dặn dò của Tooya, Nami không nén nổi cảm giác vui lòng, bật cười thành tiếng. Từ khi nào hội trưởng thích quan tâm đến thời gian biểu của học viên vậy, cô thực không biết gât hay lác đầu nữa. Trông anh thế này nom rất đáng yêu. Bên anh quả thực rất hạnh phúc, chỉ có điều, cảm giác tim đập lỗ nhịp như trước đã không còn nữa.

Vậy nghĩa là sao?

- Thăm tới rồi. Mau lên đi kéo trễ.

Nhắc bỗng cô lên chiếc thảm nhung xanh, Tooya giúp cô khiêng hành lý. Cổng chính chợt mở, đến lúc phải nói lời tạm biệt, Nami tặng anh một nụ cười bán nguyệt tuyệt đẹp, sau đó cùng chiếc thảm khải hoàn về nhà.

Đội bóng Nami khuất hẳn, Tooya mới thờ dài một hồi, đã tới giờ tham kiến mẹ, anh thực không muốn đi chút nào. Nhưng nếu anh không đi, mẹ anh sẽ nổi giận, và khi bà ta nổi giận, cả hành tinh phù thủy sẽ ngập trong... biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.1)

Chàng hoàng tử đánh thức công chúa bằng một nụ hôn tình yêu đích thực, và hai người sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Nami thấy cuốn truyện của Ayane tặng thật nhàm chán. Cái gì mà nụ hôn tình yêu, toàn viễn cảnh mơ mộng, chắc nàng ta đang trông chờ bạch mã hoàng tử tới rước. Thôi đi, chỉ cần đọc tới khúc Bạch Tuyết bị mụ phù thủy hạ độc là Nami đã tức điên lên rồi, tại sao những kẻ ác độc đều bị gắn với hai chữ phù thủy, phù thủy thì đã sao? Cô là phù thủy nhưng cô vẫn tốt đấy. Aiza, đúng là loài người chỉ biết đổ lỗi cho những nhân vật mà họ nghĩ không có thật.

Về tới Tokyo cũng đã cuối chiều, Nami thông thả kéo lê vali đi dạo quanh công viên Yoyogi, chú dơi tím nhảnh chiếc mũ ướn át cọ cọ vô sau gáy cô. Nami khúc khích vuốt ve đầu nó. Thực chả muốn về nhà chút nào, cứ nghĩ tới cái không khí âm u, giọng điệu chanh chua của Kiyomi và ánh mắt khinh bỉ của lũ người làm, Nami chỉ muốn ở luôn trong trường cho hết hè, nhưng cha cô - ngài Otto Hagasawa lại không thích cô "bỏ rơi" nhà cửa.

Tần bộ qua các hàng cây anh đào xanh mướt, Nami đắm chìm hít thở mùi hương con người thuần chủng. Yoyogi là công viên lớn nhất Tokyo, nơi li

tưởng cho một chuyến picnic hoặc ngắm phong cảnh đẹp, thường thì mùa xuân là mùa công viên đẹp nhất, có hoa đào nở rộ, điểm xuyết cùng sắc vàng rực của hàng bạch quả. Mọi người vui vẻ đi bộ, tập dưỡng sinh và một số còn vẽ tranh sơn dầu. Cuộc sống chuyển động không ngừng nghỉ, mỗi chỗ cô đi qua, người ta lại đồng loạt ngoái nhìn. Vì sao ư? Vì con vật kì lạ trên vai cô và cả vì sắc đẹp kiều sa nhưng không quá cầu kì của cô. Một nàng thơ với mái tóc đen dài bay nhẹ trong gió, khuôn mặt trắng hồng không chút tí vết, và cả ánh mắt hững hờ mang hơi thở lạnh giá, cô là như vậy.

Tối...

Phố nhà giàu vẫn đèn điện sáng chói như mọi khi, hai bên đường cây trồng xanh tốt, được cắt tỉa tỉ mỉ nom cực thích ứng. Nami lê vali dọc theo đường về nhà, khung cảnh cũng chẳng có gì thay đổi, ngoài ngôi biệt thự Hagasawa tĩnh lặng giờ đang mở nhạc âm ỉ. Nami đẩy cổng bước vào, trước mặt cô là hàng loạt con xe đắt tiền, xa xỉ đủ chủng loại, tiếng hò hú, nhạc sập xình, mùi rượu quện cùng xì gà khiến Nami nhức mũi, chú dơi tím bên cạnh cũng sợ hãi mà nép sâu hơn vào phần tóc cô.

Đặt hành lí trước cửa, Nami bàng hoàng nhìn chính ngôi nhà cô đã ở trong suốt mười bảy năm gần đó. Đồ ăn ngập khắp bàn ghế, vụn pháo dây, hoa kim tuyến, bóng bay và vô số đèn neon đủ màu treo đầy trên tường. Ngôi biệt thự yên lặng năm xưa nay đã người đông như kiến, con trai tóc tai bặm trợn, con gái ăn mặc lò lỏn, hơn hết, bọn họ còn uống rượu và lác lác điên cuồng. Bỗng, xa xa tiến đến một cô giúp việc trẻ, cô ta nhìn Nami một lượt từ trên xuống dưới, sau đó kính cẩn lên tiếng.

- Dạ, vị tiểu thư đây tới dự tiệc ạ?

- Tiệc? - Nami không dám tin vào tai mình, nhà cô biến thành nơi mua vui từ lúc nào vậy, chả lẽ cha không hề biết chuyện nhà cửa ra sao. Hagasawa vốn là một gia tộc cao quý, sao có thể bày ra ba thứ này.

Tức giận xen lòng căm phẫn, Nami phóng tia nhìn băng lãnh vô lũ người chơi bời bên trong, làm cô giúp việc kẻ bên không liếc mà cũng phát run. Bất chợt, phía ngoài cửa đi vào hai cô gái, mặt mũi chết đầy phần tối trắng hếu cả ra, y phục mong manh đến mức thường có thể nhìn xuyên thấu.

Thấy có con nhỏ đứng chắn lối vào nhà, một cô gái tóc xoăn đánh mặt quất, tính mở miệng thì cô ta nhận ra, con nhỏ đứng đó chính là oshin của Kiyomi hôm cấm trại. Cô ả hừ mũi khinh khinh, ném cái mùi chanh chua vào người Nami.

- Phải nhỏ oshin của Kiyomi không nhỉ? Lại xách giùm cái giỏ lẹ coi.

Tiếng ả vang vọng tới chói tai, cả đám người đang nhẩy nhót tung bồng bềnh khựng lại ngó cô gái ngoài cửa. Lời xì xầm bắt đầu to dần, chữ oshin Kiyomi như dồn dập đâm thủng màng nhĩ Nami. Mấy vị công tử con ông cháu cha lác đầu chép miệng liên tục, họ tiếc nuối thay Nami với ý nghĩ, trông đẹp thế mà phải làm oshin.

Kiyomi cùng bạn trai đang quần quít lấy nhau trong phòng, không nghe tiếng hú hét nữa, chị ta liền bật dậy xem có chuyện gì bên ngoài, anh chàng bạn trai trên giường lưu luyến nhà môi Kiyomi.

Ra khỏi phòng, Kiyomi đánh lại chút phấn hồng, chỉnh chu quần áo, rồi kiêu ngạo bước từ lầu hai bước xuống, chiếc váy không dây hồng phấn tôn lên mảng vai trắng mịn của Kiyomi. Chị ta nhìn Nami bất ngờ, nhưng sau đó nét mặt lại trở về trạng thái tư tình ban đầu. ả tóc xoăn lớn tiếng quát.

- Con oshin kia, còn không mau xách giỏ cho tao.

Phốt lờ sự giận dữ của ả, Nami từ tốn kéo vali vào nhà. ả xấu hổ nghiêng răng trèo trẹo. Thấy bạn mình bị "bất nạt", Kiyomi tròn mắt chửi bới.

- Mày điếc hả con kia. Không thấy bạn tao kêu gì ả. Mới đi có một năm mà đã quên mất vị trí của mình rồi ư? Thứ rác rưởi như mày, tốt nhất nên ngoan ngoãn phục vụ tụi tao. - Nói đoạn, Kiyomi khoanh tay trước ngực, hếch mặt về chỗ cô ả lúc nãy - Biết điều mau làm việc mà oshin nên làm đi, như vậy tao sẽ cho mày ăn cơm.

Đám thiếu gia tiểu thư ném cái nhìn thương hại về Nami, ả bạn lúc nãy được đà lấn tới.

- Nhanh lên còn có con ăn. Ha ha ha....

Và một loạt tiếng cười đồng loạt rộ lên. Kiyomi trên lầu nhếch mép khinh bỉ nhìn xuống cô. Nami nắm quai vali, phần mái chéo che đi đôi mắt đang nhuộm màu đỏ. Cô lạnh lùng nói.

- Cút. - Một từ ba chữ nhưng cũng đủ để đóng băng không khí nơi này.

Kiyomi kinh hãi, khóe môi bỗng dưng giật giật.

- M...mày...mày...

ả tóc xoăn chống nạnh đạp nghiêng.

- Cái thứ thấp hèn mà còn đòi ra oai trong nhà chủ. Mày đúng là chán sống rồi.

Kể đó là hàng loạt âm thanh lảng mạn xì và vang lên, một số đứa con gái còn chỉ chỗ, quảng cho cô những cái liếc xem thường.

Nami đứng trân trân giữa ngôi nhà to lớn, trước sự chửi bới, coi khinh của lũ nhà giàu. Và lần này, cô không thể kiềm chế được nữa. Cơ thể cô tỏa hàn

khí cực mạnh, không gian xung quanh, đều bị cô nhấn chìm trong nỗi sợ hãi. Chú dơi cụp tai, khép đầu vào đôi cánh. Kiyomi lùi vài bước, đưa cánh tay run rẩy chỉ vào mặt Nami.

- M... mày... sao mày dám...

- CÚT.

Nami đột ngột hét lên, toàn bộ bóng đèn bỗng vỡ choang, lũ con gái kinh hoàng la toáng, đám con trai không từ mà bỏ chạy. Cả căn phòng ngập trong bóng tối. Kiyomi run lấy bầy, chân tay mềm nhũn, lét đi không nổi. Nami hít thật sâu, song quay sang cô giúp việc đang co rúm bên cạnh, khẽ cười nhẹ lên tiếng.

- Hagasawa Nanami, cô có thể gọi tôi là nhị tiểu thư. Tôi cho các người một tiếng để dọn dẹp.

Cô giúp việc sợ sệt ngẩng đầu, lập cập nhìn Nami lễ phép.

- V...vâng..t..thưa cô..cô... chủ.

Nhìn quanh nhà một lượt, Nami hững hờ xách vali, búng nhẹ ngón tay, một chùm sáng nhỏ chợt xuất hiện. Đã gần chín giờ tối, Nami cảm thấy buồn ngủ, cô xoa đầu chú dơi trên vai, sau đó đẩy nhấc chân lên lầu ba - nơi căn phòng mà cha thiết kế riêng cho cô, hay chính xác hơn là phòng của cô đang tọa lạc. Lướt qua Kiyomi một cách thờ ơ, Nami chẳng buồn liếc chị ta một cái, loại người như chị ta, thật chả xứng ở trong ngôi nhà này. Muốn ức hiếp cô ư? Xin lỗi, cô không phải Nami của ngày xưa nữa rồi. Món nợ với chị ta, hè này cô sẽ trả từ từ

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.2)

Sáng sớm, sương còn vương trên cành lá, Nami thức dậy trong bộ váy sa tanh dài qua đầu gối. Chải đều mái tóc đen mượt dịu mùi ô liu vàng, cô túm gọn, vắt qua một vai, sau đó kéo rèm cửa, để những tia nắng đầu tiên lọt vào trong phòng. Chú dơi tím cuộn tròn trên gối, lười biếng khép cánh ngủ tiếp. Nami mỉm cười, vuốt ve tấm lông mềm mại của chú, bụng có chút còn cào, dù sao tối qua cô cũng chưa nhét gì vô bụng nên giờ mới cảm thấy đói.

Vừa mở cửa phòng, Kiyomi đã ném vô mặt cô một đồng quần áo hôi hám. Chị ta chống nạnh quát.

- Mày còn ngủ à? Con Mía xin phép nghỉ, mày làm thay việc nó đi, giặt hết đồng này, lau sàn, chà bể bơi. Trưa không xong thì đừng ăn cơm.

- Người làm khác? - Nami lạnh lùng hỏi.

Kiyomi khề rùng mình, sau đó ôm vai lấy lại vẻ ngang nhiên.

- Họ phải làm việc của họ. Đừng có lười biếng, mau đi làm đi.

Kiyomi còn chưa kịp nói hết câu, Nami đã quay về phòng, đóng sầm cửa, mặc kệ chị ta có thét um thét xùm. Cô mở sổ danh bạ, lấy điện thoại gọi cho cha.

"Có chuyện gì..."

- Con muốn đổi tài khoản ngân hàng. - Ông Otto chưa nói xong, Nami liền chêm vào.

"Con về rồi ư? "

- Tài khoản con bị hacker. Con cần đổi chỉ nhánh gửi tiền. - Không trả lời câu hỏi của cha, Nami tiếp tục chuyện cần làm.

Otto thờ dãi, nhờ thư kí giúp liên lạc với bên ngân hàng mà ông thường gửi tiền hàng tháng cho Nami. Chẳng biết một năm qua con bé sống ra sao, tới một cuộc điện thoại cho ông cũng không có. Ông thực rất lo lắng cho tương lai cô sau này.

Còn về phần Nami, mục đích cô đổi tài khoản tiền cha gửi cũng vì mẹ con Kiyomi. Ba người đều có khoản tiền chi tiêu hàng tháng do Otto cung cấp, mẹ con Kiyomi ăn chơi mua sắm, xài hết tiền mình lại quay sang lấy tiền Nami. Hồi trước cô còn chịu đựng, làm ngơ, nhưng giờ thì đâu có dễ. Muốn lấy tiền cô, trừ khi cô chết. Cả đám người làm cũng tới lúc nên biết ai là chủ ai là tớ.

Cửa phòng Nami một lần nữa mở ra, Kiyomi tức giận xông tới nắm lấy cổ áo cô. Nami hờ hững liếc bà chị bằng nửa con mắt.

- Bỏ ra. - Cô nói rất nhẹ, nhưng trong cái nhẹ ấy là cả một tảng băng to đùng.

Kiyomi run rẩy buông tay, lùi xa Nami vài bước. Con nhỏ này từ khi học về, trông rất đáng sợ, cặp mắt đó luôn toát ra một tia chết chóc tới lạnh người. Bước xuống cầu thang một cách thong thả, Nami bấm số gọi điện.

Đầu dây bên kia vang lên giọng ngái ngủ khàn khàn.

"Alo"

Nami không dài dòng, chỉ nói ngắn gọn bốn chữ.

- Tôi cần anh giúp.

Riuzo che tay ngập dài, nghe lời nói âm độ trong loa điện thoại, cậu liền dừng ngay động tác, ngồi dậy trên giường.

"Đợi tôi một tiếng"

Đáp trả lời Nami xong, cả hai đồng cúp máy. Không cần nói cậu cũng biết, người vừa gọi tới là ai, chỉ không ngờ, vừa xa nhau hôm qua, hôm nay lại gặp. Thật thú vị nhỉ.

***

Bà quản gia đi ngang cầu thang lên lầu, thấy Nami đang điềm điềm bước xuống, đáng vẻ uy quyền, bà ta chợt nở nụ cười khinh bỉ. Không có ông chủ ở nhà mà cũng đòi làm tiểu thư, cô đứng là ăn gan bà chủ rồi đây. Lại gần Nami, bà quản gia mĩa mai nói.

- Người làm đâu hết rồi nhỉ? Đại tiểu thư kêu mau làm việc thay Mía, giờ vẫn còn làm biếng sao.

Và tất nhiên Nami hiểu, bà ta đang ám chỉ ai. Cô không muốn sáng sớm ồn ào, nên đành phớt lờ bà ta mà đi. Thấy con nhỏ bao nhiêu năm nay bị mình sai khiến coi là không khí, bà giận dữ quát.

- Còn ở đó mà ra dáng tiểu thư. Mau đi làm việc của Mía đi, liệu hồn không có cơm ăn bây giờ.

Nami cau mày quay người, ném cho bà ta cái nhìn băng lãnh đi kèm với sự tàn khốc. Bà quản gia run rẩy im bất. Nami đến sát bà, lạnh lùng nhả từng chữ.

- Gọi cho công ty tư vấn việc làm, tìm người mới. Tôi muốn tổng quản học lại gia qui biệt thự Hagasawa, nếu còn một lần nữa, người ra đi tiếp theo sẽ là bà đó.

Dứt lời, Nami nhấc chân xuống bếp, để lại cho bao nhiêu người giúp việc một sự kinh ngạc đến run sợ, riêng quản gia là chết lâm sàng mười phút. Cô ta là Nanami - kẻ luôn bị đề bài, nhục mạ trong cái nhà này sao? Cô ta vừa đe dọa tổng quản - thân tín của đại tiểu thư, chỉ cần bà ta nói một, trong biệt thự này ngoài ông bà chủ và đại tiểu thư, không ai dám nói hai. Vậy mà vừa nãy, con bé Nami chuyên bị bà ta bóc lột sức lao động, đã đe dọa bà. Không thể tin được.

Nửa tiếng sau, Riuzo diện nguyên cây đen tới nhà Nami, vào lúc năm giờ năm mươi chín phút sáng. Cậu nhấn chuông, lưng tựa vào em BMW đen bóng, mái tóc vàng nhạt khẽ lùa xòa trong gió.

Một chị giúp việc vội vã chạy ra, miệng còn ngáp lên ngáp xuống. Thấy có chàng trai lạ trước cổng, biết thế nào cũng đến tìm đại tiểu thư, chỉ có điều, chàng trai này...đẹp đến choáng váng ngất ngây lòng người. Cô người làm cứ đứng ngẩn ra ngắm Riuzo. Đợi mãi mà không có người mở cổng, cậu tháo kính mắt, để lộ tròng mắt xanh lá cực hóp hóp, quơ tay lên xuống trước mặt chị gái đang đứng cười khi khi một mình bên trong cổng. Hình như chị ta bị mộng du.

Bỏ qua bà chị ngớ ngẩn, Riuzo liên tục bấm chuông. Kiyomi vừa ăn sáng xong, định rủ bạn bè đi cà phê, nghe tiếng chuông cửa inh ỏi, cô cúi gắt xỏ dép bông ra ngoài. Nào ngờ, chỉ vừa liếc qua cậu, tay chân cô đã run lẩy bẩy, hô hấp trở nên khó nhọc.

Riuzo thấy có người đằng xa liền đưa tay vẫy vẫy, ngay lập tức Kiyomi ngã khụy. Biết vì sao không? Vì Riuzo... quá đẹp trai, một vẻ đẹp điều đứng tất cả trái tim cô gái nào nhìn thấy cậu. Nami quan sát từ cậu từ cửa sổ lầu ba, phút chốc tim cũng sưng sờ giãy lất. Ở trường hiếm thấy Riuzo mặc thường phục, không ngờ khi trở về với địa vị thiếu gia nhà Tsutoshi, cậu lại bảnh trai đến vậy, thế nào cũng là tâm điểm của bà chị cô cho coi. Phất nhẹ tay và dùng ánh mắt, cánh cổng khóa chặt không người mà vẫn tự mở. Riuzo đẩy cổng, liếc lên trên lầu ba. Mắt đối mắt, cậu nhìn cô, cô cũng nhìn cậu, hai con mắt nhìn nhau đầy thách thức.

Kiyomi niềm nở tiếp khách, mặc dù không biết chàng trai này là ai, từ đâu tới và đến đây làm gì, nhưng chị ta vẫn một lòng đối xử chu đáo. Tặng cậu cái nhìn chớp chớp mai to, Kiyomi gượng ngồi xích gần cậu. Không phản ứng gì, Riuzo điềm nhiên uống ly trà nóng, đợi người cậu cần đợi, mặc kệ cô gái bên cạnh cứ lải nhải và hàng chục đôi mắt người làm dán lên mình. Khó chịu. Phải, cậu khó chịu lắm nhưng vì đợi cô, cậu có làm bình hoa một chút cũng chẳng sao.

Nami thong thả bước xuống bậc tam cấp. Hôm nay cô mặc áo suông đen, quần legging bó đùi, để lộ vòng ba cực chuẩn và mang giày skinny cùng màu. Thế là lại một cây đen mọc lên. Hai người trông chẳng khác gì tình nhân một cặp. Vì không phải hẹn hò hay đi chơi lung tung, Nami chẳng buồn trang điểm chi cho mặt, nhưng khuôn mặt cô vẫn ánh lên vẻ đẹp mộc mạc bản chất, tóc cột cao vắt chéo vai trái, trên vai là chiếc gio xách đen đồng bộ. Cô nghiêng

đầu, ra hiệu đi thôi rồi tự nhiên lướt qua mặt cậu như không hề quen biết. Riuzo cười nhạt, sau đó cũng đột ngột đứng dậy, làm Kiyomi đang chuẩn bị dựa vai cậu xem nữa là té ghế.

Nami ra thẳng chỗ giữ xe Riuzo, phẩy tay nhẹ và cửa xe chọt mở.

Riuzo đảo mắt, ngồi vào ghế lái, cắm chìa khóa. Nhúi mi tâm liếc cô một cái, Riuzo bắt đầu điều khiển xe lăn bánh.

Kiyomi giận dữ quát thét lên khi thấy Nami ngồi trong xe hoàng tử của chị ta. Không để cậu đi, Kiyomi kêu người làm mau đóng cổng lại, hòng chặn đầu xe. Riuzo cười nhẹ dầm chân ga tăng tốc. Cánh cổng điện tử vốn đã bị khóa từ một phút trước nay đã mở tung, nhờ nụ cười nhẹ lúc tăng tốc của cậu.

Kiyomi há miệng to tới mức có thể nhét lọt một quả trứng, điền tiết chữ bới lù giúp việc vô dụng, tới cánh cổng cũng không biết khóa. Nhưng có ai hay, ổ khóa cánh cổng đó đã bị hai phù thủy vô hiệu hóa.

Ra khỏi biệt thự Hagasawa, Nami kéo kính cửa, gác tay lên thành, tự do hóng gió, khuôn mặt vô cảm hiện rõ nỗi chán ghét khi ở trong cái nhà đấy. Riuzo lên nôi cô, con tim bỗng lẫn lộn nhịp, chiếc xe dần giảm trọng lượng, chạy chậm chậm qua từng con đường ở Tokyo. Giả như thời gian ngừng trôi, để cậu mãi mãi được ngắm cô thế này.

Đôi mắt ấy lại chuyển sang một màu đỏ rực. Cô... đang nhớ một người. Và bên cạnh có một người đang nhớ cô

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.3)

Bản nhạc Le Festin du dương nhẹ trôi trong nhà hàng Pháp sang trọng, từng ánh đèn sáng rực tỏa ra từ những chiếc đèn chùm lộng lẫy óng ánh. Nami điềm điềm nhấp một ngụm hồng trà anh đào, thông thả nhắm nhai, lắng nghe những gì Riuzo thu thập được.

- Tên đầy đủ, Gonta Hondo. Năm lăm tuổi. Hành nghề thầy thuốc. Sống tại quận hai khu Beika. Ông ấy từng là một nhà tiên tri tài ba của vương quốc pháp pháp.

Đây là toàn bộ thông tin do chính cận vệ trung thành của cha Riuzo điều tra. Mặc dù không biết Nami cần gì từ ông Hondo, nhưng cậu cá chắc, chuyện này chẳng đơn giản tí nào. Nami là một cô gái mang trong mình hàng nghìn ẩn số. Cô đánh thắng cậu, tiêu diệt Siren và đánh bại cả Honso, trong khi, cô chỉ là con người bình thường, ngoại trừ việc có quen biết Gorgon trưởng lão.

Nami đặt tách trà xuống bàn, giờ tay vẫy phục vụ.

- Tính tiền. - Song quay sang Riuzo ngồi đối diện - Cảm ơn.

Sau những gì cậu làm cho cô, lộn ngược lộn xuôi tìm kiếm thông tin về một phù thủy ẩn thân trong nửa ngày trời. Vất vả lắm, cực nhọc lắm nhưng đổi lại chỉ có hai chữ "cảm ơn" lạnh nhạt. Nami luôn tỏ ra né tránh và kiêu kì mọi lúc khi bên cậu, từ bữa quen biết tới giờ, số lần nói chuyện của cả hai chỉ đếm đủ trên đầu ngón tay, chưa vượt qua mười câu. Và điều này, khiến cậu có chút gì đó bất mãn và ghen tị với... tên Tooya. Ôi, nghe thật vô vẩn nhưng đây là sự thật. Cậu ghét sự im lặng của cô dành cho cậu, và thứ cậu cần nhiều hơn là một câu nói. Chưa kịp để Nami đứng lên, Riuzo nhanh chóng bắt lấy tay cô. Nami chống cự, cậu càng siết chặt. Cô trừng mắt.

- Muốn gì?

- Trả ơn.

Chính xác là cậu muốn có nhiều thời gian bên cô hơn, và ý nghĩa của hai từ "Trả ơn" đơn giản chỉ là một lí do ngay biện.

Có rất nhiều ánh mắt mọi người trong nhà hàng đang nhìn Nami với vẻ trách móc, họ tưởng cô và cậu là tình nhân hẹn hò, phía xa xa, hàng loạt "mũi dao" nhọn hoắt của khá nhiều vị tiểu thư xinh đẹp nhưng móm trãi, đang chĩa về cô vì cái tội đã nỡ lòng "đá" anh chàng siêu cấp đẹp trai trước mặt. Chuyện này thật chả thú vị chút nào. Cô không thích bị gắn ghép với bất kỳ ai, và đặc biệt là chàng trai y như cục băng đối diện. Ngồi lại vị trí của mình, Nami lạnh lùng rút tay cô ra khỏi tay cậu, hững hờ lên tiếng.

- Tôi sẽ gửi tiền công vào tài khoản ngân hàng của anh trong ngày hôm nay.

Riuzo nhếch môi, thâm cười ngao nghể trong bụng. Cô là người con gái đầu tiên nói chuyện với cậu bằng cái giọng đó - không mang bất cứ cảm xúc nào.

- Tôi không nói tới chuyện này. Mà là chuyện ở sông tử thần. Cô còn nhớ chứ.

Kết thúc câu nói sau cái nhún mảy, Riuzo bỗng cười mỉm, một nụ cười khiến mọi cô gái phải sững sờ và bàng quang, kể cả cô.

Dường như thời gian trôi đi quá nhanh, nó nhấn chìm và làm Nami quên mất một chuyện, cô vẫn còn nợ cậu một mạng sống và cậu nợ cô... một nụ hôn. Điều này bất giác tác động mạnh tới các tế bào nơ ron xấu hổ của cô. Và cô đang đỏ mặt. Lần đầu tiên cô đỏ mặt. Có tin được không, kẻ lạc mất cảm xúc như cô đã đỏ mặt trước một chàng trai mà cô không hề coi là bạn bè. Khẽ cười sau thái độ đáng yêu của Nami, Riuzo chợt nảy ra một ý định, một ý định vô cùng thích thú.

Muốn biết đó là gì không?

- Chúng ta... thử sức một lần đi.

- T...thử sức? - Ném luôn cái vẻ lạnh lùng méo mó, Nami mặt đỏ như bọ, lộ liễu nhìn Riuzo bằng cái nhìn ngờ nghệch của một cô gái đúng bản chất thơ ngây tuổi mười tám. Cô nheo mảy nghi ngờ.

- Ý anh là...oánh nhau sao?

Và lần này là Riuzo bật cười thành tiếng. Hàng loạt người, chẳng biết già trẻ hay gái trai hay Hi - 5 lập tức la toáng rồi ngất lịm. Nami đỏ toản tập. Tới cả nụ cười mà cũng mang tính sát thương lớn tới vậy, thật là kẻ đáng gờm. Có lẽ cô nên thận trọng với người này hơn.

Thay vì trả lời câu hỏi, Riuzo nhẹ gật đầu.

Hagasawa Nanami - choáng. Một Honso đã kham không nổi, giờ lại đến Riuzo Tsutoshi - phù thủy couple quyền năng. Liệu cô có nên đâm đầu vào chỗ chết?

Đáp án là... không. Nhưng đó là cách Riuzo muốn cô trả ơn cứu mạng cho cậu. Vì vậy, cô PHẢI gật đầu. Ôi, sao cô muốn khóc thế này. Riuzo, cậu ta muốn trả thù cô vì chuyện lần trước ở thác nước sau trường. Tên này, im im mà hiểm.

Khá hài lòng với sự đồng ý của cô. Riuzo bỗng cười... nham hiểm.

Mười phút sau, Nami và Riuzo có mặt tại bãi đậu xe nhà hàng. Đây là thế giới con người, cả hai không thể lộ liễu sử dụng phép thuật. Do đó, theo ý kiến của Riuzo, cô và cậu sẽ quyết đấu trong khu rừng gần ngoại ô thành phố, để tiện lợi cho việc di chuyển, Riuzo sẽ động thổ, riêng Nami, có chết cô cũng không dám, thả đi với anh Tooya còn an toàn, hơn là đi với Riuzo, mặc dù cô biết cậu rất mạnh, nhưng chẳng may cậu ta để sót mất bộ phận nào của cô, thế thì nguy chết. Vì vậy, cô quyết định, sẽ thử chiêu dịch chuyển không gian, như cách cô làm với cánh cổng chính lúc ở trường Witchcraft ý, và cũng nhờ cách này mà cô đã chiến thắng Honso hôm thi chiến đấu, lúc rút xuống chổi nhưng không chạm đất.

- Cô chắc cô sẽ đến đúng chỗ chứ? - Vì không tin tưởng phép thuật di chuyển của cô, Riuzo lo lắng nhấn mạnh.

Nami gật gù qua quít, đợi Riuzo biến mất, cô cũng nhắm mắt và suy nghĩ đến nơi cần tới.

Bia rừng ngoại ô thành phố.

Phùng... và cả cơ thể Nami bỗng hóa hơi bay đi.

***

Hai giây mười tám tích tắc. Cô đến sớm hơn cậu ba tích tắc. Và cả hai cùng gặp nhau gần khu bảo vệ rừng. Đi trước tới sau, Riuzo có chút ngạc nhiên, cô gái này quả thực ẩn chứa một nguồn năng lực rất bí ẩn. Nguồn năng lực đó mạnh hơn cô nghĩ và cô vẫn chưa khám phá ra hết tất cả. Hay nói chính xác hơn là cô chưa kiểm soát được sức mạnh mình nắm giữ.

Đứng trước một khu rừng rì rào tiếng gió, gầm gừ qua từng hàng cây, chim chóc nhảy nhót, thì nhau riu rít ngân ca. Không khí thật yên bình làm sao.

Tìm vị trí thượng nguồn của một con suối trong vắt, Nami và Riuzo quyết định chọn nơi này làm nơi chiến đấu.

Lửa và nước không bao giờ hòa hợp với nhau. Cũng như trận chiến này, sẽ có kẻ thắng và một người thua.

Riuzo đứng trên mặt đất, dáng người dong dỏng nhẹ tựa làn mây. Cậu nhìn cô, một nụ cười nửa miệng huyền bí xuất hiện.

Chiếm trọn mồm đá to giữa lòng suối, Nami nheo mảy, bắn tia nhìn chết chóc về cậu. Cả hai ánh mắt đều toát lên vẻ thách thức đầy quyền thế. Giữa Riuzo và Nami.

Trận đấu... bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.4)

Tạo hóa luôn mang đến những sản phẩm đối nghịch nhau, nhưng chúng luôn tồn tại và gắn bó mật thiết. Như ngày và đêm, mặt trăng và mặt trời. Điều đó không ngoại lệ giữa nước với lửa.

Gió nổi ngày một mạnh, rừng cây đung đưa dữ dội, mặt nước bỗng lóe sáng, Nami nhắm mắt, từ từ nghe nhịp của từng dòng chảy. Chúng nhẹ nhàng róc rách, êm ả nhịp nhàng. Đó là nước, nhưng trong cái dịu dàng đấy là sự cứng rắn mạnh mẽ.

Riuzo nắm chặt tay, mái tóc vàng rối xù vì gió. Lửa từ khóe mắt nổi lên, cả người cậu nóng rực. Xòe lòng bàn tay rắn chắc, cậu biến ra một ngọn lửa đỏ, lùi ba bước, sau đó lấy đà nhảy đến tấn công Nami. Nhẹ nhàng lách mình, Nami mở ra đôi mắt đỏ quạch, bật qua mỏm đá khác và dùng sức nước phản công, cô ra đòn nhanh chóng, dứt khoát và nhắm vào những chỗ hiểm của đối phương. Riuzo nhếch mép cười, trận đấu này mục đích là để dạy cô đối kháng khi bị kẻ thù tấn công, không ngờ cô đã rành cách chiến đấu, ít nhiều cậu cũng đỡ được một việc lớn. Nhìn cô thi đấu với Honso hôm trước, Riuzo thật không hiểu làm sao cô có thể đánh bại Siren, nhưng hôm nay thì khác, đi một ngày đằng, học một sàng khôn, Nami đứng là Nami, chỉ cần đánh thử một trận, cô đã nắm được kĩ thuật đối kháng. Không hổ danh là huyền thoại của các phù thủy. Chỉ có điều, trận đấu lần này, cậu sẽ không dễ dàng thua như Honso đâu.

Riuzo phát tay, một quả cầu lửa sáng chói bắn về phía cô. Nami nghiêng người tránh đòn trước, chẳng ngờ lại dính đòn sau, bàn tay điều khiển nước bắt giáng hạ xuống. Một quả cầu mới tiếp tục lao đến cô, nếu cô trúng đòn, đảm bảo sẽ rơi tự do xuống suối. Riuzo trên bờ có vẻ không có dấu hiệu nương tay, cậu niệm chú, hóa ra một xích lửa, hồng khép chặt vòng vây, không cho cô có đường chạy. Bây giờ Nami có ba sự lựa chọn, một là dơ hai tay đầu hàng và thua cuộc. Hai là nhảy xuống suối và thua cuộc. Và ba là cả hai lựa chọn trên. Tóm lại lựa chọn nào cô cũng là kẻ thua. Vậy, cô chọn cách thứ tư, tiếp tục chiến đấu và mặc kệ thắng thua. Lương tâm một phù thủy không cho phép cô bỏ cuộc. Bình tĩnh hít thật sâu, Nami chấp hai tay, cả cơ thể cô bỗng hóa hơi rồi vụt tan biến.

Riuzo ngỡ ngác thu lại dây xích, dè chừng khu vực xung quanh. Sao cô ta có thể biến mất ngay giữa dòng suối. Độn thổ chỉ có tác dụng ở trên mặt đất, Nami đột nhiên hóa hơi, bùa chú này là phép thuật gì vậy. Suy nghĩ vừa dứt, từ mỏm đá đằng sau cậu bắn tới một lốc xoáy nước cực mạnh, Riuzo lập tức xoay người đọc thần chú tạo màng bảo vệ, nhưng vì không kịp đọc hết câu nên vòng bảo vệ nhanh chóng bị phá. Cậu vung về nhảy lên xa bờ, cả người ướt sũng như con chuột lột. Nami nhìn cậu, cái nhìn chất chứa một sự kiêu hãnh lạ thường. Riuzo thoáng sửng sốt, hình ảnh nàng công chúa nhỏ nằm trong chiếc nôi thủy tinh mỉm cười với cậu chợt ủa về. Hơn năm trăm năm nay, nhiều lúc cậu đã quên mất số mệnh của mình là gì. Phải, cậu yêu công chúa, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, khi cô bé ấy nhìn cậu mà cười, rồi dùng một cái, nữ hoàng băng hà, quốc vương mất pháp bảo, thân bị giam lỏng trong điện linh lung, công chúa thì mất tích, cả hành tinh phù thủy chìm vào bóng tối. Máu ở khắp nơi, bốn hộ thần phù thủy bị hạ sát, cha Honso chết trong tay mục Suria, mẹ Ayane tanh thành từng mảnh, cô Mộc và Thổ tàn sát lẫn nhau, Tò Diệp - phù thủy ánh sáng vì trúng kịch độc mà chết không xác chôn. Cuối cùng chỉ còn lại Gorgon - phù thủy của lửa. Sự tàn bạo và nhẫn tâm mục Suria reo rắc, đã khiến thần dân vương quốc pháp thuật cảm phần khôn nguôi. Nhiều trận chiến nổ ra, không kẻ nào sống sót, chống lại Suria, chỉ có con đường chết.

Phập.

Một cây giáo nước xoẹt qua mặt Riuzo, cậu thần thờ bưng tỉnh, thoát khỏi cái quá khứ kinh hoàng đã ám ảnh cậu suốt thời gian qua. Thả lỏng hai tay, Riuzo nhẹ nhàng lên tiếng.

- Tôi thua rồi. - Mái tóc hoe vàng rũ xuống đôi mắt, che dấu nỗi buồn đọng đầy trong cậu.

Nami thu hồi pháp thuật, vụt nhảy lên bờ. Cô nhìn thấy nội tâm của cậu. Cậu đang buồn, một nỗi buồn man mác như nhớ ai đó. Là công chúa ư? Riuzo nhớ công chúa pháp thuật? Thật hiếm thấy cậu ta yếu đuối như vậy, thực chẳng giống tăng băng nghìn năm chút nào.

- Phân tâm là nguyên nhân dẫn đến thất bại. Anh đã thua tôi hai lần. - Hờ hững bước đến cạnh cậu, Nami nói bằng giọng vô cảm.

Riuzo im lặng. Cả hai lặng thinh đứng đón gió, cây xào xạc lác lác những vũ điệu hoang dã đầu hè, thi thoảng đâu đó lại phát ra tiếng dế kêu nhột tai. Nửa tiếng thả hồn phó mặc cho vũ vân, Riuzo dút tay vào túi quần, thông thả đi về phía trước, rồi đột ngột biến mất tăm. Nami biết cậu ta vừa độn thổ, nhưng bỏ mặc cô thế này hình như hơi quá đáng. Cha cậu ta không dạy phải lịch sự với con gái sao? Mà cũng đúng, Riuzo đã có người trong lòng là công chúa, cần gì phải tỏ ra lịch sự, với cái tính vừa lạnh vừa kiêu của cậu, có cho gái cũng không thèm theo. (Chỉ có Nami là không thèm ý)

Mây trắng nhẹ trôi lững thững, điểm tuyết vài đốm nhỏ li ti là dấu tích của lũ chim trời đang xải cánh bay lượn. Chúng bỗng bành khắp nơi, dạt từ chốn này đến chốn khác. Không biết anh có thấy được chúng không nhỉ? Là những đám mây đó, hai kẻ hai nơi nhưng cùng một bầu trời.

***

Trời đã ngà ngà tối, Nami quyết định về nhà trước, mai tìm chị Yukiko sau. Chiếc BMW đỗ xích trước cổng biệt thự Hagasawa, Nami lấy túi xách, mở cửa rồi ngồi ngầy vào thắng nhà, không thèm ngoái lại nhìn Riuzo dù chỉ là liếc. May chán cậu ta còn từ té đưa Nami đến tận nhà, nhưng cô không quan tâm, từ nay cho tới khi hết hè, tốt nhất đừng nên gặp lại nếu không cô sẽ sớm phát cáu vì tính kiêu ngạo của cậu ta. Thứ con trai mặt lúc nào cũng hầm hầm như nổi thịt bầm, nhìn là chỉ muốn bầm cho mấy phát.

Lao xe trên con đường cao tốc phẳng lì, Riuzo chợt nở nụ cười thú vị. Cô ta... đang giận cậu. Và cậu cảm thấy vui vì điều đó. Rất muốn buông tay, nhưng bàn tay Nami ấm quá, ấm như bàn tay đứa trẻ năm trong nôi năm đó. Riuzo đã nhìn công chúa rất lâu, lâu đến nỗi cậu có thể ghi nhớ mỗi khuôn mặt non nớt ấy lúc chỉ mới hai tuổi, và đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cậu gặp công chúa.

"Công chúa, nàng thử nói xem, ta có nên đợi nàng tiếp, hay níu lấy tay cô gái ấy?" Riuzo thờ dãi, nói lòng vô lắng.

Thật khó mà trả lời phải không? Vì chính cậu cũng không biết, con tim mình đang nói gì

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.5)

Chát...

Tiếng bật tai xé gió vọng ra từ ngôi biệt thự gia tộc Hagasawa. Mẹ kế nghiêng răng chộp lấy mái tóc đen mượt của cô, gặm gừ từng từ từng chữ.

- Mày tưởng mày là ai chứ? Dám ăn diện cướp bạn trai con gái tao, lớn tiếng trong cái nhà này. Mày ăn gan hùm hả đồ con hoang.

Kiyomi thích thú nhe răng cười toe toét hưởng ứng theo mẹ đánh đập Nami, lũ người làm khép nép bên cửa ném ánh mắt thương hại về phía cô gái ngã trên sàn nhà, một số khác nhìn cô chửi bới trong miệng.

Chuyện là thế này. Chia tay Riuzo ngoài cổng, Nami đứng đĩnh xách túi vào nhà, ai ngờ chân còn chưa chạm đất phòng khách, mẹ kế cùng Kiyomi đã bất ngờ xộc tới nắm đầu cô tát mấy cái xây xẩm mặt mũi. Nami choáng váng nằm bẹp dưới nền sứ lạnh toát, vẫn chưa kịp định thần thì tóc đã bị ai đó nắm chặt, kéo căng, xung quanh mọi người đang vỗ tay a dua nhiệt liệt. Kiyomi chống nạnh chanh chua nói.

- Mẹ, nó đòi tài khoản ngân hàng rồi, nó muốn lấy tiền của mẹ con mình đó.

- Đó là tiền cha cho tôi - Nami gằn giọng chống trả.

Chát...

Lại một cái tát trời giáng đập vào đôi má sưng tấy của cô. Mẹ kế dí đầu cô sát mặt bà, cay nghiệt rót vào tai cô những lời day nghiền.

- Đưa con hoang như mày không có tư cách xài tiền của nhà Hagasawa. Tao nhân từ lắm mới bố thí cho mày chỗ ở tốt, khôn hồn thì phục vụ tao, lão lếu tao cho ra hiên ngủ. Nhớ chưa?

Và đây là cách bà ta đối xử với Nami suốt mười bảy năm qua, đánh đập và chửi bới, mỗi ngày trôi đi với cô đều là cơn ác mộng. Đúng vậy, cô đã chịu đựng rất lâu, rất lâu rồi. Và giờ đây, sẽ không còn Hagasawa Nanami nhu nhược, yếu đuối như xưa. Cô là một phù thủy và cô sẽ không chấp nhận lòng tự trọng mình bị chà đạp dưới chân người khác.

Vùng vàng đầy mạnh mẽ, Nami đứng dậy bắn tia nhìn tàn khốc về hai mẹ con Kiyomi. Mẹ kế run run chỉ vô mặt Nami quát.

- M...mày...

- Tôi đã đủ mười tám và tôi có thể kiện bà ra tòa vì tội hành hung người đầy, thừa bà Hagasawa. - Nami lượm túi xách, mĩa mai nhà từng chữ, nói đoạn, cô liếc qua Kiyomi tóa lửa mắt.

Chị ta lấy bấy không dám hó hé nửa lời. Chỉ tại từ lúc Nami về, cô đều chống đối chị ta, khiến chị ta vừa tức vừa không làm được gì. Thế là trong cái khó ló cái ngu, Kiyomi liền nhớ tới người mẹ đã không về nhà suốt ba ngày nay, nếu con nhỏ ấy không sợ chị ta, ít ra cũng phải sợ mẹ kế chứ, và quyết định gọi mẹ về của chị ta đã khiến sự trời dậy trong cô ngày một lớn dần.

Bà quản gia thấy bà chủ cũng bị Nami chống đối, liền hùng hổ ra mặt dạy "con người ở" mới về nhà.

- To gan lớn mật. Sao mày dám nói cái giọng đó với bà chủ hả?

Lời bà ta vừa dứt, Nami đã trừng lên đôi mắt đỏ lòm nhìn bà ta như muốn thiêu đốt. Quản gia sợ hãi bịt miệng cúi mặt.

Cô kiêu hãnh lướt đi trước hàng chục khuôn mặt sững sờ, bất động. Không tiếng chỉ chỗ, không lời lăng nhục. Tất cả như nín thở đợi cô đi qua.

Bỗng...

Choang...

Kiyomi ném chiếc ly thủy tinh vào đầu Nami. Từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống. Nami lặng lẽ xoay người, một tia chết chóc thoáng xẹt qua nét mặt cô.

Kiyomi mặt mày tái mét, bàn tay cảm ly vẫn bất động trên không trung. Không khí trong phòng âm u đến ngột thở, đầu đó lẩn lả vài mùi thuốc súng đặc sệt.

1s..

2s...

3s....

Uhm...hm...hức...oa...oa...

Và một cô người làm kinh hãi bật khóc. Kiyomi chợt tỉnh lại sau tiếng ré chối tai của cô giúp việc. Chị ta héch mũi, ông ọ nói.

- Đó là cái giá phải trả vì dám lên mặt với mẹ tao.

Choang... chiếc bóng thủy tinh bên cạnh Kiyomi bỗng vỡ tan tành. Chị ta hét lên đầy hãi hùng. Đám gia nhân run lấy bầy ôm chầm lấy nhau. Hàn khí quanh Nami càng lúc càng dày đặc, phần mái rù hờ che lấp đi sự giận dữ trong đôi mắt cô. Nami bước lại gần Kiyomi, từng bước, từng bước, như một con quỉ dữ đang kiểm chế sự phẫn nộ, Nami ngẩng cao đầu, xoáy vô đôi đồng tử co rúm vì sợ của chị ta một chuỗi băng lãnh điêu tàn. Kiyomi như muốn lịm đi sau cái lạnh toát ra từ cơ thể Nami, chị ta nấp máy, khoe môi giật giật, răng đập vào nhau.

- M...mày..mày..m..muốn...gì...l...?

Máu tươi thấm đẫm chiếc áo Nami mặc, khuôn mặt cô đầm đìa máu. Cô túm lấy tóc Kiyomi, đặt ngược ra sau, rồi khề thổi một luồng khí lạnh vào vành tai cô ả, nhấn mạnh từng câu từng chữ, như cái cách mà mẹ kế và chị ta thường làm trước đây với cô.

- Tránh - xa - tôi - ra. Nghe rõ chưa?

Mẹ kế chết lâm sàng nãy giờ chưa tỉnh, gia nhân sợ sệt đứng ùn một góc ôm nhau thút thít. Còn Kiyomi, chị ta đã run tới nhũn cả chân, hốc mắt hốc mũi cay xè muốn khóc nhưng cứ đưng phải ánh mắt Nami, chị ta lại im bất không dám mở miệng dù chỉ là một cái nuốt nước bọt. Thật sự trông Nami lúc này nom chả khác gì sát thủ đang đùa giỡn với con mồi, con mồi Kiyomi kinh sợ gật đầu lia lịa.

Khề nhếch môi cười, Nami thả tóc Kiyomi ra, chùi bàn tay vào chiếc khăn ướt trên bàn rồi nhét chiếc khăn dơ đó vào tay Kiyomi, lạnh lùng trở về phòng, vói vết thương rỉ máu sau gáy. Đến cửa phòng, cô gọi lớn tên quản gia. Bà quản gia thất thần nãy giờ vội vã ba chân bốn cẳng, leo lên chỗ cô, cúi đầu kính cẩn.

- Nhị tiểu thư có gì cần dặn.

Nami hài lòng nhìn bà ta. Cũng biết trên dưới, chủ tớ rồi đấy chứ. Đám người làm này không chính lại là không được. Bề cẩn thận cổ áo cho quản gia, Nami nhẹ giọng lên tiếng.

- Cháo yến mạch và sữa. Một tô đậu đủ loại. Ba mươi phút... bắt đầu.

- D...ạ? - Quản gia ngơ ngác, nhưng không dám nhìn thẳng Nami.

Cô đẩy cửa phòng bước vào, quăng lại cho bà ta hai chữ.

- Bữa tối - Và cánh cửa sầm đóng.

Như hiểu ý "cô chủ", quản gia hốt hoảng chạy đi làm bữa tối. Bà chỉ có ba mươi phút, và nếu sau ba mươi phút chưa xong, chắc chắn người bị nắm đầu tiếp theo sẽ là bà ta.

***

Trở về với sự yên lặng trong căn phòng của mình, Nami mệt mỏi xả nước vô bồn tắm lớn. Chú dơi tím chợt mở mắt, bay đến cạnh cô, rục rục chiếc mũi lên vết thương trên đầu Nami. Cô mỉm cười vuốt ve bộ lông chú, khề thì thầm nho nhỏ.

- Cảm ơn, Bé Yêu.

Một ngày không mấy là may mắn. Chấn nản cộng nhọc nhằn, Nami thả mình vào bồn tắm, mặc cho chiếc vòi sen không ngừng tấp nước lên cơ thể mình. Hít một hơi thật sâu, cô nhắm chặt mắt song ngập hẳn xuống bể nước, tẩy rửa mọi xui xẻo trong ngày và tận hưởng cảm giác thoải mái khi ngâm mình với nước.

Quên đi tất cả và ngày mai sẽ bắt đầu. Đó là điều Nami nghĩ tới lúc này đây. Giá như anh ở cạnh cô bây giờ thì tốt biết mấy.

Cô... có thấy nhớ anh không nhì? Hình như là có...nhưng không phải mình anh, mà còn một người khác nữa.

Riuzo Tsutoshi

Chương 33: HOÀNG TỬ LỬA VÀ CÔNG CHÚA ÁNH SÁNG (P.6)

Ba giờ sáng, bầu trời vẫn còn nhá nhem tối, Nami chợt mình mở mắt, với chiếc remote kéo rèm cửa, song vào toilet vệ sinh cá nhân trong bộ váy ngủ vải voan mặc ngoài chiếc áo ba lỗ trắng tinh. Ngồi trước gương, cô từ từ mân mê lọn tóc xoắn mượt, bàn tay chau chuốt đều đều trên từng sợi tóc.

Bỗng... trong gương chợt xuất hiện một người con trai. Cậu ta đứng cạnh cô, mái tóc vàng rù rờ che đi tròng mắt xanh lá quỳn rũ, áo sơ mi caramel kết hợp với quần âu sáng màu khiến thân hình vốn nổi bật của cậu nay còn nổi bật hơn. Nghiêng đầu, cậu cất giọng trầm ấm.

- Chào buổi sáng!

Nami bị dọa cho giật mình, tới nỗi xém nữa là ngã ngửa. Cô nắm chặt tay, cúi gằm mặt rít lên từng chữ.

- Tsutoshi Riuzo...anh muốn chết phải không?

Và đó là biểu hiện của cô khi tức giận một ai đấy, đặc biệt là kẻ mới sáng chưa kịp bánh mắt đã tự tiện xông vào phòng cô.

Ném đi sự lạnh lùng giả tạo hằng ngày, Riuzo giờ cao hai tay ra vẻ đầu hàng. Nami cắn môi buộc cao chòm tóc, song chỉ tay ra ngoài.

- Về.

Cô luôn kiệm lời với cậu và cậu ghét điều đó. Một năm không quá mười câu, đúng là dấu hiệu xác minh chỉ số xa lánh của Nami dành cho cậu. Vậy mà khi ở bên Tooya, hờ tí là nói, hờ tí là cười, chả bù cho lúc cô ở cạnh cậu. Chẳng nhẽ, những hành vi, cử chỉ thân mật ấy không thể đối với cậu được sao, sao cứ nhất thiết phải là Tooya.

Đơn giản ...vì anh là...bạn trai cô ở thời điểm này và cô cũng chẳng biết, trong tim mình có tồn tại anh không hay đó chỉ là lòng cảm kích nhất thời.

Gạt phăng chuyện tình cảm qua một bên, Nami lôi chiếc vali to oạch, mở khóa kéo và lấy ra một cuốn sách màu vàng lấp lánh, bao quanh bởi một sợi xích bạc đẹp mắt không kém.

Riuzo đảo mắt nhìn chung quanh phòng Nami, miệng khẽ thầm cảm thán.

"Cô ta dùng màu xanh và trắng làm màu chủ đạo. Mất thẩm mỹ cũng không tệ" Sau đó, cái nhìn của cậu dừng lại ở quyển sách mang tên "Hoàng kim gia tộc" mà cô đang cầm. Cậu nhủ mi tâm, trở về làm tăng băng trôi nổi.

- Sách cấm - Riuzo lên tiếng.

Nami gật đầu, xem sơ lược cuốn sách một vòng, chiếc xích bạc chính là ổ khóa phong ấn, trước khi mượn, ngài Miyamoto từng dặn.

"Chỉ những người có duyên mới mở được sách, đã rất nhiều thế hệ các phù thủy trôi qua, chưa một ai có thể hóa giải phong ấn của quyển sách".

Lời hiệu trưởng nói khiến cô đắm chiêu suy nghĩ suốt một ngày trời, nhưng muốn hóa giải phong ấn, nhất định phải có câu thần chú nào đó. Đây chính là điều cô đang nghiền ngẫm. Một cuốn sách phát sáng bị phong ấn, bên trong chắc sẽ ẩn chứa rất nhiều thú vị, tính hiếu thắng muốn chinh phục một trò chơi nan giải nổi lên, Nami xoa cằm tập chung vào cuốn sách.

Riuzo bị quăng qua một bên bất mãn gằn giọng.

- Cô có ngấm nó cả ngày nó cũng không mở ra đâu.

Nami không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Riuzo "haiz" một hơi dài, sau đó giật lấy cuốn sách trên tay cô, vân vê hỏi.

-Cô không biết cuốn sách này thật ư?

Nami thật thà lắc đầu.

Thờ hất, cậu kéo ra một chiếc ghế, ngồi đối diện cô giảng giải.

- Hoàng kim gia tộc là cuốn sách ghi chép tất cả lịch sử của hành tinh phù thủy từ khi hình thành đến lúc suy vong.

- S...suy vong? - Nami tròn mắt ngạc nhiên. Không phải Riuzo là đức vua tương lai của vương quốc pháp thuật sao? Sao hành tinh ấy lại suy vong được. Vậy còn công chúa ...

- Năm trăm năm trước, nữ hoàng bị chị gái ruột là pháp sư bóng tối Suria hạ độc, nhà vua trúng gian kế, chỉ trong vòng một đêm, mọi thứ đã sụp đổ. Riêng công chúa Libra may mắn, được một tí nữ thần tin bên nữ hoàng đưa đi. Mặc dù bị truy sát riết rạo, nhưng nhờ sự hy sinh của bốn hộ thần Thủy, Mộc, Thổ và Ánh Sáng, công chúa an toàn trốn thoát cùng vị tí nữ. Tối giờ vẫn chưa rõ tung tích. Cha tôi nói, khi công chúa trở lại, hành tinh phù thủy sẽ phục hưng, và ánh sáng mặt trăng mang sự sống sẽ quay về với vương quốc. - Tiếp lời Nami, Riuzo trầm ngâm kể. Đó là toàn bộ những gì cậu biết. Và hơn hết, cậu đã có hôn ước với công chúa từ lúc bé. Có lẽ, cậu không nói Nami cũng đã biết.

Lấy lại cuốn sách lấp lánh, Nami nhướn mày hỏi.

- Vậy làm cách nào mới mở được nó?

Riuzo nhún vai ra vẻ bất lực.

- Chỉ những người thuộc dòng dõi hoàng gia mới hóa giải được ấn tích.

Cẩn nhẹ môi, Nami trầm tư suy ngẫm. Dòng dõi hoàng gia? Không phải Riuzo chính là đức vua tương lai sao? Vậy cậu ta chắc chắn cũng mang huyết mạch hoàng tộc. Nghĩ đoạn, cô gọi Riuzo.

- Anh mở nó ra đi.

- Há?

- Anh đã đính hôn với công chúa, vậy cũng coi như là hoàng tộc rồi. Này, mau thử đi. - Thổi bay sự ngờ ngác của Riuzo, Nami vừa nói vừa dí vào tay cậu quyền sách.

Riuzo ú ớ một hồi, song cũng thử rút đưa thần, hóa thành cây quyền trượng bạch kim óng ánh, đặt cuốn sách lên giường và bắt đầu triển khai phép thuật. Nami kinh ngạc tới nỗi miệng ngoác tận mang tai. Thường thường rất ít khi Riuzo sử dụng đưa thần, mà cho dù có sử dụng đi chăng nữa, cũng chỉ để nguyên hình dạng là chiếc đuă bình thường, không ngờ bộ dạng thật của nó lại hoành tráng như vậy, thực không hổ danh là đức vua tương lai. Coi bộ hai lần cô thắng cậu ta chỉ là ăn may, cậu vẫn chưa xài hết sức mạnh, nếu không, chắc cô còn thê thảm hơn cả tượng tượng.

Thoát khỏi suy nghĩ về pháp bảo của Riuzo, Nami lập tức đã thông sức mạnh, tạo ra kết giới, bảo vệ căn phòng, phòng khi có người vào bắt chọt.

Riuzo xoay cây quyền trượng một vòng, xung quanh cậu bỗng dung phát sáng, gió nổi như vũ bão, mọi vật trong phòng bị xáo trộn lên. Một tia sáng vàng rực bỗng lóe lên, cậu chìa quyền trượng vào quyền sách, hết lớn.

- Nhân danh đức vua tương lai, ta ra lệnh, hóa giải ....phong ấn.n.n.n.n.n...

Cả phòng sáng rực, đồ vật bay tã lả tùm lùm, chú dơi tím đang ngon giấc bỗng bật dậy nấp sâu vô hõm cổ, rúc đầu vào tóc Nami. Riuzo dùng hết sức bình sinh, phóng tia sáng mạnh không ngừng chiếu vô cuốn sách (ôi thôi, thế là xong cái giường), từng giọt mồ hôi của cậu lăn đều trên má, trượt dài xuống cằm và nhỏ tí tách.

Nami không thể trơ mắt đứng nhìn, liền lấy trong vali ra một chiếc hộp bằng đồng, từ từ mở nắp và một cây đuă thủy tinh lỏng lảnh hiện ra. Mặc dù không hiểu uy lực cây đuă này có gì ghê gớm mà trường lão không muốn cô xài đến, nhưng nếu nó có thể gỡ bỏ ấn tích của quyền sách, thì cô cũng nên thử một lần. Đặt Bé Yêu (tên chú dơi của Nami đó) vào túi quần áo, Nami nhẹ vuốt ve nó, rồi quay sang Riuzo, dồn toàn bộ sức mạnh vào chiếc đuă lấp lánh, lập một vòng ánh sáng giống hệt cậu, và cũng thét lên như cậu.

- Nhân danh nữ hoàng tương lai, ta ra lệnh, hủy bỏ ...phong ấn.n.n.n.n...

Đột nhiên cô không biết vì sao mình lại nói ra câu đó. Từ sâu trong tiềm thức cô, đã tồn tại một thứ gì đấy, nó thôi thúc và lôi kéo cô, giục cô phải làm như vậy.

Cả hai vòng sáng kết hợp với nhau, nhất loạt chiếu thẳng xuống cuốn sách, một tiếng "két" chói tai vang lên và sợi dây bạc đứt rồi. Riuzo thu hồi pháp bảo, tóc tai lù xù, hơi thở khó nhọc như người vừa chạy từ Osaka tới Tokyo. Nami thì chả khá khẩm hơn chút nào, trán cô nằng và đầy mồ hôi, tóc bết khắp cổ và hai bên má, bờ môi hơi nhạt và đôi mắt ...đỏ quạch. Cô rút đuă, chạy lại phía quyền sách, Riuzo vẫn đứng trân trân một chỗ, ánh mắt bắn ra tia nhìn nghi ngờ dành cho Nami. Vừa nãy, nếu không nhầm, hình như cậu đã nghe Nami hét "Nhân danh nữ hoàng tương lai" thì phải, nhưng sao cô có thể tạo ra vòng bảo vệ ánh sáng nhỉ? Chiêu thức ấy, chỉ có những phù thủy hoàng gia mới sử dụng được, chưa kể đến năng lượng khi nãy, thật sự rất mạnh, hay chính xác là nó còn mạnh hơn nguồn năng lượng của cậu rất nhiều. Cô gái này, rốt cuộc là ai mà có thể hóa giải cả phong ấn sách cấm?

- Này, sao còn đứng đó, lại đây. - Thấy Riuzo nhếch nhác bất động, Nami nghiêng đầu gọi lớn.

Cậu chột tinh sau cái giọng trầm ấm xen chút tức giận của cô. Cứ thế có phải tốt hơn không, cả ngày làm mặt lạnh với cậu, khiến cậu buồn chết đi được, toàn là ghen bóng ghen gió với tên Tooya kia. Nhoèn miệng cười tươi, Riuzo hóa lại đuă thần, nhét vào trong áo, mà cũng chẳng biết cậu giấu đuă thần kiểu gì khi không mặc áo choàng phù thủy, để không trong người sẽ rất khó chịu.

Nami loay hoay cuốn sách, bắt giắc lên nhìn trộm cậu một cái. Ai dè cậu lại đang nhìn cô và nở nụ cười tỏa nắng

Thích...

Tim lại đập nhanh nữa rồi. Cô ôm ngực lảng đi chỗ khác. Riuzo cười thầm trong lòng.

"Ha ha, đã trúng kế"

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: MỘC - THỎ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.1)

Sách cầm đã được giải trừ phong ấn... mặt trăng Atenist đang bắt đầu sáng dần, báo hiệu cho vị nữ hoàng quyền năng sắp trở về.

***

Lấy tay che mờ ngáp dài một cái, Nami chỉ muốn đập mặt xuống bàn. Cái tên Riuzo dở người, nếu không vì trả ơn hắn thì đừng hòng cô ra khỏi nhà vào lúc mặt trời còn chưa thức giấc.

- Uống đi. - Riuzo đặt cho Nami một tách cà phê nóng hổi.

Cô chê môi lí nhí làm bầm. Để dè khi có người lên phòng Nami, phát hiện ra đồng hồ chiến cùng một tên con trai quần áo xộc xệch, Nami đành ôm theo quyển sách, miễn cưỡng lén lút tạm đến... khách sạn. Nơi này thuộc đẳng cấp thượng lưu ở, với năm tầng lầu cao chói vót và một vũ trường rộng lớn trên sân thượng.

Ôi chào mẹ ơi, hãy thử tưởng tượng đôi mắt nhọn quắc của cô lễ tân khi nhìn vô Nami và Riuzo, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Riuzo đẹp trai và đá bay Nami tội nghiệp. Nếu dè cha biết được, cô con gái hiền lương thực đức của ông vào hotel với một thằng con trai lúc đồng hồ điểm ba rưỡi sáng, đảm bảo cô sẽ bị treo ngược lên trần và băm thành trăm mảnh. Cô cũng sợ lắm chứ, nói gì đi nữa cô cũng là con người mà.

Mặc dù là tiểu thư của một gia tộc lớn nhưng đây là lần đầu cô bước vô mấy chốn thế này. Căn phòng Nami thuê ở lầu một, khu VIP, có đầy đủ thiết bị tiện nghi, đặc biệt, một ti vi tinh thể lỏng full HD, một chiếc giường rộng đủ cho ba người như cô lẫn và một tấm kính trong suốt lớn làm nhiệm vụ giống bức tường chắn.

Thấy sắc mặt Nami cứ giật giật liên tục, Riuzo không nén nổi nụ cười. Trông cô bây giờ nom thật đáng yêu làm sao.

Cô đang lo lắng cậu sẽ dờ dờ sao? Cũng đúng thôi, cô nam quả nữ ở chung một phòng thế này, biết đâu được sẽ xảy ra chuyện gì.

- Ê. - Hých nhẹ vào tay Nami, Riuzo nín cười lên tiếng.

Nami gật gù gật gù, bản năng không thích người khác chạm vào người khiến cô giật nảy mình. Ngảng mặt ú ớ gì đó, cô lắc mạnh đầu để tỉnh ngủ, kéo cuốn sách lấp lánh ra, lật từng trang một. Riuzo điềm đạm nhâm nhi ly rượu vang đỏ. Nami lờm cậu một cái chép miệng, sau đấy lại tiếp tục tập trung vào chuyện môn.

"Hơn nghìn năm trước, trên một hành tinh xa xôi, xuất hiện một người phụ nữ với vàng sáng tỏa ra quanh người cùng cây quyền trượng tối cao đã tạo ra vương quốc pháp thuật." Trên dòng chữ là một bức hình nổi như ảnh 3D, chụp một cô gái xinh đẹp, nước da trắng không tí vết, mái tóc xoăn mượt vàng óng và đôi mắt mang màu đỏ quạch. Đặc biệt hơn cả là cơ thể cô ta... phát sáng, một thứ ánh sáng mị hoặc.

- Đó là người đầu tiên sáng lập ra vương quốc pháp thuật, nữ hoàng Selena Angela The Fence I. Bà ấy có hai người con gái rất đẹp, một là công chúa Suria, tức pháp sư bóng tối đang chiếm giữ ngai vàng bây giờ, người thứ hai là công chúa Maria tức nữ hoàng đã băng hà năm trăm năm trước. - Lắc lắc chất lỏng sóng sánh trong ly, Riuzo khoanh tay trầm ngâm nói.

Cô à ừ qua quít, rồi tiếp tục lật vài trang kế.

"Vương miện pha lê và công chúa Libra mất tích, vẫn còn là ẩn số chưa có lời giải."

Xoạch...

Cô lật tiếp một trang khác.

"Cái chết đau thương của thầy phù thủy Mitsuke và sự biến mất của trường phù thủy Witchcraft."

- Này Riuzo. - Nami quẩy tay gọi cậu. - Trường Witchcraft không phải ở trái đất sao? Sao lại biến mất ở hành tinh phù thủy?

- Witchcraft vốn là trường học đầu tiên tại vương quốc pháp thuật, do chính tay nữ hoàng Selena thành lập và bổ nhiệm gia tộc Miyamoto là người cai quản. Khi vương triều sụp đổ, cha và ông nội của Ayane Miyamoto đã dùng hết sức lực để di chuyển ngôi trường xuống trái đất, một phần là để bảo vệ ngôi trường khỏi tay mụ Suria, phần còn lại nhằm mục đích truy tìm dấu vết công chúa. Sau lần di chuyển đó, cha Ayane tức ngài hiệu trưởng bây giờ, bị thương nặng, ông nội Ayane thì qua đời vì kiệt sức.

Gác tay lên thành ghế, Riuzo thở thán kể, ánh mắt trần trụi nhìn vào cô gái trước mặt đang chăm chú đọc sách, cái nhìn của cậu vô cùng ảm áp và chất chứa yêu thương.

Nami không hề để ý có con cáo già đội lốt cừu non chăm chăm nhìn mình. Tâm hồn và thần trí cô đặt hết vào cuốn sách cầm, cô dờ từng trang, từng trang một. Cho tới khi, hình ảnh một người phụ nữ quen thuộc bỗng đập vào mắt cô. Tay cô khựng lại, đồng tử đen láy xoáy sâu vào khuôn mặt tuyệt đẹp trong bức ảnh nổi, một cảm giác khó tả chột dâng trào trong cô. Ngạc nhiên, bàng hoàng, xúc động, cô không biết đó là thứ gì. Và cuối cùng, cô bật khóc. Nước mắt cô rơi xuống trang sách, lăn dài trên gương mặt thần thuộc của người phụ nữ tóc vàng, mắt đỏ trong tấm hình. Bà thực rất xinh đẹp, cả người bà tỏa ra thứ ánh sáng long lanh, thanh thủy vốn có ở một vị nữ hoàng. Phải, đó chính là Maria - Maria Angela The Fence II, vị nữ hoàng đã băng hà trong quá khứ. Nhìn bà, cô cảm nhận được nét gì đó rất dịu dàng, một chút ảm áp và cả tình yêu thương đặc biệt, như một sợi dây nối giữa người với người, hình như cô đã từng gặp bà ở đâu, cảm giác vừa lạ lại vừa quen khiến cô tò mò về vị nữ vương này. Liệu có phải là giấc mơ ...

Chụt...

Nước mắt ngừng rơi, suy nghĩ đứt đoạn, da mặt nóng bừng. Nami ngẩng đầu, chết lâm sàng ....

1 phút....

Mặc niệm...

- Aaaaaa..... - Hét toáng lên dựng cả nóc nhà, Nami giơ tay, run run chỉ vào mặt Riuzo. - A...anh...a...s...sao...anh...d...dám...

Oa, nụ hôn thứ hai của cô...

- Tôi không thích con gái khóc. - Riuzo làm mặt lạnh, vờ nhấp rượu để tránh ánh mắt Nami.

Thôi rồi Nami ơi, Riuzo... cậu ta còn biến thái hơn cả Yashida nữa. Không thích con gái khóc? Thấy cái lí do nào mà vô lý vậy không. Rõ ràng là đang lợi dụng. Ôi, sao cô muốn khóc rống lên thế này, cô cũng là thiếu nữ, cũng biết yêu thương hờn giận, trên cả thầy, hiện giờ cô là người đã - có - bạn - trai, và hành động bạn này chính là sự phản bội trong tình yêu, mặc dù cô không hiểu tình yêu là gì.

Nhìn Nami ngây ngốc, mặt thộn ra một cục, Riuzo liền e hèm đứng dậy lảng tránh.

Aiza, "ăn" của người ta rồi định bỏ trốn kia.

- Đ...đi thôi. Trời sáng rồi. - Lấy chiếc áo vest vắt trên giá treo, cậu lạnh lùng xắn tay áo, đi về phía cửa.

Nami ngu ngu ngơ ngơ, quay sang hỏi một cách vô thức.

- Đi đâu?

- Cô không muốn gặp ngài Hondo ư?

- U....h...hà? À..à tôi quên. - Nami ngượng tới chín cả mặt. Cô làm sao vậy nè, là cậu ta xúc phạm thân thể cô trước, sao cô lại để cậu ngang nhiên lên mặt, còn mình thì ủa ử như kẻ vừa gây ra tội lỗi. Rốt cuộc người sai là cô hay là cậu?

Cạch...

Cửa phòng mở, Riuzo khoác áo ra ngoài, trong khi Nami vẫn chìm đắm ở nơi ngọt ngào nhất của nụ hôn. Aaaaaa... cô đang phát điên vì cậu.

Gập sách, lấy áo khoác, Nami vội vã chạy theo Riuzo, bỏ mặc một nỗi buồn nội tâm vừa phát tác trong lòng. Cô đã khóc, đã dần dần nhớ được nhưng chính Riuzo, cậu đem cô thoát khỏi thế giới đầy đau thương ấy, mặc dù chỉ là tình cờ, nhưng đó là một điều may mắn, ngăn cản Nami trở về quá khứ đắm màu của máu trong gang tấc.

Nếu cô còn xúc động mạnh, những mảnh kí ức rời rạc đó sẽ từ từ ghép lại. Và cô - Hagasawa Nanami có khả năng trở lại làm một công chúa. Khi đó, mụ Suria nhất quyết sẽ không tha cho cô. Cuốn sách cầm chính là chìa khóa mở ra kí ức của cô. Nếu cô quá nhập tâm vào nó, kí ức đây, có thể trở lại bất cứ lúc nào. Bây giờ còn quá sớm để Nami hiểu hết mọi chuyện, sức mạnh cô vẫn chưa hoàn chỉnh. Khi ánh sáng mặt trăng Atenist trở lại, cũng là lúc nữ hoàng lên ngôi.

Không lâu đâu, Suria sẽ phải chết thảm và đền tội cho những gì mà bà ta gây ra.

***

Phép thuật dịch chuyển không gian của Nanami ngày càng tiến bộ, Riuzo cho dù có cố gắng động thổ nhanh hết sức cũng đến chậm hơn cô... một giây.

Cậu thật sự rất tò mò, không biết phép thuật cô sử dụng là thứ phép thuật gì mà có thể nhanh hơn cả bay lẫn độn thổ. Đừng hỏi Nami vì ngay cô cũng không hiểu bằng cách nào mình làm được như vậy.

Nhà chị Yukiko nằm trong con hẻm nhỏ thuộc phố Beika, nghe Riuzo nói, cha chị ấy - ngài Gonta Hondo vốn là một nhà tiên tri tài giỏi ở vương quốc pháp thuật năm xưa.

Sáu rưỡi sáng, cả hai đã có mặt tại đúng số nhà mà Riuzo điều tra, người đầu tiên cô và cậu gặp là chị Yukiko, chị mặc một chiếc váy maxi dài tận mắt cá, mái tóc đen láy bộn gọn trên cao, bàn tay trần trần cầm chổi quét từng chiếc lá khô. Thấy Nami, chị dừng động tác quét dọn, ngạc nhiên nhìn cô không chớp, song lại quay sang Riuzo bên cạnh.

- Em chào chị, chị Yukiko. - Chẳng tiết kiệm nụ cười với một người tốt như Yukiko, Nami híp mắt nheo miệng. Riuzo ở bên cũng lễ phép cúi người.

Năm phút sau...

Tất cả đều tập trung tại nhà chính, đối diện cô và cậu là bác Gonta - cha chị Yuki. Ông mặc chiếc áo tầu sáng màu, mái tóc hoa râm điểm vài sợi bạc, khuôn mặt đã thấp thoáng nếp nhăn báo hiệu tuổi tác, riêng nụ cười vẫn là hiền hòa nhất, đẹp y hệt cái cách Yuki lúc cười. Nami và Riuzo đồng cúi đầu kính cẩn. Yuki dịu dàng rót từng ly trà thơm phức mời khách.

Nami đặt hai tay lên đùi, vò vò chiếc áo sơ mi cũ kĩ. Trầm ngâm một hồi, cô cắn môi lên tiếng.

- Dạ, thưa bác, cháu muốn học kĩ thuật điều khiển Thổ và Mộc ạ.

Yuki cùng Riuzo kinh ngạc nhìn cô. Ngài Hondo từ tốn nâng cốc trà ngụp khói thơm nhảm nháp.

- Cháu học trường Witchcraft? - Gonta cất giọng khàn khàn hỏi.

Nami nhẹ gật đầu.

- Dạ. Cháu học năm hai lớp ánh sáng quý tộc.

- Nhưng cháu là con người. - Ông chất vấn ngược.

Nami kiên định nhìn sâu vào đôi đồng tử nâu khói của ông.

- Cháu hiểu.

Gonta khẽ cười ma mị, cô bé này thật thú vị. Sera muốn ông truyền dẫn cho Nami toàn bộ kiến thức liên quan đến hai thuộc tố từng tàn sát lẫn nhau. Mặc dù chúng không là gì với ông, nhưng để một con người bình thường nắm bắt hết kiến thức chỉ trong một tháng ngắn ngủi hình như hơi khó làm.

Như đọc được suy nghĩ của ông Gonta, Nami nắm chặt vạt áo, khẳng khái thuyết phục.

- Bác đừng lo. Cháu học rất nhanh. Vì cháu, là một phù thủy. Các phù thủy khác học được thì cháu cũng học được.

- Đúng đó cha. Nami là người đã tiêu diệt Siren, trả lại bình yên cho Witchcraft. Em ấy quả thực rất mạnh. - Yuki rót thêm trà cho cha, tiện thể nói giúp Nami vài lời.

Riêng chỉ có Riuzo là im lặng nãy giờ. Cậu đang đắm chiêu suy nghĩ về Nami, một con người lại mang sức mạnh phù thủy, một con người mà giải được ẩn phong sách cấm. Liệu cô có thật là một con người, hay còn là thứ gì đấy mạnh hơn cả phù thủy? Nước, ánh sáng, cô đều sử dụng thuần thục, giờ lại học thêm Mộc và Thổ, rốt cuộc mục đích của cô là gì?

Gián điệp của Suria? Hay của đức vua bị giam cầm cử đến?

Cho dù là bất cứ ai, cậu cũng không muốn Nami phải dính vào trận chiến sinh tử sắp tới.

Ánh sáng mặt trăng đang dần dần lan tỏa.

Công chúa, nàng xuất hiện rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: MỘC - THỔ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.2)

"Giữa thực vật và đất có một mối liên quan chặt chẽ, hay chính xác hơn là sự sinh tồn không thể thiếu trong tự nhiên. Muốn học cách điều khiển, trước hết ta phải hiểu bản chất thực sự của chúng. Tương tri sẽ gắn kết chúng với ta, dùng tâm để xác định sức mạnh ở tần số nào."

Tiếng giảng dạy của ngài Hondo cứ lảng vảng trong đầu Nami. Cô ngồi thẫn thờ trước hiên, khuôn mặt ỉ dột, bàn tay khẽ vân về cuốn sách mà Gonta tặng.

"Những gì cần học đều ở trong đây. Dùng lí trí và đầu óc, ta tin nó sẽ giúp ích rất nhiều cho cháu."

Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Ngài ấy tưởng cô là một phù thủy siêu cấp chắc, một cuốn sách tâm thường rơi vào tay một kẻ tâm thường, như vậy sẽ thành cái gì? Một mớ giấy bỏ đi nếu phải nói thẳng.

Yukiko bước tới, ngồi xuống cạnh cô cười nhẹ.

- Sẽ không quá khó nếu em hiểu được chúng. - Vươn cánh tay trái, một chuỗi dây leo bỗng bám lấy chị. Yuki vuốt ve bọn chúng, như cách Nami vuốt ve Bé Yêu. Chị coi chúng là con, và chúng tôn chị là mẹ.

- Nếu em vẫn không hiểu được chúng thì sao hả chị Yuki? - Nami buồn bã lên tiếng, ánh mắt se lại một màu đỏ nhạt.

Vỗ vai cô em gái bé nhỏ, Yuki xua tay như kêu đám dây leo kia đi. Ngay lập tức, chúng liền về vị trí ban đầu. Chị nheo mắt nhìn Nami tìm tìm.

- Thấy chưa. Chỉ cần em lắng nghe trái tim mình nói, em sẽ biết chúng muốn gì.

Yuki đặt tay lên ngực trái Nami. Phải nói thế nào nhỉ? Có chút thẫn thờ, có chút rung động đập đều ở đó, rất nhẹ, rất êm.

Rồi cô nhìn thấy Riuzo từ đằng xa. Cậu mỉm cười với cô, một nụ cười đúng nghĩa sát gái.

Thích...

Và tìm lại lời nhip. Yuki vẫy tay chào Riuzo. Cậu đến gần hai cô gái, vẫn lễ phép cúi đầu trước đàn chị, song quay sang Nami đang ngu nga ngu ngơ ngắm cậu đắm đuối.

Riuzo cười thầm trong bụng, con kênh xanh xanh cuối cùng bờ đê cũng vỡ. Cậu biết, cô đã "say" cậu. Một dấu hiệu khiến cậu không biết nên cười hay nên khóc. Phải, cậu chờ ngày này từ "rất" lâu rồi, nhưng hình như nó đến không đúng lúc. Nửa tiếng trước cha cậu - quốc sư Tsutoshi vừa gọi báo, ánh sáng từ quả cầu thủy tinh của nữ hoàng đang phát sáng trở lại. Tức là nàng ấy - công chúa Libra đã xuất hiện. Ngặt một nỗi, ánh sáng đó còn quá yếu ớt để truy tìm ra tung tích công chúa. Điều duy nhất cha nói với cậu, công chúa học tại Witchcraft, mặc dù là non yếu nhưng linh khí hoàng gia của công chúa tỏa ra rất mạnh ở trường phù thủy. Xem ra sắp tới cậu phải đích thân đi một chuyến rồi đây, thật hiếm khi cha muốn cậu nhúng tay vào chuyện hoàng tộc, nhưng vì an toàn thân phận công chúa, cậu nhất quyết phải đi.

Gió khẽ lướt qua tai Nami, cô giật mình bừng tỉnh, tự vả vào má mấy cái tát thật mạnh để trấn an tinh thần đang bị xuống cấp nặng nề vì tên khốn nào đấy.

- Chuyện gì vậy? - Trở về về mặt băng lãnh, Nami lạnh căm hỏi.

Trông Riuzo cũng chẳng khác gì, cậu trưng cái mặt thốt ra trước Nami, hờ hững nói.

- Tôi phải về gấp rồi.

Cô gạt đầu một cách thờ ơ. Yuki cảm thấy hôm nay trời hơi lạnh (má ơi đang mùa hè) nên cáo từ vô trong trước. Riuzo bắt cần nhìn cô, cái nhìn chất đầy nỗi cô quạnh.

Bụp...

Và cậu biến mất giữa không khí. Nami ngược mặt cười khổ. Rốt cuộc cô bị sao thế này. Riuzo đi rồi, cậu ta đã bỏ rơi cô. Buồn là cảm xúc duy nhất tồn tại trong cô lúc này. Cô ôm chặt cuốn sách, gục mặt xuống đầu gối, trái tim khẽ nhói lên một đợt. Cấn chặt môi, Nami kìm nén nước mắt. Riuzo lại lạnh lùng với cô. Cậu có biết cô ghét điều ấy lắm không, đồ tăng băng di động.

***

Cáo từ hai cha con nhà Hondo, Nami quay về ngôi biệt thự đã cất vụn mười bảy năm tuổi thơ của mình. Căn phòng bị đảo lộn, đồ vật nằm ngổn ngang, giấy rác bay tã lã, chân ga gối nệm rách tươm như miếng giẻ lau nhà, tất cả chỉ vì mớ cuốn sách cấm.

Bé Yêu rục rịch trong tủ, rủ rì bộ cánh rồi lượn đến đậu vai cô. Nami yêu chiều vuốt vuốt chiếc mũi bé xinh của chú, khoe miệng khẽ nhưn một tia cười nhẹ, rất mong manh, rất gượng gạo.

Thay ra bộ đồ ngủ ban sáng, Nami đi dép bông, đặt Bé Yêu trên vai và thông thả bước xuống lầu. Mẹ kế đang ngồi xếp mạt trượt, Kiyomi cùng các gia nhân khác nhìn cô bằng ánh mắt sợ sệt, họ nhớ rất rõ khuôn mặt cô khi tức giận, y như một con quỷ đòi mạng chứ không phải là Nanami hiền lành dễ bắt nạt. Xuống tới bếp, nhất loạt gia nhân cúi đầu cung kính.

- Nhị tiểu thư buổi sáng tốt lành.

Nami gật đầu hài lòng, sau đó tiến về bàn ăn sáng, để lại hai mẹ con Kiyomi mặt mũi đen xì. Bóc một hộp sữa cho Bé Yêu, cô từ từ nhấm nháp bữa sáng đi kèm một cốc trà sữa nóng. Chướng tai gai mắt, Kiyomi không cam, con nhỏ oshin hết mực ngoan ngoãn bên chị ta năm xưa nay đã trèo lên đầu, cười lên cổ chị. Như bị thù hằn che mất lí trí, Kiyomi bước tới, tay cầm ly nước cam đang uống dở và...

Ào.o.o.o.o.o.o...

Một con mưa nước cam dội thẳng lên đầu Nami. Đám giúp việc hoảng hốt bật miệng, đứng nép sát vào nhau trước khi con thịnh nộ của Nami bùng nổ. Họ ném cái nhìn căm phẫn xen lẫn tức tối về Kiyomi, đã bị cô dạy cho một bài học mà vẫn chưa biết sợ. Mẹ kế cũng bàng hoàng chĩa kềm, bà ta sẵn đến lôi con gái ra sau tổ về trách mắng vì cái tội liều mạng. Kiyomi nén run sợ, mặt héch lên trời ra chiều "mày là cái thá gì mà tao phải sợ".

Trong nhà thấp thoáng mùi tử khí, phân tử ô xi đang dần đông băng, mọi người nhìn cô quên cả hít thở. À, không phải quên mà là không dám hít.

1 giây...

2 giây....

3 giây.....

Cạch.....

Nami bỏ chiếc thìa trên tay, phần mái rù hờ che đi khuôn mặt chết chóc đan xen cái nhìn đáng sợ của cô. Đặt chú dơi lên lại vai, cô trở về phòng với cơ thể ngập tràn hương hàn khí nghìn năm.

Đám gia nhân thở phào nhẹ nhõm, như vừa trút được một tảng đá to lớn đè trên lưng họ. Mẹ kế hơi neho neho mày, song quay qua con gái nhắc nhở.

- Kiyomi à, tránh xa con nhỏ đó ra, nó không phải là người đâu. Cứ đợi cha con về, hai ta sẽ dạy cho nó một bài học.

Kiyomi đồng đánh hừ mũi.

- Oshin mà dám trèo cao. Đợi cha về, con nhất định sẽ trả thù cũ lẫn thù mới.

Nami đóng cửa, tiếng hai mẹ con vẫn còn lảng vảng bên tai, rõ ràng là cô đang ở tíu lầu ba, hai người đó thì nói thảm, chẳng hiểu vì sao cô lại nghe được. Đôi khi, Nami vẫn hay thắc mắc về những khả năng đặc biệt tự nhiên mình có, và lí do cô có thể trở thành phù thủy trong khi cô chỉ là một con người bình thường như bao người khác. Không còn gì ngoài đồng hồ chiến, Nami khóa trái cửa, cả người trượt dài xuống cánh cửa phòng, cô co rúm, mặt gục trên đầu gối, hai tay vòng lấy hai bả vai, run lên từng đợt. Cô đơn, trống vắng, hiu quạnh, mệt mỏi, đó là tất cả cảm giác trong cô bây giờ.

Nước chảy róc rách xuyên mỗi khe đá nhỏ, hàng cây xào xạc cùng vũ điệu của gió, khẽ lướt qua lớp da mỏng manh mịn màng, cuốn theo từng lọn tóc bay lên. Nami ngẩng mặt, mọi thứ hoàn toàn biến đổi, không còn căn phòng bừa bộn, chẳng còn tiếng chửi rủa chói tai. Nơi đây chỉ có gió, có nước và có cây. Trời xanh trong vắt, mây trắng bập bênh như giữa đại dương bao la.

- Công chúa, người đến rồi ư? - Bỗng, trong rừng cây bước ra hai người phụ nữ cực kì xinh đẹp. Một người có tròng mắt màu xanh, da trắng như tuyết, khoác trên mình bộ váy dạ hội xanh lá lộng lẫy, mái tóc đen óng xỏa dài, và tay cầm quyền trượng ngọc lục bảo. Người kế bên mang nước da ngăm đen, đôi đồng tử nâu khói cuốn hút, mình mặc váy dạ hội nâu sẫm, và tay cũng cầm quyền trượng ngọc bích nâu.

Nami ngơ ngác, nhìn quanh một lượt, có vẻ đây là một khu rừng.

- Hai người...là ai? - Cô đứng dậy hỏi, rù bỏ đi dáng vẻ yếu đuối.

Người phụ nữ da trắng mỉm cười, song cả hai nhất tề quì một gối, cúi mình kính cẩn.

- Thần là Mộc.

- Thần là Thổ.

Rồi đồng thanh một tập.

- Tham kiến công chúa điện hạ.

Nami thộn mặt chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cô nghe rõ, họ tự xưng là Mộc và Thổ, nghĩa là...hai người này, chính là hộ pháp của nữ hoàng Maria sao?

- Mọi người đều là... phù thủy? - Nami nghi vấn hỏi.

Cả hai lại đồng thanh tập hai.

- Dạ, vâng... thưa công chúa.

Xua tay quây quây, cô phủ phàng bác bỏ.

- Cháu không phải công chúa. Đừng gọi cháu công này chúa nọ nữa, hai cô mau đứng lên đi.

Hai người nhìn cô thối mặt. Song cũng đứng hết dậy. Cuồng phong chợt nổi lên dữ dội, theo phản xạ, Nami giơ tay che mắt. Người phụ nữ da đen nhìn cô. Họ hiểu cô chưa biết sự thật về thân phận cô. Lần này đến đây, mục đích của hai người họ là chấp và kí ức, đánh thức sức mạnh Thổ - Mộc trong cô, nhưng chưa phải là bây giờ. Giờ cao hai cây quyền trượng một nâu một xanh, hai người họ mờ dần vào không khí, cung kính cúi đầu từ biệt Nami. Phốc một cái, mọi thứ trở lại yên bình. Nami phủi bụi trên người, đưa mắt tìm hai vị hộ pháp hồi nãy. Chẳng có ai cả, họ đã biến mất, không một dấu vết.

Lại thế nữa rồi. Giống như những giấc mơ, tất cả cứ gọi cô là công chúa. Tại sao vậy? Cô không hiểu, rốt cuộc giáo sư Sena muốn cô học kĩ thuật điều khiển các thuộc tố để làm gì?

Chà nhề, còn có điều gì mà cô chưa biết?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: MỘC - THỔ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.3)

Mưa rồi. Vạn vật đều ướt sũng, kể cả cô cũng vậy.

Nami hiên ngang đứng trên mỏm đá cao nhất ở thượng nguồn con suối, trong khu rừng tại ngoại ô thành phố. Trời đen kịt một màu mây xám, sớm chớp vang dậy mặt đất, cây cỏ đung đưa dữ dội vì cơn vũ bão. Từng đợt nước mạnh tấp vào lớp quần áo mỏng manh của cô, mái tóc bết lại, rải đều bả vai. Chú dơi sợ hãi nép mình dưới tán lá rộng gần một thân cây lớn, nó không biết cô chủ mình bị sao, hai tiếng trước cô còn rất bình thường, đúng một cái lại thành ra thế này...

Hai giờ trước...

Trở về căn phòng bữa bãi đồ đạc, Nami ném ra bộ đồ ngủ dính dấp sặc mùi nước cam khó chịu, thả mình vô hồn tắm, thanh tẩy mọi bụi bẩn bằng nước và ngâm luôn cái cảm xúc hỗn loạn, khó chịu, bức rức trong người.

Một tiếng trôi đi, thoát khỏi bể tắm, Nami choàng quanh mình một chiếc Pijama xanh dương, dùng máy sấy hong khô tóc và chăm chú tiếp vô quyển sách "Hoàng kim gia tộc". Những sự kiện dần dần lướt qua cô, từ vô số cái chết của các phù thủy vĩ đại cho đến vài kẻ sống sót, nhưng lại chịu nhận định làm vua. Số phận họ thật bi thảm, có người tan xác, có kẻ phan thây, tiếng than oán, khóc lóc của dân chúng thấu tận ông trời. Họ chờ công chúa - nữ hoàng tương lai của họ từ ngày này sang ngày khác, kẻ chết người sống khôn kể xiết, nhưng họ... vẫn đợi. Vì, họ tin công chúa của họ, một hôm nào đó, nàng sẽ trở về bên cạnh họ và giải thoát cho tất cả bọn họ.

Năm trăm năm chờ đợi một người con gái không biết sống chết ra sao, như vậy có đáng không? Thầm nghĩ, Nami lật tiếp trang khác.

"Con trai của Suria Angela The Fence." Đó là tiêu đề trang sách. Bên trong không có hình như mấy tờ trước, chỉ vền vện bốn chữ "William Demon The Fence" tương ứng với một cái tên. Ngoài ra, không còn thông tin gì khác.

Nami cảm thấy tò mò về người này, là con cháu hoàng tộc mà chỉ có tên, rốt cục, hẳn là loại người gì nhỉ? Có ác độc và tàn nhẫn như mẹ hẳn không? Những câu hỏi cứ liên tục quay vòng vòng trong não bộ cô. Nami lật trang kế tiếp.

"Cuộc chiến đẫm máu kéo dài một ngày một đêm giữa hai hộ pháp đại tài. Sự phản bội của Thổ - Mộc"

Là hai người phụ nữ cô gặp trong rừng. Nếu theo ghi chép sử sách, họ chết vì tàn sát lẫn nhau, do trúng hắc khí của mụ Suria. Nami luôn thắc mắc, người đàn bà tên Suria đó là ai mà có sức mạnh gẽ gớm tới vậy? Chỉ trong một đêm đã nắm trọn vương quyền, đồng sát tất cả phù thủy thân tín, tài giỏi của đức vua và nữ hoàng. Không một ai dám chống lại bà ta. Một ý nghĩ điên rồ chợt lóe lên trong đầu Nami, cô tự hỏi bản thân, giả sử mình được chọn là người đứng lên cứu vớt vương quốc pháp thuật, thì sao nhỉ? Cô có thể đầu hàng và sống tiếp, hoặc chiến đấu và anh dũng hi sinh, hoặc chiến đấu và dành thắng lợi, hoặc... có rất nhiều chữ "hoặc" trong sự lựa chọn của cô. Lúc ấy cô sẽ làm sao đây?

Một câu hỏi chưa có đáp án.

Xoạch... và lại sang trang.

"Bán phù thủy ánh sáng Tô Diệp và nàng công chúa bé nhỏ" Nami không hiểu lắm về cái tựa đề này. Bán phù thủy, tức là Human, kẻ mang trong mình dòng máu nửa người nửa phù thủy. Tô Diệp là con gái một phù thủy ánh sáng Trung Hoa quý tộc, bà vô cùng xinh đẹp và sở hữu một nguồn năng lượng cực kỳ lớn. Nữ hoàng coi bà như em gái, cho bà danh tiếng và quyền lực tối cao - người đứng đầu năm hộ pháp bảo vệ hoàng điện. Bà yêu thầm một con người gốc Nhật, sau đó từ chức về địa cầu, xây dựng cuộc sống riêng. Đến khi nội chiến nổ ra, vị hầu cận thân tín đem công chúa giao cho Tô Diệp. Gia đình họ mai danh ẩn tích, trốn tránh nanh vuốt của Suria. Chuyện gì đến cũng phải đến, gần một năm sau, Suria cử binh đoàn dơi độc xuống trái đất,

truy lùng dấu vết cả nhà Tô Diệp. Họ bị phát hiện, vì bảo vệ chồng và "con gái", Tô Diệp đã tạo ra một kết giới vững chắc nhất, rồi một mình chiến đấu với tất cả. Đêm kinh hoàng đó kết thúc, lũ doi nghìn con tinh nhuệ nhất chết sạch, Tô Diệp kiệt sức và trúng kịch độc, không lâu sau cũng nhắm mắt xuôi tay. Chồng bà ấy đau khổ khôn nguôi, một mình bé "đứa con", rời xa Trung Hoa, trở về đất Nhật và biến mất mãi mãi.

Nami chép miệng, một cuộc tình đắng cay và tội nghiệp như ngài Miyamoto và cô Thủy. Họ đều vì công chúa mà hi sinh, bỏ mặc người mình yêu, ở lại một mình trên thế gian này. Nếu là cô, cô có nên hành xử như vậy không?

Vẫn là một câu hỏi không có đáp án.

Tiếp tục trang nữa. Tiếng gõ sách kêu xột xoạch, ngân vang đều đặn trong căn phòng tối om, được soi sáng nhờ chút ánh sáng từ chiếc đèn bàn. Đôi tay cô khựng lại ở dòng chữ "Trái tim không đập của nữ hoàng". Nami mở to đồng tử, đặt bàn tay lên trái tim mình.

"Thưa ông Hagasawa, tim cô bé đã ngừng đập. Là một điều, cô bé vẫn sống, và rất khỏe mạnh. Thật là kì diệu"

Đó là lần đầu tiên cô bị đụng xe. Cha cô rất lo lắng. Bác sĩ nói tim cô đã không đập trong vòng một tiếng. Và kì lạ là cô còn sống, nó như một triệu chứng chết lâm sàng, chỉ có điều, cô không mất đi ý thức mà vẫn tỉnh táo lạ thường.

Trái tim bằng băng của vị nữ hoàng tối cao nhất lịch sử hành tinh phù thủy, sẽ ngưng đập vào ngày trăng non, tức khi ánh sáng mặt trăng Atenist hoàn toàn hoàn chỉnh. Đó là lời tiên tri của một ngài thuật sĩ đầu tên.

Bỏ quyển sách xuống bàn, Nami vào tủ quần áo, thay vào một chiếc váy sa tanh hồng phấn dài ngang bắp chân, phần eo thả lỏng không dây thắt, khiến người mặc có cảm giác thoải mái.

Đừng...

Xoẹt.....

Chớp rạch ngang bầu trời một mảng. Tim Nami bỗng nhói lên, như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào. Cô ôm chặt ngực trái, trượt xuống cánh cửa tủ, mồ hôi đầm đìa trán, hô hấp dần khó nhọc.

Thịch...

Nami giãn rộng thị giác, con ngươi đổi màu đỏ quạch, cô hít thật sâu, thật lâu. Nhưng...

Thịch...

Đau quá. Ngực cô rất đau.

Sấm chớp lại xoẹt qua. Mưa bắt đầu nặng hạt, Nami yếu đi, cổ họng khô rát, cơ thể nóng hệt thiêu đốt. Bàn năng dùi dập lí trí, giống một cơn bạo bệnh, Nami gần như lờn lộn lên, mồ hôi nhỏ từng giọt, bờ môi nứt nẻ thành nhiều khe, cô ngã gục trên sàn, Bé Yêu xả tóc rúc vào tóc cô. Rồi cả cơ thể cô bốc hơi trong không khí.

Trở về thực tại...

Nami nằm trên mồm đá lớn, trước mặt cây cối un tùm, dòng chảy của suốt ngày một dừ dội. Cô gượng đứng lên, thân hình mỏng manh phó mặc cho gió, tạt vô, tấp vào. Mưa lớn khiến cô ướt đầm, tóc tai dính dáp với nhau, mắt cô đỏ như máu, hai cánh tay dòn nén một sức mạnh khó tả, các dây thần kinh cuộn tròn lấy nhau, năng lượng trong cô quá lớn, cô không thể điều khiển chính mình.

Nhẹ nâng tay trái, mấy cành cây bông vươn dài, chạm vào tay Nami. Cô nâng tiếp tay phải, mặt đất chợt rung động dữ dội, những mảng nâu xóp dần dần nhô cao, nước vọt lên bầu khí quyển, xoay vòng thành một cơn lốc.

Trong khi đó, Tooya theo dấu hiệu nơi phát ra nguồn sức mạnh cực kỳ lớn. Anh dừng lại tại một khu rừng, ánh mắt dán chặt vào nơi cây cối xô bồ. Độn thổ trốn sau một gốc cây gần đó, anh hé mắt nhìn. Ngạc nhiên thay, người con gái đứng trên tảng đá... chính là...

- Nanami? - Bạn gái anh.

Hàn khí tỏa ngầy một nhiều, bầu trời bỗng dưng se lạnh, Nami ngược mắt, bàn tay nắm lại. Cô ...không thể kiểm soát bản thân. Và cô đang từ từ chìm vào vô thức.

Mảnh ghép thứ hai dần được hé lộ. Cô phải làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: MỘC - THỎ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.4)

Mặt đất và cây cối biến dạng dưới bàn tay Nami. Cô như một con mãnh thú thức giấc, đôi mắt đỏ quạch không cảm giác, vô hồn, và không có đồng tử. Nước xoay quanh cô, tôn cô là kẻ thống trị. Vạn vật dường như nhún nhường trước người con gái bị sức mạnh vùi lấp lí trí.

Tooya cắn chặt răng, gió thổi bay chiếc áo choàng lông thú, xối tung mái tóc óng vàng của anh. Phất tay ra cây quyền trượng chuông gió, anh động mạnh xuống đất, tập hợp linh khí.

- Nami... mau tỉnh lại đi. - Anh thét lớn về phía cô.

Từ từ di chuyển ánh mắt xuống người con trai bên dưới, Nami cười nhẹ, một nụ cười ...không phải của Nanami.

Tooya ngày càng cau mày, nhảy vọt lên phiến đá đối diện cô. Cô đang bị sức mạnh chi phối, điều này đồng nghĩa với việc, thần trí cô bị giam giữ ở một phần nào đó trong con người kia, anh cần thức tỉnh và đem cô trở lại.

Xoay cây quyền trượng vàng, Tooya bắt đầu xuất chiêu, anh lắc mạnh pháp bảo, tạo ra từng đợt sóng âm chói tai, hàng trăm quả chuông nhỏ đua nhau lắc lư, chúng đều nhắm vào Nami tấn công.

Rất nhẹ nhàng, Nami khoát tay lập kết giới, mọi phép thuật của Tooya không thể chạm vô cô. Tooya không chịu thua, anh tiếp tục lôi kéo nước dưới suối, chế tác ra vài chục cây giáo nhỏ, không ngừng phóng, phi đến mồm đá, nơi Nami đứng. Cuồng phong hung tợn theo đà xô ngã rất nhiều cây cối, chiếc áo choàng của Tooya bị gió cuốn bay, để lộ cái áo sơ mi trắng mỏng, dáng anh cao dong dỏng, tay cầm quyền trượng rất oai phong. Anh không muốn làm cô bị thương, các chiêu thức anh dùng chỉ nhằm lôi cô ra khỏi nơi tắm tối trong cô gái kia. Nhưng xem ra, cô còn mạnh hơn cả anh tưởng tượng. Nhân nhượng với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân, mặc dù anh không muốn coi Nami là kẻ thù, nhưng cô giờ đây đã không còn là Nami mà anh yêu nữa. Cô... đang hủy hoại khu rừng. Và anh, phải ngăn chặn cô lại.

Phi người lên một ngọn cây, Tooya tập trung điều khiển nước. Anh đọc thần chú, mắt toát ra vẻ căng thẳng đi kèm một chút lo lắng.

- Water.... Fighting!

Kết thúc câu nói, nước suối bỗng cuộn lại bắt lấy Nami. Cô khẽ nhếch mép cười, bàn tay hất nhẹ về chỗ anh. Nước quanh cô cùng cái cây Tooya đứng chột vuron dài tóm lấy anh. Kinh hoàng trước năng lực siêu phẩm của cô, anh không kịp trở mình, rớt thẳng xuống đất, lưng bị va chạm mạnh. Nami phá được ma trận thủy lực Tooya bố trí, không chỉ vậy, cô còn dùng chúng để phản công anh. Trong lúc anh suy nghĩ, Nami gọi thần đất, những búp đất nhọn hoắt thi nhau trồi lên, hướng anh công kích. Cẩn rằng tỏ vẻ bức mình, Tooya cầm quyền trượng, vẽ ra một vòng tròn nhỏ bên trong vòng tròn lớn, sau đó rung chuông, và một chùm ánh sáng cực mạnh bắn về Nami. Cô dễ dàng hóa giải phép thuật của Tooya mà không cần di chuyển, thân ảnh cô vẫn đứng trên đá, kiêu sa và hùng dũng.

Nami nhìn anh, ánh mắt thật vô cảm và chẳng có hồn người. Một nụ cười nửa miệng thấp thoáng trên môi cô, như một lời vĩnh biệt dành cho kẻ thua cuộc. Ngón tay cô chỉ vào anh, Tooya mất bình tĩnh, anh đang bị cô hớp hồn. Không thể, anh không thoát được cô. Anh... không cử động, cơ thể anh cứng nhắc. Và phía trên đầu anh, có một cành cây sắc bén đâm xuống.

Phập...

Phùng...

Lửa tóe lên đập trúng tay Nami. Cô cảm phần nhìn kẻ vừa phá đám. Riuzo đứng đó, xoáy cái nhìn sâu thẳm vào đồng tử cô. Gầm gừ trong cổ họng, Nami gào lên điên loạn.

Sức mạnh lửa thiêu hội tụ trong quyền trượng của Riuzo, không để cô có cơ hội phản đòn, cậu phóng toàn bộ năng lượng vào cô. Một tiếng nổ lớn chấn động cả khu rừng, cây cỏ hoang tàn, ngổn ngang khắp nơi, Nami chống cự không thành, một thân rớt xuống mồm đá.

Tooya giải trừ phong ấn mà Nami yểm trên người, nhanh chóng bay tới ôm gọn lấy cô. Cuộc chiến chấm dứt, Nami ngủ ngon lành trong vòng tay Tooya. Khoảng rừng gần thượng nguồn con suối như một bãi đất hoang, chẳng còn trời xanh cỏ biếc, thú vật sợ hãi cũng lặn mất tăm.

Mây tan mưa tạnh, Tooya bế Nami trên tay, đi đến chỗ Riuzo.

- Cô ấy cần nghỉ ngơi. - Anh nhẹ nhàng nói, cả người ướt như chuột lột.

Riuzo trông ổn hơn, tuy có bị dính mưa, nhưng cậu không bị dính đòn của Nami như Tooya. Cậu nhận ra, người con gái lúc này không phải Nami, cô không thể dự trữ một nguồn năng lượng lớn như vậy, cô là một con người, một con người không mang dòng máu phù thủy.

- Theo tôi. - Nói rồi Riuzo biến mất. Tooya nhờ mùi hương của cậu để định vị nơi cần đến.

Và chỗ ấy, chính là nhà Riuzo - biệt thự Tsutoshi.

***

Mơ màng tỉnh dậy ở một nơi lạ lẫm, Nami thoáng run sợ. Cô ngồi lên, đảo mắt xung quanh một vòng. Căn phòng này rất rộng, bốn bức tường đều treo

tranh trung cổ phù thủy. Ánh mắt cô dừng lại ở chàng trai tóc vàng đang đứng nhìn mình chăm chăm này giờ.

- R...Ri..Riuzo...? - Cô lấp bắp bờ môi.

Rồi cửa phòng chợt mở tung. Tooya bước thật nhanh, anh đến bên cô, ôm cô vào lòng trước khuôn mặt sững sờ của Nami và thái độ lạnh lùng từ Riuzo. Cậu xoay gót ra ngoài, để lại cô với đôi mắt ngóai nhìn tiếc nuối. Tooya thả lỏng, ôn tồn để cô tựa vào người mình.

- Nhớ anh không? - Tooya khẽ hỏi.

Nami hờ hững gạt đầu. Hôn nhẹ mái tóc cô, anh âm trầm thì thầm.

- Anh rất nhớ em.

Đúng vậy. Anh thực sự rất nhớ cô, nhớ cô tới phát điên lên ấy chứ, nhưng anh không thể đến bên cô. Đó là điều làm anh đau khổ nhất. Khi thấy cô trong bộ dạng đấy, đôi mắt đỏ quạch và ánh mắt vô hồn, anh đã rất sợ, anh sợ mình sẽ mất cô mãi mãi. Cuộc sống của anh chính là cô, anh thà chết còn hơn sống thiếu cô. Tình yêu anh dành cho cô, đã quá lớn để dừng lại. Anh yêu cô, bây giờ vẫn yêu và tương lai, sẽ không ai có thể thay đổi được tình yêu của anh. Còn cô, cô có yêu anh không?

Cô không biết. Cô rất vui khi ở cạnh anh nhưng ánh mắt cô chỉ hướng tới một người con trai khác. Cô muốn nhìn người đó mỗi ngày, muốn thấy nụ cười người đó, nhưng... người đó liệu có cảm giác ấy giống cô không?

Chỉ có trái tim mới hiểu được mình cần gì, muốn gì và đòi hỏi gì. Ba người ba tình cảm. Hai kẻ đứng một người nhìn. Riuzo nhẹ nhàng khép cửa, rũ bỏ cái hình ảnh cô hạnh phúc bên Tooya. Cậu thật ngốc nghếch, rõ biết Nami chỉ thích mình Tooya, vậy mà cậu vẫn đắm đuối vào, đơn phương cô một cách không điểm dừng. Cậu đang phản bội công chúa, phản bội vị hôn thê của mình.

"Làm tưởng một tình yêu ảo ảnh, Riuzo... mày thật khốn nạn đó."

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: MỘC - THỔ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.5)

Trong căn phòng bí mật dưới tầng hầm biệt thự nhà Tsutoshi, tồn tại hai chàng trai tóc vàng, một ngồi một đứng. Cả phòng chỉ vờn vờn một chiếc bà đá to cùng quả cầu thủy tinh trong suốt. Anh chàng ngồi ghé gác chéo chân lên bàn, tư lự nói.

- Cô ấy là con người.

Nhẹ nhếch khóe môi, chàng trai đang đứng tựa hồ tám lạng vào thành bàn tiếp lời, hai tay khoanh vòng trước ngực, dáng vẻ thư sinh nổi bật trong bóng tối.

- Tô Diệp tiền bối là mẹ Nami. Riuzo, cô ấy không phải con người.

Ngay lập tức, chàng trai tên Riuzo bật dậy, bàng hoàng.

- Nami... là con gái của phù thủy ánh sáng sao?

- Đúng vậy. -Tooya khẳng định - Nhưng tôi vẫn thắc mắc một chuyện.

- Cô ấy điều khiển được cả bốn thuộc tố tự nhiên. - Riuzo chen vào.

Tooya gạt đầu hường ứng. Nami không phải cô gái tầm thường, nếu nói sức mạnh của cô là thừa hưởng từ mẹ, thì đó chỉ mới là một phần. Cô sở hữu năng lượng nước, thổ và mộc, sử dụng được phép thuật dịch chuyển không gian, chứng tỏ, cô là một phù thủy rất mạnh, và trên hết, vai trò của cô trong trận chiến cuối cùng chắc chắn không hề đơn giản.

Gạt đi sự tò mò về thân phận Nami, Riuzo vào chủ đề chính, cũng lâu lắm rồi, cậu và Tooya mới có dịp trò chuyện một bữa.

- Đức vua vẫn ổn chứ?

Tooya nghiêng đầu, ý nói vẫn ổn.

- Suria có nghi ngờ gì anh không? - Riuzo hỏi tiếp.

Tooya cười giả lả, vờn về quả cầu phép thuật trên bàn đá.

- Bà ta có thể nghỉ ngơi con trai mình ư? - Anh vô tư trả lời bằng một câu hỏi vặn ngược.

- Cậu nên cẩn thận vẫn hơn. Yashida là loài động vật rất trung thành đấy.

- Một con chim ngu ngốc. - Tooya khẽ rửa một câu nửa đùa nửa thật.

Bà ta nghĩ phái Yashida canh giữ anh dễ dàng lắm sao. Có vẻ hơi coi thường năng lực của anh rồi đấy. Một con vật quá thông minh, tốt nhất là nên chết sớm, để tránh hậu họa về sau.

Cung cấp những thông tin cần thiết cho Riuzo, Tooya cáo từ trở về, phòng việc mẹ Suria nghỉ ngơi.

***

Gió lướt qua má cô, từng giọt máu tóc tách nhỏ xuống. Nami ngược mặt, cơ thể mềm nhũn và cái đầu nhúc nhúi. Cô cảm nhận được tiếng nước chảy ở đâu đó. Găng gượng dậy, Nami lê đôi chân trần đi dọc lối mòn không thấy phương hướng. Quảng đường trước mặt cô dài vô tận, sâu hun hút và ngập màu bóng tối.

Đây là đâu? Tối quá.

Búng nhẹ hai ngón tay, Nami tạo một chùm sáng nhỏ, đủ soi đường cô đi. Nami đi mãi, đi mãi, đi đến khi hai chân đã mềm nhũn.

Bất chợt.

Mọi thứ bừng sáng. Tiếng kiếm dao va vào nhau chan chát. Nami đưa tay che mắt, từ từ thích ứng với ánh sáng tỏa ra đột ngột. Phía xa xa, cô nhìn thấy, có hai người phụ nữ đang đánh nhau. Một người da trắng như tuyết, y phục xanh rì, người kia da đen như cháy, bộ váy nâu đất khiến cơ thể bà chìm hẳn với làn da. Người phụ nữ da trắng xoay quyền trượng lực bảo, biến ra vô vàn dây leo. Người kia cũng không chịu thua, động mạnh quyền trượng nâu ngọc lấp lánh xuống đất, mặt đất bị chấn động dữ dội. Họ xông vào, đánh giáp lá cà với nhau, chẳng bên nào nhường bộ bên nào.

Nami chết sững trời trồng, đặt cái nhìn kinh ngạc về hai con người đang chiến đấu ở đó. Cô nhận ra họ, họ là hộ pháp cấp cao của nữ hoàng Maria, phù thủy Mộc và phù thủy Thổ. Nhưng... sao họ lại đánh nhau thế kia? Không phải họ thân nhau lắm ư?

Xoẹt...

Một nhánh cây bắn về phía cô, Nami chẳng để ý, nên trở tay không kịp. Cành cây đâm xuyên qua bụng cô, không đau đớn, không cảm giác, Nami "hự" một tiếng rồi ngã gục xuống đất. Mọi vật, lại chìm vào màu đen, cô nhắm mắt và lịm dần dần.

***

Bật dậy trên chiếc giường to lớn, Nami kinh hãi, đồng tử giãn rộng, mồ hôi túa ra như tắm, tóc dính bết sệt trên khắp khuôn mặt tái nhợt của cô. Nuốt nước bọt đánh ực, cô đưa tay sờ sờ xuống bụng.

Lạ chưa đó chỉ là giấc mơ. Không, là một cơn ác mộng mới đúng. Cô đã nhìn thấy, trận chiến sinh tử giữa hai hộ pháp Mộc - Thổ. Họ dường như mất hết lí trí, chỉ biết lao vào, tấn công đối phương. Mặt đất và cây cỏ biến dạng hoàn toàn, tất cả đều sơ xác, đều hoang tàn như mồ chôn địa ngục. Thật đáng sợ. Rồi hai người họ sẽ chết, chết trong trận chiến ấy, "Hoàng kim gia tộc" đã viết vậy. Và cô... mong rằng sẽ không chứng kiến mấy cảnh kinh dị đó thêm lần nào nữa. Cô vừa bị cành cây xuyên qua người, mặc dù chỉ là mơ nhưng giấc mơ đấy rất thực. Liệu... trên đời này, có khi nào giấc mơ trở thành sự thật?

Điều đó vẫn còn là một dấu chấm hỏi. Nami sợ hãi và hoang mang tuyệt độ, Thổ và Mộc, rốt cuộc họ muốn cô làm gì?

Vò tung mái tóc bung xù, Nami định bụng xuống giường lấy nước, những người gác ác mộng cần nhất là một ly nước an thần. Chân vừa đạp đất, Nami đã nhảy dựng lên vì cái dáng trước mặt. Trong bóng tối, dáng người đó hiện lên như ma, tấm lưng hơi còng, tựa vào bệ tủ cạnh giường, hai tay khoanh giữa ngực, khuôn mặt cúi gằm y hệt ngủ gật, trông người đó có vẻ rất mệt mỏi. Nami đứng dậy, đến bên người ấy, khẽ chạm tay vuốt những lọn tóc lòa xòa của người lạ và nhìn kĩ mặt.

Là một chàng trai, sống mũi cao, môi hơi mím và mắt nhắm nghiền. Một ngũ quan tuyệt đẹp. Nhìn người này quen quen, tại phòng tối quá nên cô không thấy rõ, chỉ cảm nhận được hơi thở đều đều thoát ra từ lồng ngực anh ta. Cô cúi mặt thấp hơn, dí sát vào hơn và gắng nhìn kĩ hơn.

Bỗng...

- Ngủ đủ chưa? - Chàng trai lên tiếng.

Nami giật nảy mình, leo tót lên giường, chồm chắn kín mít. Khi đã yên vị trong chiếc tổ, cô chợt ngộ ra một điều, giọng nói đó hình như cô đã từng nghe ở đâu đấy, âm điệu vừa trầm vừa lạnh, khiến kẻ nghe không rét mà run. Suy ngẫm một chập, cô lờ miệng "à" lên một tiếng, rồi tự lấy tay bịt mồm.

- Riuzo? S...sao cậu ở đây?

Cô liếc đồng hồ quả lắc trên tường, mới hai giờ sáng, Riuzo lại đứng bên cạnh, không phải hẳn có ý đồ gì đen tối đấy chứ? Đối với một kẻ vừa biến vừa

thái như hấn, Nami cô tin chắc, không có việc gì mà hấn không dám làm. Từ chuyện dụ dỗ con gái nhà lành tên Nanami vô khách sạn lúc ba rưỡi sáng "cường" hôn, cho đến bắt cóc cô về nhà hấn. Ôi, sao cô lại ngây thơ tới vậy.

Sụt sịt, rồi tiếp tục sụt sịt, Nanami òa khóc nức nở. Cô gào lên, hét lớn, gây chấn động cả một căn phòng và làm khổ một người con trai vô phước đứng trong đấy. Phòng Riuzo thuộc loại cách âm tốt nên tiếng rống của Nami chỉ có thể hành hạ kẻ ở cùng. Lần đầu tiên thấy con gái khóc, hay chính xác hơn là ăn vạ, Riuzo hoảng loạn vô cùng. Cậu lúng túng, tay chân vung loạn xạ, miệng cứ lắp bắp không nói nên lời. Chỉ muốn chọc cô một tí, ai ngờ kẻ cứng đầu và ngang ngạnh như Nami lại mau nước mắt tới vậy. Và điều này khiến Riuzo băng giá phải rối loạn.

Hai giờ sáng, hai con người, trong một căn phòng lớn trên cùng một chiếc giường. Người con gái thút thít, tên con trai đỏ mặt.

Cảnh tượng tái diễn trong vòng nguyên buổi sáng. Tội nghiệp, Riuzo

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: MỘC - THỎ VÀ MẢNH GHÉP THỨ HAI (P.6)

Chẳng hiểu sao trước mặt Riuzo, Nami lại rất muốn khóc, như một bản năng của thiếu nữ mười tám, Nami đã khóc rất to, rất nhiều, cô khóc tới long trời lở đất, ngập cả phòng Riuzo. Còn Riuzo, cậu ta cứ ngồi đấy, lăm lét hết rút khăn giấy rồi lại chêm vào vài câu an ủi như "Thôi nín đi", "Đừng khóc nữa mà", vân vân và mây mây. Đến bốn giờ sáng, tính kiên nhẫn Riuzo đặt tới giới hạn bùng nổ. Cậu cắn răng thét lớn.

- Cô mà còn khóc là tôi hôn cô đấy.

Kết quả cậu thu được là gì? Vâng, cô đã nín, nín một chút, nấc lên và lại òa khóc to hơn.

Chụt...

Không cần do dự, như cậu đã cảnh cái, Riuzo ghé sát mặt và hôn một cái lên môi Nami, như nụ hôn lần thứ hai, phớt nhẹ và lướt qua.

Ngay lập tức, cô ngừng khóc hấn, mặt thộn cả ra và chết lâm sàng.

Aaaaaa..... hấn lại dờ dờ biến thái với cô... Nami sững sờ, hai mắt mở to, đồng tử căng rộng và tim đập loạn xạ. Cô muốn khóc quá, nhưng nước mắt không thể trào ra được nữa, cứ như tuyên lệ của cô bị ai đó chặn đứng, vặn chặt và bịt chặt.

- Xuống ăn sáng. - Vẫn giống lần trước, Riuzo tỏ ra vô cùng vô cùng vô cùng thân nhiên, cậu quay lưng dứt tay vào túi, thư thái ra khỏi phòng, để lại Nami với hai má đỏ bừng. Mãi tới khi cửa phòng đóng, cô mới sực tỉnh, gào thét ưm xừm.

- Tsutoshi Riuzo... tên đáng ghét, đồ tồi tệ, sao anh dám.....Aaaaa.....

***

Bước đến bên bàn ăn, Nami lia ánh mắt hình viên đạn về phía Riuzo, bộ đồ ngủ Mickey cậu chọn ôm gọn người cô, biến cô thành một cô bé vô cùng đáng yêu.

Nhà ăn của biệt thự rất rộng, chung quanh đều được ốp kính trong suốt, hướng ra hậu hoa viên bát ngát cây hoa. Chiếc đèn chùm lung linh tỏa sáng, soi rõ những hoa văn cầu kỳ, tinh xảo trạm trổ trên trần nhà, bàn ăn dài tám ba mét, mấy chục ghế ngồi và hàng trăm món ăn hấp dẫn. Nhả nhận cảm dao nĩa, Riuzo từ từ cắt miếng chả giò trong đĩa, mặc kệ cái nhìn Nami dành cho cậu. Cô xâu xé, bằm nát khoanh thịt bò, nuốt vào miệng, và nhai nhồm nhồm.

Vườn nữa, Riuzo gấp một quả trứng to mọng.

Bống...

Phập...

Chiếc nĩa Nami nằm gọn giữa thân trứng. Cậu làm mặt lạnh, găm một quả trứng khác.

Phập...

Cô lại vung dao về quả trứng ấy, khẽ nhếch mép cười ngạo nghễ. Riuzo cau mày tỏ thái độ khó chịu, cậu cầm dao vô xiên xúc xích, ngay lập tức, cô dờ chiếc nĩa sang đó. Nhanh như cắt, Riuzo lao nĩa mình xuống quả trứng, găm lên, nhét vô miệng, nuốt đánh ực và nhướn mày nhìn cô khiêu khích.

Nami rút "vũ khí" về, an phận xử lý hết chỗ thịt bò còn sót. Nĩa Riuzo lại đưa ra, một dòng điện xoẹt qua mắt hai người. Cậu gắp thịt gà, cô cũng gắp thịt

gà, cậu chọi rau, cô cũng chọi rau, trận chiến thức ăn kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, cả bàn đầy món ngon lúc này, nay đã nát bươm nát bét, rau lìa chia vài cọng, thịt chồng chất lỗ hổng, khắp bàn rơi rớt đầy đồ ăn. Nami đứng dậy, vừa nhai cây xúc xích một cách hung bạo, vừa trừng mắt nhìn cậu, sau đó thì ngừng ngẩng bỏ lên phòng. Riuzo đặt dao nĩa xuống, thờ dài đánh thượt rồi lắc chuông gọi người làm.

- Dọn dẹp.

***

Con gái đúng là con gái, một khi đã tự ái trông thật đáng sợ. Cho dù cô có là đại phù thủy siêu cấp thì cô vẫn là con gái.

Riuzo vượt mặt trở về phòng mình, chẳng biết cậu ăn được bao nhiêu nhưng toàn bộ đồ cậu ăn đều bị cô dọa cho sợ hãi, nuốt trôi không nổi. Từ hai giờ sáng đã bị cô hành hạ thừa sống thiếu chết, đến cơm vẫn mắc ngang họng, cậu thực không hiểu, vì sao mình lại thích cô gái này. Nóng nảy, cục cằn, đánh đá, mứt ươn, đó là toàn bộ đức kết về con người Nami trong vòng một buổi sáng của Riuzo. Cậu như bao cát bị cô vờn vạt, ném sang trái, song lại quăng sang phải, cái đầu cậu như muốn nổ tung vì cô. Cô đúng là chúa hành hạ, tra tấn người khác.

Cạch...

Cửa mở, chặt đứt mạch suy nghĩ, hay chính xác hơn là nói xấu sau lưng Nami của cậu. Ngồi tựa lưng vào thành giường, Riuzo nghiêng đầu ngó xem kẻ nào dám cả gan đi xuyên kết giới, vào phòng mình. Dĩ nhiên chỉ có Nami chứ còn ai vô đây.

Cô nàng then thùng ló mặt vào bên trong, hai ánh mắt chạm nhau tóe lửa tình. Nami ngơ ngác nhìn cậu, trông Riuzo lúc này, quả thực rất đẹp trai, tóc mái rũ hờ che đi đôi mắt mị lực, áo sơ mi trắng mở bung vài nút, để lộ vòm ngực rắn chắc mịn màng trắng ngần, chiếc quần âu xám nhẵn nhéo, đậm mùi phong cách bụi bặm. Một chân cậu duỗi thẳng, chân còn lại hơi co lên, kiểu như hoàng tử say giấc nồng ý, đẹp ngất ngây mộng mị. Nami trở mặt nhìn cậu không chớp, mặt chảy dài như bánh đa gặp nước. Riuzo khẽ cười, một nụ cười kéo môi không quá lộ liễu.

- Chưa về sao? - Riuzo lên tiếng.

Nami giật mình, thoáng chút bối rối. Giá như ông trời tặng cô một cái búa, đảm bảo cô sẽ dùng cái búa ấy nện thật mạnh vô đầu mình, khiến quả óc bét tí xíu sưng to lên một chút, để cô nhận thức ra, mình đang ngắm Riuzo một - cách - mê - mệ. Để bảo chữa cho hành động sổ sàng của cô khi này, Nami gượng kéo quai hàm bạch ra thật to, cười hi hi ha ha lảng tránh.

- Anh Tooya đi rồi ư? - Khó nhọc lắm Nami mới phun được ra năm chữ này.

Về tự đắc trên mặt Riuzo vụt tắt, cậu nhú mi tâm lạnh lẽo nói.

- Đi rồi.

Nami xụ mặt đóng cửa phòng. Riuzo thờ dài, trái tim khẽ nhói một đợt. Lại thế rồi, cậu không được rung động, cô gái ấy không đáng để cậu đau lòng, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là tìm ra công chúa, kết thúc trận chiến cuối cùng và sống nốt quãng đời còn lại trong vương vị. Nghĩ thì dễ nhưng liệu cậu có làm được, hay đó chỉ là một lí do để cậu phủ bỏ tình yêu mình dành cho Nanami đang ngày một lớn dần trong tim?

***

Về nhà. Lại phải về nhà. Cô ghét ngôi nhà đó. Riuzo keo kiệt, chưa kịp kể cô nghe chuyện gì đã xảy ra với cô hôm qua, đã phũ phàng ra lệnh đuổi khách. Bực bội lật từng trang sách ngài Gonta tặng, cô dường như không tiếp thu được thứ gì ngoài nỗi ám ảnh về giấc mơ. Mộc và Thổ sẽ chết sao? Tại sao lại nói họ phản bội nhỉ? Họ vì trùng hắc khí mới thành ra như vậy cơ mà.

Mọi chuyện cứ y hệt một dây ản số, bao bọc và nhấn chìm Nami trong mớ hỗn độn. Cô lìm dim lật trang kế tiếp, ngáp dài một cái đến chảy nước mắt. Hàng chữ đột nhiên rung rinh, bay nhảy loạn xạ ngầu.

Oáp...

Con buồn ngủ quá lấy cô, đem cô trở lại để hoàn thành mảnh ghép thứ hai. Câu chuyện tiếp tục tái diễn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: RỪNG CẨM (P.1)

Ở nơi sâu nhất của khu rừng, từng hạt mưa rơi tóc tách xuống nền đất xốp mềm, bao phủ cả thảm thực vật chìm trong biển nước.

Nami đứng trên phiến đá lớn, tà váy mỏng bay đều đều trước gió, đôi chân trần lạnh buốt đau rát, khuôn mặt cô bị mưa hắt vào, tóc loang lổ ướt nhẹp bờ vai. Ngược mắt nhìn cảnh tượng đang hiện hữu, Nami mím môi chặt, bàn tay cuộn thành nắm đấm, cơ thể run lên từng đợt. Cô lạnh, chiếc váy ngủ

mỏng manh không đủ ấm với cô. Lần này thì cô hoàn toàn tỉnh táo, chắc chắn lại là giấc mơ ấy. Hai người phụ nữ kia nhất định sẽ xuất hiện. Hồi trước là nước, bây giờ là thực vật và đất. Chà nhẽ, giấc mơ này có ẩn ý gì?

Chát...

Keeng...

Đúng như Nami dự đoán, hai người phụ nữ đó đã xuất hiện. Họ vung cao quyền trượng, tấn công trực diện, tiếng va đập giữa hai pháp bảo tạo thành những âm thanh chói tai, rợn người. Nami biết mình chỉ có vai trò quan sát trận đấu chứ không thể xen vào, hai người họ đều phải chết, chết trong tay của nhau, của những người bạn. Tình bạn bị yêu thuật khống chế, chính yêu thuật đã kích động tới sợi dây tình địch trong họ, họ bị nhấn chìm ở góc tối nhất trong trái tim.

Xoẹt....

Một binh đoàn thực vật áp chế phù thủy Thổ, bà kiệt sức, khụy xuống, máu từ miệng chảy ra không ngớt, nhưng đáy mắt bà vẫn vô hồn không chớp. Dùng chút lực tàn cuối cùng, Thổ đập mạnh quyền trượng xuống mặt đất, một cột tua tua nhọn hoắt chồi từ dưới đất chui lên, đâm xuyên qua phù thủy Mộc ở phía sau. Bà ta không để ý, đến khi phát hiện thì thân thể bà đã bị mũi đất đâm tới, máu bắn ra tung tóe, loang lổ khắp vạn vật. Quang cảnh tanh tưởi mùi máu tươi, khu rừng xơ xác, hoang tàn. Thổ nằm trên đất, Mộc ngã dưới giàn dây leo chằng chịt, cả hai đồng mắt nhìn nhau, cái nhìn chan chứa tình người, rồi họ lại ním cười rạng rỡ, nụ cười trước lúc ra đi. Mộc thổ huyết, đám chất lỏng nhầy nhụa dâng đầy mặt bà. Thổ cũng chẳng khá khẩm hơn, bà ôm ngực thở dốc, miệng há to ngộp từng ngụm không khí.

Nami gắng đối diện với khung cảnh kinh hoàng trước mặt, họ đang từ từ chết, hắc khí chi hết tác dụng khi cả hai không còn sức đánh nhau nữa.

Thổ - Mộc, sự thật về kẻ phản bội, thì ra là vậy, định nghĩa hai chữ "phản bội" trong sách cấm không phải phản bội nữ hoàng, mà là phản bội trong tình bạn. Phải, họ thân nhau như hai chị em, cùng chiến đấu, cùng tôn sùng một chủ nhân, bảo vệ một vương quốc pháp thuật, nhưng rồi cũng chết trong tay nhau. Thổ - Mộc vì hít phải loạn hồn hương, một loại hắc khí cực độc, có thể biến đồng minh thành kẻ thù và đánh nhau tới chết. Tình bạn họ không vượt qua được thử thách này, họ đã tàn sát lẫn và phản bội lẫn nhau. Đó là lí do cuốn sách kết hai phù thủy họ pháp đó là kẻ phản bội.

Gió chậm chạp lướt qua Nami, mang theo linh hồn của hai vị phù thủy tối thượng, cuộn vào với nhau. Nami vô thức đưa tay chạm tới mảnh gió ấy, cô Mộc và Thổ bỗng hiện ra, họ vẫn giữ trên môi nụ cười tươi đẹp nhất dành tặng cho vị nữ vương tương lai đang đứng trước linh hồn của họ. Cả hai nhất loạt cúi mình, Nami hồ hững nhìn xuống bọn họ, lạnh lẽo lên tiếng.

- Hai vị muốn tôi giúp gì?

Mộc quay sang Thổ gật đầu. Có vẻ nàng công chúa này đã hiểu rõ nguyên nhân linh hồn họ đến tìm cô. Rất thông minh, rất dũng cảm, thật không hổ danh là tân nữ hoàng sắp tới. Phù thủy Thổ đặt vào tay Nami hai mảnh sứ, một mảnh xanh và một mảnh nâu. Không đợi cô hỏi thêm, bà liền tiếp lời.

- Kí ức của Rừng Cấm. Xin người hãy mang chúng, trở về với cội nguồn.

Nami đưa hai mảnh sứ lấp lánh lên xem. Chúng đều có hình tròn, bên trong chạm khắc vô số hoa văn đẹp mắt, màu sắc lung linh sống động, thật khiến con người bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của chúng, trong đó không ngoại trừ gì Nami. Kí ức Rừng Cấm ư? Nhưng...

- R... rừng cấm ở... - Cô còn chưa hỏi hết câu, linh hồn họ đã bị gió đưa đi. Cô nắm chặt mảnh sứ, thờ dài trong nỗi phiền muộn. Đánh đổi tính mạng chỉ để có sức mạnh, như vậy có đáng không? Đôi khi đây là ý trời, có lẽ ông trời muốn cô làm việc này nên mới mang Thổ - Mộc đến với cô. Cả Thủy nữa, không phải cô đã từng giúp bà sao, bây giờ giúp thêm hai người, thì có mất mát ai đâu.

Quyết định vậy. Nami sẵn sàng tinh thần, ngày mai sẽ đi điều tra tin tức khu rừng cấm ấy ở đâu. Nhưng việc cần thiết lúc này, là phải tập hợp năng lượng mới.

***

Sáng hôm sau, Nami dậy cực sớm, làm vệ sinh cá nhân, mặc vào áo pull đen cùng quần legging bó chặt, để lộ vòng ba vừa vặn và cặp chân dài ngúng nguẩy của cô. Nami khoác áo choàng phù thủy, kéo mũ đội sụp xuống, che đi khuôn mặt và thực hiện phép dịch chuyển không gian xa. Nơi tập duyệt lí tưởng nhất, chính là ngoại ô thành phố, khu vực rừng nguyên sinh được bảo tồn.

Thoát một cái, Nami đã đến nơi cô cần đến. Cả khu rừng chìm vào giấc ngủ sâu vẫn chưa dậy, màn đêm đen kịt ôm lấy bóng hình nhỏ bé của cô. Nami chọn một gốc cây lớn, bán kính thân tầm nửa mét, cô xoa cằm suy tư một chập, song tìm một chỗ đứng thích hợp, khếch đá cây cối. Gió chợt nổi loạn, các nhánh rung lắc dữ dội, mặt đất vẫn nhuộm màu ánh trăng nhàn nhạt. Một giờ sáng, đích thị bây giờ là một giờ sáng và cô đang ở trong rừng, một thân một mình, không người bảo hộ. Giữa đêm là thời gian hoạt động mãnh liệt của thú hoang, tiếng gầm gừ nhỏ vọng lại từ phía khe đá. Nami bỏ ngoài tai mọi âm thanh xung quanh, chỉ chăm chú tập trung vào cái cây.

Cô nhìn cây, chớp chớp... chẳng có dấu hiệu gì xảy ra. Không bỏ cuộc dễ dàng, Nami cố gắng lần nữa. Cô nhìn chăm chăm vào nó, cái cây vẫn đứng yên, lùm tán đung đưa trong gió, rung nhẹ. Mô hôi Nami bắt đầu rịn ra khắp mặt, cô cắn răng nhìn đăm đăm, mọi vật không hề nhúc nhích, Nami thờ dài thất vọng, rốt cuộc là cô dốt hay giữa cô và Thổ - Mộc không có duyên? nhưng đã không có duyên, sao ông trời lại đưa họ đến gặp cô?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng phía các cành cây rục rịch mạnh. Nami vui mừng bước tới, khẽ vỗ vào thân tự khen. Làm được rồi, cô đã làm được, nhành cây đang di chuyển.

Tường chừng niềm vui sẽ kéo dài, ai ngờ, khi cô định rời đi, từ trên cây nhảy xuống một con báo đen xù, nó bạch quai hàm, khoe hàng nanh sắc nhọn, lóe sáng trong đêm tối. Nami có chút hoảng sợ, nhưng sau rồi cũng bình tĩnh tự trấn an bản thân, mình là phù thủy, mình không sợ báo.

Graoooo....

Con báo đi vòng quanh Nami gầm rống. Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ. Và giờ, cô chợt ngộ ra một điều, Nanami cô rất - sợ - báo. Đặc biệt là báo săn đêm. Như một động tác vờn vật con mồi, báo đen nhe nanh gừ mạnh, bước đi nhẹ tênh trong đất. Nami sợ đến nhũn tay chân, đầu óc trống rỗng. Đột nhiên cô muốn chết, chết một cách toàn thân chứ không phải làm thức ăn cho thú vật. Còn nhớ đĩa thịt bò mà cô băm nát và nhai nhồm nhoàm ở nhà Riuzo chứ? Rồi con báo ấy cũng sẽ làm vậy với cô, xâu xé cô thành từng mảnh, róc xương ra xương, thịt ra thịt.

Cô phải làm sao bây giờ? Có ai cứu cô... Không một ai vào rừng ở giờ này. Hagasawa Nanami.. số mày đến đây... đành chấm dứt. Anh Tooya, Ayane, Honso, cô Sena,... vĩnh biệt

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: RỪNG CẨM (P.2)

Thời gian tích tắc trôi qua, gió rít trên từng tán lá cây, tạo âm thanh xào xạc vừa âm u vừa rừng rợn, tô chất thêm cho khung cảnh về khuya của rừng rú, trăng tròn sáng vành vạnh, nổi bật giữa bầu trời đêm. Co rúm như con nhộng, Nami lùi dần ra sau, tới khi lưng đã chạm đá, cũng là lúc con báo vồ đến. Cô hoảng sợ ngồi thụp xuống, đưa hai tay ôm lấy đầu, chiếc mũ áo choàng rơi ra, để lộ hình xăm trắng khuyết sáng lấp lánh.

Bỗng...

Phùng...

Lửa cháy lóe lên, nhắm vào con báo lao tới. Như các nhà thám hiểm thường nói, thú hoang sợ nhất là lửa, con báo đen kia cũng không phải trường hợp ngoại lệ. Nó bắn ra xa, cong đuôi chạy mất hút. Nami hé mắt, hướng nhìn bên ngoài, chẳng có cái gì ở đây cả. Con báo đen xâu xé, hung tợn đó đi đâu rồi nhỉ?

- Đây, cô làm phù thủy cái kiểu gì thế? Có mỗi con báo mà cũng không giải quyết được. Xém nữa, cô đã trở thành phù thủy đầu tiên bị báo ăn thịt rồi đấy.

Giật nảy mình ngoảnh mặt ra sau, Nami chết sững khi thấy Riuzo lau bầu bên cạnh, chiếc sơ mi không rõ màu phát phơ cùng mái tóc trong gió, bàn tay trái vẫn còn khói nóng phả ra. Cô rung rinh khuôn mặt, không biết mình nên khóc hay nên cười. Lại là Riuzo, cậu ta luôn xuất hiện kịp thời, cứu cô thoát khỏi lưỡi hái tử thần trong gang tấc hết lần này đến lần khác. Còn cô, lúc nào cũng liều lĩnh đâm đầu vô nguy hiểm, mặc kệ người ta khuyên can, nhưng nếu cô không làm liều, thì sao có thể tìm ra sức mạnh cô cần kiếm. Hôm nay cô không chết, chứng tỏ ông trời vẫn chưa muốn cô chết, vì vậy, cô sẽ không bỏ cuộc. Để mặc Riuzo trách móc một mình, Nami đứng dậy, kéo mũ lên đội kín gương mặt rồi từ từ tiến sâu vô rừng. Có thể ngoài này vẫn chưa đủ điều kiện thuận lợi để năng lượng mộc - thổ trong cô bộc phát.

Thấy cô vô hồn bước đi, Riuzo chạy theo nắm lấy cổ tay cô.

- Còn muốn chết sao? - Cậu ta gằn giọng nói.

Nami dùng lực gạt phăng tay cậu, song tiếp tục sai chân về phía lòng rừng. Riuzo cắn môi vò đầu, các đường gân ngày một nổi lên, biểu hiện cho sự tức giận mà phải kìm nén. Cậu thật sự hết khuyến nể cô rồi, cô giống một con cua bướng bỉnh, chỉ bò ngang chứ không bò dọc, sự lì lợm của cô dường như đã chạm vào dây thần kinh kiên nhẫn và kiềm chế ở cậu. Cậu đang phát điên lên vì cô.

Không muốn đi, nhưng cũng không thể bỏ mặc Nami một mình, Riuzo đá mạnh vào thân cây, khiến nó nứt toác một đường, rồi hướng lối cô, đi thẳng. (Giận cá chém thớt, tội nghiệp cái cây)

***

Đừng thắc mắc tại sao Riuzo lại xuất hiện kịp thời để cứu Nami. Từ khi cô bị sức mạnh của mình khống chế, cậu đã rất lo lắng và sợ chuyện này sẽ tái diễn lần nữa. Cho nên, Riuzo cả ngày luôn túc trực hai tư trên hai tư bên quả cầu tiên tri, quan sát từng nhất cử nhất động của Nami, ngật một nỗi, lúc một giờ sáng, cô đột nhiên biến mất khỏi phòng, cậu đã dùng ra đa phép thuật tìm kiếm dưới đất, xem cô có độn thổ không, nhưng kết quả, chẳng có dấu hiệu nào của việc phù thủy dùng phép độn. Suy nghĩ một chập, Riuzo chợt nhớ đến nơi cô hay tới nhất, chính là khu rừng nguyên sinh ở ngoại ô thành phố, vừa kịp đến thì thấy cô gặp nguy hiểm. Cậu chỉ mới rời mắt một chút thôi mà cô đã ra nông nỗi ấy, thử hỏi ngày tháng sau này cậu sống ra sao khi phải chú ý cô hằng giờ đồng hồ. Cậu không thể yêu cô, nhưng cậu vẫn muốn bảo vệ cô, bảo vệ người con gái đầu tiên làm trái tim cậu rung động.

Theo bóng Nanami, Riuzo nhìn cô đứng trên mỏm đá rộng, khuôn mặt bị chiếc mũ che khuất, không để lộ cảm xúc, hay thực tế hơn là giờ, cô hoàn toàn không có cảm giác, nỗi sợ hãi ban nãy như một cơn gió thoảng qua, chẳng để lại cho cô một chút dư vị gì cả. Cô ngang nhiên dang rộng vòng tay đón từng trận cuồng phong nhẹ, khẽ tập lên cơ thể mình, tạo một khoái cảm thoải mái kì lạ.

Gió đêm mát quá.

Nami biết, Riuzo đang nhìn cô, nhưng cô lại không có dũng khí nhìn cậu. Cô cảm thấy có gì đó nhức nhối trong tim, tội lỗi khi ở bên Tooya, có phải cô đã phản bội anh? Có phải cô đã hết "yêu" anh rồi không?

Ngắm chiếc nhẫn bạc trên cổ lấp lánh dưới ánh trăng, Nami dứt phăng nó ra, vứt mạnh xuống đất, như một lời tuyên bố, "tao ghét chủ nhân của mày, và tao cũng ghét mày". Đột nhiên cô thấy hối hận vì hành động đó, nhưng cô không đủ dũng cảm để cúi xuống nhặt nó lên. Nó không thuộc về cô, cả chủ nhân của nó cũng không đáng để cô đau khổ.

Sau cái cây cách chỗ Nami đứng chừng năm mét, Riuzo chứng kiến mọi chuyện, tìm cậu như vỡ ra, tan nát thành từng mảnh vụn, rơi rớt vào không khí và bị gió cuốn bay. Cậu ngẩng mặt nhìn cô, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo không chút tình người. Cô thực hận cậu vậy sao? Cái hành động phũ phàng của cô như bịch muối ớt, chà sát lên vết thương lòng đang âm ỉ rỉ máu trong cậu. Cô vô cảm, tuyệt tình là thế, nhưng sao cậu vẫn không rũ bỏ được cô ra khỏi tâm trí, nhắm mắt lại nhìn thấy cô, cô cười, cậu cũng cười, cô khóc, cậu hôn cô. Riuzo biết cô bị dị ứng với bờ môi cậu, nhưng chẳng hiểu sao, kể từ vụ yêu nữ Siren, cậu lại yêu đôi môi nhỏ hồng của cô tới vậy, ngay cả khuôn mặt tức giận đỏ bừng ở cô, cậu cũng rất thích, và nó khiến cậu "nghiện" nơi đôi môi ấy. Mặc dù đã nhiều lần tự nhủ bản thân, Tooya là bạn trai cô ấy, mày không được làm như vậy. Nhưng rồi sao? Càng ngày, cậu càng không thể không chế tình cảm mình dành cho cô, dù biết đó là sự phản bội đối với Tooya, và cả đối với công chúa. Giờ thì tất cả đã chấm dứt, câu hỏi cho tình cảm đơn phương của cậu đã có lời giải đáp.

Nami không hề thích cậu. Và cậu không có quyền trách cứ cô vì điều này. Tồn thương chồng chéo đau khổ, Riuzo quay lưng, sống mũi bỗng cay sứa, cậu búng tay và cơ thể biến mất giữa không khí.

Nami bắt đầu tập trung toàn bộ trí lực vào hai thuộc tố, cây và đất. Cô đọc thần chú y như trong sách ngài Gonta tặng, tăng cường khả năng xung lực vào cây, những nhánh lá dần khê nhúc nhích, Nami gắng duỗi thẳng tay, miệng không ngừng lầm bầm bùa chú, mồ hôi vã khắp người cô, ướt nhẹp chiếc áo pull trắng. Nỗ lực của cô được đền đáp một cách hậu hĩnh, các nhánh lá đua nhau vươn ra, chúng kết thành mọi hình dạng Nami ra lệnh, cô duy trì tư thế tay trái, tách nào bộ làm hai, tiếp tục điều khiển đất. Một chút dao động từ các viên đá khiến cô cố gắng hơn, cả cây và đất đang bị cô thao túng.

Bắt chợt ...

Một nhánh cây vượt tầm kiểm soát, nhằm vào cô đâm thẳng, Nami hoảng hốt, bất ngờ dừng câu thần chú.

Xoẹt...

Cành cây ấy sượt qua mặt cô, đẩy cô ngã mạnh xuống đất, ê ẩm và choáng váng. Nami cự mình ngồi dậy, nhìn đám cành lá lia chia trước mặt, nếu không đọc hết câu thần chú, thực vật bị điều khiển sẽ giữ nguyên trạng thái khi đang vận động, may mà cô chưa kích hoạt năng lực đất, nếu không, chỗ này ít nhiều cũng phải lở loét, sặc lở cho coi, như vậy khu rừng sẽ được lên tin hot mạng tựa đề "Trận động đất giữa lòng rừng", và hung thủ dĩ nhiên bị vu khống cho ông trời.

Tựa lưng vào phiến đá lớn, Nami thở dồn đưa tay quệt má, một giọt máu tràn xuống cằm cô, nhỏ tóc tách. Có lẽ cô bị thương khi cành cây điên kia sượt qua. Thật nguy hiểm. Ngửa mặt lên trời, Nami cực nhọc hóp từng ngụm không khí, cơ thể cô kiệt sức vì sử dụng quá giới hạn năng lượng cho phép. Cô nheo mắt bởi ánh kim loại lấp lóa dưới trăng sáng, màu bạch kim tỏa ra từ chiếc nhẫn long lanh trắng lẹ, làm nổi lên dòng chữ nhỏ trong lòng nhẫn. "Tsutoshi Riuzo" là tên cậu ta, và... còn một hàng chữ nữa phía mép nhẫn rất khó nhìn. Sự nhạy bén của phù thủy khiến cô đọc rõ được dòng chữ ấy. Là "Libra Angela The Fence". Một cái tên vô cùng dài nhưng rất đẹp. Thì ra là nhẫn đính hôn. Cô nên trả lại cho cậu. Vì nó không thuộc về cô.

Quyết định về nhà sau vài phút nghỉ ngơi, Nami dùng chút sức lực cuối cùng, thực hiện phép dịch chuyển không gian xa.

"Bóc" một tiếng, cơ thể cô bỗng tan biến, và bốc hơi bay đi

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: RỪNG CẨM (P.3)

Nami bắt đầu cảm thấy chóng mặt với vụ tìm kiếm cái tên Rừng Cẩm. Không hề có bất kỳ thông tin nào liên quan tới nó. Kì thực cô rất muốn nhờ... Riuzo. Nhưng tình trạng hiện giờ của cô, thật tình cô không muốn gặp cậu.

Một tháng trôi đi, năng lực thổ - mộc của cô tiến bộ rất nhiều, cả ngày cô đều khóa chặt cửa phòng, không một ai trong nhà quan tâm đến cô nên việc cô dịch chuyển không gian cũng chẳng ai phát hiện. Tám tuần luyện tập kết thúc, Nami hoàn tất bài học Plant - Land.

Bước ra từ nhà tắm, Nami dùng khăn lông lau khô tóc, chiếc Pijama khoe ra cặp đùi trắng nõn của cô. Mở laptop, Nami nâng cốc sữa, nhấp một ngụm rồi vừa vuốt ve Bé Yêu, vừa search google. Kết quả vẫn như mọi ngày, chẳng có thứ cô cần tìm trên mạng. Chán nản, Nami nằm kênh xuống nệm, vát tay trên trán, nhìn lên trần nhà suy tư. Đột nhiên cô nhớ tới cuốn sách cẩm, đã hơn hai tháng nay cô chưa chạm vào nó. Bật dậy khỏi giường, Nami vào ngăn tủ, hóa giải kết giới bảo vệ, song mang ra một quyển sách vàng óng ánh tuyệt đẹp, chỉ có điều, sợi xích bạc giờ đã bị đứt bởi bàn tay Riuzo và

Nami. Cô khẽ lật từng trang thật cẩn thận.

Trang 250...

"Rừng cấm và những sinh vật huyền bí" Chính xác là nó, thì ra là khu rừng thuộc sở hữu của phù thủy, thảo nào không có bất cứ thông tin gì trên mạng là phải rồi.

Bắt đầu tiến sâu vào nội dung trang sách, Nami nghiêng ngả đưa tay xoa cằm, như một thói quen khi căng não suy nghĩ về một việc gì đó.

Theo "Hoàng kim gia tộc", Rừng Cấm là một khu rừng huyền bí, nằm đối diện với công phủ hướng Tây của trường Witchcraft, chứa đựng vô số điều bí ẩn và nguy hiểm, và cấm tuyệt các học viên bén mảng đến gần.

"Thì ra, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. " Nami mỉm cười đắc thắng, có vẻ vị trí khu rừng để kiểm tra cô tưởng tượng. Uống một ít sữa, cô tiếp tục chăm chú, tập trung vào nội dung trong sách.

Những sinh vật kì quái trú ngụ tại rừng gồm khoảng hàng trăm con, theo ghi chép có, bộ lạc nhân mã, là quái vật nửa người nửa ngựa, có thể gọi là bán yêu. Ma sói, Nami từng thấy nhân vật này trong rất nhiều bộ phim kinh dị nước ngoài, nhưng không ngờ, chúng có thật, ôi lạy chúa tôi. Kế tiếp là vong mã, một giống ngựa địa ngục, chỉ có thể nhìn thấy bởi những người đã chứng kiến và chấp nhận cái chết. Ngoài ra còn một số sinh vật nhỏ hơn như thần lần ăn thịt người, ong hút máu, vân vân. Nghe thật khiếp đảm, như vậy chẳng khác gì dòng sông tử thần, những kẻ vào đó, đi chín người về một người, thậm chí là không bao giờ trở lại nữa. Đọc đến đây, da gà da cóc Nami bỗng dựng cả lên, liệu trong đây, có báo đen không nhỉ? Chắc chắn là có, không khéo, nó còn kinh khủng hơn con báo trong rừng ở ngoại ô Tokyo ấy chứ.

"Nami ơi là Nami, mày đang đánh cược tính mạng với tử thần đấy" Vuốt mặt đầy đau khổ, cô gấp sách thả mình xuống nệm, nụ cười đắc thắng khi này tắt ngấm. Chú doi tím được đà rúc rúc vô người Nami, cô sờ bộ lông mềm mại của nó, khẽ thở dài.

Phả làm sao đây?

Hai mảnh sứ này phải mau trở về với cội nguồn, mặc dù không biết, vì sao chúng lại ở trong tay hai vị hộ pháp kia, nhưng xem ra, nhiệm vụ lần này của cô sẽ không hề đơn giản, có khi còn hiểm hóc hơn vụ yêu nữ Siren, Nami cần lên dây cót tinh thần, ngày mai cô phải trở lại trường phù thủy Witchcraft.

Nói là làm, sáng sớm hôm sau, Nami chuẩn bị tất cả hành lý, thông báo cho cha việc ở trường có chuyện gấp rồi lẳng lẽ rời khỏi biệt thự Hagasawa trong niềm vui sướng lẫn sự mừng rỡ của mọi người ở, kể cả mẹ con Kiyomi. Nhưng có một vấn đề nhỏ về phương tiện di chuyển, nó không thể dịch chuyển không gian ở phạm vi quá xa. Vậy, nó sẽ đi bằng cái gì?

Dự định ban đầu của cô là bắt xe khách ra ngoại ô thành phố, chưa bao giờ cô thấy mình ngốc nghếch như lúc này. Bắt xe khách ư? Thà dịch chuyển không gian còn nhanh hơn đây. Đôi khi bộ não cô vẫn động lại một chút thói quen của con người, mà bạn biết đó, thói quen là một tật xấu khó bỏ, và có thể gây nguy hiểm cho ta nếu đấy là một thói quen xấu.

Ngoại ô hoang vắng không một bóng người qua lại. Nami mệt mỏi ngồi phịch xuống tảng đá bên đường, lấy nước ra uống. Cô đã đi một đoạn đường khá dài nhưng lại không hề thấy dạng bất kỳ một chiếc xe nào. Giữa trưa, nắng hè thêm gay gắt, chiếc áo thun đen cô mặc ướt đầm mồ hôi, quần bò bó sát khiến bước đi của cô thêm khó chịu, tóc tai bết nhè khắp mặt và tai, đôi môi hồng hào nay đã nhợt nhạt khô nứt. Hành trình về trường thật gian nan vất vả, cô nhủ thầm trong lòng, sau đó kéo vali đi tiếp. Chú doi trong ngăn túi nhỏ rúc rích đòi ra ngoài, Nami quệt mồ hôi, rồi đặt nó lên vai. Bất chợt, con doi vỗ cánh bay lượn trên trời cao, cô đưa tay che mắt, tránh ánh nắng mặt trời, nói lớn.

- Bé Yêu, mau xuống đây.

Con doi phớt lờ giọng điệu Nami, chao qua đảo lại mấy vòng trên trời và...

Phùng...

Phạch... phạch... phạch...

Cơ thể chú doi hóa thành không lồ, cái đuôi màu tím ngúng nguẩy trên không, màng cánh căng rộng, cả mình to lớn như một chú rồng tiền sử. Nami há mồm tròn mắt. Bé Yêu của cô đi đâu mất rồi? Con quái vật phiên bản lớn y đúc Bé Yêu kia là ai? Chưa kịp để cô định thần, con doi khổng lồ hạ cánh, vãn cái bản năng cũ, nó rúc đầu vào người Nami, chỉ có điều, cái đầu này to hơn "một chút" (gấp mấy trăm lần cái đầu cũ đó chị hai). Với động tác quen thuộc này, Nami nhận ra ngay thú cưng, cô mỉm cười, vuốt ve bộ lông y như chiếc nệm lớn của chú. Bé Yêu ư ừ nhìn Nami, ánh mắt đỏ lòm của nó khiến cô hơi sợ hãi, bất chợt, doi tím cảm toàn bộ hành lý Nami, vút lên thân, mặc kệ cô còn đang ú ớ, nó găm vào áo cô thấy luôn lên trên. Nami hoảng hốt khua tay chân loạn xạ, "bịch" một cái, cô đã nằm trên thân Bé Yêu, chìm đắm trong đám lông tơ mềm mại, thoải mái. Con doi bắt đầu cất cánh, bây giờ thì Nami đã hiểu, nó muốn làm gì. Cô túm chặt lông nó, lướt gió bay đi, ngụp lặn trong đám mây trắng, tung bay giữa bầu trời xanh. Cười nhẹ, Nami đưa tay ga8x gãi đôi má to đùng của doi, nó ngoảnh lại híp mắt tận hưởng, cô bỗng nhiên bật cười thành tiếng, cho dù to lớn hay bé nhỏ, chú doi vẫn là Bé Yêu thích được chiều chuộng của cô. Ngoan. Rất ngoan.

***

Giữa chiều mát mẻ, Nami đáp xuống tại sân vận động ở trường, Bé Yêu hóa nhỏ, rồi lại nhảy lên vai cô ngồi. Đang trong kì nghỉ hè, sân trường chỉ lác đác vài học viên không về nhà. Cô kéo hành lý lên kí túc xá cũ, tắm gội sạch sẽ lớp bụi đường, thay ra bộ quần áo mới, đơn giản vẫn là quần leggings bó đùi thoải mái cùng áo thun cỡ rộng, cô đi dép san đan tối màu, tóc cột cao và khoác áo choàng phù thủy của trường. Người duy nhất cô quen còn ở lại trường Witchcraft là Honso, nghe Ayane nói, cậu ta ngồi thiền ở phòng kí túc xá trong vòng ba tháng hè, mỗi ngày ba bát com, ăn xong lại thiền tiếp, chỉ

ngủ ngồi chứ không ngủ nằm. Thật bất phục sự chịu đựng của Honso, một năm học đã mệt gần chết, hè lại ngồi một chỗ khoanh chân nhắm mắt, trông cậu ta cứ như ông cụ non ý, không biết nhắm chân là gì.

Đẹp qua suy nghĩ về Honso, Nami búng tay biến ra bìa khu rừng đối diện công phụ hướng Tây như lời sách cảm ghi chép. Đúng thật là có khu rừng, được giăng kết giới chằng chịt, bên trong âm u lạnh lẽo, bốn bề tỏa ra tử khí, cây cối ử tử chẳng khác gì cây ma trong phim kinh dị. Nom cô tịch và đáng sợ muôn phần mới nhìn sơ mà đã hồn siêu phách tán, thử hỏi nếu bước vào đấy, hậu quả sẽ ra sao? Có toàn mạng trở về, hay lại chết mất xác trong đó.

Đang miên man ngẫm nghĩ, bỗng hai mảnh sứ bên túi áo choàng cô phát sáng. Nami thò tay lấy ra, đừng đưa qua lại trước mặt. Bất chợt ...

Xoẹt...

Một dây dây leo đen bắn ra từ phía rừng, Nami phản xạ nhanh bật nhảy vọt lên. Kế tiếp dây leo đó, một loạt dây leo khác lao vào tấn công cô dữ dội. Nami thoáng kinh hãi, nhét hai mảnh sứ vô túi rồi tập hợp linh khí mộc - thổ, tạo màng ngăn bảo vệ quanh người. Đám dây leo ma quái thì nhau đập mạnh vào lớp màng bảo vệ mỏng manh của cô. Nhận thấy tình hình ngày càng xấu đi, Nami phẩy tay đọc thần chú.

- Land Power... Fighting!

Mặt đất rung chấn, từ lớp thịt đệm nâu sẫm trồi lên, hóa thành lưỡi cưa đất, chặt đứt vô số sợi dây, nhưng chúng không hề hấn gì mà còn phản công hung bạo hơn nữa. Và rồi...

Choang..

Tấm kính bảo vệ vỡ tan, kết giới cô tạo bị phá hủy, Nami qui tụ sức mạnh ánh sáng, đánh không ngừng nghỉ, hết chặt dây này song cắt dây khác. Đám leo ma quái tiếp tục tủa ra, lao vào cô tới tấp. Sức tàn lực kiệt, Nami thở dốc, tay tận dụng tới đa sức mạnh đánh trả. Một dây leo trườn dài dưới đất, quấn lấy chân cô quật ngã, Nami choáng váng mặt mày xây xẩm, tiếp đó hàng loạt leo cuộn lại phun ra, thắt chặt tay, bụng, ngực và cổ Nami, cô bị chúng trói giữ, đầu óc mờ mông như muốn lịm đi, ý trí sinh tồn cạn kiệt, tắt dần, và mụ mị quay cuồng. Nami chính thức rơi vào thế bị động, không tấn công cũng không phản kháng, cô phi phi khó nhọc thở, những vết thương trên người từ từ chảy máu xối xả. Từ phía trên, một dây leo đen xi nhon hoắt nhắm bụng cô đâm xuống. Nại nhắm mắt, phó mặc số phận cho ông trời định đoạt. Và...

Phùng...

Một tia sáng lóe lên giữa bầu trời. Nami cố gắng mở rộng đồng tử, người cô đau buốt, thần trí mộng mị.

"Ai đó... cứu tôi.. Riuzo... cứu..u..tôi"

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: RỪNG CẨM (P.4)

Phùng...

Một tia sáng lóe lên giữa bầu trời. Nami cố gắng mở rộng đồng tử, người cô đau buốt, thần trí mộng mị.

"Ai đó... cứu tôi.. Riuzo... cứu..u..tôi"

Và đó là ý nghĩ cuối cùng trước khi cô ngất lịm

***

Chính điện vương quốc pháp thuật, Suria nhàn nhã vuốt ve bộ lông bóng bảy của con quạ đen kịt, đáng ngồi uy nghi, phê diễm, cả người toát ra mùi tử khí chết chóc. Liếc đôi mắt sắc bén hình lưỡi dao xuống người con trai quì gối phía dưới, mụ cất giọng trầm đục.

- Nói.

Chàng trai tóc bạch kim kính cẩn lên tiếng, chiếc áo choàng đen quét dài trên đất, để lộ bộ đồ quý tộc nhạt màu.

- Thừa pháp sư, ông ta tên Otto Hagasawa, hiện là chủ tịch tập đoàn liên minh ngân hàng quốc tế, con gái là Kiyomi Hagasawa, mười chín tuổi, đang là sinh viên đại học Tokyo.

- Con gái ư? - Suria bỗng bật dậy, nhú mảy gian xảo nhìn ra khung cửa. Cuối cùng cũng tìm được cháu, "cháu gái yêu quý". Cay độc ngẫm nghĩ, mụ cất tiếng cười tàn ác.

Yashida hơi ngẩng đầu, tiếp tục nói.

- Cô gái này vô cùng hư hỏng, thích tiệc tùng và chơi thâu đêm. Hầu hết việc học hành đều nhờ vào tiền của cha.

Suria bắt giác ngừng cười, trong đầu lóe lên một kế hoạch vừa có thể lấy được vương miện pha lê, vừa giết được mầm móng tai họa. Mụ phát tay ra cây quyền trượng, hóa thân thành người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, không nhìn Yashida phẩn.

- Yashida, ban lệnh của ta xuống quần thần, hoàng tử sẽ nắm quyền hoàng điện trong thời gian ta đi du ngoạn.

Chàng trai tóc bạch kim cả kính ngược mặt. Bà ta muốn xuất tòng di giả, chưa bao giờ Suria phải đích thân ra tay, đối thủ lần này, quả không tầm thường. Có nên báo với hoàng tử không nhỉ? Có lẽ nên giữ im lặng vẫn hơn.

- Thần tuân lệnh, thưa pháp sư.

***

Mơ màng tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, Nami đưa tay đập nhẹ vô cái đầu đau như búa bổ. Rốt cuộc, cô còn sống hay đã chết? Nơi này, là thiên đàng hay địa ngục?

Róc...c...c...

Vắt sạch chiếc khăn lông, Honso treo gọn lên dây phơi rồi bẻ chậu nước bắn ra ngoài. Phải nói thế nào nhỉ? Trong phòng cậu đứng bây giờ tồn tại một cô gái xinh rất rất rất và vô cùng đẹp, đôi mi rậm cong dài cuốn hút, hai gò má mơn mẫm hơi ửng, bờ môi nhỏ nhắn ním chặt và cả nét mặt khi ngủ cũng cực kì mộng mị. Mặc dù cậu không ưng ý gì cô, nhưng vì Riuzo và vì thân phận bí ẩn, Honso đành cắn răng cứu cô. Vừa rồi nếu cậu không sử dụng sức mạnh của thầy phù thủy tu luyện suốt mấy kỉ nghỉ hè, thì có biến thành tiên cậu cũng chưa chắc cứu được cô. Nami này thật liều mạng, dám một mình lặn xuống ở khu vực cấm, may mà tình cờ cậu đi dạo thư giãn qua đấy, thấy cô bị vây hãm bởi đám dây leo ma thuật, mới ra tay kịp thời.

Nami ngồi dậy khỏi giường, khắp người loang lổ vết thương. Chúng được băng bó cẩn thận, băng gạc trắng muốt, kĩ thuật sơ cứu cũng rất chuyên nghiệp, người cứu cô...

- Tỉnh rồi sao? - Honso bước vào từ cửa chính, chiếc áo sơ mi dài tay xắn đến quá khuỷu, quần âu xám tôn lên dáng người khẳng khiu, quyền rũ của cậu, đặc biệt là đôi mắt tím che đầy cảm xúc cực kỳ giời.

Không để ý lắm tới Honso, Nami nhìn chung quanh phòng, các bức tường treo đầy tranh trung cổ Châu Âu, giá sách bảm bụi lâu ngày dày đặc, và cả chiếc bàn Ayane tự tạo hồi học kì hai năm ngoái. Đây là phòng của cô, và cô đang ở trong đấy, bên cạnh một chàng trai đa tính cách và có sở thích ngồi thiền hết hè. Với chiếc gương nhỏ ở đầu giường, Nami soi mặt vô đó. Thật không thể tưởng tượng, trán và má cô đều bị dán băng cá nhân, dưới cổ còn có dấu hằn đỏ. Đám dây leo chết tiệt, đáng lẽ cô không nên lại gần khu rừng, nó nguy hiểm hơn cô nghĩ rất nhiều, chỉ mới đứng bên ngoài, trước lớp kết giới của nhà trường, chúng đã xuyên thủng và tấn công cô dữ dội, thử hỏi nếu cô vào trong đấy, chẳng khác gì nộp mạng cho tử thần. Nhiệm vụ của Mộc - Thổ giao, nằm ngoài khả năng thực hiện của cô. Cô không thể trả lại kí ức cho rừng, chúng sẽ giết cô nếu cô quay lại đó.

- Có cháo yến mạch và sữa tươi trên bàn. Hộp y tế trên kệ tủ, mỗi ngày thay băng ba lần, nên sử dụng nước ấm rửa vết thương. - Nói đoạn, Honso thả tay áo, vịn nắm đấm cửa toan đi về.

Nami đặt gương gọi với.

- H..Honso...

Chàng trai mắt tím quay lại nhìn cô, khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm. Nami thoáng rùng mình, trông cậu ta như vậy thực đáng sợ.

- C..cảm ơn. - Cô lí nhí trong họng.

Honso không nói gì thêm. Cậu hững hờ mở cửa đi thẳng. Đối diện với cô gái này luôn khiến cậu hoang mang, cảm giác cơ thể cô ta toát ra một vẻ quý phái cao ngạo mà những người bình thường không có, nó bao phủ lấy cậu, buộc cậu phải coi cô như chủ nhân, mặc dù không biết nguyên nhân của cảm giác này xuất phát từ đâu, nhưng cậu vẫn phải cảnh giác cao độ.

Ngày ngày trôi qua, Nami không gặp lại Honso nữa, các vết thương trên người cũng dần dần hồi phục rất nhanh. Hằng giờ cô đều đến nhà kính trong trường, học cách điều khiển các thực vật kì lạ, thao túng đất làm theo suy nghĩ.

Một tuần lướt đi phẳng lặng như nước, Nami đặt hai mảnh sứ lên giường, quan sát một cách tỉ mỉ. Chúng rất đẹp, kí ức Rừng Cấm, lũ dây leo đột kích cô khi cô lấy ra hai mảnh sứ này, thứ chúng cần là mảnh sứ. Cô phải làm gì bây giờ? Có ai tốt bụng cho cô một lời khuyên không? Haiz... cô lại bí tắc, muốn cô vào Rừng Cấm, mục đích là trả đồ, nhưng... liệu còn ý gì khác không nhỉ? Theo kinh nghiệm rút ra từ bài học Thủy, công việc mà các hộ pháp nhờ cô giúp đều mang đến cho cô một nguồn năng lượng mới, chúng mạnh hơn, lớn hơn. Tuy sức mạnh mộc - thổ đã hoàn thành, nhưng cô chưa dung hòa được chúng làm một, và đó là bài tập khó nhất trong bài học này - dung hòa mộc - thổ trong cô. Ngồi không cũng chẳng được tích sự gì, Nami thay quần áo, kéo mũ choàng đội kín mặt, song hướng cổng phía Tây đi tới. Lần cuối cùng cô muốn thử, một sống hai chết, cái mạng cô năm lần bảy lượt được cứu, cô không tin vào may mắn, nhưng cô tin vận mệnh, cô nhất định sẽ sống sót trở về. Hè sắp kết thúc rồi, bài tập hè cũng nên hoàn thành thôi.

Cô không muốn là một học sinh lười biếng. Kí ức của rừng, cô tuyệt đối không bỏ cuộc

Chương 44: RỪNG CẨM (P.5)

Bế quan bí thuật là loại phép thuật có khả năng giúp ta tàng hình trong khoảng thời gian ngắn, vì nằm trong danh sách phép thuật nâng cao nên rất ít người học được bộ môn này. Nami đã trich suốt một tuần ròng rã để nghiên cứu nó, sau khi xem hơn cả chục quyển sách pháp thuật và với lòng kiên trì bền bỉ, cuối cùng cô cũng luyện thành bế quan bí thuật, tiếc là, năng lực của cô chỉ cho phép tàng hình khoảng mười lăm phút. Nhưng không sao, có vẫn hơn không.

Xuất phát từ năm rưỡi sáng, Nami men theo lối cổng phụ phía Tây bước đi, cô mặc một chiếc quần bó gọn, áo cánh dài rộng và áo choàng chụp mũ che kín mặt, phần vạt áo choàng quét xuống đất, kéo lê một đoạn đường dài. Dựa vào chùm sáng nhỏ nhoi trên tay, cô đi rất từ từ. Tiến sâu vào khu rừng, nhịp thở cô chậm lại, nhỏ hơn và tìm đập nhanh hơn, hay nói chính xác là cô ngừng luôn hoạt động hô hấp.

Rừng Cẩm tờ mờ sáng, mây đen phủ kín không khí, ô xi loãng dần, dây leo chằng chịt lót dưới nền đất bốc mùi chướng khí, những rễ cây to vuron cao bằng tán, mang sắc nâu sẫm như máu khô ứa đọng. Vừa đi, Nami vừa nhìn giảo dác chung quanh, tiếng kêu của mấy con chim nơi đây hòa tấu thành một bản nhạc kinh dị đậm chất rừng ma, khiến khu rừng tăng thêm vẻ tĩnh mịch, âm u và cô quạnh.

Thời gian tích tắc trôi qua, sai chân Nami càng rộng, càng nhanh, tim cô run rẩy trong lồng ngực, tưởng chừng như muốn rớt ra ngoài. Hít thật sâu, cô lấy lại bình tĩnh, tự nhủ với bản thân, cái tâm phải tĩnh thì chuyện mới thành.

Kéc.cccccc....

Một con kéc đen bay xà đến gần Nami, nó há mỏ cất thanh âm hung tợn. Nami thề có chúa, nếu cô không ở lãnh địa tử thần này, đảm bảo cô sẽ nhúng nước sôi và vật trụi lông con chim ngu ngốc ấy.

Với tốc độ tối đa của một phù thủy ánh sáng, Nami mau chóng vào được lòng rừng. Cô cẩn thận quan sát mọi vật, trước mặt cô là một tảng đá khổng lồ hình vòm cung, ở trên trạm trổ rất nhiều hoa văn kì lạ, hai bên mép đá là hai chiếc lỗ nhỏ, trông chúng có vẻ khớp với hai mảnh sứ. Không ngờ mọi việc lại tiến triển thuận lợi như vậy, cô nhẹ nhàng đi tới chỗ tảng đá, móc trong túi áo ra hai đồ vật lấp lánh tuyệt đẹp, sau đó tra chúng vào hai cái lỗ. Vừa khít. Nami mỉm cười hài lòng. Bỗng, tảng đá rung chuyển dữ dội, tứ bề phát ra ánh hào quang chói mắt. Nami kinh hãi chạy ra xa, cô không dám tin vào mắt mình, tảng đá to đùng vừa nãy nay đã nứt toác, chúng tách làm hai hướng trái ngược nhau, rừng cây chột nổi trận cuồng phong, trong gió tanh tưởi một mùi máu khó chịu. Nheo mắt tránh bụi, cô kéo áo choàng che mặt, từng cơn vũ bão hung hãn táp mạnh vào cơ thể cô, Nami lùi xa trung tâm lòng rừng cẩm, cơ mắt linh hoạt tìm lối về trường. Đám cây quái dị thức giấc, phép thuật Nami hết thời gian, cả người cô hiện ra giữa muôn vạn cây cỏ sinh vật kì dị. Nami nuốt nước bọt, mọi dây thần kinh cảm giác dường như chết lặng, cô đang giằng co với tử thần và lần này ông ta, không muốn để cô chạy thoát.

***

Sau một tuần truy tìm tung tích Nami ở Tokyo, Riuzo quyết định về trường khi nghe bà chị hờ của cô nói cô đã trở lại trường Witchcraft. Có vẻ như cô thật sự muốn trốn tránh cậu. Vậy thì được thôi, cậu cũng không thêm quan tâm cô nữa.

Ném phịch hành lí vô góc tường, Riuzo mệt mỏi nằm bẹp trên giường, chẳng cần để ý tới tên bạn cùng phòng dờ hơi đang ngồi thiền trước mặt. Nhưng hình như cậu ta không được thoải mái, các nếp nhăn trên trán rúm vào nhau, mồ hôi từ từ nhỏ giọt, hơi thở ngày một gấp gáp. Bỗng, cậu mở bừng mắt, ôm chặt lấy ngực hồng học hô hấp.

Thấy thẳng bạn là lạ, Riuzo bật ngồi dậy, nghiêng đầu hỏi han.

- Cậu không khỏe sao?

- Ủ. - Honso gật gật, gắng gượng đứng lên. Không hiểu sao vừa rồi cậu lại thấy cô gái ấy trong đầu. Quá trình tu luyện của một thầy phù thủy rất hiếm khi bị ảo ảnh xâm nhập, nhưng khung cảnh Nami xuất hiện lúc nãy hình như... chết tiệt, là Rừng Cẩm. Cô ta lại chán sống nữa rồi.

Quay sang Riuzo, Honso cực nhọc nói.

- Cô ta lại ra đấy.

Riuzo ngu ngơ không hiểu Honso nói cái gì.

- Là Rừng Cẩm ấy. Nami ở trong đó. - Cấn răng, Honso tiếp tục nói.

Riuzo sững sờ toàn tập, các cơ quan nội tạng như ngưng trệ hoạt động, hai bên tai cứ lừng bùng tiếng Honso. Nami ở Rừng Cẩm? Vào giờ này sao? Cô ta đúng là kẻ điên không sợ sùng. Bụng tâm trạng thấp thòm lo âu, như miếng cá nằm trên chảo dầu nóng, Riuzo với áo choàng, khoác ngoài áo len tối màu cùng quần âu đen, cậu phóng như bay đến khu rừng đối diện cổng phụ hướng Tây. Honso không thể bỏ mặc Riuzo, cậu gắng chịu đựng, cười chỏi

bay theo. Linh khí Nami khiến sức mạnh Honso bị gián đoạn, gây ra hiện trạng đứt mạch trong tu luyện, tổn hại đến cơ thể cậu không nặng. Nhưng, tại sao cô ta có thể... trong khi người duy nhất thực hiện được khả năng này chỉ có chủ nhân tương lai của cậu - công chúa Libra.

Kết giới bảo vệ rừng rất dày, nếu là học viên tầm thường thì khó mà phá vỡ, nhưng Riuzo cậu, thừa sức giải quyết cái mạng ngăn vớ vẩn đấy. Riuzo thuận lợi vô sâu trong rừng dưới sự trợ giúp của Honso từ phía sau. Những dây leo và mấy sinh vật nguy hiểm đều bị hai cậu xử lý một cách gọn lẹ.

Mười lăm phút ngắn ngủi, Riuzo đã tiến tới lòng rừng, Honso còn đang bận chiến đấu với mấy con nhện tám mắt. Toàn thân tiến lên, Riuzo và Honso trợn mắt nhìn hoang cảnh trước mặt. Cây cối đổ ngã, mặt đất nứt lổ, tảng đá khổng lồ phát sáng và Nami đang nằm yên dưới đất gần chân đá, khắp người loang lổ máu tanh.

Lòng Riuzo quặn thắt, cậu đã để Nami gặp nguy hiểm, cậu không bảo vệ được cô, chỉ vì hành động nhỏ nhất của cô mà cậu lại bỏ mặc cô một mình. Cậu thật vô dụng, bây giờ cô ở đó, như một cái xác không hồn, cơ thể nhầy nhụa vết thương, có lẽ cô đã chiến đấu hết sức lực.

- Nanamiiiiiii.... - Gân cổ gọi lớn tên cô, Riuzo toan chạy lại chỗ Nami nằm, nhưng Honso tuyệt đối giữ chặt lấy cậu.

- Điện hạ, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, Nami không thể sống nổi nữa rồi. - Honso gào lên, tia tím trong mắt lay chuyển hỗn loạn, như cậu vừa phát hiện ra chuyện gì đó tồi tệ.

Riuzo gạt phăng tay Honso quát thét.

- Nami không thể chết được. Cô ấy còn sống, Nami chưa chết.

Mây đen bắt đầu kéo đến, cuồng phong nổi lên dữ dội. Bên trong thánh giác, Nami nghe thấy nhoang nhoáng có ai đang gọi tên cô. Gắng sức mở mắt, hình ảnh Riuzo lồng lộn dội vào đôi đồng tử khép hờ của cô, hình như là ảo giác, đứng rồi, nhất định là ảo giác. Nami rất mệt, cô đã sử dụng hết năng lượng chiến đấu, bật cây nhỏ đất, giết thú vật, cô đều đã cố gắng, nhưng chúng đông quá, cô không đánh lại được, và bị chúng đập cho một trận te tua thế này đây. Bây giờ thì hạnh phúc lắm, trước khi chết còn có thể ngắm Riuzo, mặc dù chỉ là hoang tưởng trong cơn mê man, nhưng với cô, thế là mãn nguyện rồi.

Honso hét khuyến nôi Riuzo, đánh cùng cậu triệu hồi linh khí, sẵn sàng xông pha, cứu Nami ra khỏi khu rừng chết chóc. Bỗng..

Đoàng..

Một tiếng sấm trần động thiên địa, chĩa vào vị trí chính giữa hai tảng đá đánh xuống, chao đảo mọi vật trong rừng, bắn lên một chùm khói trắng đục ngầu. Riuzo nhanh chóng định thần, chạy lại chỗ Nami lay mạnh.

- Nami... Nami... tỉnh lại đi... Nami..

Bất chợt, Honso từ xa hét lớn.

- Cẩn thận, Riuzo điện hạ. - Lời cậu vừa dứt, cả cơ thể Riuzo bị thứ gì đó quật văng ra xa. Honso hoảng hốt đỡ cậu dậy. Riuzo lấy tay đập nhẹ đầu, lắc mạnh. Cậu hơi hoa mắt. Trấn tĩnh đầu óc, cảnh tượng trước mặt hai cậu vô cùng kinh khủng. Đó là một con rồng khổng lồ. Nó ngẩng cái cổ dài ngoằng, nhìn xuống Nami dưới chân, hai mắt sáng bùng khi thấy con mồi béo bở đang nằm trên "đĩa". Nó thè lưỡi lấp liếm quanh mồi. Riuzo đứng dậy tựa quả cầu lửa, chiếc quyền trượng phát huy hết uy lực, nhắm vào con rồng lao tới.

Phùng... khói bụi xộc lên, tạo một màn trắng xóa. Con rồng chẳng hề hấn gì, dùng đuôi hất Riuzo và Honso đập mạnh vào cây. Cả hai tê liệt không nhúc nhích nổi.

Chiếc mỏ con rồng cúi xuống dần. Nami vẫn vật động... nó há to miệng..

Và..

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: RỪNG CẨM (P.6)

Phùng... khói bụi xộc lên, tạo một màn trắng xóa. Con rồng chẳng hề hấn gì, dùng đuôi hất Riuzo và Honso đập mạnh vào cây. Cả hai tê liệt không nhúc nhích nổi.

Chiếc mỏ con rồng cúi xuống dần. Nami vẫn vật động... nó há to miệng..

Và....

Phập...phập...phập....

Rầm..

Từ trên bầu trời cao, đáp xuống thêm một con quái vật khổng lồ màu tím, hai mắt đỏ lừ, cùng đôi cánh có màng mỏng. Nó nhe hàm răng sắc nhọn gầm gừ với con rồng, như kiểu đang giành giật một miếng mồi ngon là Nanami.

Riuzo vuốt mặt tuyệt vọng. Rốt cuộc đây là nơi khi gió nào mà lắm quái vật thế này. Đã vậy, cậu và Honso đứng tần ngần một chỗ thì không sợ rớt, mà cứ đi tăm tia Nami nằm bẹp dưới kia.

Con vật lông tím gào lên thét ra lửa, sau đó mau chóng dùng đuôi lập kết giới xung quanh Nami. Con rồng không chịu thua, liền co chân đạp mạnh vào bụng đối thủ, cuộc chiến giữa những kẻ khổng lồ kéo dài cả tiếng. Riuzo lo lắng nhìn Nami, cây quyền trượng bỗng chốc phát sáng. Honso xoa cằm quan sát trận đấu một cách nhàn nhả, khóe mắt hơi hơi nheo lại tỏ vẻ nghi ngờ. Đúng vậy, cậu biết con vật màu tím kia đang cố bảo vệ Nami khỏi nguy hiểm, nó dùng đuôi làm màng ngăn, ngăn chặn các mối nguy hại từ phía ngoài, không để chúng đánh lên cô khi nó chiến đấu.

Phùng... con vật lông lá màu tím ấy lại phun lửa dữ dội, nó nhanh trí dùng đầu húc vô bụng đối phương khiến con rồng ngã nhào. Cùng lúc đấy Riuzo xoay tròn cây quyền trượng trên không, bắn một luồng ánh sáng cực mạnh về phía... con vật màu tím.

Honso cả kinh hét lớn ngăn cản, nhưng đã quá muộn. Con vật bảo vệ Nami ngã xuống, con rồng vực dậy hả hê nhìn kẻ thù. Tình thế bị đảo ngược, Honso lắc đầu ngán ngẫm, hy vọng sống sót cuối cùng của cô đã bị Riuzo vô tình dập tắt. Linh khí sức mạnh Riuzo đã cạn kiệt, ngay cả Honso cũng không còn sức chiến đấu. Cả ba bây giờ chỉ có một con đường phía trước, đó là... cái chết.

***

Trước cổng biệt thự Hagasawa, một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc quý phái, đang nhã nhặn bấm chuông, khuôn mặt bà toát lên vẻ mưu mô sắc sảo, đôi mắt đậm viền mascara đầy ma lực, sống mũi thanh cao, đôi môi đỏ đậm màu máu, quyến rũ và cuốn hút vô cùng.

Một chị giúp việc lớn tuổi nhanh nhẩu chạy ra mở cổng, người phụ nữ nhoèn miệng cười mòng mị, chị giúp việc sững sờ vài giây, sau đó thì bị giọng nói trong trẻo của bà ta kéo về thực tại.

- Tôi muốn gặp cô Kiyomi Hagasawa.

- D...ạ? ..À.., mời vào.

Đi theo bóng lưng cô người làm, người phụ nữ lạ bất giác nở nụ cười tà độc.

Kiyomi, rất vui được gặp lại cháu, cháu gái yêu quý của ta.

***

Khu rừng âm u vắng lặng. Tiếng kéc kêu thảm thiết kéo dài trong khoảng không cô tịch. Trời bắt đầu lác đác mưa bay, thân thể Nami mềm nhũn, Riuzo tàn tạ, Honso đuối sức và Bé Yêu bẹp dẹt. Con rồng khệ cái lưỡi dài ngoằng, khụt khịt chiếc mũi ngửi ngửi Nami. Nó ngoạm cả người cô nàng vào miệng, nuốt tuốt xuống bụng.

Riuzo nắm chặt mắt đau khổ. Là cậu, chính cậu đã hại chết Nami, tất cả lỗi lầm đều do cậu gây ra, cậu không thể để cô chết một cách oan uổng như vậy. Chống quyền trượng đứng lên, cơ thể Riuzo hùng hực hòa khí, đồng tử cháy bùng ngọn lửa, chỉ cần ai nhìn vào sẽ hóa thành tro bụi. Honso ngược mặt kinh ngạc, chưa bao giờ cậu chứng kiến diện hạ nổi giận, nguồn năng lượng của Riuzo thực sự rất mãnh liệt.

Hiên ngang như một dũng sĩ diệt rồng, Riuzo phát tay, nội khí tập trung vào pháp bảo, hút sức mạnh từ lòng đất, nhằm vào con rồng khổng lồ bán tới, hàng ngàn giáo lửa nhọn hoắt xiên qua chân, bụng và đuôi rồng, nó gào thét khua hai chi trước, kết hợp đuôi sau phản đòn. Riuzo có thể tránh được sự tấn công trực diện, nhưng đằng sau lại bị đuôi rồng quật trúng, người cậu bật mạnh vô tảng đá, pháp bảo văng ra xa. Honso bắt lực nhìn Riuzo nằm gọn trước mũi rồng. Có lẽ số phận của ba người sẽ kết thúc từ đây.

Hy vọng vụt tắt. Tuyệt vọng bao trùm. Riuzo gắng gượng chống tay, nhưng cậu không thể đứng dậy, xương cốt cậu như rời ra từng khúc. Xin lỗi Nami, cậu không trả thù được cho cô. Cậu thật bất tài, thật vô dụng.

Mọi chuyện tưởng chừng như đã chấm hết. Bỗng, cơ thể con rồng phát sáng, phía thân dưới trương phình dị dạng. Con rồng lăn quay ra đất, gầm gừ man dại, nó vùng đuôi loạn xạ, cái đầu chà mạnh xuống đất, lông lộn và quần quai.

Honso ôm ngực, Riuzo trợn mắt. Con rồng bị sao thế nhỉ? Thân thể nó đang sáng lên, tứ chi co thắt, đồng tử giãn rộng.

Xoẹt ...

Rạch một vết cửa giữa bụng, Nami hồng hộc thở, chiếc đĩa thần lòng lạnh tỏa sáng, dính đầy máu đen của rồng. Cô dùng chút sức tàn chui ra khỏi bụng nó, lê lét đến bên Riuzo, rồi khụy xuống ngất lịm trên người cậu. Con rồng đỏ xuống, tan biến thành vô số hạt bụi nhỏ, tung bay trong không khí, hai nửa đá gắn hai mảnh sứ hợp lại làm một, sáng lóe lên trên bầu trời đen tối. Khu rừng bỗng chốc bừng tỉnh, cây cỏ vạn vật rười rượi màu xanh mướt, chim muông thú vật nhón mình đón nắng mai. Honso tỉnh dậy, mình mẩy lem lốc bùn đất, cậu chạy tới Riuzo, lay mạnh điện hạ. Chú doi Nami nuôi hóa lại thành Bé Yêu phiên bản nhỏ, ư hử đau đón dưới chân đá.

Riuzo mở mắt, lồng ngực bỗng nặng trĩu. Cậu gắng ngẩng đầu ngồi dậy, thân hình nhỏ nhắn của Nami đang nằm gọn trong lòng cậu. Riuzo bắt giác mỉm cười, người con gái này, sau hàng loạt nguy hiểm cận kề vẫn có thể nằm ngủ ngon lành, đúng là huyền thoại của mọi học viên trường Witchcraft.

Sau cơn giông trời lại có nắng. Kí ức của rừng bị niêm phong bởi cơn rùng rợn canh gác, người kích hoạt mảnh ghép Rừng Cấm cũng chính là vật tế cho rừng thiêng, nếu người đó giết được cơn rùng, kí ức của rừng sẽ được giải phóng, còn nếu ngược lại, kí ức ấy sẽ mãi mãi bị chôn vùi và cơn rùng sẽ thức tỉnh, mang đến tai họa cho thế giới loài người. Mộc và Thổ tin chắc, người duy nhất giết được cơn rùng đấy chỉ có nữ hoàng tương lai của bọn họ - công chúa Libra.

Và họ đã làm chính xác. Nàng quả thực là vị nữ vương uy quyền, nắm chắc trọng trách giải thoát cho vương quốc pháp thuật.

Lời tiên tri ấy... đã bắt đầu hiệu nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.1)

" Bán linh hồn cho quỷ và ta sẽ ban người sức mạnh bất diệt." Pháp sư bóng tối liên tục thổi vào tai Kiyomi những lời nói mỉa mai. Mắt cô bé long tròng, xoay tròn trong ảo giác. Bán linh hồn, cô có thể làm những điều mình muốn. Bán linh hồn, coi sẽ trả thù được cơn nhỏ Nanami. Và bán linh hồn, cô sẽ trở thành công chúa của mọi phù thủy.

- Tôi...đồng..ý... - Kiyomi mơ màng nói.

Suria cười khanh khách, giọng cao quyền trượng, hút tất cả chân khí Kiyomi vào trong viên đá màu đen dính giữa pháp bảo, truyền vô cơ thể cô bé một làn khói đen hắc ám. Mụ biết Kiyomi không phải người mụ cần tìm, nhưng trong ngôi nhà này, có mùi hương của phù thủy ánh sáng. Đã đến tất nhiên không thể tay trắng trở về, nếu không kiểm tra công chúa thật thì mụ sẽ tạo công chúa giả. Kiyomi.. sẽ là con gái Tô Diệp và cơn bé sẽ giúp mụ truy ra tung tích của nữ hoàng tương lai.

Witchcraft, chào đón học viên mới đi nào. " Suy nghĩ vừa dứt, Suria ngừng mặt cười cay độc. Nước cờ này của mụ, nhất định sẽ một lưới bắt đầy cá. Gorgon, Tsutoshi, Miyamoto, rồi các người sẽ phải quì gối dưới chân mụ mà thôi.

- Há ha ha ha ha ha....

***

Không biết mình đã ngủ bao lâu, Nami tỉnh dậy trên chiếc giường quen thuộc ở kí túc xá, cơ thể ngập tràn vết thương từ tay kéo xuống chân. Cô lắc lắc đầu không chế cơn hoa mắt, bụng cồn cào âm ỉ, mình mẩy đau nhức khắp nơi.

Nhớ lại viễn cảnh hôm đó, cô đã chiến đấu rất quyết liệt. Khi ý thức dần mất đi, Nami nghe thấy nhoang nhoang có tiếng thủ thi bên tai, thôi thúc cô hãy đứng dậy và tiếp tục đấu tranh. Cây đuốc thần đã phát sáng mãnh liệt, như một phản xạ không điều kiện, cô cầm chắc đuốc thần, vận khí và đâm xuống lớp da rồng cứng nhắc, rách đi một đường dài, sau đó cô ngất ngửa, rồi bất tỉnh nhân sự tới giờ. Mọi chuyện xảy ra tiếp theo, cô không hề hay biết. Nhưng hình ảnh Bé Yêu cứu cô, cô thực nhớ rất rõ. Bé Yêu... nhắc tới Bé Yêu cô mới để ý, chú dơi đâu rồi nhỉ?

Nhìn đảo giác quanh phòng một vòng, Nami phát hiện, có một cặp mắt, đang chăm chăm chĩa về mình, là một tên con trai, ngũ quan đẹp miến bàn, mái tóc vàng rực nổi bật trong mát, cánh áo pull đen không cầu kì, kết hợp quần jean màu khêu léo, càng khiến cậu trông phong cách hơn. Nhíu mày, Nami đánh giá hỏi.

- Sao anh lại ở đây?

Riuzo không quá ngạc nhiên trước thái độ của cô đối với cậu. Chỉ có điều, nó làm cậu đau.

- Con vật lông lá đang đấy ở trại chăm sóc đặc biệt, cô không cần lo lắng. - Xách túi đồ ăn đặt lên bàn, Riuzo giúp Nami lấy thức ăn ra đĩa.

Ái ngại nâng cốc sữa tươi, Nami ngược ngáp uống. Chẳng hiểu sao vừa gặp Riuzo cô lại thành ra như vậy, tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, cơ thể đầy băng cá nhân, và cả bộ dạng lôi thôi nhếch nhác của cơn mọi khi mới ngủ dậy. Chúa ơi, cô quên mất một chuyện, cô chưa làm vệ sinh cá nhân. Và bây giờ, cô đang chêm chệch nhai ngấu nghiến đồ ăn cậu mua tới. Trời ạ, xấu hổ quá đi mất. Nhưng cái con vật lông lá mà Riuzo nhắc đến... là cơn dơi của Nami sao?

- Này. - Mặc kệ miệng gặm cánh gà, cô quay sang cậu hỏi. - Bé Yêu của tôi ở trại điều dưỡng hả?

- Bé Yêu? - Riuzo thức mắc, ngẫm nghĩ một hồi, cậu liền "à" lên một tiếng như hiểu được ý cô. - Ừ. Nó hồi phục nhanh lắm. Mà cô trộm đầu ra loài động vật quý hiếm như vậy? Dơi tím là vật nuôi độc nhất của nữ hoàng pháp thuật đấy.

Vừa nói, cậu vừa xoa cằm nhìn cô ra vẻ nghi ngờ. Theo cậu được biết, loài dơi này có trực giác rất tốt, chúng chỉ chọn những người hoàng tộc làm chủ nhân, đặc biệt là các vị nữ hoàng của vương quốc pháp thuật. Chúng có khả năng hóa không lồ, phun lửa để bảo vệ chủ nhân, ánh mắt siêu cường nhìn xuyên trong đêm tối và hơn hết, chúng là loài ăn tạp, ăn mọi thứ có sẵn trong tự nhiên nên rất dễ nuôi. Điều đáng tò mò là, một phù thủy ân thân như Nami sao có thể sở hữu một con dơi quý giá tới vậy. Chà nhẽ, cô là...

Và ý nghĩ cậu không bao giờ dám nghĩ bỗng lóe lên. Có thể lắm chứ, cô được trưởng lão Gorgon - một người khó đoán, luôn cẩn trọng trong mọi công việc đưa về, nắm chắc kỹ năng điều khiển bốn trên năm thuộc tố pháp thuật, mở được sách cấm, xâm nhập ý thức, gây gián đoạn quá trình tu luyện của thầy phù thủy Honso, đánh bại yêu nữ Siren, giết chết con rồng giam giữ kí ức Rừng Cấm, mọi thứ không trùng hợp vậy chứ? Nếu cô thật sự là công chúa, thì cô chính là vị hôn thê của cậu. Ngẫm tới đây, Riuzo chợt thấm ước giá như điều cậu nghĩ là thực, thì sẽ tốt biết bao.

- Riuzo. - Honso từ cửa ló đầu vào, chặt đứt cảm giác mơ mộng của cậu. Đặt thức ăn lên bàn cho Nami, cậu nhanh chóng đi theo Honso.

Nami nghiêng nghiêng ngó ngó một chập, rồi cũng không thém quan tâm đến hai người đó nữa. Cô xắn ống tay áo ngủ dài quá mu, bốc đồ ăn xoi tiếp. Mảnh sứ đã trả lại rừng, bài tập hè kết thúc, và cả kì nghỉ hè, cũng kết thúc luôn. Đúng là kỳ nghỉ đáng nhớ nhất trong đời.

Năm học mới, liệu có bạn mới không nhỉ? Đó là chuyện Nami băn khoăn. Phù thủy ánh sáng cấp độ cao, đây là lớp học năm tới của cô. Chắc sẽ có nhiều điều thú vị lắm đây.

Trong khi ấy, ngoài hành lang kí túc xá nữ, Honso trầm tư báo cáo công chuyện, đôi mắt tím chứa tia phức tạp hiếm thấy.

- Điện hạ. Đã tìm ra công chúa.

Riuzo vốn lạnh lùng bỗng chốc trở nên hăm hồ. Cậu chau chặt mi tâm, tay vẫn bỏ trong túi, lưng hơi còng tựa cột đá.

- Đã tìm thấy rồi sao? Ở đâu?

- Thần nghe nói, hiện tại công chúa đang ở cùng các nhà tiên tri bậc nhất vương quốc pháp thuật, ngài Miyamoto và cả quốc sư Tsutoshi nữa. - Honso kính cẩn thưa.

Riuzo lặng thinh, trong lòng dâng trào một nỗi thất vọng tuyệt độ. Nami không phải công chúa, công chúa đã xuất hiện và cậu cũng nên hoàn thành trách nhiệm của một đức vua tương lai. Bỏ mặc Honso đứng một mình, Riuzo huyết sáo gọi thăm thân, đến nơi diễn ra chính sự, ra mắt nàng công chúa đã mất tích bấy lâu nay.

Libra Angela The Fence, là nàng thiết ư? Nàng trở về rồi sao? Riuzo, sao trái tim cậu lại đau thế này, đáng lẽ nàng ấy về cậu phải vui chứ? Nhưng cậu lại không cười nổi. Lí do? Chỉ có một. Người con gái đó, đã mang tim cậu đi mất rồi.

Và một lần nữa, kẻ thứ ba chính thức xuất hiện. Công chúa phép thuật, nàng sẽ không để yên cho kẻ được mệnh danh là huyền thoại phù thủy. Vì danh vị ấy, chỉ có thể thuộc về tay nàng

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.2)

Bốn tuần với cô êm ả trôi qua, Nami thoải mái tận hưởng những ngày nghỉ hè, chuẩn bị đón năm học mới, và đón cả những tai họa mới nữa. Sóng gió thực sự giờ mới bắt đầu.

***

Trở lại Witchcraft trong trang phục áo trắng, váy caro sọc xanh, vớ cao và áo choàng phù thủy, Nami ngang nhiên bước vào lớp trước bao ánh mắt ngưỡng mộ của các học viên. Vì sao chứ? Vì cô là con người duy nhất được phép ngồi ở cái lớp ánh sáng quý tộc nâng cao này. Ngày xưa họ căm ghét cô bao nhiêu, thì giờ họ quý mến cô bấy nhiêu. Và cô cảm thấy rất hạnh phúc khi có người mến mộ cô, mười bảy năm sống trong tù ngục, cô chưa bao giờ dám nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay. Chính lại phù hiệu ngọn nến ba gạch vàng bên ngực trái, cô hít một hơi thật sâu, sau đó về vị trí ngồi. Honso bàn đầu vẫn cười toe toét như mọi bữa, chẳng những vậy, cậu ta còn quay xuống giơ hai ngón tay chữ V chào cô, khiến cô lúng túng, đành nhe răng cười đáp trả. Mà theo quan sát của Nami, hình như mọi người đang bàn luận chuyện gì đấy rất sôi nổi và hào hứng suốt mấy ngày gần đây, đặc biệt là lớp cô, nghe đâu có học viên mới thì phải. Ayane nhập học muộn vài bữa, anh Tooya bận công chuyện vẫn chưa đi học, Honso lúc nóng lúc lạnh, còn Riuzo thì mất tâm cả tháng nay, đâm ra cô không biết hỏi ai cho nên. À, chị Yukiko. Nhưng sáng sớm nay chị Yuki mới tới, thật cô đơn quá đi, bọn họ bỏ quên cô cả rồi.

Nghĩ đoạn, Nami ngán ngẩm thờ dài, nằm trườn trên bài nhấm hờ đôi mắt. Bỗng, các học viên nháo nhào ủa ra khỏi lớp, đứng dọc khắp hành lang như

kiểu sẵn đôn thần tượng tới trường. Honso liếc ánh mắt băng lãnh xuống người con gái đang ngủ ngon lành dưới kia. Cô ta thật không biết hay giả vờ không biết chuyện công chúa Libra chuyển tới đây học?

Từ ngoài cửa lớp, một học viên nữ thở dốc, chạy lại chỗ Nami, nuốt nước bọt nói.

- N..Nami, giáo sư Sena cho gọi cậu kìa

Nghe cái tên Sena, Nami lập tức bật dậy, gật gù cảm ơn cô bạn, rồi nhanh chân tới dãy nhà giáo viên. Trên đường, ai ai cũng túm ba tùm bảy, xì xào chuyện gì đó có vẻ rất rôm rả. Cô lướt qua họ, tai vênh cao cổ gắng thám thính xem có vụ gì hot mà học viên lại xôn xao tới vậy. Nhưng túm lại, cô chỉ nghe nhoang nhoáng hai chữ "công chúa ", còn mấy cái khác, chịu, cô không do thám được gì cả.

Vặn nắm đấm cửa phòng giáo sư Sena, Nami nghiêng người bước vào.

Giáo sư đứng cạnh cửa sổ, mình mặc váy ôm xám bó sát cơ thể thon gọn, tóc búi cao, hai tay chắp đằng sau lưng. Bên giáo sư vẫn còn một người khác, là phụ nữ, tóc trắng như cước nhưng khuôn mặt không hề già nua tí nào. Vâng, đó là trưởng lão Gorgon, dáng bà thanh cao, phù trong chiếc áo choàng phù thủy đen tuyền mọi khi. Trông sắc mặt hai người, có vẻ rất căng thẳng. Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Thưa giáo sư... - Nami ậm ờ lên tiếng.

Cả Sena và Gorgon đồng loạt quay lại nhìn Nami, ánh mắt toát lên nét kính trọng, yêu thương. Sena mời cô ngồi. Bà rót trà cho cô, rồi vào chủ đề chính.

- Em làm ta rất hài lòng về bài học hè. Sức mạnh của em đã hoàn tất một nửa. Bài học tiếp theo sẽ là... Fire.

- Fire?

- Đúng vậy. Vì đây là thuộc tố vô cùng quan trọng, nên trưởng lão Gorgon sẽ đích thân chỉ dẫn cho em.

- D... ủa? Trưởng lão ý à? - Nghe xong lời Sena, Nami vã mồ hôi hột. Vẫn còn nữa sao? Vậy tới khi nào mới kết thúc khóa học? Chả nhẽ giáo sư muốn cô học hết năm thuộc tố pháp thuật.

Đọc được suy nghĩ của Nami, Sena gật đầu khẳng định.

- Ta muốn em học tất cả.

Nami nuốt nước bọt, quay sang nhìn trưởng lão. Gorgon mỉm cười, neho mi tâm. Thời gian không còn nhiều, trước thời hạn trăng non, phải đưa Nami về đúng vị trí của cô. Còn công chúa giả kia, tạm thời để đấy, làm lá chắn tai họa, phòng mụ Suria tìm ra Nami.

Triển khai xong bài học sắp tới, Nami cúi chào hai vị trưởng bối rồi xụ mặt ra về. Lịch học không có gì thay đổi, vẫn sau giờ học phụ buổi chiều trên trường, chỉ có điều, người dạy cô lần này, là một người không rõ tuổi tác, suy ra tính cách chắc cũng bất thường giống Honso lắm đây.

***

Tiếng chuông báo vào lớp ngân đều khắp dãy các lớp học. Nami ba chân bốn cẳng chạy thực mạng, vừa đi vừa suy ngẫm khiến cô bị lệch phương hướng, đâm ra lạc đường khi nào không hay. Đến tới lớp cũng là lúc giáo sư chủ nhiệm bước vào, Nami nhanh chóng ổn định vị trí ngồi sau hàng loạt con mắt hiếu kỳ của các bạn cùng lớp. Honso quay xuống liếc cô một cái dựng da gà, cô xoa xoa hai cánh tay tránh ánh mắt của cậu. Tên này, đúng là sớm nắng chiều mưa, trưa giông tố, tối ngập lụt. Vì tiết đầu tiên là môn pha chế độc được nâng cao nên cả lớp sẽ phải xuống phòng thí nghiệm, nhưng do có học viên mới, giáo viên chủ nhiệm sẽ dành ra ít phút để mọi người làm quen lẫn nhau. Nami mệt mỏi nằm dài trên bàn, chỉ cần nghĩ tới những tháng ngày phía trước là cô không muốn dậy.

Học viên mới vào lớp, các bạn trầm trồ ồ lên, tiếng con trai hú hét, giọng con gái ngưỡng mộ. Honso nhíu mày nhìn xuống Nami đang úp mặt ngủ, tay đưa bóp trán thờ dãi. Vị hôn thê của Riuzo sao lại học ở đây chứ, có trùng hợp vậy không, hay người ấy đã biết chuyện giữa Riuzo và Nami nên tới chỗ này học, để dẫn dắt Nami. Dù sao cũng là công chúa cao quý, không lí nào nàng ta mặc kệ việc Riuzo có những mối quan hệ xã hội gì. Nhưng nếu công chúa biết Riuzo có tình cảm đặc biệt với Nami, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn. Cậu cần thông báo gấp vụ này với điện hạ, để lâu sợ đêm dài lắm mộng.

Người được gọi là công chúa pháp thuật mất tích bấy lâu nay, nhẹ khom lưng nhả nhận chào cả lớp. Nàng ta để tóc xõa hai vai, đôi mắt đỏ nhạt ánh tên tia giao hoạt khắp phòng, bộ đồng phục ôm bó tôn lên mọi đường cong quyến rũ của nàng. Khẽ nhếch môi, nàng ta nhỏ nhẹ nói.

- Xin chào mọi người. Tôi là Libra Angela The Fence, học viên mới. Mong được các bạn giúp đỡ nhiều. - Kết thúc câu nói bằng nụ cười mỉ hoặc, người con gái tên Libra tự chọn chỗ ngồi, không thèm hỏi ý kiến giáo viên. Cả lớp có vẻ hài lòng với cách ăn nói của Libra, họ chỉ im lặng chứ không đoái hoài. Tính cách của phù thủy ánh sáng là thế, họ chỉ thân thiện khi xác định rõ các mặt ưu khuyết của học viên mới, mặc kệ đó là công chúa hay nữ hoàng, luật lớp ánh sáng quý tộc không phân biệt vai vế, đã được mọi người chấp nhận tức là một thành viên của lớp, phải đoàn kết và hòa đồng với tất cả. Có lẽ đây là lí do khiến Honso luôn cười khi đi học, có thể cậu bị ép cười nếu không muốn "được" tẩy chay trong lớp. Nami không quan tâm lắm đến vấn đề này, bây giờ cô chỉ muốn ngủ, bạn mới tí học làm quen sau. Thế là cô tiếp tục đánh giấc ngon lành.

Libra đi xuống dãy bàn cuối, cái nhìn tà mị dừng lại ở cô gái đang say sưa đánh giấc, nàng ta cười nửa miệng ra chiều chán ghét, rồi vờ vấp té hất mạnh đồng sách vở dày cộm vô người Nami. Nami "a" lên đau đớn vì vết thương cũ bị đụng chạm, cô bật dậy nhìn kẻ chủ mưu. Libra rồi rít xin lỗi cúi xuống lượm đồ đạc. Nami không mấy để ý nên thôi cho qua. Ai ngờ nàng ta vừa ngước mặt, Nami đã sững sờ tròn tròn mắt.

- K... Kiyomi? S...sao chị lại ở đây? - Sau câu nói của Nami, cả lớp đồng mắt nhìn cả hai. Một cô bạn xinh xắn thắt tóc bím bên trên quay xuống, chu mỏ thì thầm.

- Sao bạn dám nói giọng đó với công chúa? Người sẽ trách phạt bạn đấy.

- C... công chúa? - Nami kinh hãi dật lùi vài bước. Kiyomi... là công chúa pháp thuật, sao có thể như vậy?

Libra quắc mắt nhìn Nami khinh khỉnh, sau đó tự động ôm sách vở ngồi vào chiếc bàn đối diện cô. Nàng hếch mái tóc vàng rực, sau đó bắt đầu tiết học, mà không quên lườm Nami một cái xé khóe mắt.

Nanami, để xem giữa học viên tâm thương với công chúa, ai lợi hại hơn ai

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.3)

Cắt nhỏ quả anh đào chín, cho thêm một cọng hành ngò, khuấy đều và phù phép.

BÙM!

Thế là... lại thất bại. Đây đã là lần thứ n 1 Nami pha chế thuốc biến tăng trưởng cho loài đom đóm độc, nhưng cái nồi nấu cứ ùng ục rồi tự phát nổ, rõ ràng cô đã làm y như trong sách hướng dẫn, nhưng lại không bao giờ thành công. Hay cô sai công thức nhỉ?

Đứng trên đồng là cây thảo dược là một cô gái, với chiếc áo phù thủy quét xệ đất, đầu đội mũ chóp nhọn vành rộng đen, hai tay đeo găng kín mít, mặt mũi lem luốc nhọ nhôi, cả quyền sách thực hành cũng dơ bẩn không kém. Phải, đây chính là Nanami, kẻ được mệnh danh huyền thoại các học viên phù thủy, và hiện giờ, cô đang loay hoay với tác phẩm sắp ra lò của mình - thuốc phòng bệnh cho loài đom đóm sáng nhất hành tinh phù thủy. Mong rằng không con đom đóm nào xấu số trở thành vật thí nghiệm thuốc cô điều chế.

Buổi học kết thúc, Nami thờ dãi ném phăng cuốn sách chết tiệt, lưng thưng ôm dụng cụ cất vào nhà kho. Một mình đi lau mặt, Nami chẳng biết có phải tình cờ mà chạm mặt công chúa ở đây hay không. Libra coi bỏ áo choàng vứt sang một bên, chống tay chặn đường cô, hếch hàm chanh chua cảnh cáo.

- Tránh xa Riuzo của tao ra, nếu không đừng trách tao vô tình.

Nami neho mảy nghi ngờ, Kiyomi thực sự là công chúa thất lạc? Trông nữ hoàng tương lai của vương quốc pháp thuật đúng là khác xa với Nami từng tưởng tượng. Theo cô, người đó phải là một người con gái xinh đẹp, tướng mạo đoan trang, thực nữ, lời ăn tiếng nói vô tục, chứ người như Kiyomi là công chúa, chắc hành tinh phù thủy loạn.

Thấy Nami cả gan quắc mắt liếc mình, Libra gầm gừ toan giờ tay cho cô một bạt tai. Nhưng tay ả còn chưa kịp hạ xuống, đã bị một bàn tay khác chụp lại. Biết đó là ai không? Nami hét toáng lên.

- AYANEEEEEEEE. - Rồi đây bà chị công chúa, nhào tới ôm chầm Ayane.

Cô nàng nhà Miyamoto nhướn mũi về Libra, ý hỏi ai đấy. Nami xua tay kéo nàng đi, bỏ mặc Libra một mình, mặt mày đen xì lỗ khói. ả tức giận quát thét lên.

- Hồn láo. Sao mày dám làm thế với bậc công chúa cao quý hả lũ hèn mọn?

Ayane đột ngột dừng bước, liếc Nami ngờ vực, song lại đi về chỗ Libra, tay xoa cằm, dạo quanh một vòng, rồi chặc lưỡi lắc đầu.

- Tiêu rồi, tiêu rồi. Rốt cuộc con chuột điều ngoa này từ công nào chui lên vậy? Dám cả gan nhận làm công chúa cơ đấy, đúng là lớn mặt thật.

Nami bùm miệng cố nén cười, lâu lâu mới thấy Ayane nói được câu lọt tai. Libra tức nổi đóm mắt, định bụng lao vào đánh Ayane. Dĩ nhiên, con gái cưng của hiệu trưởng sao có thể muốn đánh là đánh. Nên nhớ, nàng ta là hội trưởng hội bảo vệ quyền lợi học sinh đấy, Ayane không ra tay thì thôi, chị ta còn đại đột đâm vào. Lần này lên phòng giám thị ngồi là chắc. Càng nghĩ, Nami càng hả hê, chả biết từ bao giờ, cô lại xấu tính như vậy.

Ayane giờ chối hăm dọa Libra, song kéo Nami tránh xa cô ả. Mấy tiết sau đều không thấy Libra vào học, không khéo lại lạc ở xó nào rồi cũng nên. Nhưng có một chuyện Nami vẫn hơi thắc mắc, mẹ kế và cha vốn là con người chính thống, sao Kiyomi lại là công chúa thất lạc nhỉ? Hay chị ta là con nuôi của cha? Hoặc chuyện này, có bí mật gì đó. Ồ, nhưng tại sao cô phải quan tâm, Kiyomi có là nữ hoàng thì liên quan gì tới cô. Cơ mà, nếu vậy, không phải Riuzo và Kiyomi sẽ kết hôn sao? Là kết hôn ư? Ừ, là kết hôn đấy. Rồi sao nữa? Nami cô... không muốn Riuzo kết hôn. Nhưng cậu ta là đức vua tương lai, cậu phải lấy công chúa, thân phận thấp cổ bé họng như cô, làm sao mà xứng với cậu. Còn anh Tooya... cô nghĩ cái quái gì thế này, cô

đang phản bội Tooya, anh sẽ tôn trọng nếu cô yêu người ấy, vì anh từng nói, cô...là cuộc sống của anh. Sai một lần không thể sai lần hai, Riuzo và cô vốn không cùng một thế giới, tại cô đa tình, cô ấu trĩ.

Cuối tiết phụ xế chiều, Nami vẫn bung cái bụng đói meo đi luyện tập. Trở thành phù thủy giỏi và quên đi tất cả, sau khi tốt nghiệp Witchcraft, cô sẽ cùng Tooya đi khắp năm châu bốn biển, ngắm cảnh đẹp nhân gian, lúc đó, cô sẽ yêu Tooya, chắc chắn là vậy. Cô sẽ tập yêu anh như cách cô yêu Riuzo.

Địa điểm tập luyện vẫn ở hồ chứa nước của trường, chỉ có điều, bài tập đầu tiên mà cô phải học là hút lửa từ dưới đất. Chúa ơi, dưới đất có lửa ư? Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy, nhưng không nghe xuống đâu, mà còn tận mắt thấy ấy chứ. Trường lão Gorgon là người phụ nữ rất điềm đạm, bà luôn mặc áo choàng đen và xõa ra mái tóc trắng trái ngược tông màu. Nhẹ cúi thấp mình, bà áp lòng bàn tay xuống mặt đất, rồi từ từ nâng lên. Một chùm lửa nhỏ sáng rực, Nami "oa" lên thích thú. Thì ra dưới đất cũng có lửa. Cầm ngọn lửa nhỏ trên tay, Gorgon ôn tồn giảng giải.

- Xung quanh ta đều có lửa. Nước và lửa là hai vật thể tồn tại song song, tuy chúng đối nghịch nhau, nhưng lại là tiền đề giúp nhau phát triển. Ví dụ như, mặt trăng và mặt trời, ban đêm và ban ngày, nắng và mưa. Chúng luôn song hành, hỗ trợ và duy trì sự sống cho con người. Nước dù rất quan trọng, nhưng lửa cũng quan trọng không kém. Nếu nói một cách khoa học hơn thì những khoáng sản sâu trong lòng đất chính là yếu tố tạo lửa. Nhiệm vụ của những phù thủy chúng ta là đốt cháy một phần khoáng sản ấy và hóa chúng thành lửa, giống như chức năng của một que diêm hay hộp quẹt ga đó. Em hiểu ta nói gì không? - Kết luận lại bài diễn văn kéo từ trên trời xuống dưới mặt đất, rồi lại từ mặt đất lồi ngược lên trời, Gorgon nhìn Nami cười hiền.

Cô nàng đứng trân trân xoa cằm suy tư, đôi mắt đen lại chuyển màu đỏ. Gorgon biết cô đang tập chung nghiên cứu vấn đề bà nói, vì sắc tố Melalin trong mắt cô chuyển động rất hỗn loạn và bà có thể thấy được điều đấy. Sau một hồi ngẫm nghĩ, Nami nghiệm ra một vài giả thiết, tóm gọn là thế này, giả sử dưới lòng đất là một que củi khô thứ nhất, bàn tay cô là que củi khô thứ hai, khi hai vật này ma sát, bề mặt tiếp xúc hai que củi sẽ nóng lên và tạo thành lửa. Ừm... hơi rắc rối nhưng khá dễ hiểu.

Nami bắt đầu thực hành. Hãy tự coi mình là que củi, mặt đất cũng là que củi, cô chỉ cần tập chung và nén chặt khí, lửa sẽ xuất hiện. Bàn tay trắng trẻo của cô đặt xuống nền đất bụi bặm, dồn nén sức mạnh đi cùng.

Nửa tiếng....

Một tiếng...

Hai tiếng..

Ba tiếng...

Phùng... và lòng quyết tâm của cô đã được trả giá xứng đáng. Nami nhìn Gorgon sung sướng. Bà cũng chỉ gật đầu cười đáp lại. Quả là công chúa, huyết mạch duy nhất kế thừa vương vị, không bỏ cuộc và không khuất phục. Bản lĩnh hơn bà nghĩ rất nhiều. Sức mạnh thực sự mới kéo màn thôi, cô còn phải đối mặt với nhiều nguy hiểm sắp tới, chẳng gì đau khổ hơn việc tự đâm đầu vô chỗ chết. Nami tự khí mạnh, một quả cầu lửa lóe lên trong bóng tối.

Cách duy nhất xua đi bóng đêm chính là ánh sáng và hơi ấm của ngọn lửa. Nhưng Nami cô liệu có hiểu được chuyện đó, dĩ nhiên, kết quả là... không. Cô là một kẻ ngốc, thực sự rất là ngốc. Và ánh sáng quả cầu nữ hoàng đã trở lại, mùa trắng non đang tới gần, trận chiến cuối cùng, cũng chuẩn bị nổ ra, con vịt con xấu xí đã hóa thành thiên nga lộng lẫy. Cô...sắp trở về. Nàng công chúa thật đang trở về.

Suria, mọi chuyện phải kết thúc thôi, trò vui tới đâu chấm dứt rồi

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.4)

Tin tức về buổi lễ kết hôn giữa Riuzo và Libra lan ra khắp trường, ở đây ai mà chẳng biết, cậu và Libra vốn được hứa hôn từ nhỏ, sau lễ kết hôn, hai người họ sẽ chính thức trở thành chủ nhân tương lai của vương quốc pháp thuật.

Nami lững thững lên phòng hội học sinh, nghe nói anh Tooya đã về. Từng lớp học viên lướt qua cô, mỗi câu mỗi chữ đều tán tụng Riuzo và Libra. Đối với họ đó chỉ là lời nói tầm thường, nhưng đối với cô, nó như lưỡi dao bén nhọn, đục khoét cả tâm hồn cô. Không nhìn, không nghe, không thấy, Nami tự dần lòng mình xuống, ép buộc cái tâm không được dao động, hãy coi chúng là những lời nói sáo rỗng và đừng để ý bất kỳ ai qua lại. Tự nhiên cô cảm thấy mệt, đầu óc hoang mang và cơ thể mỏi nhừ. Từ đại sảnh đường, Libra khoác tay Riuzo vui vẻ đi ra trước hàng nghìn con mắt trầm trồ của các học viên. Tầng băng Riuzo cuối cùng cũng tan chảy bởi trái tim nàng công chúa xinh đẹp, đó là câu nói phổ biến trong suốt mấy tuần vừa rồi.

Nami khựng lại ngắm cậu. Một cảm giác ngọt ngào dâng trào trong huyết quản. Đã gần một tháng nay cô chưa thấy cậu. Cô nhớ lắm, nhớ khuôn mặt lạnh cảm luôn dành cho cô những tia nhìn âm áp, nhớ tháng ngày yên bình cùng đầu võ mồm với cậu. Vậy mà giờ đây, cô bên này, cậu ở đó, hai con người đứng trước mặt nhau mà tưởng chừng như muôn vạn xa cách. Cậu thờ ơ đi ngang, không thêm liếc cô dù chỉ là một cái. Libra cười tít mắt, vùi chặt lấy cánh tay cậu, thân mật bu bám. Phải rồi, họ sắp là vợ chồng mà, cô có quyền gì ghen tỵ. Nanami, cô không là gì của Riuzo hết, một chữ "bạn" cũng

không. Nhắm mắt đi qua cậu, trái tim cô quặn thắt, yêu... có mùi vị đắng chát vậy sao? Có phải quen biết cậu... là một sai lầm không thể sửa chữa?

***

Dưới ánh sáng mập mờ của bóng đèn neon yếu ớt, Tooya mệt mỏi đưa tay xoa chán, đầu anh lùng búng tiếng mẹ ra lệnh.

"Hãy tìm ra công chúa thật trong trường Witchcraft. Ta muốn con thay thế tên Tsutoshi lấy con bé đó, danh chính ngôn thuận ngồi lên ngai vàng".

Đúng là thâm độc, dùng hôn nhân đánh đổi chính trị, vừa giết được công chúa, vừa chiếm được hoàng vị, Suria quả là mụ cáo già. Nếu vương miện pha lê xuất hiện, mặt trăng Atenist sẽ phát sáng, sự sống vương quốc pháp thuật trở lại và vương quyền sẽ thuộc về tay kẻ đội vương miện. Bà ta muốn lợi dụng anh để thực hiện mục đích tàn ác đó, không dễ dàng vậy đâu.

- Yashida. - Tooya lên tiếng gọi.

Ẩn mình trong bóng tối, chàng trai tóc bạch kim khom lưng kính cẩn. Tooya chống tay, lạnh nhạt hỏi.

- Việc ta giao cho ngươi làm đến đâu rồi?

- Vẫn chưa điều tra được gì, thưa hoàng tử.

Xoạch...

Âm thanh vọng ra từ phía cửa, rơi vào tai Yashida, anh nhìn hoàng tử, sau đó gạt đầu đi lại chỗ cửa. Chẳng có ai ở đây ngoại trừ đồng sách vở lẫn lóc dưới sàn. Đảo giác nhìn chung quanh, Yashida cúi người lượm lên một quyển vở ghi chép, trên đây đề đầy đủ họ và tên của một cô gái - Hagasawa Nanami. Cô ta đã biết thân phận Tooya và còn đi xuyên được kết giới do hoàng tử giăng ra, thực không phải người tầm thường. Xem ra, lần này anh đành đích thân ra tay, diệt trừ hậu họa mai sau.

- Hoàng tử, đề thần tiêu diệt con thú nhỏ. - Yashida cúi đầu.

Tooya bắt cần vôn về quả cầu trên bàn, ánh mắt toát lên vài tia phức tạp. Đi qua được lá chắn bảo vệ, gián điệp lần này không phải hạng xoàng rồi.

Phất tay ra hiệu đồng ý, Tooya đứng dậy mở cửa ra ngoài. Suốt hai tháng qua anh không liên lạc với Nami, anh thật sự rất nhớ cô. Bàn giao rắc rối cho Yashida giải quyết, anh hưởng lớp ánh sáng quý tộc nâng cao đi nhanh. Anh muốn tạo cho cô một bất ngờ, và bất ngờ ấy chính là sự xuất hiện của anh. Nghĩ đến đây, Tooya không nén được nụ cười mãn nguyện.

Trong lúc ấy, Yashida cuộn người hóa bạch ung, bay lượn trên bầu trời, tìm con mồi... truy sát.

***

Nami vừa chạy vừa hồng hộc thở. Hoàng tử sao? Anh Tooya là hoàng tử pháp sư bóng tối, kẻ được mai danh là William Demon The Fence trong sách cấm. Anh là con trai Suria?

- Chào người đẹp. - Yashida đáp cánh, tay cầm quyền trượng bạc sáng lóa, áo choàng phù thủy phập phờ trong gió, ánh mắt bắn ra tia nhìn chết chóc.

Nami lùi vài bước, mặt mày tái xanh tái nhợt. Có lẽ vì cô chạy quá nhanh, nên ảnh hưởng đến hô hấp. Yashida là tay chân của Suria, chắc chắn hẳn đã phát hiện ra cô, kì này số cô tiêu rồi. Điều chỉnh lại nhịp thở, Nami bình tĩnh nhìn Yashida bằng ánh mắt vô hồn, lạnh lẽo. Hắn ta nhếch mép cười gian xảo, song chìa quyền trượng về Nami phán.

- Nói thật nhé. Ta rất thích người đẹp, nhưng vì người đẹp đã biết những chuyện không nên biết, nên ta đành cắn răng từ bỏ vậy. Còn bây giờ, mau chịu chết đi. - Dứt lời, Yashida phóng ra một loạt dao găm hướng Nami tấn công. Nhanh nhẹn đổ người sang một bên, Nami đập mạnh xuống đất, triển khai sức mạnh Thổ. Yashida nhay ben nhảy ra xa, hấn gần giọng rít lên.

- Khá khen cho tốc độ ra đòn, nhưng người đẹp này, cung vẫn còn kém lắm. - Nói đoạn, hấn chồm mình về Nami phản công trực diện. Cô chấp tay đọc thần chú, một loạt dây leo bỗng từ đất chui lên, tóm chặt Yashida. Hấn lỏng lẻo chém đứt dây, niệm chú tạo quả nước tấn công. Nami cũng không vừa, cô vô cùng khéo léo trong chiến đấu, dường như các trận chiến trong hè đã rèn luyện cô thành một chiến binh thực thụ. Cô phất tay, dùng ý trí khống chế sức mạnh nước của Yashida. Hai bên giằng co quyết liệt, quả cầu chịu áp lực lớn, nổ tung trên không trung. Yashida cau mày cảm phiền.

- Khá lắm. Sử dụng thành thạo ba thuộc tố, rốt cuộc cô là người của ai?

Người của ai? Nami ngờ ngác, Yashida đang nói gì vậy? Hấn muốn giết người diệt khẩu, lòng dạ căm thù, đúng là chủ nào tớ nấy. Muốn giết cô ư? Đừng hồng.

- Plant Land... Power Natural... Fighting! - Nami hét lớn, cơ thể được bao bọc bởi một lớp rào chắn vững chắc. Cây cối xung quanh cô kết hợp với mặt đất rung chấn, nhất loạt đánh úp về Yashida. Hấn cau mày khó chịu, xoay pháp bảo tạo một chùm ánh sáng khổng lồ.

Nami dang tay kêu gọi tinh linh thực vật, trôi lên từ mặt đất, hóa thành luồng khói xanh lục huyền ảo phủ kín, và phong ấn sức mạnh ánh sáng của Yashida. Hấn nở nụ cười nửa miệng đầy ma lực, miệng lầm bầm thần chú không ngừng nghỉ.

Bồng...

Phụt...

Một vòi rồng bắn tới từ sau lưng Nami, uy lực phá hủy kết giới bảo vệ, ném cô đập mạnh xuống đất. Yashida, hẳn là tên khốn, dám đánh lên một cô gái yếu ớt như Nami. Lốc xoáy tan biến, Nami cựa mình mở mắt, đầu óc choáng váng mơ hồ. Cô lắc lắc đầu, thân ảnh Yashida cười cợt nhà luôn vào đôi đồng tử đỏ ngầu của cô. Hẳn chứa quyền trượng vào cô, hết lớn.

- Game... Over

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.5)

Việc phát hiện ra đồng sách vở dưới chân cửa phòng hội đồng hội học sinh khiến Tooya bàng hoàng xen lẫn lo lắng. Nami đã biết thân phận thực sự của anh, Yashida truy sát cô ấy. Trời ạ, Nanami đang gặp nguy hiểm. Con chim chết tiệt ấy sẽ không tha cho cô.

Cười thảm bay trên bầu trời, Tooya bật thần nhãn, đảo giác nhìn xuống dưới. Anh phát chiếc áo choàng lông chồn, kéo mũ đội sụp và khoát tay ra cây quyền trượng chuông vàng.

Yashida tụ khí phóng giáo nước về phía Nami. Cô nhắm tịt mắt, giơ tay che mặt.

RẦM!

Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, Yashida bị bắn văng ra xa, hẳn lồm cồm bò dậy, nghiêng răng nhìn kẻ đánh lên.

Thân ảnh Tooya tỏa sáng giữa ánh nắng mặt trời, uy nghi như vị thần Apollo quyền năng tà diễm. Anh chống quyền trượng xuống đất, nhẹ nhàng nâng Nami ngồi dậy. Yashida phần nộ thét lên.

- Hoàng tử, cô gái này phải chết.

- Người lui trước đi. - Tooya hồ hững nói, song bế Nami trên tay, ôm cô vào lòng, đau sót. Yashida uất hận đứng dậy, thu hồi pháp bảo.

- Hoàng tử, người không thể...

- Ta kêu người biến đi mà. - Bồng Nami về kí túc xá, Tooya quay lại quát to. Yashida im bật, cúi mình kính cẩn.

Ôm trọn người con gái bé nhỏ, Tooya nhìn cô âu yếm, cõi lòng dạt dào đau thắt. Nami biết anh là hoàng tử bóng tối, tưởng anh cho người truy sát cô. Liệu cô có thể tha thứ cho anh? Có thể để anh yêu cô thêm một lần nữa?

Nami dần dần bình tĩnh, cô cảm nhận được hơi ấm từ một người con trai quen thuộc. Là anh. Lòng ngực anh ấm quá, cô không biết cảm giác này là gì, nhưng thực rất yên lòng. Không được. Cô không thể, anh là con trai Suria, là kẻ thù của cả ngôi trường này. Anh lừa dối cô. Cô không đủ can đảm để chấp nhận anh lần nữa. Giữa con trai pháp sư bóng tối và một phù thủy lương thiện, không được phép nảy sinh cảm tình. Rồi anh sẽ là người đối đầu với Riuzo, sẽ là kẻ gây trở ngại lớn nhất trên con đường giải phóng thần dân vương quốc pháp thuật. Cô không thể yêu anh, cũng không thể ở bên cạnh anh. Dẫu dựa thoát khỏi vòng tay Tooya, Nami hơi hụt hẫng. Vòng tay anh rất ấm, rất bình yên nhưng tâm hồn anh lại ngập tràn mưu mô toan tính.

- Tooya. - Nami nuốt nước mắt gọi tên anh, giọng đục khàn cảm xúc.

Tooya nắm lấy tay Nami thật chặt. Cô quay mặt gạt tay anh ra, trầm lặng nói từng từ.

- Chúng ta... chia tay đi.

- N...Nami.em.

- Tooya, em không thể yêu anh. Xin anh quên em đi. Hãy bỏ em ra khỏi cuộc sống của anh. - Vô cảm lùi xa Tooya, Nami nhấn mạnh âm giọng. Mỗi câu mỗi chữ của cô như chiếc dùi sắt nhọn, đâm vào trái tim anh. Rỉ máu, đau nhói và chơi vơi. Không, anh không thể sống thiếu cô.

- Nami.. đừng mà, em đừng như vậy ...Nami..

Mặc kệ Tooya gào thét, bầu vú tay cô, Nami hồ hững đi về phía trước, búng nhẹ tay và cơ thể bốc hơi trong không khí. Cô đã khóc, khóc rất nhiều, khóc vì sự lừa dối, và khóc vì con tim rạn nứt. Cô tin vào anh, tin mọi điều anh làm cho cô, giờ thì sao chứ? Sự dối trá đã đẩy lùi cô khỏi anh, cô ghét giả dối và chính anh - người cô tin tưởng nhất, đã nói dối cô. Anh khiến cô tổn thương, làm cô mệt mỏi.

Chẳng còn ai cả. Tooya và Riuzo, họ đều xát muối vào trái tim mỏng manh của cô. Cô đau lắm, nhói lắm, nhưng biết làm sao bây giờ. Libra xuất hiện, tai họa cứ reo rắc lên đầu Nami, kết hôn, lừa dối, cô đã không còn đủ sức để chịu đựng nữa rồi. Witchcraft, nơi này quá xô bồ đối với một cô gái nhỏ bé như Nami, cô không muốn gặp họ, không muốn phải chuốc thêm đau khổ.

Nanami, bỏ đi, bỏ hết đi. Không Riuzo, không Tooya. Vui chơi vậy là quá đủ rồi, đến lúc cô phải tập trung vào việc học hành thôi. Fire... có đơn giản chỉ là một ngọn lửa, hay còn là một ẩn số, giống Thủy, Mộc và Thổ

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: CÔNG CHÚA PHÁP THUẬT. (P.5 tiếp)

Cuối đông, mưa phùn rơi lác đác. Nami mặc áo len, quần tây ống bó và áo khoác có dây thắt xám của trường, vội vội đi lang thang khắp các dãy phòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đi vô định. Cô không biết mình đang đi đâu, cô chỉ bước, bước rồi lại bước. Mọi thứ trước mặt cô sao xa xăm quá, cả đoạn đường dài không thấy đích đến, cô mệt mỏi và muốn nhắm chặt mắt, để khi mở ra, mọi chuyện sẽ chỉ là một giấc mơ. Nhưng, không. Chẳng có giấc mơ nào hết. Cô đang chết dần trong thế giới phù thủy, con tim đau nhói và tâm hồn thương tổn. Cô phải làm sao bây giờ? Khi yêu thương vỡ nát, chính ta cũng chết theo yêu thương ấy. Cô không quên được Riuzo, không thể tha thứ cho Tooya. Nami... cô thật là ích kỷ đúng không?

Bịch...

Cả người té xuống đất, Nami giật mình bừng tỉnh. Cô lắc mạnh đầu, nhìn thứ đọng trũng mình. Một tên thanh niên cao to, mặt mày bặm trợn, quì xuống cạnh cô, hần xoáy đôi đồng tử nâu sẫm vào khuôn mặt cô, sau đó quay ra hai tên con trai đằng sau cười khanh khách như đười ươi.

- Đúng là con nhỏ này rồi. Trông cũng xinh phết nhỉ? - Nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, hần xoa xương quai xanh, toan định chạm vào cô.

Nami bật dậy, tiến xa vài bước, cất giọng lạnh khốc.

- Muốn gì?

- Ha ha, rất có khí chất đấy cô em. Tụi này không làm gì cung đâu, chỉ là muốn thách đấu thôi đó mà. - Một tên khác khặc khưa nói.

Nami chau mày, đôi mắt chuyển màu đỏ quạch. Cô khoát áo, bỏ đi, mặc kệ đám lưu manh to lớn. Tên vừa quì lúc nãy thích thú kéo mạnh cô lại.

- Ấy... chưa trả lời sao lại đi rồi.

- Bỏ ra. - Nami lạnh nhạt buông.

Bất giác, người hần run lẩy bẩy, nhưng bàn tay khóa tay cô vẫn không nói lời.

- Chỉ cần cô em đồng ý, tụi anh sẽ thả cô em.

Lông mày Nami rúm chặt vào nhau, biểu hiện cho sự khó chịu cực cùng. Cô nhếch môi, cười dịu.

- Được.

Ba tên con trai đột ngột sững sờ. Tên cầm tay cô buông thõng, hai đứa sau mặt thộn dài như quả dưa hấu. Cả ba đều đứng hình trước nụ cười của cô, nó ma mị quyến rũ chẳng khác gì đôi mắt Medusa.

Bốc... cô biến mất trong không khí. Ba chàng trai tỉnh ngộ, họ đánh mất xung quanh tìm Nami, cô ta không thể động thổ, vì trường có kết giới. Vậy cô đã trốn ở đâu? Dĩ nhiên là về kí túc xá, phép dịch chuyển của cô không bị ảnh hưởng kết giới, hay chính xác hơn, chẳng ai làm được như cô. Đột nhiên muốn thách đấu, chắc chắn là âm mưu của Kiyomi đây mà. Chị ta ý mình là công chúa nên ức hiếp cô, tưởng cô là em Tấm ngày xưa sao, xin lỗi nhé, cô là một huyền thoại đấy.

Theo điều tra của Ayane ăn trộm được từ thầy hiệu trưởng, những kẻ thách đấu cô đều là học viên lớp quý tộc thủy, học trên cô một khóa, có thể gọi là đàn anh, sở hữu nguồn năng lượng mạnh, ra tay tàn bạo, và trên cả thể nữa, họ chưa bao giờ thua, là những anh tài bất khả chiến bại. Thôi rồi lượm ơi, Nanami à, ba tên ấy máu lạnh vô tình, đã ra tay thì đối thủ chỉ có con đường nằm viện bó bột. Kiyomi, chị ta hận cô tới vậy sao. Ba kẻ mạnh chơi một người yếu, đúng là mặt dày mày sạn, vứt bỏ thể diện để trả thù cô. Muốn cô thua ba tên đó ư? Chưa chết thì đừng hòng cô thua cuộc. Nanami này, nhất quyết không thua đâu.

Nhưng ...bọn chúng ... sẽ mạnh tay, Nami cần một người bên cạnh an ủi động viên. Bỏ đi. Lòng tin của cô đã chết rồi, từ nay sẽ chỉ có Nami, chỉ một mình cô tự lực cánh sinh. Trận đấu lần này, cô phải chiến thắng, phải dấn mặt Kiyomi, rằng cô không dễ bắt nạt.

***

PART 6:

Cuối chiều, Nami lại đứng mặt Riuzo và Libra ở đại sảnh đường. Cô hồ hững bước qua cậu, không ngoái, không liếc, như những người xa lạ. Bỗng, Libra lên thò ra cái chân mảnh khảnh, và Nami chụp ếch ngay trước mặt mọi người. À nhếch mép khinh bỉ, sau đó kéo tay Riuzo đi tiếp. Nami thần thờ ngồi đây, cơ thể bất chợt run lên, thân ảnh nhỏ nhoi hòa vào nỗi buồn man mác.

Riuzo sai chân mà lòng tê tái. Cậu đã phải kiềm chế lắm mới không xộc tới ôm cô thật chặt. Cô nhìn cậu bằng đôi mắt lạnh căm, đôi mắt mà cậu đã từng ghét kinh khủng. Libra khác xưa nhiều quá, cậu không còn cảm nhận được hơi ấm của nàng, nụ cười nàng dành cho cậu sao hơi hột biết bao. Chẳng nhẽ, vì cậu không từ bỏ được Nami nên đã mất hết cảm giác với công chúa?

***

Thor thần ngồi sụp xuống bãi cỏ xanh rì, Nami ngược mắt ngắm nhìn bầu trời đêm, hàng ngàn ngôi sao sáng lên lói vào vồng mạc cô. Nami cười khổ, nhẹ nhàng áp tay xuống mặt đất, hít thở sâu sau đó thở phào, một ngọn lửa nhỏ nằm gọn trong tay cô.

- Em giỏi lắm, Nami. - Gorgon xuất hiện, nhìn cô cười hiền.

Nami ngờ ngác ngắm bà dưới ánh trăng. Gorgon thật sự là một trưởng lão ư? Bà ấy trẻ quá, nhưng tóc đã bạc hết rồi. Thời gian lấy đi tuổi tác chứ không mang theo nhan sắc của bà, mái tóc bà chính là một minh chứng. Xòe lòng bàn tay, Gorgon hóa ra một quả cầu lửa sáng rực, ngồi xuống cạnh cô.

- Em có thể làm nhiều hơn thế Nami à. Lửa đến từ trái tim em, hãy dùng trái tim để tạo ra lửa. Lắng nghe đi, xem trái tim muốn em làm gì?

Gorgon đã biết hết mọi chuyện qua quả cầu tiên tri từ việc Nami phát hiện thân phận Tooya, thăm yêu Riuzo, cho tới bị Kiyomi hãm hại, nàng công chúa bé nhỏ này đang từ từ trưởng thành. Mặc dù rất muốn giúp cô, nhưng Gorgon không thể dứt dây động rừng, những gì bà giúp được, bà đều đã giúp, phần còn lại, phải để cô tự giải quyết thôi. Thời gian không còn nhiều, trước khi mùa trăng non tới, Nami cần hoàn tất sức mạnh, triệu hồi ánh sáng và đội lên vương miện pha lê.

- Trưởng lão. Tại sao người muốn em trở thành phù thủy? - Nami đã trăn trở rất nhiều về câu hỏi này. Trước kia thầy hiệu trưởng từng nói, một con người muốn trở thành phù thủy rất khó, hướng chi cô còn học được hết năm hệ tổ pháp thuật, tuy phải vượt không ít thử thách, tóm lại, cô là con người chính thống, nhưng có khả năng sử dụng phép thuật rất dễ dàng, dễ hơn những phù thủy khác ấy chứ. Cô không hiểu lý do, và còn các giấc mơ về các hộ pháp thân tín của nữ hoàng, họ luôn tới tìm cô nhờ giúp đỡ.

- Đừng bao giờ tò mò chuyện ấy, cô bé. Định mệnh em sinh ra là một phù thủy, ta chỉ mang trọng trách đưa em trở về với thế giới thuộc về em mà thôi. - Gorgon cố gắng lảng tránh Nami. Bây giờ chưa phải là lúc cho cô biết tất cả.

- Em cảm thấy sự tranh giành quyền vị ở thế giới phù thủy còn ích kỷ, tàn độc hơn con người. Con người tuy có sử dụng mảnh khỏe, thủ đoạn, nhưng họ không đến nỗi phải hại chết nhiều người. Con người đấu đá bằng tay chân, vũ khí, nhưng phù thủy đấu đá bằng phép thuật. - Nami lặng lẽ, đáy mắt nổi lên những tia buồn phiền, muộn sầu. Phù thủy ghét con người, vì với họ, con người là những kẻ độc đoán, mưu mô, và xảo quyệt nhưng theo những gì Nami cảm nhận, phù thủy còn tàn nhẫn hơn thế nữa. Cô thấy sợ mọi thứ ở đây, sợ những trò bắt nạt độc ác.

- Em muốn nói tới pháp sư bóng tối Suria ư? - Gorgon nhìn rõ tâm trạng của Nami. Cô đang run rẩy, co rúm và mất tự tin vào chính bản thân.

Nami lắc đầu phủ định. Chuyện Tooya và Kiyomi là một cú sốc lớn đối với cô, những người bạn của cô, đang dần rời xa cô. Cô rất sợ thiếu họ, sợ phải cô đơn như mười bảy năm trước.

- Trưởng lão, liệu ngày mai em có thể thắng....

- Không. - Gorgon chặn họng Nami, khẳng định. - Em không thể thắng, mà tuyệt đối phải thắng. Nami, em làm được, nhất định em sẽ làm được.

Nami tròn mắt nhìn trưởng lão. Bà tin tưởng khả năng chiến đấu của cô vậy sao? Tuyệt đối, nhất định, cô không đủ dũng cảm để nhận lấy hai câu đấy. Ba anh tài đầu một kẻ quèn, trưởng lão muốn cô thắng kiểu gì, cố gắng hết sức và chịu đựng đến chết sao? Nhưng cô cũng không thể để Kiyomi đâm lên mặt mình, chị ta có ý thuê cả ba người mạnh nhất lớp thủy, chắc chắn là muốn cô mất mạng, hoặc đánh cho cô tàn phế, thực lòng cô chẳng muốn như vậy chút nào, cô vẫn yêu đời, vẫn còn tương lai phía trước nhưng vì một phút nông nổi, cô đã vô tình đồng ý, mà cho dù cô không đồng ý đi nữa, đám người ấy sẽ buộc cô phải chấp nhận. Một điều nhìn bằng chín điều lành, thà cô cứ đồng ý đại, về nhà còn có thời gian chuẩn bị tâm lý, vẫn hơn là từ chối dễ rồi bị tấn tại chỗ, như vậy còn khổ sở nữa.

***

Ngày quyết đấu tới, địa điểm ở hồ chứa nước Witchcraft, có lẽ bọn họ sẽ điều khiển nước trong hồ, toàn bộ học viên các lớp đều đổ xô đến xem, tam kì tài hệ thủy đấu với huyền thoại ánh sáng. Ba chọi một, kết quả sẽ ra sao? Dĩ nhiên phần thắng nghiêng về ba chàng trai nhiều hơn, và tỉ lệ thương tật của Nami cao không kém. Kiyomi đứng trên tòa tháp gần đó quan sát, bờ môi khẽ nhếch nụ cười cợt nhả.

Nanami, lần này mày chết chắc.

Đứng trên bãi cỏ xanh mát, thân hình Nami nhỏ nhắn, mái tóc cột xệ, áo choàng xám bay bay trước gió, khuôn mặt lạnh tanh, không một biểu hiện của sự sợ sệt. Ba chàng kì sĩ ba phong cách khác nhau. Một tên tóc đen, mũ chụp nửa mặt, quanh người tỏa ra hơi lạnh từ băng tuyết. Tên tóc nâu thấp hơn,

mái chéo che một mắt, miệng thường trực nụ cười ngao ngễ. Tên còn lại chính là kẻ kéo tay cô hôm bữa, trông hấn cao ngạo, mình mặc áo khoác dài tận bắp chân, ánh mắt nhìn cô khao khát thèm thuồng. Họ đứng đối diện cô, cách nhau chừng một mét, mình người nào người nấy đều phả ra hương từ khí giết chóc. Cả ba đồng loạt khoát tay, ba cây quyền trượng xanh dương xuất hiện. Còn Nami, một thân một mình, không vũ khí, khắp người toát lên tia lạnh giá, lãnh đạm. Cô nhìn họ, ánh mắt không hề chuyển biến, dao động, chúng phẳng lặng như mặt nước mùa thu, không sợ hãi, cũng chẳng bấn loạn. Tên tóc nâu nhếch môi khinh bỉ, chết đến nơi rồi còn bày đặt làm cao. Cô tưởng cô như vậy bọn họ sẽ lay động ư? Thật quá ngây thơ rồi đây.

Tóc nâu giờ cao pháp bảo, lắc lư qua lại như cây xúc xắc, rồi chĩa vào Nami. Bỗng, từ dưới đất trời lên một chiếc cốc nước nhộn hoắt ngay chỗ Nami đứng. Xoẹt một đường, bắp chân cô suột cốc, máu tươi bắt đầu rỉ ra. Nami băng lãnh, khuôn mặt không chút dấu hiệu của sự đau đớn, nhưng sâu thẳm tâm trí cô lại đang gào thét âm ỉ. Đau thiệt, tên đấy ra đòn rất nhanh, cô không thể nắm bắt chiêu thức của hắn. Không hổ danh là kì tài lớp thủy.

- Đây mới chỉ là khởi đầu. Trò chơi vẫn còn dài lắm, cô em à. - Dứt lời, tên cầm đầu (là thằng cha ham hố Nami ý) động mạnh cây quyền trượng, nước trong hồ bỗng dựng cả lên, xoáy thành từng lốc mãnh liệt. Hai tên còn lại vẫn bất động, đề cô cho thủ lĩnh giải quyết, bọn họ không cần tốn công hao sức. Cả trường ồ lên kinh hãi, suýt xoa cho số phận sắp tới của Nami đáng thương. Cô chẳng hề nao núng, vận hành năng lực nước, xây thành bức tường bảo vệ vững chãi. Koto - kẻ cầm đầu ngạc nhiên, xoay chuyển vận tốc nước. Cô ta biết điều khiển thủy? Thật thú vị, đúng là một đối thủ đáng yêu, hấn rất thích. Muốn lấy nước địch nước sao? Để rồi xem, ai mạnh hơn ai.

Bùng!

Koto quay quyền trượng, thêm chút xúc tác vào nước, song đổi hướng tấn công. Một màn nước đổ từ trên trời đổ xuống, thoang thoang mùi axit đặc. Tên này, muốn tạt chết cô, ra tay quả là thâm độc. Lần này Nami không thể đứng im một chỗ, cô chấp tay niệm chú, một kết giới ánh sáng cực mạnh bao bọc lấy cô. Axit dội xuống, các học viên hét toáng chạy toán loạn, Nami nhú mày ra khỏi kết giới sau cơn nguy hiểm. Hấn ta thắng tay rươi axit với mọi người xung quanh, đồ lòng dạ ác quỷ.

Tên tóc đen nhún nhó, gằn giọng nói từng chữ.

- Lôi thôi quá đấy, Koto.

Koto cười gian xảo, hừ hừ trong họng.

- Chú em cứ bình tĩnh. Cô em này, quả không tầm thường, lâu lâu mới đầu vớ một mem couble, phải vui vẻ một chút chứ.

Nói đoạn, hấn xông tới tấn công bằng vũ lực. Nami nhanh nhẹn né đòn, đạp đất nhảy lên mép bờ hồ, rồi từ từ khuấy động mặt nước, hóa thể thành sóng thần. Hấn bật cười ha ha, buông giọng giễu cợt.

- Cô em chỉ có vậy thôi sao? - Sau đó rung mạnh cây quyền trượng, đoạt nước từ tay cô. Nami nhếch môi, lia ánh mắt về phía cây hoa anh đào xơ xác, ngay lập tức, những nhánh cây bông vurun dài, quấn lấy Koto từ sau lưng. Hấn vì đang hả hê hút sức mạnh của cô nên không đề ý đằng sau, cả người bị thắt chặt, pháp bảo rơi xuống đất. Hai tên bạn thấy vậy liền lao tới trợ giúp, Nami liền rút nước, niệm chú lên lớp vỏ nhừa nhờn cần cỗi. Muốn cứu hấn sao? Phải qua được rào đất của cô đã.

Mặt đất chấn động mạnh, nứt toác và tạo thành hàng rào kiên cố. Koto chau mày, chửi thề, hơi thở ngày một khó nhọc, cơ thể hấn tê tái, mấy cái cành chết tiệt này sắp bóp chết hấn rồi. Chỉ tại hấn quá khinh suất, không ngờ cô gái này lại mạnh đến vậy.

Không chần chừ, Nami điều khiển cây cỏ quanh đấy dồn dập tấn công hai kẻ đồng bọn. Tên tóc đen - Toshi đọc thần chú tạo kết giới để Hotsuki tóc nâu phá rào cản. Quyền trượng của hai người hoạt động hết công suất. Nami vẫn không ngừng siết chặt vòng vây. Cả trường mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc. Họ biết Nami là huyền thoại các học viên trong trường, đánh bại Siren và đánh thắng cả Honso, nhưng chẳng ai nghĩ tới, cô lại sử dụng được cả bốn thuộc tố phép thuật cùng một lúc, cô thực sự mạnh hơn họ tưởng. Phen này Nami trở thành tâm điểm nóng của trường Witchcraft là cái chắc.

Quay lại với trận đấu. Nami đang chiếm thế thượng phong, kế hoạch tác chiến cô bày ra thành công ngoài sức mong đợi. Nami mỉm cười, nụ cười của kẻ chiến thắng. Nhưng rồi Riuzo xuất hiện, tâm trí cô hỗn loạn. Cậu nhìn cô đứng đưng, không lo lắng, không bảo vệ như xưa. Trái tim cô quặn thắt, đôi tay hơi thả lỏng. Hotsuki chớp lấy thời cơ, phang một đòn chí mạng, bức tường đất tan thành từng mảnh. Nami giật mình tỉnh ngộ, Toshi và Hotsuki nhất loạt bắn hồng thủy về cô, sức mạnh cô tan biến, cơ thể rơi trợn xuống nước. Koto dần dần trượt dài, thoát khỏi sự khống chế của cây anh đào, ho sặc sụa không ngớt. Hấn điên tiết nhìn Nami căm phẫn. Koto bất khả chiến bại lại bị một người con gái vây hãm, xém nữa là mất mạng. Thù này hấn không trả, hấn không phải Koto

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG. (P.1)

Nami nằm bất lực dưới mặt đất, con tim tê tái và trái tim quặn thắt, cơ thể cô run lên từng đợt, sống mũi cay xè, khóe mắt đục mờ. Cô cúi gằm mặt, xương sống rạn nứt, thân thể nhừ nhừ, chiều hồng thủy vừa rồi khiến cô bị nội tạng thương nghiêm trọng. Cũng phải thôi, hai quyền trượng chĩa vào một

cô gái, dính đòn trực tiếp, Nami còn tỉnh táo là may lắm rồi, giờ thì đánh đấm kiểu gì cho cam

Koto phát tay, pháp bảo của hắn ta tự động quay về chủ. Toshi và Hotsuke nâng cao quyền trượng, kết hợp cùng sức mạnh của Koto, ra đòn quyết định. Chưa bao giờ mọi người chứng kiến cả ba đồng loạt ra tay, đối thủ lần này làm Koto thủ lĩnh nổi giận, cái mạng coi bộ lành ít dữ nhiều.

Kiyomi che miệng cười cay độc. Con nhỏ ấy cũng ghê gớm thật, xem nữa là chơi đứt ba chàng kị sĩ của ả ta. Không ngờ chiêu mỹ nam kế lại hiệu quả tới vậy, ả chỉ cần ngon ngọt dụ Riuzo, nói cậu Nami gặp nguy hiểm, cậu liền cả kinh chạy đi. Một đôi chim đáng thương. Càng nghĩ, Kiyomi càng cười to hơn.

Trở về với trận đấu. Nami bất động dưới nền đất lạnh ngắt, những giọt nước mắt dần trượt dài trên má cô, lăn xuống chiếc cằm nhỏ gọn, rỏ tí tách xuống mặt đất, lấp lánh màu nắng nhạt của mùa đông lạnh giá. Phải, lòng cô rất lạnh, rất buốt.

Koto ngao ngễ cười ha hả, kẻ đầu quyền trượng vào cổ cô đùa cợt.

- Sao thế? Khóc rồi ư? Trông cô em mạnh mẽ vậy mà mau nước mắt gòm. Cầu xin anh đi, anh sẽ cho cung một cơ hội sống.

Hai tên kia bắt cần nhìn đại ca che miệng ngáp. Koto chưa bao giờ dài dòng với đối thủ, dù đó là nam hay nữ, chỉ một cái nhếch mép và... pháp, tất cả sẽ... Game Over. Nhưng ở cô gái này, có gì đấy khiến hắn rất thích thú. Hắn đang dao động, chỉ cần cô xin hắn tha tội, hắn sẽ để cô lần lặn trở về.

Nhưng... cô là ai chứ?

Là Hagasawa Nanami, là niềm tự hào của các phù thủy trong trường. Muốn cô cầu xin sao? Vậy thì thả giết cô đi còn hơn. Nami không nói, không nhìn mà cũng chẳng nghe. Trước mặt cô lúc này là một khoảng trống vô tận, sáo rỗng và vô vị. Lần đầu tiên cô khóc vì những chuyện không đáng kể, cuộc sống của cô xoay chuyển 180°. Pháp thuật, tình yêu, sức mạnh, chúng như cái vòng luẩn quẩn cuốn cô quay cùng, cô mệt mỏi và kiệt sức. Thủy, Mộc, Thổ, những năng lực mà cô đã đánh liều cả tính mạng để học được. Cô trưởng thành trong những mối nguy hiểm, tiến bộ trong các trận đấu và điều quan trọng hơn hết, Nanami cô chưa bao giờ bỏ cuộc.

***

Riuzo nắm chặt quyền trượng, vận dụng hòa khí phá hủy kết giới của ba anh em lớp thủy quý tộc. Một lựa chọn ba nước, cậu không làm được. Cậu đứng đây, nhìn cô trước lưỡi hái tử thần mà không cách nào ứng cứu. Tim cậu thất lại, tê rần theo từng giọt nước mắt của cô. Cậu rất sợ Nami khóc, nước mắt cô như giọt axit nhỏ vào vết cắt trong trái tim cậu. Đau. Thật sự là rất đau.

Tooya hốt ha hốt hải phóng như bay từ vương quốc pháp thuật về Witchcraft. Vừa rồi có mật thám báo, trường Witchcraft diễn ra một trận đấu rất quyết liệt giữa ba chàng trai lớp thủy và một cô gái lớp ánh sáng. Ban đầu anh chỉ là nghi ngờ, đến khi điều tra kỹ mới biết là Nami, ngay lập tức, anh bỏ dở dang hết mọi công việc, bay không ngừng nghỉ suốt ba ngày ba đêm, chỉ mong tới kịp lúc và cứu được cô. Anh đã làm được. Cuối cùng anh cũng trở về kịp thời. Nhưng Nami bé nhỏ của anh đang cập kê cái chết, cô đang khóc, những giọt nước mắt của cô ăn mòn con tim anh, dày xéo, đau đớn đến tột cùng.

Gặp được Tooya, Riuzo vui mừng khôn siết. Tooya trán rịn mồ hôi, quay sang Riuzo lo lắng hỏi.

- Cô ấy bị sao vậy?

- Mau giúp tôi dập nát cái kết giới chết tiệt này trước đã. Nami nguy lắm rồi. - Riuzo cầm chắc pháp bảo dồn dập nói.

Tooya gật đầu, sau đó biến ra quyền trượng chuông gió vàng, kết hợp với Riuzo, dồn toàn bộ sức mạnh bắn vào màng ngăn kiên cố. Vách màng từ từ nứt dần. Toshi không hài lòng hých vai Hotsuke.

- Chúng ta có khách.

Hotsuke cười lạnh, ánh mắt toát lên tia giao hoạt tàn khốc.

- Vậy thì hai ta cùng tiếp vậy. Dân couble, không dễ chơi một mình đâu.

Toshi gật gù hưởng ứng. Bọn họ dĩ nhiên biết hai kẻ phá đám ngoài kia. Một là Takashima Tooya - hội trưởng hội học sinh, khá nổi bật với thành tích chiến đấu solo. Người còn lại là Tsutoshi Riuzo - đức vua tương lai hành tinh phù thủy, hiện là hoàng thái tử điện hạ, vị hôn phu của nàng công chúa Libra khẩu phật tâm xà. Ha ha, đã tự tập đông đủ thì nên đấu luôn một ván vậy. Muốn cứu người sao? Qua mặt được hai anh em cậu rồi tính tiếp nhé.

- Nanami, đứng dậy mau. - Riuzo gào lớn hết cỡ. Tay không ngừng tiếp sức cho Tooya phá vỡ màng chắn.

Bất chợt, phía sau hai cậu vang lên một giọng nói đầy mỉa mai.

- Tình yêu cao cả gớm nhỉ. Thật là cảm động đó. Nhưng xin lỗi nha, cô ta là của bọn tôi. - Dứt lời, Toshi ném về phía hai cậu một quả cầu nước cực mạnh. Riuzo lắc quyền trượng, tạo vòng kết giới chung quanh Tooya, sau đó nhảy vào đấu tay đôi với Toshi và Hotsuke.

- Tooya, mau phá hủy kết giới cứu Nami. Hai tên này để tôi lo. - Riuzo hét vọng lại.

Tooya chỉ nghe chứ không đáp trả. Mọi sự tập trung của anh đều dồn vào cô gái đáng thương trên đất, đối mặt với tên cầm thú Koto.

Phùng...

Hỏa khí trào ra, Nami từ từ ngẩng đầu, đáy mắt xuất hiện hàng ngàn đốm nhỏ li ti. Koto sửng người nhìn cô, bàn tay cầm pháp bảo run lẩy bẩy. Hấn phải xuống tay với cô thật sao? Hấn không muốn. Mặc dù cô đã khiến hấn mất hết hình tượng, nhưng khi nhìn vào cô, tim hấn bỗng dưng sượng sùng. Cô như một bông hoa mạn đà la, bề ngoài thanh khiết, đẹp lộng lẫy y một bà hoàng, nhưng ẩn bên trong là một sức mạnh không lồ đến sợn gai ốc. Cô không chỉ có gai, mà còn có độc.

Choang...

Kết giới bị vỡ tan tành, lửa trong cô bùng cháy. Hãy lắng nghe, xem trái tim con muốn gì. Gorgon nói đúng, cô không thể thua, cô tuyệt đối, nhất định phải thắng, để có thể ngang nhiên chỉ vào mặt Kiyomi mà nói "Chị thua rồi".

Tooya bàng hoàng nhìn Nami đứng dậy, hỏa khí quanh cô mạnh mẽ đến nỗi khiến người ở gần cũng phải nóng theo. Toshi và Hotsuke đồng mắt hướng đại ca, họ biết rõ nguồn năng lượng này lớn tới cỡ nào, cả Riuzo và Tooya đều cảm nhận được, Nami đang bốc cháy bởi ngọn lửa trong cô. Cô sẽ thiếu chết Koto, thiếu rụi ngôi trường này. Phát nhẹ bàn tay, từ dưới đất trời lên vô số chùm lửa sáng rực, cô nhẹ chỉ vào Koto, đám lửa hung tợn lao về phía hấn. Toshi nghiêng răng hợp sức mạnh với Hotsuke, cả hai hét lớn, hút luôn sức mạnh từ Koto chĩa vô Nami bắn tới. Lửa nước gặp nhau, nổ bùng trên không khí, chấn động thiên địa và khiến ba chàng kị sĩ nằm bẹp một chỗ. Nami bước tới, vuốt ve đám dây leo đang lăm le cuốn chặt cơ thể ba người họ. Cô nhếch môi, thì thầm hai chữ cũ rích.

- Game... Over.

Rồi quay gót bỏ đi. Tooya và Riuzo cực nhọc đuổi theo, nhưng khi đến đầu hành lang vắng vẻ, dáng cô đã biến mất. Cô lại vậy. Thử phép thuật ấy thật kì lạ. Và ngạc nhiên hơn cả, cô... điều khiển được lửa.

Bốn thuộc tổ đã hoàn tất. Mảnh ghép cuối cùng chính là...

Suyt.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG. (P.2)

Lộp...

Bộp...

Lộp...

Tiếng đế giày va chạm mặt đất tạo thành chuỗi âm thanh chói tai, vọng đều đều trong dãy hành lang dài hun hút, âm u và cô tịch. Dừng bước trước phòng giáo sư Sena, chàng trai mắt tím lạnh lưng gõ cửa. Ba âm "cốc cốc cốc" nện nhẹ lên cánh cửa phòng, nó tự động mở. Cậu bước vào.

Giáo sư Sena điềm đạm húp từng ngụm trà phả khói, khuôn mặt tinh anh của bà thấp thoáng nét lo âu. Honso cúi đầu.

- Giáo sư cho gọi em

Phụp.

Lời cậu vừa dứt, phía cửa sổ bỗng xuất hiện một người phụ nữ, mái tóc trắng xóa, áo choàng đen kịt, tuy chiếc mũ sau áo che đi cả dung mạo của bà, nhưng Honso biết, người đó là ai.

- Trưởng lão. - Cậu lại cúi đầu kính lễ.

Gorgon thông thả đi lại bàn uống trà, vẫy tay mời cậu ngồi xuống. Sena đẩy gọng kính trên sống mũi dọc dừa. Cả hai nghiêm nghị nói.

- Chủ nhân của em đã xuất hiện.

Honso thẳng lưng, hai tay đặt trên đầu gối, sắc mặt vẫn lạnh và đơ, cậu khẽ thưa.

- Vâng, em đã biết.

Đặt tách trà lên bàn đánh cạnh, Sena căng thẳng nhìn Gorgon. Honsu nhíu mi tâm quan sát thái độ kì lạ của hai vị tiên bối trước mặt. Gorgon vỗ vai Sena gật đầu, ám chỉ sự đồng ý. Sena thờ phào, xoay sâu vô đôi đồng tử tím biếc tĩnh lặng của Honso, cất giọng trầm ngâm.

- Công chúa đó... là giả.

- G...giả? - Honso sững sờ.

Sena tiếp tục vấn đề, thần thái có phần biến đổi.

- Em còn nhớ nhiệm vụ của mình chứ?

- Vâng, thưa giáo sư. - Gật đầu một cách chắc nịch, Honso cương quyết nói.

Gorgon và Sena hài lòng nhìn cậu. Cậu chàng này, khí chất rất giống cha - thầy phù thủy đã tự sát cùng nữ hoàng. Cha truyền con nối, công việc của cậu là tiếp bước chân cha, dâng hiến cuộc đời bảo vệ vương quốc, tuyệt đối chỉ thờ một chủ, sống chết cùng người ấy.

Gorgon mỉm cười hiền hậu, nắm lấy tay Honso, truyền vào một nguồn năng lượng lớn. Cậu cảm thấy cơ thể nhẹ bâng, sức mạnh tăng vọt, giống vừa hấp thụ thần khí, cực kỳ khoan khoái và tinh táo. Honso lặng người áp ứng.

- T... trưởng lão...

- Nhiệm vụ của ngươi đã bắt đầu, hãy dùng sức mạnh của kẻ dẫn đường, bảo vệ công chúa. - Gorgon hít một hơi thật sâu, huyết sắc nhạt nhẽo dần.

Honso cúi mặt tuân lệnh. Nhưng có điều, nếu người kia là công chúa giả, vậy ai là...

- Hagasawa Nanami, học viên lớp ánh sáng quý tộc. - Như đọc được suy nghĩ của Honso, Sena thẳng nói.

Một tảng đá lớn rớt xuống đầu cậu. Honso choáng váng, cả người khẽ run bần bật. Nhoèn miệng cười hiền, Sena nhẹ nhàng ra lệnh.

- Hãy giúp công chúa, tìm ra sức mạnh cuối cùng. Khi mùa trăng non tới, ta sẽ đưa công chúa, trở lại với vương vị.

Honso nghiêm chỉnh gấp mình. Sena đập vai cậu quả quyết.

- Công chúa bây giờ, ta xin giao lại cho ngươi.

- Thần tuân mệnh. - Honso đáp trả bà, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng, bên mang tai vẫn lừng búng câu nói "Hagasawa Nanami chính là công chúa". Honso cười nhạt, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Đáng nhẽ cậu phải nhận ra điều này ngay từ khi cô đặt chân vô ngôi trường này chứ. Một con người tầm thường sao? Cô ta... là Libra Angela The Fence đây.

***

Dưới sự trợ giúp của Ayane, vết thương Nami mau chóng được băng bó cẩn thận, bác sĩ nói cô bị gãy hai cái xương sườn, dập lá nách và rạn xương tay. Biết sao không, nghe xong cái tờ khám tổng quát của Nanami, nhờ Ayane lần đường ra ngắt lịm. Cô được kê vài lọ hỗn hợp tăng trưởng tế bào, giúp các vết thương liền miệng và khả năng phục hồi nhanh hơn, nó y hệt cái thuốc hôm bữa cô pha chế đấy, nhưng chi khác, thuốc cô dành cho đom đóm và bị cấm sử dụng vì độ an toàn đạt tới âm mấy nghìn. Đóm uống vào là chết tại chỗ, huống chi con người như cô.

Bác sĩ gửi giấy báo độ thương tật của Nami lên ban hội đồng, cô được phép nghỉ học vài ngày để dưỡng thương. Ngán ngẫm vuốt ve Bé Yêu, Nami tựa đầu vào tường, xa xăm nhìn ra cửa sổ. Mưa phùn vẫn rả rích, khiến lòng mỗi người lại thêm man mác, chìm lặng vào khoảng trống vô tận trong tim.

Cạch...

Cửa phòng chọt mở, một cô gái nhỏ nhắn, tóc xõa chéo bên vai, bận đồng phục Witchcraft nhẹ nhàng lên tiếng.

- Thầy hiệu trưởng cho gọi bạn đó Nanami.

- Ừ. Mình đi ngay. - Cô hơi hốt đáp trả. Cánh cửa lại đóng, Nami thờ dài, thay y phục, cô đặt Bé Yêu lên giường, khẽ cọ cọ má, song biến mất khỏi phòng. Vết thương không cho phép cô vận động nhiều, cô cần ba ngày để chúng lành hẳn, hai tên Toshi và Hotsuke ác độc, nở ra tay mạnh với cô, biết thế lúc kết thúc trận đấu, cô điều khiển leo bóp chết cả ba đi cho xong, bực mình ả.

***

Mặc đồng phục ở lớp cho giữ chút phép tắc, Nami chỉnh chu lại đầu tóc, quần áo thật tươm tất rồi mới khẽ gõ vào cửa. Tiếng thầy Miyamoto ồm ồm vọng ra, cánh cửa bật mở.

- Vào đi.

Nami rón rén từng bước chân. Trước mặt cô bây giờ là một người đàn ông trung niên, mái tóc lấm tấm hoa râm, khuôn mặt uy nghiêm toát lên vẻ quyền

quí. Ông mời cô ngồi, rót trà và lấy ra một tập hồ sơ.

- Ban thông tin liên lạc nhà trường mới báo, cha em gọi, muốn em về nhà có chuyện gấp. - Ngài hiệu trưởng nhấp một ngụm trà đắng, sau đó đẩy tập hồ sơ cho Nami. - Vì cha em là phụ huynh nên ta không thể xen vào việc này. Đây là giấy phép nghỉ học tạm thời, ta đã chuẩn bị sẵn thẩm thần.

Nami ngơ ngác nghe thầy nói, não bộ liên tục phân tích dữ liệu mà thánh giác thu nạp. Cha gọi cô về ư? Để làm gì chứ?

- Em có thể đi ngay bây giờ hoặc vào ngày mai. - Thầy tiếp tục câu đang dang dở.

Nami lễ phép trả lời.

- Dạ, vâng thưa thầy. - Rồi ôm tờ đơn xin nghỉ học, lững thững về phòng.

Phải trở về nhà thật sao, cha muốn gặp cô có chuyện gì nhỉ, hay việc liên quan tới Kiyomi và mẹ kế. Chị Kiyomi là công chúa không biết cha đã biết chưa, xương cốt cô cũng tạm ổn rồi, chắc bay xa sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nghĩ ngợi nhiều chỉ tổ hại não, Nami lắc mạnh đầu, rũ bỏ hết tâm tư mệt mỏi suốt mấy ngày qua, song mỉm cười, tung tăng về kí túc xá thu xếp hành lí. Buồn thì có ích gì, cô đã thắng, đã nắm được kĩ thuật hệ tổ hỏa, chẳng phải cô nên vui lên hay sao. Nhưng tự nhiên bị gọi về nhà, cô thấy lo lo. Mà thôi, cô là phù thủy mà, sao phải lo lắng, về thì về, cùng lắm cứ coi đây là chuyến du lịch xả stress, cô sẽ mua thật nhiều đồ ăn cho Bé Yêu, đi mua sắm, dạo phố, cuộc đời của cô, chưa bao giờ dám nghĩ tới mấy việc ấy, nhưng đó là ngày xưa, bây giờ thì khác rồi nhé, cô có quyền, có tiền trong nhà, tự do làm những điều mình muốn, đối với cô quá đơn giản. Cơ mà không biết Kiyomi có bị cha triệu tập về nhà không nhỉ?

***

Cuối ngày, Nami bái bai Ayane, tạm biệt chị Yukiko và cáo từ giáo sư Sena, cô lên đường về nhà.

Đứng trên tòa tháp phòng hội học sinh, Tooya buồn bã nhìn người con gái anh yêu từ từ khuất dạng, mái tóc vàng nhạt rũ hờ, che đi đôi mắt đượm nỗi muộn phiền. Anh kéo rèm, nả nể ngồi vào chiếc sofa, thần thái không còn oai phong và ngạo nghễ như trước.

Yashida mở cửa, chiếc áo choàng quét dài xuống đất, chòm tóc bạch kim buộc gọn sau gáy, khuôn mặt lạnh tanh như tảng băng trôi. Anh cúi đầu hành lễ.

- Ra đa đã xác định được vị trí nguồn năng lượng khổng lồ hôm trước. Quả cầu nữ hoàng càng ngày càng sáng. Hoàng tử, pháp sư muốn người mau chóng tìm ra công chúa thật. - Yashida tôn kính thưa.

Tooya bóp bóp trán, thần sắc nhợt nhạt dần, anh xua tay ý bảo ra ngoài. Yashida tuân mệnh cáo lui. Sắp tới rồi, nữ hoàng đang trở về, trận chiến này sớm muộn cũng kết thúc, việc đầu tiên là phải lợi dụng công chúa giả, cứu nhà vua ra khỏi điện linh lung. Còn công chúa thật, đến thời điểm thích hợp, nàng ấy sẽ tự động ...xuất hiện.

***

Về tới nhà cũng chẳng sung sướng gì, Nami còn định bụng sẽ dắt Bé Yêu dạo quanh thành phố một vòng. Ai ngờ chưa kịp đạp chân đến cửa, đã bị cha mời lên thư phòng "đàm đạo". Cô ghét cay ghét đắng cái nơi tằm tối ấy, nó khiến cô nhớ lại những ngày tháng oan ức năm xưa.

Khẽ mở cửa phòng, Nami lễ phép chào cha, đáng cô nhỏ bé tí tẹo, thu gọn trong chiếc quần legging quen thuộc cùng áo suông dài tối màu.

Cha cô đứng đấy, trên người vẫn còn nguyên bộ vest công sở, miệng phì phèo điếu thuốc, dung mạo trang nghiêm, đúng chất của một người cha già. Ông mời cô ngồi xuống ghế, nét mặt hơi thô kệch, kiểu như muốn nói chuyện gì đó rất quan trọng.

- Năm nay con tròn mười chín phải không? - Giọng Otto khàn khàn, vẫn đục.

- Vâng, thưa cha. - Nami nhẹ nhàng thưa.

Nhớ lại ngày xưa, mỗi khi cô bị mẹ con Kiyomi bắt nạt, cô thường chạy vào phòng, khóa trái cửa, ôm gối bông, nức nhen và gọi tên cha. Hồi ấy cô luôn nghĩ, cha yêu mẹ nhất, yêu cô nhất. Ngay thơ lắm phải không? Rồi cô lớn lên, thời gian ông dành cho cô ngày một rút ngắn, chế độ đàn áp, đánh đập của mẹ kế và Kiyomi tăng dần, người làm mặc sức phi báng, chế nhạo cô, tâm hồn non nớt, mỏng manh đó chết dần theo ngày tháng khổ cực, cô chai sạn, dày mặt, chịu hết cực hình này đến cực hình khác, không phản kháng, không chống cự, cô chỉ chịu đựng và chịu đựng. Và trưởng lão Gorgon xuất hiện, bà cho cô một cuộc sống mới, hay chính xác hơn là cuộc sống thật sự của cô. Witchcraft, cô có thể coi đó là nơi khai sinh ra Hagasawa Nanami lần thứ hai, nó mang đến cho cô những người bạn, những niềm vui mà cô chưa bao giờ biết đến, nhưng cũng chính nơi đó đã cướp đi nụ hôn và tình yêu đầu đời của cô.

Thấy con gái thơ thẩn, Otto thờ dài đẩy qua cô một xấp tài liệu, trầm ngâm nói.

- Trong này là lí lịch cậu cả nhà Zashiwa - Futaji Zashiwa.

- Sao cha lại đưa cho con? - Nami nhìn tập tài liệu, nhú mi hỏi.

Ông Otto không có ý dấu diếm, liền thẳng thắn nói toàn bộ lí do ông muốn cô về đây.

- Cậu ta sẽ là chồng tương lai của con. Cho dù con có từ chối hay khước bỏ, ta cũng đã quyết định.

- Cha.. - Nami bản thân lên tiếng, hai tay vùi chặt vào áo.

Đặt điều thuốc xuống bàn, Otto cao giọng.

- Zashiwa là một gia tộc giàu có. Nami, con là đứa con mà ta yêu thương nhất, ta làm việc này chỉ muốn tốt cho con, ta muốn con sau này sẽ có một cuộc sống sung sướng, vui vẻ, như tâm nguyện của mẹ trước khi mất.

- Nhưng còn việc học...

- Con có thể tiếp tục học sau khi lấy chồng, thậm chí, còn đi du học. Nghe lời cha, vào làm dâu nhà Zashiwa.

Mọi việc bắt đầu trở nên tồi tệ hơn. Cha muốn Nami thôi học ở Witchcraft và toàn tâm chuẩn bị cho đám cưới. Nghe nói nhà bên ấy rất ưng ý Nami, đặc biệt là cậu cả Futaji. Gia tộc Zashiwa là gia tộc lớn mạnh, có bề dày lịch sử về lĩnh vực buôn bán đá quý lâu đời. Những người ước làm dâu nhà đó xếp hàng không đếm xuể, Futaji trong một lần đi dạo quanh công viên Yoyogi đã tình cờ thấy Nami thoả thân ngồi vuốt ve một con vật màu tím, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, thuần khiết, ngay lập tức, anh đã trúng tiếng sét ái tình của cô. Nhưng ngặt một nỗi, suốt ba tháng nay anh không điều tra được bất cứ thông tin nào về cô gái tuyệt đẹp đó, mãi tới gần đây, mẹ anh đem về một tập tài liệu liên quan tới các tiểu thư quyền quý các tập đoàn lớn trong nước, nhằm mục đích kén vợ cho anh, không ngờ ở đây có cả hình Nami, anh vui mừng khôn siết, lập tức cho người qua nhà cô hỏi chuyện, nhưng Nami lúc ấy hiện không có nhà. Nhờ vào quyền lực thương trường, anh tìm đến cha cô - ông Otto Hagasawa cầu thân. Otto một phần lo con gái tương lai mịt mù, một phần hứng thú với khoản điều kiện béo bở khi hai gia tộc trở thành thông gia, nên đã đồng ý và gọi Nami trở về. Bây giờ cho dù cô có muốn hay không, chuyện đám cưới của cô và Futaji đã sớm định đoạt, giờ chỉ chờ cô về và thu xếp một số việc thủ tục thôi học, tất cả sẽ ổn thoả.

Về phòng, Nami thần thờ đổ người xuống chiếc nệm êm ái, rèm cửa tứ bề kín mít, không để một tia sáng nhỏ lọt qua. Nằm vật ra giường, Nami ôm Bé Yêu vào lòng, hai con mắt dán lên trần nhà không chớp.

Lấy chồng ư? Thôi đi học? Nami chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Cô chỉ mới mười chín, lại không biết mặt vị hôn phu, lỡ may hấn là tên dị dạng, biến thái, dâm tặc hoặc thiếu sót bộ phận nào của cơ thể thì sao? Cô không an tâm, mà cũng không chấp nhận được việc này. Vô lí, tại sao người lấy chồng là cô chứ không phải Kiyomi. Mặc dù tình yêu cô đã chết thật, nhưng không có nghĩa cô hững hờ, vô cảm với nó. Nhưng nếu Nami từ chối cuộc hôn nhân này, gia tộc Zashiwa sẽ lấy thế hiếp người, ùi nạt sự nghiệp mà bấy lâu nay cha cô gây dựng. Chấp nhận đám cưới và cô sẽ sống không hạnh phúc suốt quãng đời còn lại, hoặc từ hôn và gia tộc cô sẽ phá sản.

Chọn một trong hai. Nanami, cô phải làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG.(P.3)

Trở về trường với tờ giấy xin thôi học trên tay, Nami rầu rĩ kéo lê vali trên dây hành lang dài hun hút. Cô gấp gọn đồng phục, chỉnh chu lại phù hiệu lớp ánh sáng quý tộc rồi bàn giao cho chị Yukiko. Ayane khóc sụt sùi ôm chặt lấy cô, bạn bè cùng lớp cũng không rời xa Nami, riêng chỉ có Libra là vui mừng khôn siết. Lí do Nami phải lấy chồng cũng có sự góp phần của Libra, ả ta đã gọi điện cho Otto, kể về Nami ở trường rất khổ sở, luôn bị bắt nạt và mong muốn được về nhà. Ngay lập tức, cha Nami tin sái cổ, mau chóng gọi cô về và thúc ép chuyện kết hôn. Libra biết, Nami vô cùng nghe lời cha, mà ông cha đó của ả cũng thương Nami tuyệt đối. Chỉ cần ả nói Nami ở trường chịu khổ, ông nhất định sẽ bắt cô về. Và kế hoạch đó của Libra, đã thành công vượt mức mong đợi.

Hì hục khuôn đồng hành lí lên thăm thân, Nami thoả thân ngắm nghía ngôi trường lần cuối. Nhanh thiết đó, mới ngày nào cô còn chân ướt chân ráo vào đây, nhìn mọi thứ với con mắt kinh ngạc và đầy ngưỡng mộ, ấy vậy mà giờ phải chia xa mãi mãi. Đồng sông, khu rừng, chúng đều nhuộm màu cô tịch như tạm biệt chủ nhân ra đi.

Bịch...

Chiếc túi Ayane tặng hồi Giáng sinh rơi tọt xuống đường, Nami khom mình toan cúi lượm, bỗng có một bàn tay khác nhanh hơn cô, nhặt chiếc túi xách lên. Cô ngạc nhiên ngẩng mặt, thân ảnh cao kều của Honso, dưới ánh nắng nhẹ mùa đông, len lỏi vô đồng tử Nami. Cậu mặc đồ theo phong cách nhiều lớp, áo pull trắng khoác ngoài sơ mi sọc xanh, đi kèm quần jean xám, tôn lên làn da trắng bóc như trắng gà luộc. Ủ, cô chưa bao giờ quan sát cậu gần thế này, đặc biệt là đôi mắt tím tĩnh lặng của cậu. Honso phúi qua loa cái túi, đặt lên thăm, rồi âm trầm nói.

- Cô chủ. - Dứt lời, cậu cúi đầu kính cẩn. Nami hoảng đến há hốc miệng. Cô giật lùi vài bước, cảm xệ tận mặt đất.

Một phút trôi đi. Gió rít nhẹ sau gáy Nami, người cô chợt sồn gai ốc sần sần. Honso vẫn im lặng, đứng bất động cạnh cô, trong cậu ta cứ như pho tượng thạch cao, vừa lạnh lùng vừa tông đơ, làm cô sợ chết đi được. Hắng giọng e hèm, Nami gãi đầu bối rối.

- Hình như có con gì chui vào tai tôi. - Ngoáy tai một cách bất lịch sự, Nami ậm ừ nửa thật nửa đùa.

Honso không mấy ngạc nhiên trước thái độ của cô. Có lẽ cô đang sốc và không tin vào tai mình. Cũng phải thôi, một tên chập chập cheng cheng với những sở thích quái dị đột ngột gọi mình là "cô chủ", thử hỏi nếu là bạn, bạn có hoảng không? Quá hoảng ấy chứ. May mà Nami vẫn đủ tỉnh táo để cân nhắc mọi việc. Mặc kệ Honso trước mặt, cô tiếp tục công việc khâu vá dở dang. Honso thấy vậy liền giúp cô một tay. Xong xuôi đầu đây, Nami thờ phào phui tay, nhảy lên thăm, song ngoái lại tạm biệt Honso.

- Cảm ơn cậu.

Tầm thăm Nami vừa bay mất, Honso liền búng tay gọi ra một chiếc thảm khác đuổi theo sau cô.

Witchcraft được một phen náo loạn, hội trưởng tài hoa biến mất, Riuzo đẹp trai có người yêu, Honso nhí nhánh mắt tích và huyền thoại Nanami chuyển trường.

***

Về nhà được ba ngày, cả ba ngày Nami đều bận rộn tới thăm mặt mũi. Nào là chuẩn bị ra mắt gia đình nhà chồng, nào là mua sắm và tân trang lại cách ứng xử trước mặt người lớn, nói tóm lại, vân vân và mây mây, việc làm không kể xiết. Chiều tối ngày thứ tư, trong nhà Nami bỗng xuất hiện một đám người lạ hoắc lạ huơ, tóc tai lõe loét, ăn mặc diêm dúa, xấn tới bên cô tấn công dữ dội.

Một người tấp vào mặt Nami hàng tá phấn son đủ loại, một người khác ra sức kéo dật tóc cô, người còn lại đáng sợ hơn nhiều, chỉ ta ép cô mặc vô số các thể loại quần áo hở hang, mát trên lạnh dưới. Ôi chao cô đã phản kháng rất quyết liệt, nhưng họ vẫn không buông tha cho cô. Ba tiếng tra khảo đi qua, Nami bước ra với một diện mạo hoàn toàn mới. Khuôn mặt điểm nhẹ từng lớp phấn mỏng, mái tóc xõa dài uốn xoắn cuối lộn, sống mũi thanh cao, dọc dờ, đôi môi căng mọng chum chím, mình khoác váy xếp ly ngang đùi, trắng tinh như linh hồn thuần khiết của cô. Đám gia nhân nhìn cô chủ mình tới rớt cả quai hàm, mẹ kế bủi môi quay phắt ra cửa, ông Otto hải lòng gật gù không ngớt, chỉ có mỗi Nanami là không hiểu đang có chuyện xảy ra.

Chiếc Limo ba cửa đưa "gia đình" cô tới một nhà hàng Pháp trong trung tâm thành phố. Nami xuống xe dưới hàng loạt con mắt trầm trồ của mọi người quanh đấy. Otto vui vẻ cười không ngậm nổi miệng, mẹ kế mặt hầm hầm ra khỏi xe, một nhà ba người ba tâm trạng. Nami ngược nhìn bảng hiệu nhà hàng. Một nơi quá ư xa xỉ đối với những kẻ tầm thường như cô. Nghĩ đoạn, Nami nhếch mép cười lạnh.

Trong căn phòng rực rỡ ánh đèn chùm âm cúng, Futaji nhàn nhã nhấp từng ngụm rượu vang đỏ. Hôm nay anh trông thực bảnh, bộ vest đen hiệu Italy khiến cơ thể Futaji nổi bật hơn cả, mái tóc vuốt keo mới cồng, quanh người thoang thoang mùi nước hoa nam tính. Futaji năm nay hai năm, là cậu cả nhà Zeshiwa, học văn uyên bác, nhìn sâu hiểu rộng, lại đẹp trai giàu có, gái theo không đếm xuê, chỉ tiếc, anh không hứng thú với đám con gái bu bám, thế giới của anh chỉ tồn tại hai chữ "công việc". Rồi Nami xuất hiện, cô đã đánh cắp trái tim bằng đá của anh, cho anh biết thế nào là nhớ nhưng chờ đợi. Tính hiếu thắng khiến anh bất chấp tất cả để có được cô, anh biết cô còn đi học, nhưng không sao, việc học có thể dặt dẹo, nhưng lấy vợ là phải lấy liền tay, để đó lâu ngày người khác tranh mất.

Nami lạnh lùng bước qua cánh cửa gỗ bóng vàng, con người băng lãnh lướt từ từ từng người trong phòng, sau đó thì dừng lại ở chàng trai mắt đen, da trắng cứ mãi nhìn mình nãy giờ. Như những gì mà cô học suốt ba ngày qua, Nami lễ phép chào hỏi người lớn, đến khi bắt gặp cái nhìn cuốn hút của Futaji, Nami không nói gì. Anh ta nghĩ cô sẽ mê anh ta sau cái vỏ bọc thánh thiện ấy sao? Ánh mắt Futaji nhìn cô, có thể khiến tất cả con gái trên quả đất này điên đảo, nhưng với cô, chúng còn không bằng một nửa Riuzo. Chẳng buồn liếc Futaji, Nami hồ hững đi về chỗ ngồi. Không nói, không cười, cả một bữa ăn trông cô cứ như bức tượng đá, làm Futaji chau mày khó chịu cực kỳ. Nami chẳng mấy quan tâm đến mọi vật xung quanh, ăn xong món thịt thỏ ráp trên đĩa, cô đặt nĩa và dao xuống bàn, nhả nhặn lau miệng rồi xin phép đi vệ sinh. Thấy cô ra ngoài, Futaji cũng ba chân bốn cẳng dõi theo. Để rồi xem, là cô lạnh hay anh lạnh.

***

Xả nước xuống bồn rửa, Nami mệt mỏi tấp từng giọt nước lên mặt, chúng giúp cô cảm thấy khoan khoái và dễ chịu hơn. Lau sạch mặt bằng khăn ướt, cô sửa lại cổ váy, vịn nắm đấm cửa toilet đi ra.

- Chưa cô gái nào dám khước từ tôi. - Futaji dựa lưng vào thành lan can gần lối về phòng ăn chính, diêm dúa cao giọng.

Nami lạnh nhạt lướt ngang qua anh. Futaji tức giận bắt lấy cổ tay cô bóp chặt. Cấn rắng chịu đựng, cô vô cảm lên tiếng.

- Bỏ ra. - Giọng cô trong trẻo đến rung động lòng người, nhưng cũng không kém phần lạnh lẽo đáng sợ.

Futaji khề nhếch môi, cười khẩy.

- Tôi không thích những cô nàng bướng bỉnh.

Nami không phản ứng, bàn tay khề run lên. Đôi mắt đen lấy bóng đối đồ quanh, cô kéo cánh tay Futaji đang giữ chặt cổ tay mình, đưa lên miệng và cắn thật mạnh. Anh "a" lên một tiếng, rồi nhanh chóng rút tay về, phần nộ nhìn cô giận dữ. Nami vẫn không để ý anh, cô xoa xoa cổ tay bị nắm đến sưng đỏ, song lẳng lặng trở về phòng ăn, để mặc một mình Futaji, với khuôn mặt bùng bùng lửa giận.

"Được lắm, Hagasawa Nanami. Rất cá tính, rất thú vị, tôi càng ngày càng thích em thêm đó." Suy tư ngẫm nghĩ, thần sắc Futaji trở lại bình thường. Hắn thầm cười trong họng gian xảo, rồi cũng rào bước theo hướng cô đi.

Sau cái ngày ra mắt nhảm chán ấy, hôm nào Futaji cũng chạy đến tìm Nami, rủ đi hẹn hò vớ vẩn gì đó, nhưng đều bị cô thẳng thừng từ chối. Mặc dù rất tức giận nhưng anh ta vẫn mặt dày đeo bám, hai tư trên bảy đều trực chờ Nami ngoài cửa phòng cô, tiện thể làm bình hoa miễn phí cho mấy chị giúp việc trong nhà ngắm nghía xả stress. Riêng Nami, cô không bao giờ ra khỏi cửa và luôn khóa trái cửa phòng. Nhưng thực chất, ngày nào cô cũng lên trốn ra khu rừng ở ngoại ô thành phố luyện tập, chẳng ai trong nhà biết cô đang làm gì và cũng không ai quan tâm đến kẻ đáng sợ như Nami. Một tuần nữa lại trôi đi, Futaji chịu hết nổi đành mang quyền lực ra đe dọa cha cô, buộc Nami phải hẹn hò với hắn một ngày. Ừ thì cô chẳng muốn đâu, nhưng nếu vì chuyện nhỏ nhặt này mà khiến cha phiền lòng, thôi thì cô nhẫn nhịn một tí, chỉ là đi chơi như dạo phố, chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng. Sửa soạn quần áo tuơng tất, vẫn là quần leggings bó và áo suông tối màu, Nami cột cao mái tóc đen nhánh, đi đôi skinny nâu sẫm và nói không với mỹ phẩm. Futaji đón cô trước cổng biệt thự Hagasawa, trông bảnh trai không kém, áo sơ mi caramel, quần âu đen và giày da bóng loáng, làm anh trông nổi bật hơn vì tất cả đồ trên người anh đều là hàng hiệu một trăm phần trăm. Nami thờ dài cái thướt, kéo lê giỏ xách ném lên con xe Porsche nóng bỏng đỏ chói dưới nắng đông hời hợt. Một tên thần kinh yêu màu đỏ, đó là ấn tượng của Nami đối với Futaji vào ngày đầu tiên "hẹn hò".

Đúng là nhà nào xe nấy, tốc độ Porsche phải nói, thua độn thổ nhưng cũng ngang tầm chổi bay đấy. Nami vu vơ gác tay lên thành cửa, chán nản nhìn ra thế giới bên ngoài. Rốt cuộc Tokyo thiếu gì gái đẹp mà Futaji cứ nhắm nhè vào cô không tha. Muốn lấy, ok cô sẽ lấy nhưng đầu nhất thiết phải hẹn hò rúc ròi.

Bên dưới con đường cao tốc thẳng tọt, chiếc mui trần Porsche chở một cô gái xinh đẹp đang xé gió lao đi. Ngược lại ở trên bầu trời xanh biếc, Honso ngồi thăm, thăm lặng quan sát từng nhát cử nhát động của cô. Cậu biết Nami bị ép hôn, nhưng không có nghĩa cậu sẽ để đám cưới ấy diễn ra suôn sẻ. Một kẻ thấp hèn như Futaji Zeshiwa làm gì có tư cách lấy công chúa Libra cao quý. Kẻ duy nhất thích hợp với nàng chỉ có một người... đó là Riuzo điện hạ.

Đi suốt một tiếng đồng hồ, Futaji dừng xe trước một khu nghỉ dưỡng siêu siêu đại lớn, bốn bề bao phủ bởi biển, xa xa là các rặng chòi bé bé xinh xinh, được xây ốp điệu nghệ từ các lá dừa khô, cọ héo. Kéo cô vào một khách sạn trong resort, Futaji vui vẻ đặt hai phòng đơn, anh giúp cô xách hành lý, tiễn tới tận cửa phòng, sau đó nhìn cô luyên tiết rời đi. Mở cửa, Nami mệt mỏi thả mình lên chiếc giường êm ái, mềm mại, nín thở nặng trĩu lơ lơ, rồi sụp dãn, sụp dãn và... nhắm hần.

Gần tám rưỡi tối, Nami ngáp ngán ngáp dài vuron vai tỉnh giấc. Cả ngày chưa tắm rửa, khiến cô cảm thấy khó chịu. Nhanh như cắt, Nami xộc vào nhà tắm sáng đèn, bên trong được trang trí rất lộng lẫy, ngoài một chiếc bồn tắm lớn hiện đại, còn có ti vi tinh thể lỏng, máy điện thoại và cả tablet chơi game, quả là rất xa xỉ. Vận đều hai đầu nước nóng lạnh, Nami sung sướng chìm mình vào trong nước, hơi nóng phả lên mặt nước khiến cô dễ chịu hơn nhiều. Cứ tưởng chỉ đi đâu đó quanh Tokyo, không ngờ Futaji lại dắt cô tới tận nơi này. Hẹn hò của người giàu có khác, lãng phí và tốn kém kinh khủng. Cô không thích như vậy chút nào, nó làm cô cảm thấy mình là một kẻ phá gia chi tử, mặc dù cô không tốn một xu một cắc nào.

Cạch...

Thích thú dựng đứng nước trên không, Nami chợt nhớ tới những tháng ngày còn ở Witchcraft. Cô lại buồn, lại nhớ trường, không biết mọi người ở đó có khỏe không, cô thực sự rất nhớ họ. Miên man chìm đắm trong suy nghĩ, Nami không hề hay biết, phòng cô có kẻ đột nhập.

Xả sạch nước trong bồn, Nami mang dép bông, mặc pijama trắng và dùng khăn lông lau khô tóc. Lững thững bước ra từ nhà tắm, Nami vừa đi vừa rũ bộ tóc ướt nhẹp trong khăn, khuôn mặt hơi ửng hồng, có lẽ vì mới tắm nước nóng, nom cực kỳ quyến rũ. Ra khỏi toilet sau màn vệ sinh cá nhân tối, bước chân Nami khựng lại khi thấy Futaji ngồi trên giường mình. Hắn nhìn chằm chằm vào cô, cô hòng bỗng khô khốc, cảm giác cơ thể nóng ran, nuốt nước bọt ừng ực. Trông cô mập mờ như vậy, thật khiến hắn không thể kiềm lòng, thú tính thẳng đàn ông vùi lấp sự mình mẫn trong tâm trí hắn đang thi nhau trỗi dậy. Nami cau mày nhìn gã con trai đang ngồi chễm chệ trên giường cô, khó chịu nói giọng lạnh lùng.

- Ra ngoài. - Lời cô tuy nhỏ, nhưng đủ để Futaji nghe.

Cái giọng the thé băng lãnh của Nami càng kích thích dây thần kinh sinh lý trong hắn. Hắn đứng dậy, tiến tới gần cô, vòng tay định ôm cô. Nami cảnh giác né sang một bên, bực mình. Bản chất cảm thụ đã buộc lộ rồi sao? Một kẻ thế này mà nói không gần nữ sắc, thật khó tin đấy.

Bị Nami cho ôm không khí, Futaji hừ lạnh, lia con mắt hình lưỡi dao bén nhọn về cô, đáy lòng dâng lên khoái cảm cao hứng. Nhẹ nỡ nụ cười khẩy kiêu ngạo, hắn khẽ rít từng chữ qua kẽ răng.

- Em đang từ chối chồng sắp cưới của mình đấy

- Ra ngoài. - Vẫn âm điệu lạnh căm ấy, Nami lặp lại lần hai.

Futaji có vẻ khó chịu trước thái độ ngoan cố, có đánh chết cũng không chịu hàng ở Nami. Suốt năm năm lẫn lộn trên thương trường, chưa một cô gái nào dám to gan khước từ hắn. Nếu có loại con gái như vậy, dĩ nhiên hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, mà còn tìm mọi cách để chiếm đoạt bằng được. Diễn hình như Nanami cô đây, càng không cho hắn càng không từ bỏ. Nhếch lên nụ cười mỉa mai nhất, hút hồn nhất từ trước tới giờ, Futaji bước lại gần chiếc giường, ngồi phịch xuống như rơi tự do. Hắn nghiêng đầu, hất phần mái che đi đôi mắt gian xảo, tình anh mọi ngày, nhỏ nhẹ thốt từng chữ một.

- Phục vụ tôi hoặc gia đình em phá sản. Tôi không phải người thích sự kiên nhẫn, em có một phút để suy nghĩ. - Nói đoạn, hắn gõ ngón trỏ vào mặt đồng hồ đeo tay, chép miệng. - Thời gian ...bắt đầu.

Đi kèm câu nói của Futaji là một nét cười cao ngạo của kẻ quyền bá. Hắn biết điểm yếu ở cô, biết cô cực kỳ thương cha mình. Hắn thực lòng rất muốn có được cô, nhưng cô lại không thêm liếc hắn dù chỉ một cái. Điều này khiến hắn càng thêm điên tiết, để xem giữ cha và sự thanh bạch, cô sẽ chọn ai.

Nami cắn chặt răng, tay cuộn thành nắm đấm, khuôn mặt không thoáng dao động. Futaji vẫn hã hê trước thái độ cam chịu của cô. Bỗng...

Choang...

Cái bóng đèn tròn cạnh giường vỡ tan tành. Futaji giật nảy mình nhìn đám mảnh sành vương vãi trên nệm. Hấn cắn môi giận dữ.

- Bóng đèn chết tiệt. Khách sạn này làm ăn kiểu gì thế. - Song, quay sang Nami ngọt giọng lôi kéo. - Nami à, hay qua phòng tôi đi. Sẽ thoải mái hơn ở đây rất nhiều đó.

Mặc kệ ý đồ bộc lộ ngang nhiên trên câu nói, Futaji hếch cằm đắm đắm nhìn cô bất động. Chợt, Nami quăng cái khăn lau đầu qua một bên, chậm rãi đến cạnh Futaji, đôi mắt róc rách tia giảo hoạt, vừa quyến rũ, vừa lôi cuốn. Lấy ra bông hồng trong lọ, bàn tay Nami lần mò từng nút áo hấn, sắc mặt xoay chuyển 360°, hai con ngươi đỏ nhạt của cô xoáy sâu vào đôi mắt đen tuyền ở hấn. Futaji sững sờ không thốt thành lời, động tác và tư thế của Nami lúc này chẳng khác gì đang mời gọi hấn. Đột ngột, cô vòng một tay ôm lấy cổ Futaji, ghé sát tai hấn, thổi vô một chuổi hơi lạnh, rồi nhẹ nhàng nhả từng chữ.

- Anh biết kết cục khi lại gần tôi là gì không?

Phùng... dứt lời, bông hồng trên tay cô bỗng bốc cháy dữ dội. Nami thả Futaji ra, ném nhanh hoa cháy rụi xuống đất. Cô vô cảm nhấn mạnh đến từng dấu cầu.

- Tránh - xa - tôi - ra.

Nói hết câu, Nami lạnh lùng mở cửa ra ngoài, một chút biểu cảm khuôn mặt cũng không có.

Cửa phòng đóng lại, đánh thức Futaji khỏi cơn mộng mị. Thử đoán xem tâm trạng hấn bây giờ thế nào? Không cáu giận, không phẫn nộ. Tất cả cảm xúc trong hấn hiện thời, chỉ có bóng hình cô. Hagasawa Nanami, một cô gái thuần khiết nhưng không tâm thường chút nào. Cô... là một kẻ nguy hiểm. Và hấn cảm nhận được điều ấy từ cô. Tuy nhiên, hấn sẽ không bỏ cuộc. Cô có thể thiêu cháy bông hồng, có thể đe dọa hấn, nhưng hấn còn làm được nhiều hơn thế kia.

Muốn thử thách lòng kiên định của Futaji Zeshiwa ư? Được thôi, để xem cô chịu đựng tới chừng nào. Là hấn buông, hay cô buông.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG. (P.4)

Bước nhanh vào toilet khách sạn, Nami liên tục vốc nước vô mặt, thân thể run lên bần, cơ mặt căng phồng, khí huyết tắc nghẽn. Nước mát khiến cô bình tĩnh hơn. Futaji quả không phải kẻ dễ chơi, nếu vừa nảy cô không làm liều, cảnh cáo hấn, không biết hấn sẽ làm gì tiếp theo. Cha thật sự muốn gả cô cho tên biến thái, mưu mô, xảo quyết đó sao, vậy chà khác nào ném cô về quá khứ, chịu sự đàn áp và độc tôn của nhà chồng. Cô rất sợ phải sống như thế, đã mười bảy năm trôi qua mà vết sẹo trong lòng cô vẫn âm ỉ đau nhức. Chưa cưới hấn đã giờ thủ đoạn lấy uy hiếp người, tới lúc cưới rồi, chắc cô thành nô lệ cho Futaji luôn quá. Chuyện này thực sự là một con ác mộng đấy, cha nói muốn tốt cho cô, muốn cô hưởng cuộc sống giàu sang phú quý, nhưng đổi lại cô không hề có được hạnh phúc. Hồi hận thì đã sao, hôn ước đã định, mọi chuyện sắp thành, cô có từ hôn cũng đã muộn. Rồi còn cha cô, gia tộc cô, không thể vì cô mà sụp đổ. Càng nghĩ, Nami càng cay cú. Số phận thật trớ trêu, ông trời cứ đẩy cô xuống vực thẳm, song lại kéo cô lên, rồi lại đẩy cô xuống.

Vặn tay cầm cửa toilet đi ra, Nami chán nản nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, một đứa con gái nửa đêm mặc pijama, mang dép bông chạy khắp khách sạn, thử hỏi người ta ngó vào sẽ nghĩ gì?

Hình như cô ta bị điên.

Đúng đấy. Họ sẽ nghĩ như vậy. Cái tên biến thái kia không biết còn ở trong phòng cô không, quần áo và phụ kiện cô đều để trong nhà tắm, giờ mà quay lại không khéo bị hấn tóm như chơi. Khó xử với chiếc pijama mát mẻ trên người, Nami không để ý, có người trước mặt mình. Chàng trai e hèm, quay mặt đi chỗ khác, giờ ra bộ quần áo của cô. Nami ngược mắt, biểu hiện cô chạy từ ngạc nhiên cho đến kinh hãi, cô giật lùi chỉ tay vào cậu lấp bắp.

- H... Honso? S...sao cậu lại..

Honso vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt tím phẳng lặng không gợn cảm xúc. Trông cậu giống hệt một cục đá trôi từ Bắc Cực đến đây, dọa Nami xém xỉu vì sợ. Bỏ qua Honso im lìm không nói, Nami mừng rôm ôm lấy quần áo, sau đó tíu tít mất cảm ơn Honso.

Nhờ Honso mà Nami không phải đi cùng Futaji về thành phố. Ngồi trên thảm thần hít thở không khí đêm khuya, tận hưởng cái cảm giác quen thuộc khi còn là học viên Witchcraft, Nami nhắm hờ mắt, quậy quậy vài lọn tóc lòa xòa trước trán. Lần đầu tiên bay bằng thảm vào buổi tối, Nami thích thú, quên phéng cả người con trai bên cạnh. Chốc chốc, dạ dày hư đốn bỗng đánh trống ọt ọt, Nami xoa xoa cái bụng lép xẹp, lấp liếm nhìn Honso bằng ánh mắt tội nghiệp, van xin và nài nỉ. Honso nén cười, gật gù đáp cánh tại một quán ăn Việt Nam nằm trong con hẻm nhỏ ở quận Haido. Cậu nói, chủ quán này là một Human - bán phù thủy mộc, ông ta chuyển về đây làm ăn sau khi kết hôn, những món ông ta làm đều là của ngon vật lạ, nhà hàng rất hiếm có. Món

cô gọi là bún riêu. Trông nó rất đẹp mắt và kì lạ, nhìn thì giống sợi mì nhưng ông chủ lại gọi là bún trắng, ăn chung với ớt và rau sống. Khỏi cần giới thiệu nhiều, Nami vùng đũa đánh chén lập tức, từ trưa tới giờ, cô chưa nhét gì vào bao tử, mấy tiếng trước cô định bụng sẽ ăn, ai ngờ còn xém bị Futaji "ăn thịt". Nhưng có một điều mà Nami thắc mắc này giờ...

- Sao cậu lại ở đây? - Vâng, đây là câu Nami muốn hỏi ngay lúc gặp Honso ở khách sạn.

Cậu đặt đũa, nhả nhặn kéo khăn lau miệng, rồi lôi ra một cuốn sách trắng ngà, ngoài bìa có hình ngọn nến đang cháy. Đẩy qua cho cô, Honso trầm ngâm nói.

- Bài học cuối cùng của giáo sư Sena. Light.

Nami xém chút nữa là sặc nước bún, hương ớt cay xè xộc lên mũi cô, nồng đến ho sặc sụa. Liên tục rút hai ba khăn giấy, cô vừa chùi miệng vừa hỏi.

- Chẳng phải tôi đã nghỉ học rồi ư. Sao còn học tiếp mấy cái này?

- Hiện giờ nghĩa vụ tôi là giáo viên chịu trách nhiệm bài học liên quan đến Light. Mọi ý kiến xin hỏi trực tiếp giáo sư Sena. - Honso nghiêm túc giải thích. Nami gật đầu giả là, ề a như đã hiểu ý Honso. Nhưng tuần tới cô sẽ lấy chồng, học phép thuật tiếp thì được ích gì? Để đó trưng bày chắc. Cơ mà cô vẫn không nở từ bỏ, thủy mặc thổ hỏa, đều do cô cực nhọc, đánh đổi bằng cả tính mạng mới luyện thành, vẫn còn một thuộc tố cuối cùng.

Light.

***

Hai giờ sáng, tại khu rừng ngoại ô thành phố Tokyo, Nami trầm lặng nghe Honso giảng bài, tay lật sách sột soạt, hết trang này tới trang khác.

- Light là phép thuật mạnh nhất trong năm hệ tố, biểu tượng là ngọn nến trắng đang cháy, sức mạnh của Light bộc lộ rõ rệt vào ngày trăng tròn, nguyên nhân xin đọc sách giáo khoa. Thường thì các phù thủy Light đều sử dụng đũa thần để làm phép, duy chỉ một người là dùng dây chuyền.

- Dây chuyền? - Nami nghiêng đầu nhìn Honso nghi ngờ, chưa bao giờ cô thấy Honso dùng quyền trượng, hình như cậu ta có một cây đũa phép màu nâu bóng, hay biến nhỏ lại và đeo trên cổ. Liệu đó có được cho là dây chuyền không nhỉ?

- Một điều đặc biệt hơn, hầu hết các nữ hoàng pháp thuật khi lên ngôi thân thể đều tự phát sáng. Mọi người gọi ánh sáng đó, là sự sống của hành tinh phù thủy. - Honso thao thao bất tuyệt, giảng đến đây, cậu hơi khựng lại, nhìn Nami đang chăm chú xem sách.

Nữ hoàng tự phát sáng ư? Nami cảm thấy chuyện này khá thú vị đấy, một người luôn sáng lấp lánh, như vậy chẳng khác gì cái bóng đèn gì động sao. Ôi chao, càng nghĩ, cô lại càng muốn cười, thí dụ cô trở thành nữ hoàng, sau đó đột ngột phát sáng, đi dạo quanh thành phố ngắm cảnh, eo ơi, không khéo còn bị đưa vào viện nghiên cứu các sinh vật lạ ấy chứ. Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Trông Nami khúc khích không tập trung, Honso e hèm đằng hắng, gõ gõ vào mặt sách rồi tiếp tục tiết học.

- Để điều khiển tốt Light, ta cần tuân thủ ba nguyên tắc sau. Thứ nhất, niệm đúng thần chú. Thứ hai, không được phân tán. Thứ ba, tập chung cao độ.

Nami ngáp dài, uể oải ôm sách làm gỏi kê má, thuê thảo xóc xĩa Honso.

- Honso, không được phân tán với tập trung cao độ là vậy? Oáp.... - Kể đó là một màn há mỏ to đến chảy nước mắt. Nghe Honso nói này giờ mà hai lỗ tai cô cứ lũng bùng, kiến thức tiếp thu lọt từ tai trái chui ra tai phải, cuối cùng là bị gió đêm thổi bay mất.

Honso ngán ngẩm lắc đầu, đáy mắt nổi lên tia cười dịu dàng. Ngoài Ayane, chưa ai khiến cậu cảm thấy dễ chịu thế này. Lúc biết cô gái mình hay đề cao cảnh giác là công chúa thật sự, Honso vô cùng hoang mang, suốt một năm qua cậu đã đối xử với cô không tốt, thậm chí còn xém bỏ mặc cô cho quái thú rùng. Nếu Riuzo không nặng nề đòi cứu Nami, có lẽ cậu sẽ ân hận suốt đời, vì tội gián tiếp giết chết chủ nhân.

Ba giờ sáng, Honso nhẹ nhàng bế cô đặt lên thảm thần, kê cho cô một cái gối nhỏ làm bằng ánh sáng, lập kết giới quanh cô để bảo đảm an toàn, sau đó một mình đi sâu vào lòng rừng, tìm cách liên lạc với điện hạ.

Sáng sớm hôm sau, Futaji tức giận xông vào biệt thự nhà Hagasawa, gào thét gọi tên Nanami. Anh vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua, tóc tai có phần rũ rượi, người nồng nặc mùi nước hoa nữ, quỳ gối cùng hương rượu mạnh đô. Một tay dẹp lũ gia nhân, anh lao lên phòng Nami, đập cửa điên cuồng, khỏe mặt đỏ ngầu long lên sòng sọc. Anh đã thức trắng đêm để tìm kiếm cô, cô đột nhiên biến mất, thực khiến anh đứng ngồi không yên. Mãi đến hồi sáng một chị quét dọn vào phòng anh báo, Nami cô đã về Tokyo sớm, anh mới nổi khùng vào bar quây phá, uống đã đời lại nhớ tới cô. Cô coi anh là thứ gì chứ? Muốn đi thì đi muốn về thì về, hình như cô hơi khinh thường anh rồi đấy. Vò nát cái đầu bung xù, Futaji lại lên cơn giận.

Bà quản gia sợ hãi gọi điện gấp cho ông chủ, mẹ kế khinh khinh chẳng buồn để ý. Những tràng đập phá cửa phòng nhị tiểu thư vang vọng không ngớt, mỗi cái đập vào, là một câu thét lên.

- Hagasawa Nanami... em ra đây cho tôi. Nami... mau ra đây.. em không ra tôi sẽ phá cửa đấy. Mau ra đây...

Nói đoạn, anh phần nộ cầm chiếc bình cứu hỏa cạnh cầu thang, phang vào cánh cửa mong manh. Đám người làm sợ hãi hét toáng. Từng đợt va chạm mạnh mẽ dội ra, chiếc bình đồ chơi bằng sắt nện liên tục vô cánh cửa trắng toát. Cánh cửa vẫn cứng đờ và không có dấu hiệu nứt vỡ. Điện tiết, Futaji quăng chiếc bình cứu hỏa xuống lầu, lòng lộn gọi mẹ quản gia. Bà tổng quản run lấy bầy, lấy chùm chìa khóa, kính cẩn đưa cho anh.

- T... thiếu gia... nhĩ tiểu thư ... - Ấp a ấp ứng, quân gia kính hải nói không thành lời. Nếu cho Futaji biết cả đêm hôm qua tiểu thư chưa về, chắc chắn anh sẽ san bằng cả biệt thự này, nhưng khi cửa phòng mở, anh ta cũng sẽ biết.

Cạch... tiếng chốt mở như chiếc lưỡi lam, đặt trong họng mọi người, đám gia nhân nuốt khan co rúm vào nhau lập cập, chuẩn bị tinh thần cho con thịnh nộ sắp tới của đại thiếu gia nhà Zeshiwa.

Ốp... Nami vươn vai tỉnh giấc. Cô dụi hai con mắt, quần què như một chú mèo con mới dậy.

Futaji hùng hổ xộc vào, quần áo đầu tóc rối tung rối xù. Hắn nhìn lên chiếc giường xanh biếc, đang tồn tại một người con gái vẫn còn ngái ngủ, bờ mi rung rinh chớp chớp, chiếc váy sa tanh hồng phấn, tôn lên vùng da trắng ngần dưới chiếc cổ tròn trịa, tuyệt đẹp đến thần trí điên đảo của cô. Anh sững sờ tại chỗ, đám người làm thờ phào. Nami ưỡn ngực ngồi dậy, hàng lông mày chau đậm bọc lộ rõ sự khó chịu khi thấy một toán người mới sáng bành mắt đã đứng trông ngóng ở trong phòng cô. Lạnh giọng lên tiếng, Nami phá tan bầu không khí ngột ngạt nơi này.

- Tổng quản.

Bà quản gia sừng sừng ngẩng mặt, bờ môi lập bắp tới răng cắn môi.

- T... thưa... tiểu thư ...

- Chuẩn bị đồ ăn sáng. Tất cả ...ra ngoài.

Sau cái giọng nhỏ nhẹ nhưng uy quyền ấy, đám gia nhân dầm đạp nhau bỏ chạy. Duy chỉ có tên Futaji mặt dày là vẫn tro tro đứng đấy, thêm khát nhìn cô bằng ánh mắt hồ vô mồi. Nami rời giường đi vào toilet, mặc kệ Futaji một mình giữa phòng.

***

Bữa sáng diễn ra vô cùng yên ắng, Nami từ tốn múc từng muỗng cháo, nhấp vài ngụm sữa rồi lại nhốt mình ở phòng. Futaji có vẻ đã bình tĩnh lại, thay vì gầm gừ và làm Nami chán ghét thêm, anh ta tao nhã thưởng trà trên phòng khách, kiên nhẫn đợi cô chịu xuống nhà đón tiếp đàng hoàng. Nhưng có ai biết được, hiện giờ cô đang ở nhà hay ở đâu.

Bia rừng ngoại ô Tokyo...

Nami chăm chỉ biến hóa từng chùm sáng này đến chùm sáng khác. Việc học phép thuật Light đơn giản hơn các thuộc tố khác rất nhiều, có lẽ vì cô đã từng học hệ tố này một thời gian ngắn nên chuyện tạo ra một quả cầu hay tháp sáng một vật gì đấy đối với cô, không hề khó. Gấp lại cuốn sách Honso đưa, cô chống cằm nhìn ngắm cảnh đẹp thiên nhiên, tận hưởng giây phút yên bình hiếm có. Honso đột ngột xuất hiện, khoác trên mình là chiếc áo choàng phù thủy quen thuộc, khiến cậu giống như lúc xưa. Cậu nhìn cô, rồi lại liếc xuống cuốn sách, cất giọng hồ hững.

- Xong rồi sao?

Nami gật đầu không đáp. Chẳng hiểu, vì sao dạo này Honso thường đi theo cô, lại còn tuân lệnh giáo sư Sena dạy cô phép thuật. Tuy không phải không thích, nhưng điều này làm cô có cảm giác là lạ, một kẻ luôn lờm cô bằng nửa con mắt trần trọc, hờ cái lại bùng cái mặt lạnh giá hù cô, tự nhiên giờ bám cô như đĩa, lại còn gọi cô hai từ "cô chủ" hại cô giảm cả chục năm tuổi thọ.

Honso gỡ chiếc dây chuyền trên cổ, chỉ vào người cô nói giọng thách thức.

- The First Test... Start.

Nami đơ toàn tập, quay phắt gót bỏ mặc Honso. First test ư? Cậu tưởng cô là ai chứ, muốn trả thù vụ thi thố năm ngoái thì nói toẹt ra đi, còn bày đặt kiểm tra định kì. Cô không dại tới mức tự chui đầu vào chỗ hiểm. Phép thuật ánh sáng của Honso vốn nổi tiếng số một ở Witchcraft, lần trước cô thắng cũng chỉ là may mắn mà thôi. Thách đấu với cậu, chả khác gì cô tự lấy dao đâm chết bản thân. Honso bề ngoài hào nhoáng là thế, nhưng lòng dạ khó lường khó đoán, đều là người mà, ai biết trước chữ "ngờ" khi nào xảy ra. Năm ngoái xem nữa Nami bị vòng sáng của Honso quấn chết, học gần nửa học kì rồi, sức mạnh Honso tăng lên mấy nghìn phần có ai đoán được. Thở dài thườn thượt, Nami xua tay tỏ ý từ chối. Hành động vừa dứt, trước mặt cô bỗng xuất hiện một chùm sáng lao tới. Nami nghiêng người, lăn vài vòng dưới đất, song chồm dậy phui quần áo, rặng nghiêng trèo treo truy tìm hung thủ. Muốn ám sát cô nên chơi kiểu đó chứ gì, thật không đẹp mặt chút nào. Đứng trên tầng đá lớn, Nami đan ngón tay, chắp vào nhau, miệng bắt đầu niệm câu thần chú, triệu hồi tinh linh nắng mặt trời. Honso nhếch mép phát tay áo, từ dưới lòng đất chọt trời lên vô số vệt sáng nhỏ, dài ngừng ngoằng như sợi leo cuốn, trườn nhẹ lên tầng đá, quần chặt lấy chân cô kéo xuống.

Một tiếng "bịch" rõ to vang vọng trong không gian rộng lớn. Nami nằm sòng soài trên nền đất, mông ề tới ứa nước mắt, cơ bắp cơ đùi bỗng đau nhức nhối. Nami cắn môi, giận dữ nói.

- Cậu muốn ám sát tôi à? Nhẹ nhàng một tí đi chứ, tôi là con gái đấy. - Xoa xoa bàn tọa bật dậy, Nami bĩu môi chê mọ. Biết ngay mà, cậu ta cố ý làm cô té. Cái gì First test chứ, toàn chiêu trò lừa đảo. Cô tạm thời bái cậu thành sư, nhưng không có nghĩa cậu muốn hành hạ cô kiểu gì thì hành hạ. Cô học phép thuật của cậu, chứ không phải bao cát để cậu xả giận.

Như đọc được sự hờn dỗi không cam trong đôi ngươi đen láy của Nami, Honso ném lại quyển sách cho cô, bình lặng thì thầm trong họng, nhưng âm lượng đủ để cô nghe.

- Very Troll (quá kém). Học lại.

Ấm ức ôm lấy cuốn sách, Nami chề môi lếch thếch lại gần một gốc cây lớn, ngồi phịch xuống ấy và hung bạo lật từng trang sách, đây là thói quen xưa giờ ở cô, luôn thích giận cá chém thớt, mặc kệ mình đúng hay sai. Đợi Nami chăm chú đọc sách, Honso lại độn thổ vào lòng rừng, tìm cách liên lạc với Riuzo qua gương ánh sáng của thầy phù thủy. Chết tiệt cái khu rừng âm u này, nhìn thì to lớn dồi dào nhựa sống, nhưng tín hiệu kết nối với quả cầu thủy tinh kém quá. Đã gần cả tuần nay, cậu luôn cố gắng hết sức thông báo cho điện hạ về đám cưới của cô, nhưng có lẽ số trời đã định, Honso không thể mò ra Riuzo và Riuzo cũng không thể rà soát ra Honso.

Hai kẻ bất sóng tìm nhau. Chỉ có Nami là vô tư như không có chuyện gì xảy ra. Cô vẫn học, vẫn dành niềm đam mê cho phép thuật. Vì sao chứ? Lí do cô không muốn từ bỏ tất cả là gì?

Dĩ nhiên, vì cô là phù thủy. Một phù thủy không bao giờ quên cái tôi trong chính bản thân. Một phù thủy ...thực thụ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG. (P.5)

Mật hàm dưới lòng đất vương quốc pháp thuật loang lổ, rải rác các mẫu xương xẩu chạy dọc lối vào nơi điều chế. Mở cửa, cái mùi tử khí xộc ra, đám rắn rết sợ hãi chui về hang ổ, mấy chiếc vạc chảo dính bám đầy bụi bặm, các giá đỡ, treo đồ tràn lan chai lọ kì dị. Bước vào căn hầm cũ kỹ, Suria thẳng chân sút bay cái đầu lâu ngáng đường, vén hai ống tay và xốc lên chiếc áo phù thủy. Mụ lục lọi khắp ngăn tủ, tìm loại hóa chất dùng chế thuốc độc. Bắc chiếc vạc đồng, Suria phóng lửa, đổ nước, trộn vài lọ nước có màu khác nhau, đun lên và dùng đuôi quyền trượng hắc ám khuấy đều.

Bùng... một làn khói vẫn đục bay hơi từ vạc đồng, hòa vào tử khí và hiện thành hình đầu lâu sọ chéo trắng ngầu. Suria cười khặc khưa, cẩn thận mức từng vẩy thuốc độc đen xì, quánh đặc bỏ vào chiếc lọ sứ nhỏ, song dứt vô túi áo mụ. Với loại độc này, mụ ta có thể chết đi sống lại, dẫn dụ năng công chúa thật... xuất hiện.

Mỗi ý nghĩ đen tối lóe lên, là Suria lại há miệng cười cay độc, tiếng cười ấy vang vọng khắp mật đạo, luôn lách vào những khe hở nhỏ, tạo không gian rùng rợn và khiến lũ côn trùng độc kinh hãi bỏ chạy.

***

Trở về với cuộc sống "thượng lưu" của một nhị tiểu thư, Nami chán chường đập đầu vào gối, than trời oán đất, tại sao lại ép cô phải lấy một tên bè ngoài hào nhoáng giả tạo, bên trong cảm thù đẳng đẳng nhưng chẳng ai hay. Thử tưởng tượng đêm tân hôn hấn sẽ làm gì cô?

"Aaaaaaa..... không được. Không thể để hấn chạm vào cô" Nghĩ đoạn, Nami bắt chéo hai tay che ngực. Nhưng lúc ấy, hấn đã là chồng hợp pháp của cô, nếu cô xài phép thuật, để con người biết, thế nào họ cũng tưởng cô là yêu quái. Phải làm sao đây... làm sao đây?

- Tiểu thư ...có phu nhân Zeshiwa muốn gặp. - Một chị hầu gái nhẹ nhàng gõ cửa.

Nghe riêng ba chữ "phu nhân Zeshiwa", Nami mặt mày trắng bệch, lập tức bật dậy khỏi giường, lao đến cánh cửa khóa trái, song kêu cô hầu lui trước. Futaji - tên yêu râu xanh này, hết cách dụ dỗ cô rồi nên mách mẹ tới chơi cô chứ gì. Được lắm, gặp thì gặp, chẳng qua là ngồi nói chuyện với một bà cô giàu có, cùng lắm là nịnh bợ vài câu cho bà mát lòng, rồi ra lệnh... đuổi khách.

Dù gì cũng là ra mắt mẹ chồng tương lai, Nami có trang điểm một tí, đơn thuần chỉ là thoa nhẹ ít phấn, quét tí son đường, song diện một bộ váy cổ điển kín đáo, tóc xõa gọn bả vai trái. Nhả nhặn bước xuống cầu thang, cô nở nụ cười tỏa nắng, khiến toàn bộ gia nhân và cả bà mẹ chồng hồ điều đứng tập thể. Tuy họ biết, cô chủ nhà họ là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng vẻ đẹp thuần khiết và thánh thiện tự nhiên thể này, thật khiến trai gái đều phải rung động.

Đưa nắm tay lên miệng, Nami e hèm háng giọng, đánh mắt chung quanh một vòng. Bà Zeshiwa giật mình thức tỉnh, thu lại nét mặt ngờ nghệch ban nãy. Trông bà ta cao quý ngất ngưỡng, đệm nền trên chiếc cúp đen bó ôm sát nửa thân dưới thon gọn, kết hợp cùng áo vải von trang nhã trắng ngà, khiến khí chất của một bậc phu nhân vạn phần tăng thêm. Ôn hòa cười dịu, bà cất tiếng nhỏ nhẹ.

- Con dâu thật xinh đẹp. - Đúng là bà không thể cưỡng lại sức hút từ cô gái này, hèn gì thằng con kén trợn của bà say cô mê mết. Nhưng trông Nami có vẻ hồ hững với mọi thứ, ánh mắt tuy linh động nhưng hoàn toàn vô hồn, như một kiểu, bất chấp và bất cần tất cả.

Nami ném câu nói của mẹ chồng ra ngoài không khí, cắn răng mời trà bà ta, rồi một mình điềm đàm nhấp trà không nói tiếng nào.

Phu nhân Zeshiwa nhìn cô một loạt từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu hài lòng. Đúng là mỹ nhân thời hiện đại, hồi trước bà ta còn tưởng là Nami chủ động quyến rũ con trai bà, nhưng bây giờ thì tình thế có vẻ nên xoay ngược lại. Nhắm nháp ít nước trà nóng trong tách, Zeshiwa dịu dàng gắng hỏi.

- Con thấy thằng Futaji nhà ta thế nào?

Nami nhướn mày, hạ thấp ly trà đang uống.

- Bác muốn nghe lời giả dối hay thật lòng ạ?

Không một chút do dự, bà liền nhanh miệng đáp trả.

- Dĩ nhiên là thật lòng.

Có bà mẹ nào trên đời muốn nghe lời giả dối về con, đặc biệt là lời nhận xét của con dâu tương lai sắp tới. Nami đặt hẳn tách trà lên bàn, hai tay đặt trên đầu gối, khởi động cơ miệng, bắt đầu bài thuyết trình.

- Thứ nhất, anh ta trông giống gay hơn đàn ông, yêu hoa cỏ và màu đỏ lòe loẹt. Thứ hai, xài tiền như đổ nước, ăn vận quá xa xỉ, nếu nói trắng ra, có thể coi là loại phá gia chi tử. Thứ ba, và cũng là điều cuối cùng, anh ta là một con cáo không hơn không kém, chưa cưới mà đã xí xa xí xốn. Rồi còn cái thói độc tôn thích lợi dụng chức quyền để uy hiếp người khác. Nói tóm lại, Futaji là loại người vô cùng vô cùng và rất ...

Nói tới đây, Nami bỗng ngửi thấy mùi hóa khí trong nhà. Cô đảo mắt tìm kiếm xem có thứ gì đang cháy, bất ngờ, cái mặt đen xì xám ngoét của mẹ chồng đập vào võng mạc cô. Bà ta yếm khí gợn, gân cốt nổi đầy tay chân, đôi mắt đục ngầu và có dấu hiệu của bệnh dại ở loài chó mèo.

Đưa tay bịt miệng, Nami chợt nhận ra, hình như cô hơi quá lời. Nói xấu chồng tương lai trước mặt mẹ chồng, bà ta chưa tức chết là may lắm rồi. Nhưng lời cô nói có gì sai chứ, đều là bà ta kêu cô hãy nói thật lòng, cô chỉ nói đúng sự thật, có cần phả tức giận như vậy không.

Bật đứng dậy, bà Zeshiwa nhoen miệng gượng cười, hai quai hàm cứ bành bạch, như thể sắp trật khỏi hai mảng lợi đỏ hồng. Dồn nén con thịnh nộ, bà nắm chặt nắm đấm, "yêu kiều" nhìn con dâu rồi hăm hăm bỏ về. Cái thằng con trai quý tử muốn bà do thám vợ chưa cưới giùm, bây giờ do thám xong rồi, không biết khi con trai bà nghe được những lời này từ máy ghi âm, nó sẽ xúng xự ra sao.

Và kết quả là thế này đây....

Ngày hôm sau, gia tộc Zeshiwa yêu cầu rút ngắn thời gian tổ chức đám cưới, từ một tuần xuống còn nửa tuần. Tuy chả ưng ý gì quyết định này, nhưng Nami vẫn cảm thấy cô độc và bức ép. Họ coi gia tộc là gì, mà có thể tùy tiện thay đổi ngày cưới. Muốn lấy, cô sẽ lấy nhưng nếu dờ ba thủ đoạn dùng quyền hiếp người, Nanami cô khinh.

Mặc cho mọi người rùm beng chuẩn bị lễ cưới, Nami vẫn khóa chặt cửa phòng, giăng kết giới vô hình xung quanh rồi bỏ ra ngoài bìa rừng luyện tập. Những khi chán nản cái vô bực gia đình ấy, cô lại tới đây để xả con chán. May mắn thay, chỗ này vẫn hay vắng người, lâu lâu mới có bảo vệ đi kiểm tra nên Nami không sợ bị phát hiện. Đau đầu nhức óc suốt cả tuần nay, đột nhiên cô nhớ tới Riuzo. Phải rồi, chắc giờ cậu ta đang vui vẻ bên công chúa xinh đẹp và quên phăng mất cô. Hừ, lũ con trai đều cùng một giuộc cả, có mới nói cũ, bạc tình bạc nghĩa. Rõ ràng đã cướp đi "three kiss" của cô, dành cho cô những cử chỉ thân mật mà đối các cô gái khác chưa từng biểu hiện, khiến cô đơn phương, tha thiết một mối tình ẩn dấu trong lòng, song đừng một cái đập nát con tim mong manh của cô bằng bốn chữ "tôi yêu công chúa", đau đến xé lòng người. Giờ thì hay rồi, cô sắp lấy chồng, cậu cũng cưới công chúa, cả hai đường ai nấy đi, không quen cũng không biết, mãi mãi không gặp lại.

Nhưng... cô thực sự rất đau đấy. Vì Riuzo... tất cả... đều vì Riuzo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: SỨC MẠNH ÁNH SÁNG - MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG. (P.6)

Trường phù thủy Witchcraft, bên trong phòng hội học sinh, Riuzo vắn vẽ quả cầu thủy tinh trong suốt, ánh mắt lạnh lẽo băng giá, ẩn chứa nỗi nhớ nhưng một người con gái xinh đẹp.

Tooya đẩy cửa bước vào, trên người vẫn mặc nguyên bộ đồng phục nam sinh, sắc mặt có vẻ khó coi cùng cực. Anh lại gần Riuzo, ném lên bàn một bức mật thư trắng phớt. Ngừng động tác lẫn lộn quả cầu tiên tri đáng thương, Riuzo ngược mắt nhìn Tooya hăm ý. Anh nghiêng đầu, nhướn mày về lá thư, ý nói cậu đọc rồi sẽ biết.

Mật thư do người của Tooya từ Tokyo đem tới, trong đó là toàn bộ thông tin về Nami trong suốt thời gian qua, mặc dù đã cố liên lạc với Honso, nhưng có vẻ tín hiệu ở đây yếu thế hơn trên này. Bóc bỏ lớp phong bì, Riuzo hồi hộp đọc nhăm từng chữ. Một điều làm cậu chết sững, đó là cô bị ép kết hôn, và đám cưới sẽ diễn ra vào... ngay ngày mai. Nhún mày nhìn Tooya, Riuzo gằn giọng.

- Chuyện này là thế nào?

Nhún vai bất lực, Tooya chỉ vào quả cầu đang phát sáng. Chiếc bóng đèn thông minh duy nhất trong anh chợt lóe lên một ý nghĩ vô cùng vô cùng vô

cùng và rất tuyệt hảo. Nhưng đề kế hoạch này tăng thêm khả năng thành công, có lẽ sẽ cần tới sự giúp đỡ của... Riuzo điện hạ.

- Riuzo. - Tooya khẽ gọi.

Riuzo hơi bất ngờ, rất hiếm khi hoàng tử bóng tối Tooya trực tiếp gọi tên cậu, điều này hứng tỏ trong bộ óc thiên tài của anh ta đang ẩn chứa âm mưu gì đó.

- Có trò chơi mới sao? - Nhếch nhẹ khóe môi, Riuzo cười nham hiểm.

Tooya gạt gù khâm phục, không hổ danh là hoàng thái điện hạ, đức vua tương lai hành tinh phù thủy. Bỏ qua màn vòng vo tam quốc, Tooya nhanh chóng vào thẳng vấn đề.

- Chúng ta có cần góp vui cho lễ cưới không nhỉ? - Vừa xoa xoa chiếc cảm thon nhọn, anh vừa ngẫm ngó vờ suy nghĩ.

Riuzo búng tay cái bóc, sau đó bốn mắt nhìn nhau sáng bừng. Gia tộc Zeshiwa ư? Cũng giàu có và quyền lực đấy, nhưng vẫn chưa xứng để lấy được Nanami của hai người. Muốn Nami xinh đẹp của bọn họ làm dâu nhà Zeshiwa? Vậy thì phải hỏi ý kiến Riuzo và Tooya trước đã.

***

Từng ngày lặng lẽ trôi đi, tâm hồn Nami dần dần héo úa. Lấy chồng, lấy chồng, khi nào cũng lấy chồng. Cha thật sự muốn gả cô cho tên cáo già Futaji sao? Trời ơi, liệu cô có nên tự tử để từ hôn không nhỉ, như vậy linh hồn cô sẽ thanh thản, gia tộc cô không phải chịu sự đàn áp từ phía nhà Zeshiwa, nhưng... cô không đủ can đảm để làm việc ấy. Cô rất sợ.

Chuyện gì đến cũng sẽ đến, lễ cưới Nami và Futaji tổ chức tại một resort siêu lớn thuộc sở hữu của gia đình Zeshiwa. Sân đường chính - nơi diễn ra hôn lễ là một căn phòng rộng, được thiết kế theo phong cách Châu Âu hiện đại, trần nhà rực rỡ sắc đèn pha lê, tôn lên các bức họa tối màu, được điêu khắc tinh tế chung quanh những nền tường caramel ấm áp, thể hiện rõ rệt bầu không khí trang hoàng của một lễ cưới quý tộc.

Ngồi trước tấm gương lớn, Nami ủ rũ vò nát mảnh voan trùm đầu. Trông cô hôm nay cực kỳ lộng lẫy, khuôn mặt trắng trẻo được trang điểm một cách tinh xảo, mái tóc đen nhánh búi cao, gấp nếp thành nhiều hình dáng hoa văn đẹp mắt, đặc biệt nhất vẫn là bộ váy cưới bạc tỷ tinh tế, do các nhà thiết kế hàng đầu Châu Âu sáng tạo.

Cốc...cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên nhột tai, vọng vào là một giọng nói nhỏ nhẹ trong trẻo.

- Thiếu phu nhân, hôn lễ đã đến giờ.

- À, đợi tôi một chút.

Nami day day hai thái dương, mặt mũi toàn voan lên đỉnh đầu. Ba chữ "thiếu phu nhân" quả rất khó lọt tai, nhưng nốt quãng đời còn lại, cô sẽ phải sống chung với bà từ đó. Thở hắt ra hơi, Nami vỗ vỗ lên má, trấn an tư tưởng, hôm nay là ngày cưới, ngày quyết định cuộc đời của một cô gái, hạnh phúc hay đau khổ, đều phụ thuộc vào cuộc hôn nhân này. Nanami, đến phút cuối cùng cũng không hối hận, cô làm việc này vì cha, vì gia tộc Hagasawa và cả vì cái tình yêu chết dầm mà Riuzo ban tặng. Riêng anh Tooya, có lẽ cô sẽ xem anh là một hồi ức, lãng quên mãi mãi, trong quá khứ vui vẻ của cô.

Cạch...

Tên..ten..ten..ten..tên..tên..tên.. ten.

Tiếng piano bay bổng trong thánh đường rợp màu hoa trắng. Các quý cô, tiểu thư quần là áo lượt, đàn ông mặc vest đủ kiểu thể loại, duy chú rể vẫn là nổi bật hơn cả. Futaji lễ phục đen láy, tóc vuốt keo gọn gàng, cổ thắt cà vạt, tay đeo găng trắng. Anh thực sự rất vui, ngày anh mong đợi nhất cuối cùng cũng đến, hôm nay Nami sẽ là vợ anh, hiện tại là vậy, tương lai cũng như vậy, anh rất hạnh phúc. Nhưng còn Nami, cô có hạnh phúc giống anh không? Câu trả lời chỉ có một...

Không.

Cửa sảnh đường bật mở, cô dâu xinh đẹp, khoác tay cha bước vô thánh đường, trước hàng loạt lời xì xầm, suýt xoa của khách khứa. Phải, họ đang trầm trồ vì sắc đẹp của cô, một vẻ đẹp kiều sa nhưng không kém phần lộng lẫy. Cô bước đi mà lòng nặng trĩu, cảm giác nhìn người con trai sắp trở thành chồng mình thật khiến cô gê rợn. Hắn là cầm thú, là sói đói lột cừu. Một kẻ luôn nhìn cô bằng đôi mắt hồ vồ mồi, rồi hắn sẽ làm gì cô trong đêm nay. Càng nghĩ, mặt Nami càng biến sắc, méo xệch qua một bên. Đi lên bậc tam cấp lót gạch trắng muốt, cô ghi chặt tay Otto không buông. Chú rể cau mày nhăn nhó, cha sử nhìn cô khó xử. Otto cắn răng cười giả là gỡ tay con gái. Nami nhất quyết đeo bám lấy cha, ngang bướng không thả, mãi năm phút sau, khi Futaji trợn mắt nhướn mày về cha cô đầy ẩn ý, Nami mới đau khổ buông tay. Futaji lại gần, mỉm cười với mọi người, rồi khoác tay cô một cách hung bạo, như chứng tỏ cô là của anh.

Cô dâu chú rể đứng trước chúa lập bản tuyên thệ. Cha sử dờ sách đọc lớn.

- Zeshiwa Futaji, con có đồng ý lấy Hagasawa Nanami làm vợ, nguyện cả đời chăm sóc, yêu thương, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, bệnh tật hay khổ cực không?

- Con đồng ý. - Futaji hành diện nói thiệt lớn.

Cha sứ lại nhìn Nami dịu dàng.

- Hagasawa Nanami, con có đồng ý lấy Zeshiwa Futaji làm chồng, nguyện cả đời chăm sóc, yêu thương, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, bệnh tật hay khổ cực không?

Khán phòng chìm vào một khoảng không im lặng đến vô tận. Nami cúi gằm mặt, hai bàn tay nắm chặt cuống bó hoa cô dâu đến ứa mồ hôi. Mọi người bên dưới nhìn cô xì xào, Futaji bắt đầu khó chịu, hých vào eo cô. Nami giật mình lắp bắp.

- C...con đ...đồng ý.

Otto thở phào vất vả mồ hôi. Mẹ kế khinh khinh chu môi chế mỏ. Nhìn khắp căn phòng một lượt, cha sứ hô lớn.

- Trước chúa quyền năng, những ai có mặt ở đây phản đối cuộc hôn nhân này, xin lên tiếng.

Không ai hó hé nửa lời. Các cô gái trẻ tuy rất ghen tị với Nami vì cưới được một ông chồng đẹp trai lại còn giàu có, nhưng họ chẳng dại mà giơ tay phản đối, gia tộc Zeshiwa thế lực ra sao chắc ai cũng biết, chỉ cần đụng một ngón tay vào đảm bảo cả cơ thể cũng tiêu biến.

Nami tần ngần run lên từng đợt, giả như có ai đó phản đối thì tốt biết mấy, nhưng người tai to mặt lớn như Zeshiwa có đào tung cả Nhật Bản chắc rất hiếm hoi. Thất vọng hiện rõ trên mặt, Nami tuyệt vọng buông xuôi tất cả. Futaji nở nụ cười mãn nguyện, vòng tay siết chặt cô hơn. Cha sứ gấp sách, ôn hòa nói thật to, nét mặt ngập tràn vui sướng.

- Nhân danh cha, con và các thánh thần, ta xin tuyên bố, hai con là...

- TÔI PHẢN ĐỐI.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.1)

Thất vọng hiện rõ trên mặt, Nami tuyệt vọng buông xuôi tất cả. Futaji nở nụ cười mãn nguyện, vòng tay siết chặt cô hơn. Cha sứ gấp sách, ôn hòa nói thật to, nét mặt ngập tràn vui sướng.

- Nhân danh cha, con và các thánh thần, ta xin tuyên bố, hai con là...

- TÔI PHẢN ĐỐI.

Cửa chính bật mở, thân ảnh của một chàng trai lạ mặc lễ phục vest đen, dung mạo bị che phần nửa bởi chiếc mặt nạ bạch kim, để lộ tròng mắt xanh lá quen thuộc. Futaji tức giận kéo Nami nấp ra sau lưng, kiểm chế hếch mặt, mắt đối mắt với chàng trai lạ. Châu mày khó chịu, Futaji quát.

- Mày là ai?

Anh chàng đáng thôn ầy khinh khinh cười khẩy.

- Tôi nghĩ mọi người ở đây sẽ không muốn tôi trả lời câu hỏi đó. - Dứt lời, anh ta rút từ túi áo trong ra một khẩu súng bạc, bắn chỉ thiên và hét lớn. - Cướp đây. Áp hai tay sau gáy và cúi mặt xuống nếu không muốn chết.

Nghe tiếng súng nổ, toàn bộ mọi người la hét thất thanh, Futaji bàng hoàng đẩy Nami lùi vào vài bước, sau đó bình tĩnh cất giọng trầm mặc.

- Mày muốn gì?

Bàn tay Futaji siết chặt tay Nami ướt đầm mồ hôi, anh ta đang căng thẳng tuyệt độ nhưng không để biểu lộ ra ngoài. Chẳng có ai chán sống trong cái phòng này, họ răm rắp làm theo lời tên cướp ra lệnh. Nami có vẻ thanh thoi hơn, trông cô chả có dấu hiệu gì của sự sợ hãi, lại còn nheo nheo mắt bạo gan nhìn tên cướp chăm chăm. Vâng, cô là kẻ nhất cày, những lúc rơi vào nguy hiểm thế này, đáng lý ra cô phải hoảng loạn hoặc giống mọi người la hét om tòi, nhưng không hiểu sao, khi nhìn vào tên cướp này, đáy lòng cô lại dâng lên một cảm xúc khó tả, cứ như cô đã từng gặp hắn ở đâu đấy, sau một hồi căng trợn con mắt để phân tích khuôn mặt bí ẩn dấu sau lớp mặt nạ kia, cô chợt giật mình thần thờ.

Tsutoshi Riuzo, là cậu ư?

Suy nghĩ vừa dứt, ngoài cửa lại tiến vào thêm hai kẻ lạ đeo mặt nạ khác, dáng dấp lăng tút và phong trần không kém, có vẻ là đồng bọn của tên cướp trong này, cả hai tên một tóc vàng một mắt tím, đều lăm le khẩu súng trên tay. Không khí trong phòng ngập tràn mùi kinh hãi, tên cướp mắt tím trầm lặng

gật đầu ra hiệu gì đó cho tên mất mặt xanh.

Đoàng... tên mất mặt xanh lại chỉ súng bắn cảnh cáo lần hai. Hắn tiến lên bậc tam cấp, chìa họng súng về phía Futaji, nhà lòi đe dọa.

- Muốn gì sao? Tôi muốn... cô dâu của cậu hôm nay.

Từng từ từng chữ nói ra, tên cướp đều đánh mắt về phía Nanami đầy ẩn ý.

Bốp!

Chiếc báng súng hạ tọa trên mặt Futaji, anh ta loạng choạng rồi ngã xõng xoài dưới đất, vùng xương má bầm tím đau nhức. Tên cướp nhếch mép, ngoắc đầu ra hiệu với hai gã đồng bọn. Nami dụt phăng tấm voan cài đầu, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ đến từng cent ti mét, khiến lũ cướp nhất thời điều đứng. Trong phạm vi thuộc bán kính chưa đầy một mét, Nami thấy cái nhìn ám áp của tên cướp cầm đầu dành cho mình, và dĩ nhiên cô biết cả ba tên cướp là ai. Đúng, cậu là Riuzo, là kẻ đã gây cho cô những vết thương lòng khó lành, giờ lại tới đây phá đám cưới, phá đi uy phong của hai gia tộc Zeshiwa và Hagasawa. Thật sự ngay lúc này, Nami không biết mình nên khóc hay nên cười. Riuzo cướp đầu, giải thoát cô khỏi con ác mộng hôn nhân này, cô vui, quả thực là rất vui, nhưng còn gia đình cô, còn cha cô, họ sẽ làm thế nào khi cô biến mất.

Đồng phạm tóc vàng canh gác ngoài cửa sốt ruột xem đồng hồ. Kẻ mất tím nói lớn về Riuzo bằng giọng gấp gáp.

- Đi thôi, hết giờ rồi.

Riuzo do dự cắt cây súng bạc, cẩn thận tiến sát tới cô thì thào, bàn tay thô ráp siết chặt eo cô, đau nhói.

- Em thật sự muốn lấy hắn?

Nhấn mặt, cắn môi, Nami dùng lực hai bàn tay yếu ớt, cố đẩy cậu thật mạnh, nhưng cô càng đẩy, Riuzo càng cấu mạnh eo cô. Nami "a" lên một tiếng, rồi gằn giọng trả lời cậu.

- Phải. Anh đang phá hoại hạnh phúc của tôi đấy.

Thân thể cô cứ uồn ẻo vùng vằng trong vòng tay Riuzo. Nghe đến hai từ "hạnh phúc", cậu nhếch môi cười lạnh. Cô nàng đáng yêu này, tới nói dối cũng lộ liễu như vậy, nhìn cái bản mặt còn hơn đũa đám của cô qua tấm khăn trùm mặt, có ai dám nói cô đang hạnh phúc. Rõ ràng là bị ép buộc, vậy mà vẫn can đảm khoác váy cưới. Mặc dù cậu phải kết hôn với công chúa Libra, nhưng điều đó không đồng nghĩa cùng chuyện cậu mặc xác cô muốn vứt bỏ tình yêu của riêng cô kiểu gì thì vứt bỏ. Phải, cậu vẫn còn yêu cô, thậm chí là yêu cô rất nhiều, nhưng Nanami, cô có từng dành một chút tình cảm cho cậu không? Người cô yêu là Tooya, là Takashima Tooya. Cô đã nhẫn tâm vứt bỏ chiếc nhẫn, nhẫn tâm chà đạp lên kỉ vật của cậu, và cũng chính cô, đã rạch cửa vào trái tim cậu vô vàn vết cắt. Cô nói cậu phá vỡ hạnh phúc của cô trong ngày cưới. Được, nếu đã phá, cậu sẽ phá đến cùng.

Mặc kệ Nami vùng vẫy từ chối không muốn đi với cậu, Riuzo đưa tay phong ấn huyết đạo trên cơ thể cô, rồi gồng mình vác cô lên vai, như vác một chiếc bao tải xinh đẹp. Khách đến dự âm thầm thương tiếc cho cô dâu xấu số, Futaji giờ đã tỉnh táo, thấy vợ chưa cưới bị bắt cóc trắng trợn liền loạng choạng đứng dậy toan đuổi theo. Tên cướp mất tím lạnh lẽo dí súng vào hông tâm Futaji, đe dọa.

- Đổi một mạng lấy chục mạng. Chỉ cần cậu nhúc nhích, mọi người ở đây đều phải vì cô dâu kia mà chết.

Nghe tới đây, bước chân Futaji khựng lại. Anh sẽ chết, à không, tất cả mọi người ở đây sẽ chết nếu anh đuổi theo người con gái anh yêu. Cha, mẹ, những người trong gia tộc và tất cả bạn bè của anh, anh không thể bỏ mặc họ. Nhưng còn Nami, anh... anh cũng không bỏ rơi cô được.

Đội Riuzo khuôn Nami biến khỏi lễ đường, chàng cướp tóc vàng mỉm cười an tâm, sau đó nháy mắt ám hiệu với anh chàng mất tím. Cả bốn tẩu thoát ra ngoài, Honso niệm chú phong ấn tất cả cánh cửa ở sảnh đường tạm thời, các thiết bị sóng âm, camera đều bị cậu vô hiệu hóa một cách hoàn hảo, Tooya nhận trách nhiệm thả chương khí, làm các nhân viên và bảo vệ resort bất tỉnh, nhân cơ hội trong những phút cuối cùng, Riuzo đặt Nami lên chiếc thảm thần, Tooya và Honso cử đi bằng một chiếc thảm khác, bốn người hai thăm, vút bay trên bầu trời xanh tỏa nắng ấm dịu, thuật tàng hình của những tấm thảm giúp họ không bị phát hiện. Nami tức giận thét thẳng vào mặt Riuzo day nghiêng.

- Này, anh điên à. Mau giải huyết cho tôi.

- Cô nghĩ tôi là thằng ngốc sao? Chịu khó đi, đến Witchcraft tôi sẽ thả cô xuống. - Thay vì gằn cổ quát nạt lại cô, Riuzo lạnh nhạt nói chuyện.

Bỗng... Nanami dục mặt thần thờ. Về Witchcraft ư? Nhưng tại sao lại đưa cô tới đó? Hàng chục câu hỏi bủa vây Nami, khi nghe Riuzo nhắc đến ngôi trường đã mang lại cho cô vô vàn niềm vui, tự nhiên cô không còn giận cậu nữa. Đúng là cô rất nhớ mọi người ở trường, rất muốn về thăm trường, nhưng còn cha, còn gia đình cô. Có lẽ Futaji sẽ không dám làm gì họ, dù sao đây cũng được coi là một vụ bắt cóc, cùng lắm gia tộc Zeshiwa sẽ nhờ cảnh sát những tay vào, tạm thời cô cứ vờ mất tích một thời gian, chờ mọi chuyện ổn thỏa, cô sẽ về nhà và nói chuyện với cha.

Futaji, cô biết hắn là thật lòng với cô, nhưng cô không hề có cảm giác khi bên cạnh hắn, cô lấy hắn vì bị ép buộc, yêu cô hắn sẽ đau khổ suốt đời. Có thể vụ cướp đầu này của Riuzo là đúng, cô nên cân nhắc kỹ trước khi quyết định hạnh phúc bản thân.

Một mồi hít một hơi thật sâu, Nami thoải mái ưỡn ngực đón gió. Mặc dù không cử động được, nhưng cô có thể nhìn thấy. Giây phút yên bình thế này, rất hiếm khi mới có, cô phải tranh thủ tận hưởng.

Gió lăn nhẹ trên mái tóc cô, Nami nhắm hờ mắt im lặng sưởi nắng ấm. Riuzo len lén liếc mắt sang cô, bất chợt tim cậu đánh rơi một nhịp. Khoảng không

tĩnh lặng khiến cậu càng thêm tha thiết cô.

"Hagasawa Nanami, giả như em yêu tôi như cách tôi yêu em thì tốt biết mấy. Như vậy, tôi sẽ không phải đau khổ vì em thế này." Ôn nhu nhìn cô cười khổ, Riuzo buồn bã suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.2)

Trở về Witchcraft, Nami mệt mỏi ngủ thiếp trên vai Riuzo từ lúc nào chẳng hay. Cậu khúc khích cười dịu, rồi nhẹ nhàng bế cô vào phòng sinh hoạt của hội học sinh, nơi đây vốn ít người qua lại, có lẽ sẽ tránh được việc cô bị phát hiện trong trường.

Ngượng ngùng đặt cô xuống sofa, cậu khẽ cởi áo vest, đắp ngang phần cánh tay trắng ngần, vuốt qua vài cọng tóc lòa xòa trước chán cho cô và lặng lẽ ngắm cô ngủ. Một tạo hóa hoàn mỹ của nữ thần Aphrodite, Nami đẹp ngay cả khi ngủ, hàng mi dài cong vút, đệm trên đôi mắt nhắm hờ, lâu lâu lại khẽ rung rung cuốn hút, chiếc mũi dọc dừa vừa thanh vừa cao, làm nền cho đôi môi anh đào đỏ mọng chúm chím, cứ một lúc lại chếp chếp trông thật đáng yêu, thực khiến cho cậu không kiềm nổi lòng, chỉ muốn cúi xuống và hôn ngẫu nhiên lần môi quyến rũ ấy. Không riêng gì cậu, tất cả đàn ông trên thế giới mà nhìn thấy Nami trong hoàn cảnh này, họ cũng không kim được ham muốn như Riuzo. Cô rất đẹp, nét đẹp kì diệu đó hiện diện rõ hơn vào lúc cô ngủ, như một nàng công chúa ngủ trong rừng và đội chàng hoàng tử đến đánh thức. Giả như cô là công chúa ...

Suy nghĩ vừa dứt, Riuzo liền nhẹ nhàng cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi dịu hương anh đào chín. Lúc đầu cậu chỉ muốn nhẹ phớt qua làn môi mềm mại đấy, không ngờ càng lâu, cậu càng không buông ra được. Như một con nghiện xấn tới, Riuzo đánh mất lí trí, tiêu diệt phản xạ có điều kiện và mở cửa chào đón bản năng của một gã con trai.

Nami mơ màng, phía khóe môi nhột nhột, tê tê, cảm giác như có thứ gì đó đang đàn áp khoang miệng, nó tiến sâu hơn, hút hết không khí trong lồng ngực cô, khó chịu và khó hô hấp là trạng thái cô đã rơi vào ngay lúc này. Giật mình tỉnh giấc, Nami bàng hoàng khi thấy môi cô đang chạm môi Riuzo, cô gạt lực chống hai tay dùng sức đẩy cậu ra. Riuzo như con mãnh thú đang nghiền con mồi, cậu bắt lấy cổ tay cô nhấn mạnh xuống sofa. Lực mạnh khiến tay cô đau nhức, Nami mở miệng toan kêu cậu dừng lại, nhưng cũng nhân cơ hội đó, chiếc lưỡi hồng của Riuzo đã thành công vượt qua hàm răng vững chắc, lao vào cuốn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô. Không còn dịu dàng, cũng không còn phớt nhẹ giống ba nụ hôn trước, nụ hôn lần này, nóng như lửa, lạnh như băng, mãnh liệt như ánh sáng bất diệt. Mọi sự chống cự của Nami đều vô ích, cô kiệt sức trong vòng tay Riuzo đang siết chặt eo mình. Chút lí trí cuối cùng khiến cô tỉnh táo và nhận thức ra, người con trai trước mặt cô bây giờ không phải Riuzo, Riuzo không bao giờ đối xử tàn bạo với cô như vậy. Kích hoạt thần kinh phép thuật, Nami nhắm mắt, tập trung tinh thần và âm thầm niệm chú.

Câu thần chú Nami gọi khiến thùng nước uống trong phòng vỡ ra, toàn bộ nước bay tới và dội thẳng lên đỉnh đầu Riuzo. Cậu ta giật nảy mình dứt khỏi môi cô. Nami điều hòa nhịp thở, lắc lắc đầu cho tỉnh táo và xốc chân vẩy cười chạy khỏi căn phòng.

Riuzo ngồi phịch xuống đất, đồng tử căng tròn kinh hãi nhìn lại bản thân. Cậu đã làm cái quái gì thế này, cậu vừa cưỡng hôn Nami, cậu làm cô sợ và khiến cô ghê tởm mình. Tsutoshi Riuzo, rốt cuộc cậu là quá yêu cô hay quá lưu luyến không muốn buông cô, Nami đang sợ hãi cậu, cô ấy bỏ chạy và tránh xa cậu. Cậu đã tự vấy bẩn hình ảnh mình trong suy nghĩ của cô. Với cô bây giờ, cậu chẳng khác nào tên Futaji cầm thú. Vô đầu rồi lại vô đầu, Riuzo hồi hận dần vật lương tâm.

Phải, cậu không thể quên cô, cũng không thể yêu cô. Thế còn trách nhiệm, cậu sẽ bỏ mặc công chúa, bỏ mặc vương quốc phép thuật. Không, Riuzo. Cậu không thể.

***

Bình lặng và yên ả. Cuộc sống của Nami trôi đi như một thước phim quay chậm. Để tránh lời ra tiếng vào, cả ngày cô đều ngồi im ở phòng Tooya, chăm chỉ đọc sách của Honso đưa. Hôm nay đã là ngày thứ ba cô trốn khỏi nhà, chẳng biết cha cô giờ ra sao, cô thực sự rất lo lắng cho cha. Anh Tooya nói, Riuzo sẽ giúp đỡ gia đình cô thoát khỏi cái bóng của gia tộc Zeshiwa, cô không dám tin lắm, nhưng cũng cố gắng tin, vì, Nanami cô, không có sự lựa chọn.

Cạch...

Honso đẩy cửa bước vào căn phòng tối mịt, chung quanh rèm kéo kín mít, như thể chủ nhân căn phòng không muốn mang ánh sáng vào đây. Cậu búng nhẹ tay, hóa ra một ngọn nến nhỏ sáng lóa, giống lần đầu tiên gặp cậu, Nami đã bị thu hút bởi một anh chàng dị thường với đôi mắt tím kì lạ và vẻ đẹp trai rút hồn các cô gái. Honso vẫn lạnh lùng, nhìn Nami đọc sách trong bóng tối.

- The Second Test... Start. - Đôi mắt Honso trống rỗng, lặng người cất giọng trầm trầm.

Nami ngẩng mặt, gật đầu. Có lẽ Honso nói đúng, để sức mạnh cuối cùng phát huy, cô cần ăn nhiều đòn của cậu, mặc dù biết sẽ đau sẽ bầm dập thân thể, nhưng đây là trận chiến, không chiến binh nào lèn lèn trở về sau một trận chiến, ngay Nami cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

Để tăng khả năng tấn công và phòng thủ, các phù thủy cần tìm cho mình những đối thủ xứng tầm. Honso là tế bào ánh sáng, sở hữu một quyền năng phi

thường. Cậu có thể thắng cô, nhưng cô sẽ không bỏ cuộc.

Bài kiểm tra của Nami diễn ra ở thác nước sau trường. Honso không dùng đũa thần, Nami cũng đánh tay không. Cô chỉ được sử dụng sức mạnh Light, cái cần thiết là nắm bắt tốt các đòn tấn công ở cậu. Có lẽ cô sẽ thua, nhưng sẽ thua trong chiến thắng, chứ không phải thua trong thất bại.

Trận đấu bắt đầu, trời bỗng nổi gió, chiếc áo choàng của cả Honso và Nanami phấp phồng giữa trời. Nami mím môi, bàn tay co thành nắm đấm. Honso vẫn im lặng, ánh mắt không lộ tia nao núng, giờ ngang tay, cậu biến ra một thanh đao ánh sáng.

Trời xanh nhường chỗ cho mây xám, từng đường chớp chớp chòn rạch ngang nứt nẻ cả một khoảng không vô tận.

Hôm nay, mảnh ghép cuối cùng, nhất định phải hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.3)

Mười phút trôi qua khốc liệt, Nami dính phải ba đòn mạnh và một vết chém nông của Honso, máu từ miệng và tay cô nhỏ tóc tách, Nami ôm vết thương bên bả vai trái, cố gắng tỉnh táo để tiếp tục cuộc chiến. Trông Honso vẫn không có ý định nương tay, cậu như một chú sóc, thoăn thoắt né đòn tấn công của cô, đồng thời di chuyển và phản công một lúc, khiến Nami không kịp trở mình. Khả năng sử dụng hệ tố Light của cô còn quá kém để địch lại Honso, việc mất máu làm mất cô hoa lên và tối sầm đi. Cô gắng lắc đầu để giữ vững độ tỉnh táo, nhưng cả người cô đang kiệt sức dần.

Bên kia thác nước, Riuzo đau lòng nhìn cô gái bé nhỏ toàn thân đầm máu, cái tên Honso kia, chỉ là kiểm tra, có cần ra tay vô tâm vậy không. Không thể cứ trơ trơ nhìn Nami bị xoay tới vắn lui, Riuzo tức giận toan chạy đến giúp cô, Tooya liền xuất hiện giơ tay chặn đường. Cậu phần nộ liếc anh bức bối.

- Cô ấy sẽ chết mất.

Tooya khẽ cười, nhìn qua Nami bằng ánh mắt kiên cường.

- Nami sẽ không sao. Honso biết cậu ta nên dừng lại ở lúc nào. Hãy để xem, năng lực cô ấy tới đâu.

- Anh nghĩ cô nhóc đó chịu đựng được? - Riuzo cau mày tức tối.

Gật đầu chắc nịch, Tooya không ngần ngại khẳng định.

- Đúng vậy. Nami không yếu đuối. Chẳng phải cô bé điều khiển được cả năm thuộc tố hay sao? Chỉ là bị cấm sử dụng bốn thuộc tố, tôi tin, Nami còn chịu đựng nhiều hơn thế. Riuzo, Nami không đơn thuần là một con người. - Tối đây, Tooya bắt chợt khựng lại.

Như hiểu được ý anh, Riuzo khoanh tay cười khẩy.

- Nami là con gái của Tô Diệp tiền bối. Đúng không?

- Ừ. Vì vậy, trong trận chiến cuối cùng, có lẽ sẽ không thể thiếu Nami. Chắc đây chính là lí do cô bé được cả trường lão và giáo sư Sena ưu ái. Tôi chỉ lo... Nami sẽ gặp nguy hiểm.

Biết thế nào Riuzo cũng điều tra kĩ thân phận Nanami, Tooya trầm lặng nói ra tất cả. Cô nhóc sở hữu nguồn năng lượng quá mạnh so với người mẹ đã mất. Có thể Nami chính là vị nữ hộ pháp vĩ đại được nhắc đến trong truyền thuyết hành tinh phù thủy. Nhưng nếu điều ấy là sự thật, cô sẽ phải chết vì bảo vệ vương quốc pháp thuật. Như đọc được suy nghĩ của Tooya, Riuzo vỗ vai anh kiên quyết.

- Chuyện đó sẽ không xảy ra. Tôi nhất định, bằng mọi giá, sẽ bảo vệ Nami đến cùng.

Tooya đỡ đầu nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lá ánh lên tia quả quyết của Riuzo. Phải, khi Tooya anh còn sống, anh tuyệt đối không để Nami gặp nguy hại. Cả cậu và anh, nhất quyết không để bất cứ kẻ nào chạm vào mạng sống của Nami, không một kẻ nào hết.

BÙNG!

Giật mình trước tiếng nổ mạnh bên thác nước, Riuzo và Tooya đồng mắt hướng về Nami và Honso. Riuzo nghiêng răng rửa thầm.

- Chết tiệt, tên Honso đó muốn giết người sao?

Trái ngược với hành động bức xúc của Riuzo, Tooya nheo mắt nghi ngờ, cố gắng khịt mũi, cảm nhận cái mùi kì lạ quanh đây. Đột ngột, anh giật nảy người, con người trong mắt tròn tròn sững sờ. Là mùi từ khí của Suria, phát tán từ chỗ Nami. Chẳng nhẽ...

- Riuzo. Qua đây nhanh lên. - Mặc kệ Riuzo làm bầm chùi bới Honso, Tooya quát giọng gấp gáp, sau đó vội vã cười chỏi bay đi. Nhìn thái độ Tooya là biết, có chuyện không hay xảy ra với Nami, không cần hiểu nhiều, cậu túm chỏi phóng theo Tooya. Đến sát chân thác, cả hai đều bị chặn lại bởi một kết giới vô hình. Riuzo cúi kính đấm mạnh vô tâm chần.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Giữ chút bình tĩnh cuối cùng, cậu nén tức giận hỏi.

Tooya căng thẳng tuột độ, vừa làm phép vừa nói giọng run run.

- Suria, là chương khí của Suria. Mụ ta đang ở đây, tôi nghĩ thấy mùi máu của Honso, cậu ấy bị thương. Phải mau chóng hóa giải kết giới, nếu muộn cả Nami và Honso sẽ gặp nguy hiểm.

Không cần biết những chữ sau Tooya nói gì, chỉ riêng cái tên "Suria" đã làm cho Riuzo chết sững. Mụ ta, tìm đến tận đây ư? Sao Suria có thể phát hiện ra Nami chứ, hay còn vì một nguyên do khác?

Công chúa Libra. Đúng rồi, nhất định mục đích Suria đến đây là để bắt nàng, nhưng sao đối thủ lại nhằm vào Nanami? Đẹp ngay đồng hỗn loạn trong đầu, Riuzo hóa ra quyền trượng, dùng hết sức mạnh, kết hợp với Tooya, giải trừ kết giới. Ngất một nỗi, yêu thuật bóng tối của Suria mạnh hơn hai cậu tưởng tượng, mãi một hồi lâu, Tooya dừng lại và nghĩ đến giáo sư. Phải rồi, muốn phá lá chắn này, có lẽ chỉ mình giáo sư mới làm được. Thu hồi toàn bộ phép thuật, Tooya hét lớn về Riuzo.

- Mau đi gọi Sena tiền bối. Chúng ta không phải đối thủ của Suria.

Điều ấy còn chưa kể đến, nếu chẳng may thân phận Tooya bại lộ, kế hoạch giải cứu đức vua sẽ gặp nhiều khó khăn. Tooya nói đúng, người duy nhất giúp được Nami bây giờ chỉ có Sena, nếu tin tức công chúa đã xuất hiện lan tỏa ở khắp vương quốc pháp thuật, chắc chắn thần dân sẽ trở dậy, những cuộc chiến đẫm máu lại nổ ra. Giờ còn quá sớm để công chúa đăng ngôi, việc cần làm đầu tiên phải cứu sống Nami và Honso, Honso là kẻ dẫn đường, không có cậu, nữ hoàng tương lai sẽ không phát sáng.

Đội Riuzo và Tooya đi khuất, phía trên đỉnh thác bỗng xuất hiện một người con gái mắt đỏ tóc vàng, trên mình là bộ đồng phục nữ sinh Witchcraft, ẩn trong chiếc áo choàng phù thủy bay phấp phới trong gió. Cô ta rút ra một lá bùa đen, yểm tà chú lên đấy rồi dán vài một tảng đá to.

Phùng...tảng đá bốc khói nghi ngút, nứt làm hai mảnh, từ trong thân đá đi ra một cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen nhánh xõa dài ngang eo, đôi mắt vô hồn chỉ có lòng trắng. Đặc biệt, cô gái này, rất giống...

- Hagasawa Nanami... bà chị này thật thất lễ vì tặng quà cưới hơi muộn. Ha ha ha ha ha...

Kèm theo câu nói là một tràng cười khặc khứa đầy ắp hương vị chết chóc. Yêu nữ tóc vàng quay lưng, ném cô gái xinh đẹp xuống dưới chân thác, nơi Nami và Honso đang chật vật khốn siết.

***

Vừa nãy khi Honso đang định kết thúc bài kiểm tra, đột nhiên có một tia sét đánh tới Nami, không một chút do dự, cậu liền nhảy đến xô ngã cô qua một bên và cơ thể lãnh trọn tia sét bộc phá. Người cậu nằm dài dưới đất, khắp thân loang lổ máu đỏ, chiếc áo choàng phù thủy nát bươm nát bét, khuôn mặt trắng bệch không còn sự sống. Kinh hãi lướt qua chỗ cậu, Nami rơm rớm nước mắt lay mạnh Honso.

- H...Honso...cậu...cậu tỉnh lại, mau...tỉnh lại... - Mỗi lời nói thoát ra, Nami lại nấc lên đầy đau đớn. Toàn người cô giờ cũng te tua sơ mướp, trận đầu thử với Honso khiến cô kiệt sức và mất máu, bà vai trái nhói lên như hàng ngàn con kiến xâu xé thịt cô. Nami cắn chặt bờ môi đến bật máu, hai hàng nước mắt không ngừng tuôn chảy. Honso gắng gượng mở mắt, khóe miệng mấp mấp thì thảo khó nhọc.

- C... cô c...chủ. Mặc...kệ tôi...m...mau chạy...mau chạy...đ...đi... - Từng câu từng chữ của cậu như cửa vào tâm can Nami. Phải, cô không ưa ả gì cậu, nhưng cậu vì cô mới thành ra thế này, cậu bảo cô chạy, vậy chẳng khác nào nói cô bỏ rơi bạn bè không cứu. Rồi còn Ayane, cô nàng sẽ ra sao nếu thiếu cậu bên cạnh. Chẳng trai mắt tím ki lẹ, luôn nhìn cô bằng ánh mắt dè chừng xen lẫn khó chịu, đang phi phò ngắm từng ngum không khí. Cậu sẽ chết, cô không thể bỏ mặc cậu. Nanami, cô phải tìm lối thoát. Nghĩ đoạn, Nami tháo áo choàng đắp lên người Honso, sau đó ôm vết thương chạy về phía ngôi trường, nào ngờ, xung quanh đây đều bị giăng kết giới vô hình, cô không đủ sức phá vỡ. Nhớ đến cái cổ Honso đang nằm dưới lưỡi hái tử thần, Nami cắn chặt răng, hội tụ linh khí đất, đập tới tấp vào bức tường tàng hình. Tâm chần chẳng hề hấn gì, còn Nami cô đã dần dần hoa mắt. Cô gục xuống khó nhọc thở, bà vai rướm máu tươi lại tái phát cơn đau quặn quại. Sương mù lan đầy thác nước, nó đục ngầu, hôi hám và mang mùi người chết. Từ trong màn sương mờ ảo, bước ra một người con gái tuyệt đẹp, cô ta mặc chiếc váy ngắn liền thân, để lộ hầu hết vùng lưng và ngực, đôi mắt trắng hếu, vân đục. Nami ngược mắt thần thờ, không khí như bị rút cạn.

- C...cô là ai? - Không thể tin vào những gì mình nhìn thấy lúc này, Nami cơ cực thốt lên. Người này giống cô y đức, ngoại trừ ánh mắt mịt mù mờ mẫn, toàn bộ đều y trang cô. Á mà nữ nhìn cô vô cảm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thỏa đáng.

- Tôi... là ai ư? - Nói đoạn, ả lê thanh đao sắc sùi tủa trần chương khí kê lên cổ Nami. Cười sặc sụa, ma nữ thì thầm nói. - Tôi... là cô.

Thất kinh chết lặng trên đất, Nami cảm thấy gờ sợ cô gái này. Lắc đao quẹt nhẹ cổ Nami, ả hung bạo giờ cao yêu khí, thét lớn.

- CHẾT ĐI!

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.4)

Thất kinh chết lặng trên đất, Nami cảm thấy gờ sợ cô gái này. Lắc đầu quệt nhẹ cổ Nami, ả hung bạo giờ cao yêu khí, thét lớn.

- CHẾT ĐI!

PHẬP.

Lưỡi dao găm sâu xuống đất, Nami lăn một vòng, đất cát chạm vào vết thương, cô "a" lên đau đớn. ả phần nộ nhìn cô, lòng trắng trở nên đục ngầu, thanh dao tiếp tục quét đất, phang tới tập về phía cô. Sau vài lần né đòn, Nami hoàn toàn đuối sức, cơ thể cạn kiệt sinh lực ngồi tựa tảng đá lớn phì phào thở dốc. Nuốt khan một ngụm nước bọt, cô lắc đầu trấn tĩnh bình tĩnh. Nhắm mắt bình tâm, cô nhẹ thở hắt, tập trung vận dụng sức mạnh Thổ - Mộc.

Bản sao Nanami vùng đảo, lòng đất bỗng nổi cơn rung chấn, hàng loạt dây leo xanh trời lên, cuốn thắt chặt lấy ả. Ma nữ gào thét điên dại, hắc khí trào ra khỏi đảo, bao phủ lấy lũ leo quấn. Đám leo dính phải khí độc, ba hồi tự khắc héo nhèo. Há miệng cười man rợ, ả ma nữ bật nhảy về phía Nami, luồng hắc khí vẫy vẫy quanh cô, Nami hôn hên thở, khoang phổi cạn đường khí. Luồng hắc khí ấy chạy ngay cổ cô, siết mạnh, rồi siết mạnh hơn nữa. Cô trợn mắt há miệng, không khí dần mất hẳn, đáy mắt cô lơ đãng, mù mờ và nhắm nghiền. Cô đang chết đi. Chết trong tay bản sao của mình.

Ý trí vụt tắt...

Hy vọng lụi tàn...

Sự sống mong manh ...

Cái chết cập cửa...

"Nami ... con gái của ta, hãy mau tỉnh dậy..."

Tiếng nói ấy đánh thức linh hồn Nami, cô âm ỉ lắng nghe thật kĩ. Âm thanh đó đã bị cô lãng quên suốt mười bảy năm nay, là giọng của mẹ. Mẹ Taishima, có phải là mẹ?

Từ từ mở to mắt, Nami choáng ngợp bởi cảnh sắc nơi đây, trời xanh mây trắng, hoa thắm cô biếc, ánh nắng tran hòa khắp bốn phương, hương thơm cây cỏ khiến Nami giật mình. Cô chết rồi sao? Chỗ này... là thiên đường, cô vừa nghe mẹ gọi, mẹ muốn dẫn cô đi?

- Nami, con gái yêu quý. - Tiếng mẹ lại vọng ra lần nữa. Cô quay đầu đánh mắt chung quanh, tìm kiếm thanh âm quen thuộc ấy. Bỗng, từ trong lùm hoa, bước ra một cô gái xinh đẹp lộng lẫy, mái tóc óng ánh, khuôn mặt trắng ngần, đôi môi mỏng mịn, đồng tử đen láy. Cả người cô gái phát ra ánh sáng huy hoàng rực rỡ, bộ váy dạ hội quét dài trên cánh hoa, lung linh giữa nắng ấm. Cô ấy đẹp tuyệt trần, trên tay cầm quyền trượng kim cương lấp lánh.

Nami bất ngờ thần thờ. Đôi tay hướng về nữ thần tỏa sáng. Nàng nhìn cô mỉm cười hiền hậu, cất giọng trong trẻo quá đỗi thân thuộc.

- Nami...

- M...mẹ Taishima... - Cô sững sờ khựng lại. Người đó... người đó là mẹ Taishima của cô sao? Bà trẻ quá, đẹp quá, và bà... sáng lung linh như một vị thần. Nhưng khoan đã, đáng về này, trông rất giống ba vị nữ hộ pháp của nữ hoàng Maria, chỉ khác, mẹ cô đang phát sáng.

Mẹ nhìn Nami âu yếm, nhẹ lướt đến bên cô, mặc dù không nhớ được mặt mẹ, nhưng giọng nói trầm ấm này, mỗi khi ru cô ngủ, cô không thể nghe lầm. Vị nữ thần xinh đẹp, chính xác là mẹ cô. Không một suy nghĩ nhiều, Nami lao người đến, ôm chầm chặt lấy mẹ. Phải rồi, đây là mẹ Taishima, là người mẹ ru cô mỗi lúc ngủ, giọng nói suối chảy của mẹ, sao cô có thể quên.

- Con mệt mỏi lắm mẹ ạ. Con muốn ở cùng mẹ, muốn sống cạnh mẹ mãi mãi. - Vùi mặt vào lòng mẹ, Nami nheo ngào nấc lên từng đợt, những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, thấm đẫm vào váy Taishima. Thấy con gái khóc, bà đau lòng lắm, nhưng biết làm sao được, số mệnh cô còn cả một đoạn đường dài, cô không thể chết, càng không thể gục ngã. Những gì bà làm cho cô, chỉ có hai chữ "an ủi". Cô là con gái, là công chúa, là chủ nhân của bà, bà yêu cô, nhưng không thể giúp cô. Có lẽ đây là cách duy nhất thức tỉnh sức mạnh cuối cùng trong cô. Nami cân đối diện với sự thật, cô không phải phù thủy, mà là nữ hoàng của tất cả mọi phù thủy.

Gỡ Nami ra khỏi mình, Taishima quì gập một gối, bàn tay nắm quyền trượng đặt chéo lên ngực, cung kính cúi đầu.

- Phù thủy Ánh Sáng Tô Diệp... diện kiến công chúa.

Thấy mẹ tự xưng quì rạp trước mình, Nami kinh ngạc lúnh quánh, cả người đờ đẫn không biết nên làm gì. Không đoán cũng hiểu Nami phản ứng thế nào, Taishima nhẹ nhàng đứng dậy, nắm lấy bàn tay con gái dịu dàng lên tiếng.

- Nami, ta là Tô Diệp, thủ lĩnh của ngũ đại hộ pháp, bảo vệ nữ hoàng Maria.

....

Đoàng... nghe giọng mẹ vẫn ấm áp, vẫn trầm lắng, nhưng sao Nami lại cảm tưởng như tiếng sét ngang tai thế này. Tô Diệp, mẹ Taishima nói, mẹ là Tô Diệp, là hộ pháp ánh sáng của nữ hoàng pháp thuật quá cố. Vậy, trong huyết mạch đang chảy của cô cũng mang một nửa dòng máu phù thủy, cô là một Human?

- Nami, con là một hoàng tộc. Ta không cho phép con dễ dàng khuất phục. Đứng lên... đứng lên Nami. Ta sẽ tiếp sức cho con, hãy đánh bại công chúa bóng tối.

Mỗi lời mẹ nói ra, Nami đều chìm đắm xuống ảo mộng. Giống những bài hảy ru quen thuộc, đưa cô vào giấc ngủ. Cô quay cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn độn, đầu óc ong ong choáng váng.

"Mau thức dậy, Nami... mau thức dậy..."

Đột ngột mở mắt, cảm giác khó thở lại xòe xộc xùng xính, Nami triệu hồi quả cầu ánh sáng, tạo vòng bảo vệ linh hồn. Chướng khí dần dần tan biến, ma thuật hắc ám cũng bị xua đuổi. À yêu nữ tức giận nhìn cô đầy nghiến, chưa ai hóa giải được nghệ thuật ám tà của thanh đao đá. Nami khổ sở ho sặc sụa, hô hấp đang trở lại với cô, cô mệt mỏi, đôi mắt hờ nhăm, cả người đau nhức ê ẩm. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô sử dụng phép thuật, sự thật chôn vùi bấy lâu nay về thân phận cô rốt cuộc cũng đã sáng tỏ. Không hối hận, chết thế này cô không hề hối hận. Mẹ Taishima là Tô Diệp, bà là một phù thủy vĩ đại, cha đã dấu cô tất cả. Nhưng cô không giận cha, cô biết cha làm việc này mục đích chỉ để bảo vệ, đem cô tránh xa cái thế giới phù thủy tàn khốc này. Nếu Gorgon không đưa cô tới đây, nếu giáo sư Sena không tận tình dạy cô nắm hệ tổ phép thuật, liệu cái mạng mà mẹ con Kiyomi coi là rác rưởi của cô có được ông trời ưu ái chết đi sống lại hết phen này đến phen khác? Cô là con gái mẹ Taishima, là con gái phù thủy ánh sáng Tô Diệp, sức mạnh trong cô di chuyển từ mẹ, mẹ đã từng anh dũng chiến đấu, không lí nào cô lại để hèn sợ hãi. Hagasawa Nanami, đứng lên, mẹ đang kêu cô đứng lên.

"Nami, ta yêu con, con gái."

Phùng... câu nói ấy vừa dứt, cơ thể Nami bỗng đột ngột bùng sáng, vết thương trên vai dần dà khép miệng, nguồn năng lượng cô giải phóng ra phá vỡ kết giới, xua tan khí độc và thiêu đốt yêu nữ. À ta đây dựa quân quai, thanh đao trên tay nhắm vào Nami phóng đến, có chết à cũng muốn mang cô theo, Kiyomi tạo ra ả để giết chết Nanami, ả không thể chết khi Nami còn sống. Đao đá lao tới, cắm phập vào trái tim cô, yêu nữ bốc cháy mà miệng vẫn cười ha hả.

Thịch...

Nami khụy xuống, mắt trợn ngược lên, lồng ngực đau nhói, như bị một tảng đá đè vào. Nhịp tim cô gấp gáp, khoang phổi cạn ô xi, Nami ngã xuống đất, đôi tay cầu chặt ngực.

Choang...

Thanh đao đá vỡ tan, người Nami phát quang nham liệt. Sena vội vã cười chối bay đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bà không khỏi cả kinh. Tooya và Riuzo cũng bàng hoàng không kém. Rút nhanh đứa thần, Sena triệu hồi sức mạnh phù thủy, đã mười bảy năm rồi bà chưa phải đụng vào cây đuốc này, nhưng hôm nay, nếu Sena không ngăn chặn năng lượng ánh sáng cực đại của Nami, chắc chắn Suria sẽ phát hiện được. Quả cầu nữ hoàng đã hoàn toàn sáng, lời tiên tri đang bắt đầu linh nghiệm. Kì trăng non chỉ còn dăm ba tuần nữa, lễ đăng ngôi phải tuyệt đối hoàn thành.

Libra Angela The Fence III - vị nữ hoàng mạnh nhất trong lịch sử hành tinh phù thủy ...đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.5)

Theo lời tiên tri của một ẩn thuật sĩ, sống cách đây hàng nghìn năm, trăng non là thời điểm mặt trăng Atenist - mặt trăng mang đến sự sống cho hành tinh phù thủy, chiếu sáng trở lại sau hơn năm trăm năm thời gian bị đóng băng. Và đây cũng là lúc, vị nữ vương vĩ đại nhất trong lịch sử vương quốc pháp thuật xuất hiện, cứu rỗi thân dân khỏi ách thống trị của chủ nhân bóng tối.

Chỉ còn một tuần nữa thôi, nữ hoàng sẽ quay về với con dân của người. Như lời hứa, người sẽ bảo vệ tất cả bằng chính tính mạng của mình.

***

Mơ màng tỉnh dậy trên chiếc giường quen thuộc, Nami cảm thấy toàn thân đau nhức, thần trí mông mị, hơn cả thế, cô đã nằm mơ thấy mẹ Taishima. Bà vẫn đẹp, vẫn long lanh sáng lóa.

"Làm tốt lắm... con gái"

Đó là những lời cuối cùng trước khi bà biến mất. Mẹ yêu cô. Cô cũng yêu mẹ... rất nhiều.

Trận chiến sinh tử ấy trải qua với Nami như một cơn ác mộng kinh hoàng. Cựa người ngồi dậy, cô đưa hai tay day day thái dương. Bỗng chốc, chẳng biết Ayane từ chốn nào chui lên, nàng ta lao tới ôm chặt lấy Nami và một màn mưa nước mắt, lời than oán từ nàng lại tuôn ra không ngớt. Nami cười trừ bảo chữa cho lỗi lầm, đột nhiên cô nhớ đến Honso. Cậu ta thương nặng hơn cô, lại chờ cứu viện lâu tới vậy, không lẽ ...đã...

- Ayane, Honso của bạn sao rồi? - Nami áy náy gặng hỏi.

Ayane liền buông cô ra, hai má thoáng đỏ bừng. Nami là cố ý chọc cô sao? Cái gì mà "Honso của bạn", nhưng cũng đúng, được một phen hết hồn. Ba hôm trước tự nhiên thấy Honso nằm bất động trên cánh, máu me bê bết thực khiến nàng Ayane nhà ta đau tim tại chỗ, thân sắc choáng váng, khí huyết phi lưu thông, nàng đã chết lâm sàng đến tận mười phút. Thật lòng mà nói, Nanami cũng chẳng biết tình cảm của hai người này là gì, rõ ràng thích nhau tới sâu đậm, nhưng cứ trốn tránh, phủ nhận, cố tình ghét nhau. Đề khi một trong hai gặp nguy hiểm, thì người này thương tiếc kẻ kia. Nghe nói, cha Honso là một thầy phù thủy, hầu cận thân tín nhất của nữ hoàng Maria, ông đã nguyện chết cùng bà lúc mặt trăng hành tinh mãi tắt, Honso được gửi đến đây vì mục đích tu luyện nối nghiệp cha, bước tiếp trên con đường của thầy phù thủy, không rõ tương lai vai trò Honso đảm nhiệm là gì, nhưng có lẽ chính vì chuyện này mà cậu và Ayane không thể đến với nhau. Haiz... giá như cô là nữ hoàng, cô sẽ ban phát tình yêu cho tất cả thần dân của mình, sẽ không có chiến tranh, không giết chóc, ...một cuộc sống yên bình kéo dài tới vô tận.... nếu như cô... là nữ hoàng.

- Honso chảy rất nhiều máu, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng đến sức khỏe lắm. - Ayane điềm nhiên nói. Nghe vậy Nami cũng đỡ lo lắng. Tô Diệp là mẹ cô, sức mạnh ánh sáng có lẽ cũng thừa hưởng từ mẹ, nhưng còn bốn thuộc tố kia, sao cô lại sử dụng được nhỉ? Băn khoăn mãi một hồi, Nami quyết định hỏi thẳng giáo sư Sena, bà là người gián tiếp dạy cô các thuộc tố ấy, có thể Sena sẽ cho cô biết nguyên nhân.

Trong khi đó, tại kí túc xá nam, Riuzo nghiêm nghị nhìn Honso bằng ánh mắt căng thẳng. Thường thì Honso không ưa ả Nami mấy, nếu nói trắng ra, cậu rất ghét cô, vậy mà suốt thời gian Nami nghỉ học, Honso cứ bám lấy cô, lại còn tận tình dạy cô phép thuật Light - việc Honso chưa bao giờ làm. Ba ngày trước, nếu không có Sena, Tooya và cậu học sức, chắc hẳn nguồn năng lượng ánh sáng thanh tẩy của Nami sẽ ảnh hưởng đến cả trường Witchcraft, cô sở hữu sức mạnh bộc phá gấp mấy lần Tô Diệp, lại còn điều khiển được bốn thuộc tố khác, rõ ràng cô không phải người bình thường. Honso tự nhiên giúp đỡ cô, chứng tỏ cậu ta đã biết gì đấy.

- Nami... là ai? - Không chút âm sắc trong lời nói, Riuzo lạnh lùng hỏi.

Honso mặc dù bị thương, nhưng nhờ có mấy lọ thần dược của Sena tiên bối, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, vết thương cậu đã lành dần. Biết thế nào điện hạ cũng hỏi câu ấy, cậu đã sẵn sàng tinh thần để kể ra mọi chuyện, từ sức mạnh của Nami cho đến thân phận thật sự về cô. Có lẽ, Riuzo cần biết tất cả chuyện này.

- Điện hạ... Nanami... là... còn..

- Riuzo, có chuyện lớn rồi. - Honso chưa nói hết câu, phía cửa phòng đã bị đập bay. Một anh chàng cao to, mắt đen, mặc đồng phục nam sinh Witchcraft hốt hải xông vào. Cậu ta vốn là "cây tin tức" của cả khu kí túc xá này, những thông tin "nóng hổi" đều được cậu cập nhật một cách nhanh nhất, nhờ quả cầu tiên tri do cha cậu ta tặng. Rất hiếm khi anh chàng buồn tin tức tới nỗi đá bay cửa phòng Riuzo và Honso, trừ phi có chuyện gì quan trọng đến nóng ruột.

Riuzo chau mày khênh ra cánh cửa hỏng, làm phép sửa chữa lại. Honso có phần khó chịu khi cậu nói nghiêm trọng nhất chưa kịp phun ra đã bị tên lầm mồm này phá hoại. "Cây tin tức" chồm lên nhảy xuống, đứng ngồi không yên, ôm quả cầu tiên tri đặt lên chiếc bàn, hắng giọng nói lớn.

- Suria - pháp sư bóng tối, đã chết rồi.

- HẢ? - Riuzo và Honso kinh ngạc thét lên.

Anh chàng gật gù vui vẻ, sau đó đẩy quả cầu qua cho hai người.

"Tin mới nhất của hội đồng pháp thuật hành tinh phù thủy: Pháp sư bóng tối Suria Demon The Fence bị sát hại bằng độc anh túc đen, loại kịch độc đã thất truyền hàng trăm năm qua. Hiện hội bộ lão đang họp bàn về việc, đưa công chúa vốn mất tích bấy lâu nay - Libra Angela The Fence đăng ngôi nữ hoàng."

Riuzo neho mắt nhìn Honso, cả hai đều tỏ ra nghi ngờ. Có phải trùng hợp thế không? Công chúa xuất hiện, Suria trúng độc chết... có lẽ là một âm mưu đen tối nào đó chăng? Việc này, nên hỏi giáo sư Sena là rõ nhất.

***

Nami muốn về nhà thăm cha và làm rõ mọi chuyện về thân thế của mẹ Taishima. Giáo sư Sena và trường lão Gorgon có vẻ hơi dấn đo về lời đề nghị lần này của cô, cô có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Họ biết hắc khí hôm trước là của Suria, nhưng ma thuật hình nhân không phải do mụ ta điều khiển, sử dụng năng lực hắc ám trong Witchcraft mà không bị phát hiện, ngoài à công chúa giả mạo kia thì còn ai vào đây. Nhưng cái chết của Suria thật giả lẫn lộn, chưa tìm ra sự thật, Sena và Gorgon không dám để cô một mình bên ngoài. Mặc dù sức mạnh năm hệ tố đã hoàn chỉnh, nhưng chúng không hoàn toàn phát huy hết tác dụng khi cô còn là công chúa, hay chính xác hơn, Nami giờ vẫn chưa là đối thủ của Suria, thậm chí là "bản sao hắc ám" - công chúa bóng tối Kiyomi. Bây giờ không phải thời điểm nói cho Nami biết thân phận thật, cô muốn về thăm cha, cũng được thôi, chỉ còn một tuần nữa trận chiến cuối cùng sẽ bùng nổ, nên để cô gặp mặt người thân lần cuối, trước khi cô trở thành nữ hoàng của vương quốc pháp thuật. Nhưng không thể để cô đi một mình, Honso là kẻ duy nhất cần ở bên cô lúc này, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho việc xây dựng mối quan hệ tốt giữa chủ và tớ trong tương lai không xa.

Về phần của Tooya, từ khi chứng kiến một luồng sức mạnh lớn ở Nami, anh luôn nuôi nghi ngờ. Quả cầu nữ hoàng đã phát sáng hoàn toàn, linh khí tỏa mạnh mẽ nhất ở khu vực trường phù thủy Witchcraft, khi cô nghỉ học, nguồn năng lượng đầy giảm sút nặng nề, nhưng lúc cô trở về, linh khí nữ hoàng phát tán rất mãnh liệt, đặc biệt vào ngày hôm đó. Liệu, dự đoán của anh, có phải sự thật? Thân thể con gái họ pháp phù thủy ánh sáng Tô Diệp, chính là...

Công chúa Libra Angela The Fence.

***

Trở về Tokyo sau bao ngày mất tích, Nami bàng hoàng khi hay tin ông Otto cha cô đổ bệnh nặng. Nghe nói sau vụ cướp đầu bằng súng ấy, ông sốc tới bất tỉnh nhân sự, vì lo cho con gái gặp chuyện xấu, Otto không ăn không uống suốt mấy bữa nay, bệnh tình ngày một thêm nặng.

Vừa bước chân vào nhà, Nami đã chạy thẳng lên phòng cha. Trông ông tiều tụy và phờ phạc quá mức, khuôn mặt nghiêm nghị đầy sức sống nay hốc hác, xanh xao và gầy gò xương xẩu. Cả người cha lạnh cóng, môi miệng trắng bệch, mái tóc đã bạc phân nửa. Nhìn cha mình mà lòng Nami đau thắt. Không một phản xạ nào, cô bỏ nhào tới ôm lấy người cha, dụi đầu thút thít. Nấc nghẹn từng cục, Nami khàn giọng thì thào.

- Xin lỗi cha, con gái bất hiếu mới khiến cha ra nỗi này. Lỗi tại Nami, tất cả là tại Nami. - Như trở lại quá khứ, cô ôm cha khóc nức nở.

Otto gương mặt mở mắt, ông ngạc nhiên nhìn con gái vui mừng. Trông cô vẫn bình an vô sự, vẫn khỏe mạnh như xưa. Ông biết rõ Nami không phải con ruột mình, Tô Diệp - người phụ nữ ông yêu thương nhất cũng vì bảo vệ ông và Nami nên mới bị dơi độc cắn chết. Ông hận Nami, và cũng hận chính bản thân không đủ mạnh mẽ để che chở bà. Tô Diệp là phù thủy, dĩ nhiên ông hiểu rõ điều này hơn ai hết, nhưng tình yêu bà dành cho ông là tình yêu của một con người, bà yêu Nami và ông hơn cả sinh mạng, lời trần chối cuối cùng của Tô Diệp, là hãy chăm sóc Nami thật tốt, tránh xa đất nước Trung Hoa và trở về Nhật Bản sống. Nguyên theo ý bà, ông xây dựng công ty ở Nhật, lao đầu vào công việc để quên đi hình bóng Tô Diệp, mặc kệ Nami cho mẹ kế chăm sóc, mỗi năm ông lại về thăm cô vài lần. Vợ ông thường than vãn Nami càng lớn càng hư hỏng, chuyên cậy quyền cha yêu thương cô nhiều hơn ức hiếp chị gái Kiyomi. Mấy tuần trước Kiyomi gọi cho ông kể là Nami không muốn đi học nữa, vì sợ cha thất vọng nên không dám nói. Vừa lúc ấy gia tộc hùng mạnh Zeshiwa qua hỏi cưới, rất hiếm người được gia tộc này ưu ái đến vậy. Vì lo lắng Nami không có tương lai, lại không thể để lại gia sản cho đứa con rơi này, nên ông quyết định thúc ép cô lấy chồng. Nami là con gái ngoan, luôn biết nghe lời ông, sau vụ cướp đầu hai ngày, Otto tình cờ nghe được gia nhân trong nhà nhắc tới Nami trong suốt mười bảy năm thiếu vắng ông. Hành hạ, đánh đập, lăng nhục, khinh bỉ, đó là toàn bộ những gì Nami chịu đựng sau tám mặt nạ giả dối của mẹ con Kiyomi. Cô đã rất đau khổ và trông chờ ông về. Nhưng ông thì sao, ông luôn miệng mắng cô không vâng lời mẹ kế, mắng cô là đứa con hư. Còn cô chỉ biết im lặng và mặc kệ mọi thứ.

Hôm nay cô đã chịu về gặp ông, chứng tỏ cô vẫn coi ông là cha, vẫn yêu thương ông rất nhiều. Otto Hagasawa này, đúng là người cha không tốt. Nhẹ vuốt tóc con gái, ông mỉm cười đôn hậu, nụ cười thật sự của kẻ làm cha.

- Người xin lỗi phải là ta mới đúng. Nami, con gái ngoan của ta, ta xin lỗi đã đầu con mọi chuyện. - Otto vừa nói, hai hàng lệ vừa lăn dài trên gò má gầy gộc.

Nami biết ông muốn xin lỗi cô về chuyện gì, và cô cũng biết, cha không phải cố ý gây tổn thương cho cô.

- Cha... con biết hết rồi, biết về thân phận của mình lẫn mẹ Taishima. Tên thật của mẹ là Tô Diệp, mẹ là phù thủy. Phải không cha? - Nắm lấy bàn sờn sùi của cha, Nami nhẹ thốt từng từ.

Otto có phần bất ngờ, cô đã biết rồi sao? Vậy, ông cũng không cần giải thích nhiều. Con gái bé nhỏ của ông, đã trưởng thành thật rồi. Với tay về chiếc hộp giấy dưới bàn cạnh giường, Otto nhẹ nhàng thổi bụi, rồi mỉm cười đưa cho Nami. Khẽ vỗ lên mu bàn tay con gái, ông chậm chậm nói, cổ họng khàn đặc.

- Đây là kỉ vật của mẹ. Ta định sau lễ cưới sẽ giao tận tay cho con, nhưng giờ thì không cần nữa rồi. Là mẹ Tô Diệp, để lại cho con đó.

Một chút ngạc nhiên xen lẫn tò mò, Nami nâng niu chiếc hộp trên tay, hết nhìn cha, lại nhìn chiếc hộp. Otto gật đầu thành thoi, hých tay Nami như bảo, cô hãy mở nó ra.

Nhẹ tháo ra chiếc nắp giấy, Nami tròn xoe mắt kinh ngạc. Bên trong có rất nhiều ảnh mẹ Taishima, hầu hết các bức hình đều chụp lúc mẹ ru cô ngủ, chơi đùa với cô, và có một bức, chụp cả nhà Nami, có cha Otto, mẹ Tô Diệp và con gái Nanami, một gia đình hạnh phúc biết bao. Đó đã từng là một phần trong kí ức cô, thật đẹp phải không?

Cầm từng tấm hình trên tay, Nami nhoen miệng cười khả ái, chưa bao giờ cô cảm thấy mình sống trong tình yêu thương của cha thế này. Bất chợt, dưới đáy hộp sót ra một chiếc hộp gỗ khác, nhỏ hơn và đẹp hơn hẳn hộp giấy. Đặt đồng hình gọn sang một bên, Nami nghiêng đầu nhắc lên hộp gỗ. Nó bé bằng ba lần hộp lớn, có màu nâu sẫm, thơm mùi quả sồi. Bật mở nắp gỗ, hình ảnh chiếc nhẫn quen thuộc đập vào mắt cô, phía dưới có một mảnh giấy, nom giống lá thư cũ kỹ. Thấy con gái đang vui bỗng thần thờ, Otto cựa mình ngó vật trong hộp. Thờ dài thườn thượt, ông dịu dàng nói tiếp.

- Cái nhẫn ấy khi xưa đeo trên cổ con, vì sợ con làm mất nên mẹ mới mang cất vô đây. Bà nói nó rất quan trọng, là di vật mà cha mẹ ruột con để lại.

Cha mẹ ruột?

Đoàng... lại một tia sét rạch ngang tai cô. Cha Otto vừa nói, "là di vật của cha mẹ ruột"... cô không phải con gái mẹ Taishima sinh ra, chiếc nhẫn mẹ Taishima để lại cho cô vốn là của cô từ trước. Nhưng chiếc nhẫn này, là vật đính hôn của Riuzo và công chúa Libra, nếu cái trong hộp là của Nami, vậy cô chính là...

Chương 63: HÀNH TINH PHÙ THỦY (P.6)

" Công chúa tôn kính. Tha thứ cho thần vì đã không làm tròn trách nhiệm củ một thủ lĩnh hộ pháp. Cuộc chiến vẫn còn rất dài, xin người hãy cố gắng nhất định phải đánh bại pháp sư bóng tối và trả lại tự do cho thần dân vương quốc pháp thuật, người là hy vọng cuối cùng của chúng thần. Chúng thần sẽ luôn ở bên và tiếp sức cho người.

Tái thư... Tô Diệp "

***

Ra khỏi phòng cha, Nami dờ dẫm, bước đi xiêu vẹo, trên tay vẫn còn nắm chặt chiếc nhẫn Tô Diệp để lại. Đã rất nhiều lần cô từng ước, giả như mình là công chúa. Giả như, giả như, khi nào cô cũng nói giả như. Vâng, bây giờ cái "giả như" ấy đã trở thành hiện thực rồi đấy, cô vui chưa? Thỏa mãn chưa? Công chúa Libra, cái từ nghe thật nữ miều làm sao, người đó không phải là Kiyomi - chị gái cô à. Chị ta là công chúa, cô chỉ là kẻ thấp hèn, là thứ thừa thãi trong cái thế giới nhỏ bé này. Cha cô là ai? Mẹ cô là ai? Rốt cuộc họ còn sống hay đã chết? Và cô - Hagasawa Nanami... là ai?

- Cô chủ. - Thấy sắc mặt Nami kì lạ, Honso cất tiếng hỏi thăm. Cô nhìn cậu, ánh mắt bao hàm không cảm xúc. Lạnh. Đôi mắt đỏ quạch ấy trông thực rất lạnh. Lướt nhẹ qua cậu, Nami hướng cửa chính bước đi, đáng cô mong manh, dát vàng dưới cái nắng nhẹ nhàng cuối đông. Mặc dù không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô, nhưng trực giác của thầy phù thủy mách bảo Honso, chắc chắn là chuyện chẳng lành.

Đi theo Nami ra tới tận cổng, Honso im lặng vẫn không nói gì, cậu không ưa tọc mạch chuyện người khác, đặc biệt là chuyện có liên quan đến chủ nhân. Nami là cô gái kiêu kì, nếu cô muốn giải tỏa bức xúc tâm trạng, cô sẽ tự khắc nói ra, còn khi cô lạnh lùng thế này, tốt nhất cứ để yên đấy.

- Honso. - Đang đi trên đường, Nami đột ngột phanh lại quay sang Honso. Cậu có hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng chỉ gật đầu lắng nghe mệnh lệnh.

Nami lặng thinh một chập, sau đó xòe lòng bàn tay, đưa ra hai chiếc nhẫn giống nhau y đúc. Honso dường như đã hiểu ra điều cô muốn nói, hai chiếc nhẫn ấy, vốn là vật đính hôn giữa Riuzo và Libra do chính tay nữ hoàng Maria tạo ra rồi ban tặng cho hai người. Mặc dù không biết tại sao Nami lại giữ cả hai cái, nhưng có một chuyện mà cậu khẳng định, chắc chắn cô đã biết rõ thân phận thật sự của mình. Và điều này vượt ngoài tầm kiểm soát mà Honso dám nhận. Có lẽ Nami nên về Witchcraft, Sena và Gorgon nợ cô một lời giải thích về tất cả chuyện này. Cô không tin, cô thực lòng không thể tin cái ngôi vị công chúa vốn là của Kiyomi nay lại là của cô.

- Honso, nói cho tôi biết... tôi là ai? - Cậu luôn đi theo cô kể từ lúc về Tokyo tới giờ. Honso ghét cô, ánh mắt cậu đã nói lên điều đó khi còn học ở Witchcraft, nhưng kể từ khi cô thôi học, cậu lại luôn dõi theo và bảo vệ cô, điển hình là vụ hình nhân ma thuật ở thác nước sau trường, chả những vậy, cậu còn gọi cô là cô chủ, cái kính ngữ mà trước giờ chưa ai dùng với cô. Ngay từ đầu cô đã thấy chuyện này không bình thường, Sena ưu ái cô hơn bất kỳ học viên nào trong trường, các hộ pháp giúp cô đánh thức sức mạnh, và còn cả mẹ Taishima cũng vì cô nên mới bị dơi độc cắn chết. Nếu sự thật có là công chúa Libra, vậy Kiyomi là gì?

- Cô chủ... - Honso cúi gằm mặt thay vì trả lời câu hỏi của cô. Nami nắm chặt hai chiếc nhẫn phần nộ quát.

- Rốt cuộc tôi là ai? Cậu nói đi, tôi là ai? - Như một kẻ không dám đối mặt với bản thân, Nami gào thét, tâm hồn xáo trộn cực độ, choàng tay ôm lấy đầu, cô từ từ ngồi xuống, khuôn mặt là chả nước mắt rơi, toàn thân sợ hãi, run lên từng đợt.

Honso bắt lực quỳ xuống, hai tay vô định, không biết nên làm gì, chưa bao giờ cậu rơi vào hoàn cảnh khó khăn thế này. Công chúa đang khóc, chủ nhân của cậu... đang khóc. Bất lực quỳ hai gối, Honso chống tay xuống nền đất bụi bặm, thì thào nói trong họng.

- Công chúa ...người là... công chúa của thần... công chúa của hành tinh phù thủy ...Libra Angela The Fence.

- Là thật sao? - Ngẩng khuôn mặt tèm nhem nước mắt nhìn Honso, Nami thần thờ nhấn mạnh.

Honso gật đầu. Cậu cứ gật đầu, gật đầu như để khẳng định cho câu trả lời của mình. Đã không còn gì để dấu diếm, Nami là công chúa và cô cần biết tất cả mọi chuyện.

Suria chết rồi, tuy vẫn chưa xác định là thật hay giả, nhưng lễ đăng ngôi vào tuần trăng non tới, nhất định phải diễn ra, chỉ có khi Nami trở thành nữ hoàng, sức mạnh cô mới hoàn toàn hoàn chỉnh. Việc cần làm bây giờ là trở lại trường và tìm giáo sư Sena. Có lẽ giáo sư đã điều tra ra tấm màn sau cái chết của Suria. Muốn biết sự thật, cậu và Nami phải mau quay về.

Thời gian tám tắc trôi đi. Đợi Nami bình tĩnh lại, cả cậu và cô cùng về Witchcraft gấp, Riuzo chưa biết bộ mặt giả dối của Kiyomi, cô ta vốn là con người lại đi bán linh hồn cho pháp sư bóng tối, mạo danh công chúa, tấn công thầy phù thủy và Nanami, chỉ từng ấy tội danh, đủ để ả chịu hình phạt tối cao của hội đồng kì luật phù thủy.

Với tốc độ xé gió gạt mây, chỉ trong ba tiếng đồng hồ, Honso và Nanami đã về tới Witchcraft, cả trường đang rùm beng lên vì chuyện Suria trúng độc

chết. Có vẻ như đây là sự thật, hiện giờ giáo sư Sena và trưởng lão Gorgon không có trong trường, hiệu trưởng và cha Riuzo đã trở về vương quốc pháp thuật, chuẩn bị cho lễ cưới hoàng tộc giữa Riuzo và Libra. Honso đang cố gắng tìm cách liên lạc với giáo sư, phải ngăn chặn lễ cưới trước khi Nami đến hành tinh phù thủy. Người có thể cậy duy nhất lúc này là hoàng tử Tooya. Riuzo từng kể anh ta là gián điệp hai mang của Suria, việc phục vị cho Nami lần này, có lẽ sẽ cần Tooya giúp đỡ. Không suy nghĩ nhiều, Honso liền kéo Nami qua dây nhà hội học sinh, thời gian không cho phép cậu chậm trễ.

Tooya vẫn không tin tưởng vào vụ ám sát Suria bằng độc anh túc đen. Suria không phải người tầm thường, nếu mẹ ta có thể chết dễ dàng, vậy sao công chúa bóng tối lại không hề hấn gì? Có rất nhiều điều nghi vấn trong chuyện này.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng cánh cửa phòng hội học sinh bật mở, Honso lao đến chỗ anh, theo sau còn có Nami đi cùng. Không dài dòng, Honso dứt sợi dây chuyền trên cổ, chỉ vào Nami gấp gáp nói.

- Mau về vương quốc pháp thuật, điện hạ và công chúa già sẽ kết hôn.

- Chúng ta không liên quan tới việc ấy. - Điềm đạm ngồi xuống sofa, Tooya nhiệm nhiên nhún vai.

Honso nắm tay thành nắm đấm, triệu hồi linh khí của thầy phù thủy, sau đó băng lãnh thốt ra từng từ.

- Công chúa... đang ở đây.

Choang.. chiếc tách trên tay Tooya vô lực đáp đất, vỡ tan tành. Anh tròn mắt nhìn Honso trân chối. Cậu ta nói... công chúa thật... đang ở đây? Vậy... mục đích Honso tìm anh... chẳng nhẽ...

Phải. Là để trở về hành tinh phù thủy, phục lại chức vị và đẳng cơ... nữ hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.1)

Điều Tooya lo sợ nhất cuối cùng cũng đến. Trước kia anh chỉ nghi ngờ, thầm mong Nami không phải công chúa, không phải vị hôn thê của Riuzo. Vì sao ư?

Vì anh yêu cô. Cô là cuộc sống của anh. Chuyện khiến ăn căn rứt suốt thời gian qua chính là không thể giải thích rõ với cô về thân phận thật của mình, để rồi cô rời xa anh, ghét bỏ anh và không bao giờ tin tưởng anh nữa. Anh đã rất cô độc khi thiếu vắng cô, một cảm giác trống trải kéo dài trong vô thức, mọi lúc mọi nơi, anh đều nhớ đến cô.

Suria chết rồi, quả thực anh không biết đó là thật hay giả, mẹ ta có thể dễ dàng ra đi vậy sao? Còn cả Kiyomi, cô ta sẽ đẳng cơ và đức vua bị giam cầm mãi mãi. Phải rồi, chỉ có công chúa thật mới mở được cánh cửa ở điện linh lung - nơi giam giữ nhà vua, nếu Nami là công chúa, Tooya cần phải đưa cô trở về vương quốc pháp thuật, Suria còn sống hay đã chết, anh đành liều mạng trực tiếp điều tra, để tránh xảy ra sơ xuất.

Triệu hồi pháp bảo quyền trượng chuông vàng, Tooya xoay chuyển, vẽ một hình tròn trên nền đất, đọc thần chú và mở ra cánh cửa không gian giữa hành tinh này với các hành tinh khác, nghe thì giống giống tàu vũ trụ, nhưng tốc độ thì nhanh hơn cả vạn lần và thiết bị không cồng kềnh như đi tàu. Tooya khoác áo choàng lông trắng, vốn là bộ đồ hoàng tộc của anh ở vương quốc pháp thuật. Honso mặc áo choàng đen quét đất, đội mũ chóp nhọn vành rộng, y hệt một thầy phù thủy thực thụ. Nami trùm áo choàng Witchcraft kín người, kéo mũ đội sụp chỉ để lộ hai con mắt đỏ quạch màu máu. Tooya chuẩn bị một chiếc thảm thần từ trước, cả ba nhảy qua cửa không gian, lập tức khởi hành đến vùng đất của những phù thủy như trong truyền thuyết kể lại cách đây hàng trăm năm.

***

Ba ngày lặng lẽ trôi qua, Riuzo mệt mỏi day day hai mi tâm, ngả người ra chiếc sofa quý tộc đồ thảm dát vàng. Cậu mặc một chiếc áo phong hình rỗng, khoác ngoài là áo choàng bóng hoàng gia, tay vịn về cây đuũa thần ánh kim lấp lánh. Hôm nay là lễ cưới của cậu và Libra, sau lễ thành hôn này, cậu sẽ chính thức lên ngôi vua, sống một cuộc sống bên cạnh người con gái mà cậu đã yêu mến lúc nhỏ. Không bạn bè, không Nami, cũng không còn trận chiến cuối cùng. Mọi chuyện đã kết thúc, khi trăng non lên, ánh sáng Atenist sẽ trở lại, Libra thành nữ hoàng và vương quốc pháp thuật sẽ lại giống ngày xưa, như một câu chuyện cổ tích kém ly kỳ, hoàng tử không hạnh phúc bên công chúa. Cậu đã từng ước mình không phải hoàng thái tử điện hạ, hoặc Nami của cậu là công chúa, như vậy sẽ hoàn hảo biết bao nhiêu.

Trái ngược với tâm trạng Riuzo, Kiyomi vui mừng khôn siết, không biết vì sao Suria lại muốn giả chết, nhưng ả không quan tâm, chỉ cần cưới được Riuzo, mặc xác mẹ ta thích làm gì thì làm. Ngồi trước tấm gương lớn, Kiyomi nhẹ nhàng chải từng lọn tóc vàng hoe, chỉnh chu chiếc váy trắng tinh trên người, nhờ một chút son phấn, khuôn mặt Kiyomi bỗng xinh đẹp hơn gấp bội. Nhìn vào trong gương, ả mỉm cười nị hoặc, chưa kể nào cưỡng lại được bùa "mê hồn tán" của ả, lần này Riuzo điện hạ, có không muốn cưới cũng phải cưới, những gì ả thích, ả không lấy, thì những kẻ khác cũng đừng hòng mà lấy.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều, Kiyomi chăm chú chải tóc, nhỏ nhẹ cất giọng.

- Vào đi.

Một thân ảnh đen nhanh chóng lên vào trong phòng. Khóa cửa lại, hấn vén chiếc mũ choàng lên, để lộ tròng mắt đỏ và dung mạo tuyệt đẹp. Nhếch môi cười, Nami mĩa mai nói.

- Happy wedding, my sister.

Vẫn thong thả vuốt từng sợi tóc, Kiyomi đứng dậy, cời bỏ chiếc váy cưới ngụy trang, bên trong là bộ y phục đen tuyền bó sát người, tôn lên những đường cong đầy quyến rũ của ả ta. Rút ra cây đuũa thần trong ống tay áo, Kiyomi ngao nghể búng tay cái bốp.

- Xin lỗi nhé, ta không có em gái. Nhưng kẻ thù...thì ta có đấy.

Dứt lời, Kiyomi phóng ra một tia sét cực mạnh, giống tia sét đã đánh trúng Honso ở thác nước hôm nọ. Nami nhanh nhẹn dịch chuyển, tâm lý có chút bất ngờ, chả lẽ người tấn công cô ở thác nước... là Kiyomi?

- Sao? Hối hận vì đã đến đây à? - Không thấy Nami lên tiếng, Kiyomi tiếp tục gờ giọng thách thức. Suria nói công chúa thật sẽ sớm xuất hiện, mụ kêu ả cứ chờ rồi ra tay bắt giữ. Biết thế nào Libra thật cũng trúng kế nếu Kiyomi lan truyền tin ả sẽ kết hôn với Riuzo, không ngờ người đến lần này lại là con oshin Nami.

Con người Kiyomi đúng là đã thoát hóa nặng nề, tình yêu và địa vị khiến chị ta mù quáng, sẵn lòng bán linh hồn cho quỷ dữ. Mặc dù không biết bằng cách nào Kiyomu có được sức mạnh hắc ám, nhưng Nami cá chắc, vụ này có liên quan đến con rắn độc Suria. Thoát khỏi lớp áo choàng vương vãi, Nami chấp tay, kêu gọi năng lượng phù thủy, cường hóa ma thuật bóng tối. Nami và Kiyomi đánh nhau quyết liệt, không bên nào chịu thua bên nào, sức mạnh mộc và thổ của Nami đều bị tà khí khổng lồ, vì vương quốc pháp thuật giờ đây đã thuộc chủ quyền Suria, nên phép thuật Nami suy giảm mạnh mẽ. Kiyomi được nước, đắc thắng cười man rợ.

- Trong kết giới của ta, mày chỉ là con kiến bò quanh miệng chén. Đừng mong thoát khỏi đây, công chúa Libra à.

Việc chống trả với một lượng lớn hắc khí làm Nami kiệt sức, cả hành tinh này đang chết dần dần, chướng khí và năng lượng Suria giải phóng cho Kiyomi nhiều gấp mấy lần Nami tưởng tượng. Để rút ngắn thời gian, Honso hiện đang đi tìm Riuzo, Tooya sẽ cứu nhà vua và Nami lo phần ứng phó Kiyomi. Ban đầu cô chỉ nghĩ, Kiyomi là một quân cờ tầm thường của Suria, nhưng có vẻ như cô nên chắt bót hai chữ "tầm thường" thì đúng hơn. Nhận thấy mình lép vế hơn địch, Nami thờ dãi, sử dụng sức mạnh thanh tẩy mạnh nhất Light, phá hủy kết giới, thổi tung căn phòng Kiyomi, hóa giải hai hệ tổ thổ - mộc bị ức chế và đánh áp đảo ả Kiyomi. Cùng lúc ấy, mọi người trong hội hoàng gia vương quốc pháp thuật kinh hoàng chạy tới, Riuzo và Honso cũng đến theo. Hiệu trưởng Miyamoto và quốc sư Tsutoshi chống pháp bảo toàn bảo vệ "công chúa" trọng thương, Honso liền nhanh chân triệu hồi quyền trượng của thầy phù thủy ngăn cản họ. Quốc sư Tsutoshi tức giận thét lớn.

- To gan. Sao ngươi dám tiếp tay cho người ngoài hãm hại công chúa? Ngươi có biết mình là ai không?

Honso im lặng, móc trong túi áo ra tấm lệnh bài tối cao của nữ hoàng Maria ban tặng cho cha, giơ lên trước mặt mọi người, băng lãnh nói lớn.

- Nhân danh kẻ dẫn đường của nữ hoàng Libra tương lai, ta ra lệnh trừng trị tội đồ Kiyomi Hagasawa. - Nói đoạn, cậu chỉ tay về phía Kiyomi.

Hiệu trưởng Miyamoto cùng các hoàng tộc chau mày, ánh mắt toát ra tia giận dữ.

- Em đang nói nhảm gì vậy Mitsuke. Mau bảo vệ công chúa.

Đám người kia chưa kịp xông lên, Nami đã vận dụng sức mạnh thủy, thanh tẩy lớp vỏ ngụy trang của Kiyomi, để ả lộ ra chân tướng thật sự. Kiyomi gào thét đau đớn, tóc và melanin trong mắt chuyển thành màu đen, ả ói ra một ngụm máu đen, dung mạo trở về là một Kiyomi bình thường, chỉ là tà khí hắc ám vẫn không biến mất. Mọi người chết điếng nhìn nhau, Riuzo cau mày tuyệt độ, cả người như lặng đi một nửa. Cậu không dám tin vào mắt mình, ngay từ đầu cậu đã có cảm giác xa lạ với cô gái Libra giả mạo đấy, ánh mắt và nụ cười cô ta không hề mang một chút ám áp đến cho cậu như lúc xưa. Nhưng nếu đó là công chúa giả, vậy công chúa thật...

- Honso, chẳng nhẽ... Libra thật...

- Vâng, điện hạ. Là con gái Tô Diệp tiên bối... Hagasawa Nanami.

Tiếng xì xào ngày một lớn, hiệu trưởng Miyamoto chết sững sau lời khẳng định chắc nịch của Honso, ông chăm chăm nhìn vào Nami mặt mày lem luốc sau trận chiến với Kiyomi. Ngay cả Riuzo cũng sốc tuyệt độ. Phải nói sao cho hợp với tâm trạng cậu lúc này nhỉ, có vui, có mừng và cũng mang một chút hoài hạp. Nếu Nami là công chúa thật, nếu người cậu yêu là Nami, có rất nhiều chữ "nếu" chạy dài trong đầu cậu, và tất cả chữ "nếu" ấy, đều trở thành hiện thực, thì Nanami cậu yêu, chính là vị hôn thê của cậu, không phải Kiyomi. Cậu rất hạnh phúc, rất mừng, cuối cùng câu chuyện cổ tích cũng đã hoàn chỉnh, công chúa và hoàng tử mãi mãi bên nhau không chia lìa, nhưng vẫn còn thiếu một nhân tố quan trọng, đó là... phù thủy độc ác.

BÙMMM!

Mặt đất rung chấn dữ dội, từ phía Nami đứng và chỗ mọi người bị nứt làm đôi, chính giữa trời lên một cột đá cao chót vót, đứng trên cột đá đó không ai

khác chính là pháp sư bóng tối Suria Demon The Fence. Giơ cao cây quyền trượng hắc bảo ngọc, mũi cất giọng cười cay nghiệt, ăn mừng cho kế hoạch thành công thuận lợi.

Quần thần kinh hãi, Riuzo và Honso bàng hoàng, chỉ riêng Nami vẫn bình tâm nhìn mũi bằng ánh mắt căm phẫn xen lẫn oán hận. Bà ta là Suria, là người đã giết mẹ Maria, mẹ Taishima và ba vị hộ pháp cấp cao, mũi tiêu diệt vương triều ánh sáng, giam giữ đức vua Joshep, và để bóng tối làm chủ hành tinh xinh đẹp này.

Trời than dân oán thấu tận mây xanh, nếu đã bày mưu tính kế "mời" cô đến đây, vậy thì... Libra Angela The Fence cô tuyệt đối không từ chối... ở lại với bà bác "kính mến".

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.2)

Suria chầm chệch đứng trên cột đá, tà áo choàng đen bay phấp phới giữa gió, khoe miệng cất lên tiếng cười ha hả gè rợn. Dứt cười, mũi nhìn xuống Nami thích thú.

- Chào cháu yêu.

Ngay lập tức, phe hoàng tộc tập trung pháp thuật, sẵn sàng chiến đấu. Honso cắn răng gằn giọng.

- Không phải bà đã chết rồi ư? - Tuy câu nói rất nhỏ nhưng đủ để Suria nghe thấy. Mũi phóng một luồng sét ngay cạnh Honso, rít lên độc địa.

- Một lũ ngu dốt. Các người tưởng ta là ai? Con bé Maria ngốc nghếch đó sao? Thật xin lỗi vì làm các người thất vọng, nhưng vương quốc này, sớm muộn cũng thuộc về ta mà thôi. A ha ha ha ha haaaa....

Nói đoạn, Suria chỉ quyền trượng lên trời, bắn ra một tia sáng đen chói lọi, mây xám đột ngột dồn về một góc, tỏa thành hình tròn khổng lồ, đập chọc như chớp, rồi dạt thẳng xuống tất cả. Mọi người mau chóng hợp sức tạo vòng kết giới bảo vệ bản thân, quả là Suria, sức mạnh thật gè gớm. Chiêu vậy hăm của mũi khiến toàn bộ người hoàng tộc bị khống chế năng lượng, cả quốc sư lẫn hiệu trưởng Miyamoto đều bất lực, họ chỉ có thể cầm cự để không bị tà khí nhiễm vào cơ thể. Riuzo nghiêng rằng dốc hết sức mạnh, kết hợp cùng Honso giải trừ ẩn khí. Mọi cách đều vô dụng, Suria sẽ giết chết tất cả nếu trong hai phút nữa mọi người không thể thoát khỏi đây. Phá lên cười điên dại, Suria nheo mày nhỏ nhẹ nói.

- Chịu trời hoặc bọn chúng sẽ chết. Nhà người chọn đi.

Mũi không nhìn thẳng Nami, nhưng cô biết rõ, Suria đang nói với ai. Cô ngược mắt ném cho mũi cái liếc khinh bỉ, sau đó cắn chặt môi tới tứa máu tanh.

- Ta sẽ đi cùng bà. Hãy mau thả họ ra.

Lời Nami vừa dứt, toàn thể đại thần liền cúi rạp hô lớn.

- Không thể được công chúa điện hạ.

Suria hài lòng nhìn Kiyomi, héch cằm về phía Nami, ý nói bắt lấy cô. Kiyomi quệt đi vết máu trên miệng, dùng cùi chỏ đập mạnh vào lưng cô, Nami khụy xuống, lồng ngực bỗng đau âm ỉ. Phất tay ra chiếc dây xích màu bạc, Kiyomi cười khẩy, trói chặt người cô, yểm lên đó một câu thần chú rồi áp giải cô về ngục tối - nhà tù của những phù thủy. Honso vô lực, đẩy mắt tím hằn lên hàng ngàn đốm đỏ li ti, cậu gào thét thật lớn, quì sụp hai gối, tay đầm xuống đất rướm máu.

- Công chúaaaaa....

Riuzo cũng chẳng khá khẩm hơn gì. Trông cậu còn thảm hại gấp mấy lần Honso, bàn tay sưng tấy đỏ rực, khắp người vương vãi mồ hôi. Vì sử dụng phép thuật tận sức, cậu kiệt sức và ngã gục, đồng tử lu mờ một màn sương mỏng. Nami bị Kiyomi đẩy mạnh, khoe miệng đã rỉ máu tươi, tanh tưởi và nồng nặc. Cắn chặt bờ môi, Nami nói lớn, chất giọng khản đặc nhưng đầy uy quyền.

- Mọi người đi đi. Đừng lo cho tôi. Đây là thánh lệnh... - Nhập ngừng một lát, Nami đồng dục thốt to - ... của công chúa.

Cầm quyền trượng giữa người cười lớn, Suria che miệng mỉa mai.

- Thật cao cả làm sao, cháu gái yêu quý. - Nói đoạn, mũi hừ lạnh chìa pháp bảo vào Nami. - Nhìn vô thực tế một chút đi, các người sẽ sớm được đoàn tụ thôi.

Chiếc xích bạc chợt thắt chặt lại, Nami ngã xuống quần quai đau đớn. Suria và Kiyomi cười đầy khoái trá. Lại một lần nữa Riuzo phải tro mắt đứng nhìn Nami chịu hành hạ, hình ảnh cô khổ sở lăn lộn dưới đất khiến trái tim cậu ứa nghẹn, cảm giác là một thằng con trai vô dụng cứ liên tục dày xéo, xé nát

lòng cậu, cô đau, cậu cũng đau. Nhưng biết phải làm sao khi cậu không đủ mạnh để bảo vệ cô.

Nami là công chúa, thánh lệnh cô ban chính là lời nói của nữ hoàng. Gắng gượng mở to con mắt đỏ ngầu, Nami nuốt từng ngụm nước bọt, cực nhọc thều thào trong cuồng hộng.

- T...thà họ đ...đi..

- Được thôi. Ta không phải người thích thất hứa. - Dứt lời, Suria hút lại đồng hắc khí nguy hiểm, mở cánh cửa không gian, lừa mọi người xuống đáy. "Phùng" một tiếng lớn, cánh cổng liền khép lại, tất cả trở về cảnh yên tĩnh tối đáng sợ. Thu hồi pháp bảo, Suria lướt đến chỗ Nami, bàn tay mịn màng của mẹ nâng chiếc cằm thon nhọn của cô. Không chút run sợ, Nami nhìn mẹ bằng đôi mắt đầy thách thức. Suria bỗng phá cười đầy ngiệt, khỏe môi như lên khinh khinh. Mẹ ta ghét cái nhìn của cô, nó làm mẹ nhớ đến đứa em gái ngu ngốc trước đây, một nàng thơ luôn dành tình thương cho dân chúng, kể cả đứa cháu gái này, nó thật giống mẹ nó làm sao, và mẹ cần phải tiêu diệt nó trước khi nó ra tay giết chết mẹ. Phất áo choàng trở về cung điện, Suria gầm gừ ra lệnh.

- Nhốt nó vào ngục tối.

- Vâng, thưa pháp sư. - Cúi đầu nghiêm chỉnh, Kiyomi kính cẩn tuân mệnh.

Xốc mạnh Nami lên, ả ta đồng đánh đẩy cô đi theo hướng nhà tù. Sợi xích hiện đã nói lòng, cô hít sâu điều hòa nhịp thở, sự chèn nén khiến hô hấp cô suy yếu, ngay sức mạnh cũng không vận dụng nổi. Kiyomi héch mặt lờm ngượng.

- Vô dụng thôi. Xích bạc sẽ phong ấn năng lượng phù thủy, mày không thể trốn khỏi đây đâu. Từ từ mà chờ chết đi, "công chúa đáng kính". - Ả nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng một cách đầy ngiệt. Nami hoàn toàn đuối sức, hai mắt bắt đầu hoa lên, con mê sáng chập chờn ảo thực. Mở cánh cửa sắt rỉ sét, Kiyomi thẳng tay xô cô té mạnh xuống sàn nhà lạnh toát. Ném cho cô tia nhìn thương hại, ả nhẹ cười khẩy rồi khóa cửa ngục bỏ đi.

Nami mơ màng lắc đầu, mùi ẩm mốc khiến thần kinh cô bị ảo giác, cơ thể đau nhức, và thần trí bất ổn.

Trong khi ấy, tại thư viện hoàng gia vương quốc pháp thuật, Tooya bằng hoàng khi biết được bí mật về loài độc anh tíc đen. Đây vốn là loài hoa dùng để điều chế dược liệu giải độc cho những binh sĩ phù thủy bị nhiễm độc cây gai lúc chiến đấu trên trận địa, sau khi hành tinh hòa bình, nữ hoàng Selena đã cấm lưu trữ loài hoa này, vì độc tố của nó còn cao hơn cây gai. Nếu Tooya đoán không nhầm, Suria đã sử dụng mưu kế lấy độc trị độc, đánh lừa các vị đại thần và dẫn dụ công chúa thật sự ra mặt.

Thôi, không xong rồi. Công chúa Libra... chẳng nhẽ... Nami đã...

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.3)

Bầu trời của Witchcraft xám xịt một màu u tối, chớp lóe rạn qua từng mảng mây đen, mưa phùn bắt đầu rả rích, như điềm báo cho trận chiến cuối cùng sắp nổ ra. Honso đứng lặng mình trên ngọn tháp cao nhất của trường, trông mắt tím ánh lên tia lạnh giá, khuôn mặt hồ hững, băng lãnh, mảnh áo choàng pháp phong, tung bay trong gió. Ngửa mặt nhìn chú dơi tím chao lượn trên trời, cậu chụm tay huyết sáo, con dơi lập tức xà xuống, ngoan ngoãn đậu trên vai cậu, thọc tay lấy ra chiếc kim nhỏ găm dưới mảng cánh dơi, cậu vuốt ve lông nó rồi thả cho dơi bay đi. Con dơi này quả thật rất thông minh, dấu dấu thần của nữ hoàng trên người nó, Kiyomi sẽ khó mà tìm được.

Riuzo đứng sau Honso, sắc mặt tiêu tụy thấy rõ, cánh áo cũng theo gió, pháp pho giữa mưa phùn. Cậu kéo mũ kín đầu, bàn tay cầm chắc quyền trượng bạch kim chống mạnh, hơi thở đậm nổi phiền muộn lo lắng. Sấm chớp đánh động vạn vật, mưa ngày càng nặng hạt, quang cảnh nhuộm màu u tối, cô tịch, như ông trời đang tức giận trước tội ác của Suria. Honso quay người, cúi chào Riuzo theo lễ nghi. Gật đầu ra hiệu miễn lễ, Riuzo lạnh lùng hỏi.

- Chuẩn bị đến đâu rồi?

- Thừa điện hạ, hiện quân ta là mười vạn, nếu hợp với các gia tộc khác, ước tính hơn năm mươi vạn. Theo mật thám báo về, binh đoàn bóng tối khoảng gần bằng quân ta. Quốc sư muốn người chỉ huy hai nhánh quân chủ lực, thần và một số lính tinh nhuệ sẽ đến vương quốc pháp thuật trước, tìm cách liên lạc với hoàng tử William, cứu công chúa và đức vua Joshep.

Nghe xong kế hoạch tác chiến, Riuzo âm trầm lặng người, chỉ còn hai ngày nữa sẽ đến kì trăng non, phải đưa công chúa đến thánh điện hoàn thành nghi thức tế thần Atenist, Nami là hy vọng duy nhất đánh bại Suria, đẩy lùi bóng tối và giải thoát thần dân phù thủy. Sắp tới rồi, ngày tất cả mọi người mong chờ, đã chuẩn bị đến. Trận chiến cuối cùng, sẽ chấm dứt hay... tiếp tục?

***

Xác người la liệt ...

Thây chát thành đông...

Chỉ còn lại ...

Máu...

Và...

Nước mắt ...

Đoànggggggg...

Tiếng sấm kinh thiên động địa đánh thức cô sau cơn mê sáng kéo dài mấy ngày nay. Trợn mắt bật dậy, Nami kinh hãi giữ mạnh mồ hôi khắp mình, sợ hãi khiến cô không cử động được, toàn thân tê nhũn tuột độ. Trấn an bản thân bằng một cái hít thở sâu, cô cố gắng giữ vững đầu óc tỉnh táo, bây giờ không phải lúc gục ngã, cô cần phá sợi dây xích khó chịu này và tìm cho mình một lối thoát. Dưới đây rất tối, Nami lại không sử dụng được phép thuật, cô hơi hoang mang và có chút nhút nhát, cái bụng còn cào và cổ họng khô rát khiến cô tội tệ hơn, cộng thêm mùi ẩm mốc lâu ngày và từ khí người chết càng kích động trạng vị, làm cô buồn nôn tới tấp mặt mày. Bỗng, Nami nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp vang lên đều đều bên trong màn đêm, tiếp đó là một chùm sáng phản quang giữa bóng tối. Có lẽ là cai ngục, hoặc tay chân của Suria đi kiểm tra cô. Biết thế nào cũng chẳng tốt lành, Nami lạnh lợi nằm dài giả chết. Cánh cửa sắt rỉ sét một lần nữa lại mở tung, tiếng kẹt kẹt cũ kỹ phát ra nghe thật gờn gợn.

Cạch...

Chiếc khay để nền đặt xuống nền nhà mốc meo, cô cảm nhận được xung quanh có ánh sáng và cả vai cô hình như bị cái gì đó âm ỉ chạm vào. Chợt, cả cơ thể Nami rung lắc dữ dội, khe khẽ bên tai còn có giọng nói trong trẻo quen thuộc, liên tục gọi cô tỉnh lại.

- Nami... Nami...

Cái âm thanh ấy thực sự rất thân thuộc, lại mang hơi ấm nhẹ nhàng, người này... nghĩ đoạn, cô hé hé một con mắt, khuôn mặt Tooya lo lắng khiến cô giật mình bừng tỉnh, tim đập như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, may quá là anh Tooya, nhưng.. không phải Tooya là hoàng tử bóng tối sao? Chính anh ta đã đưa cô tới đây, nói không chừng, nguyên nhân cô bị tống vào cái nơi heo hút đáng sợ này, một phần lí do cũng tại anh mà ra, nếu anh báo trước kế hoạch của Suria cho cô và Honso biết, chưa chắc cô đã phải ở đây. Hừ lạnh khinh khỉnh, Nami tiếp tục nhắm mắt lại, vờ như mình đang ngủ.

- Chúng ta sẽ trốn khỏi đây. - Biết Nami nghĩ gì về mình, Tooya thờ dãi phá vỡ dây xích.

Cảm giác tự do trở về, Nami kinh ngạc hết nhìn sợi xích đứt, rồi lại nhìn sang Tooya. Anh ấy... vừa giúp cô. Nhưng... tại sao Tooya lại làm vậy? Không phải Suria là mẹ anh ư?

Tooya hiểu Nami thắc mắc lí do anh cứu cô, nhưng việc quan trọng cần làm lúc này là thoát khỏi đây trước đã, quân đội của Riuzo sẽ sớm tiến công qua vương quốc pháp thuật, anh phải đưa Nami và đức vua đến chỗ an toàn, sau đó tìm cách ứng phó với Suria.

- Đi thôi. Anh sẽ giải thích sau. - Tuốt bỏ toàn bộ dây xích trên người Nami, Tooya vội vã kéo tay cô ra ngoài. Lúc đầu cô vẫn còn do dự, ai biết được Tooya nói dối hay nói thật, lỡ anh ta dẫn cô tới chỗ mộ quỷ già kia thì sao. Nhưng cô không có sự lựa chọn, cô có thể ngồi đây ngửi cái mùi chướng khí hôi thối cho đến chết hoặc đi theo Tooya và chết hoặc đi theo Tooya và sống. Nói tóm lại, nếu đi theo anh Tooya, khả năng sống sót tuy rất thấp nhưng vẫn hơn chết mục xương, mất xác ở chốn tù đầy này, như vậy còn thê thảm hơn. Gắng gượng đứng dậy chạy cùng Tooya, Nami mệt lả, phì phò hỏi dồn dập.

- Chúng ta.. đi..đi đâu..v..vậy?

- Điện linh lung. - Tooya trả lời cụt lùn, bước đi ngay một vồn vã.

Lại thêm một loạt chấn hồi búa vây lấy Nami, Tooya cứu cô, rồi dắt cô tới điện linh lung, để làm gì? Giam lỏng? Hay giết người diệt khẩu?

Năm phút ngắn ngủi trôi đi, Nami và Tooya đã đứng trước một tòa lâu đài lấp lánh ánh pha lê, cánh cửa chính ốp đá sôphia tinh xảo, các cột trụ đều được chạm khắc kim cương trong suốt tuyệt đẹp. Một nơi toàn đá quý thế này, rốt cuộc là dành cho ai ở chứ? Đừng nói là nhà tù nha, trông nó giống cung điện thần tiên hơn đấy. Yên vị tại cánh cửa sáng lóa một hồi lâu, Nami dụi dụi vật áo Tooya hỏi.

- Sao lại đưa tôi tới đây?

- Em mở cửa đi, nhà vua bị giam trong này đấy.

- C... cha? - Ngạc nhiên thốt chữ "cha", Nami xấu hổ lấy tay bịt miệng. Còn chưa biết mặt mũi đức vua thế nào mà Nami đã tự tiện gọi ông là cha, như vậy hình như hơi thất thố.

Khẽ cười mỉm, Tooya ngoắc đầu ý bảo Nami hãy mở cửa đi. Cô gật gù đồng ý, song vận dụng hết sức lực ở hai bàn tay, đẩy mạnh cánh cửa, nhưng nó không hề nhúc nhích. Bất lực xụ mặt, cô quay qua Tooya nhún vai. Bất chợt, anh nắm lấy tay cô, áp lên mặt cửa óng ánh sắc sôphia, kiên định nói.

- Cố gắng lên. Em làm được mà.

Hai đôi tay cùng chung một lí trí, Nami nhắm mắt, cảm nhận nguồn sức mạnh đang dâng trào trong tim, thủy - mộc - thổ - hỏa - ánh sáng, tất cả như hòa nhập làm một, mở ra tròng mắt màu đỏ, Nami dứt khoát, tác dụng một lực siêu lớn, cánh cửa đá dần dần rung chuyển, Tooya vui mừng nhìn cô, bàn tay bao bọc tay cô trên cửa bỗng nhiên siết chặt.

Những tia sáng đầu tiên lọt qua khe cửa, người đàn ông tóc vàng mắt nâu lụ khụ chạy ra, ông mặc một bộ gấm bào hoàng tộc, khuôn mặt đã ngoài năm mươi, dáng vẻ tiêu tụy nhếch nhác, và đặc biệt là, ông đội vương miện dát vàng lóng lánh. Vừa rồi ông nghe thấy tiếng động lạ - thứ mà hơn năm trăm năm nay chưa hề tồn tại ở đây. Không ngờ, đó lại là âm thanh của cánh cửa phong ấn bị hóa giải. Nhưng người duy nhất mở được cửa ấn tích ngoài Maria - vợ ông ra, chỉ còn mỗi cô con gái nhỏ đã mất tích bấy lâu nay. Không nhẽ...

- Thần... tham kiến đức vua.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.4)

Người duy nhất mở được cửa ấn tích ngoài Maria - vợ ông ra, chỉ còn mỗi cô con gái nhỏ đã mất tích bấy lâu nay. Không nhẽ...

- Thần... tham kiến đức vua. - Thấy Joshep đứng trước cửa, Tooya liền quì gối, kính cẩn cúi chào. Nami ngạc nhiên, lông ngà lông ngóng, bèn bắt trước Tooya cũng quì gập một gối cúi mình.

Nhà vua Joshep lặng lẽ quan sát cô gái nhỏ nhún nhảy đang lúng túng hành lễ, bất giác khóe miệng nhòe lên một nụ cười hạnh phúc khôn tả. Vội vã lại gần hai người, ông phát tay kêu Tooya đứng dậy, còn mình thì đích thân đỡ Nami lên, tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt cô kỹ càng. Nami hơi bối rối, chân tay cứ vụng về cả lên, dung mạo lem luốc vì trải qua cang tù đầy khiến cô càng thêm lếch thếch. Bỗng chốc, Joshep ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn suốt bao lâu nay đột nhiên cất tiếng.

- Libra, con gái của ta, con đã trở về, cuối cùng con đã trở về. - Xuyên suốt câu nói là cảm xúc nghẹn ngào của một người cha đối với con gái. Ông vuốt nhẹ mái tóc đen mượt, ngắm nhìn đôi mắt đỏ quạch kiêu sa giống mẹ ở cô, chính đôi mắt này đã khiến ông yêu Maria say đắm ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thành quả hạnh phúc ông trời ban cho họ là cô con gái Libra bé bỏng, họ yêu cô hơn bất cứ thứ gì trên đời, cô chính là cuộc sống, là ý nghĩ quan trọng đối với họ. Maria thà chết chứ không để cô rơi vào tay Suria, còn vô số vô số và rất rất nhiều phù thủy khác đã vì cô mà hy sinh, chết thảm. Nami hiểu điều ấy chứ, và giờ cô đang đấu tranh để kết thúc mọi chuyện do Suria gây ra. Cô biết mẹ ta mạnh, nhưng không có nghĩa cô sẽ chịu thua, thần dân trông chờ vào cô, họ đã sống với bóng tối quá lâu rồi, và cuộc sống đó cần được chấm dứt, ngay tại vương quốc này và ngay tại thời điểm này.

Buông Nami ra, cha Joshep nhìn qua Tooya gật đầu hài lòng. Chuyện này khiến cô vô cùng tò mò. Tooya là con trai Suria, anh cứu cô, cứu Joshep, như vậy chẳng phải anh đang phản bội mẹ anh ư? Nhưng ...

- Vì sao anh làm vậy? - Nhìn Tooya bằng ánh mắt biết ơn, Nami nhẹ nhàng hỏi. Phải chăng vì anh không đồng tình với những việc mà Suria gây ra.

- Tôi không phải con ruột Suria. - Tooya thẳng thắn trả lời. - Bà ta là kẻ thù giết cha mẹ tôi.

Nami chết sững. Joshep mỉm cười vỗ nhẹ vai cô, trông ông không có gì là ngạc nhiên, giống như ông đã biết hết chuyện này. Tooya nói trong nỗi thù hận, suốt mấy trăm năm nhận giặc làm mẹ, anh đã khổ tâm, cắn rứt biết bao. Kí ức kinh hoàng cái ngày cả nhà anh bị Suria sát hại, anh không bao giờ quên được, nếu lúc đó không có đức vua Joshep, có lẽ anh đã chết đối ngoài đường, ngoài chính là ân nhân, là người thứ hai sinh anh ra trên cõi đời này. Nhưng rồi Suria cũng cướp đi những ngày hạnh phúc nhỏ nhất, cướp đi đức vua đáng kính của anh. Sai lầm lớn nhất của mẹ chính là coi anh là con trai, là đầy tớ trung thành, mỗi ngày mỗi tháng anh đều phải khom lưng cúi mình, vờ lấy lòng mẹ. Nhưng mẹ nào biết được, mục đích anh ngoan ngoãn nghe lời cũng chỉ để trả thù, để tìm kiếm công chúa - con gái nhà vua. Chắc chắn việc anh thà Nami đã bị Suria phát hiện, thân phận gián điệp có lẽ nên chấm dứt tại đây, quan trọng nhất bây giờ phải đưa Nami và đức vua đến một nơi an toàn, chưa đầy hai tư giờ nữa, kì trăng non sẽ chính thức bắt đầu, từ đây đến lúc ấy, tuyệt đối không để Nami gặp nguy hiểm, chỉ khi cô trở thành nữ hoàng thực sự, thì lúc ấy cô mới đủ sức đánh bại Suria.

Trên mảng trời đen ngòm chướng khí, một chú dơi tím đang chao qua lượn lại, đôi mắt đỏ ngầu của chú hướng xuống chỗ chủ nhân, ngay lập tức, dơi tím liền đáp cánh trên vai Tooya. Thấy vật nuôi đáng yêu của mình ở đây, Nami kinh ngạc ứ ớ, Tooya nhón miệng cười, rút từ cánh dơi ra một bức mật thư rồi trao Bé Yêu lại cho Nami âu yếm. Đọc qua loa mảnh giấy nhỏ, anh chau mày suy nghĩ, song đưa lên đức vua. Nami nghiêng đầu, liếc mắt nhìn anh rồi lại nhìn vua cha, trong mảnh giấy ấy chẳng có chữ gì, nhưng sao sắc mặt hai người lại khó coi tới vậy?

- Có chuyện gì sao... cha? - Tò mò nheo chân mày, cô thắc mắc hỏi Joshep. Trông ông hơi giật mình, có lẽ tại cô đột ngột gọi ông là cha, nhưng quả thật Joshep rất vui, sinh con ra lâu rồi, bây giờ mới được nghe một tiếng cha, thử hỏi có ông bố nào trên thế giới này mà không hạnh phúc. Thoảng cười nhìn con gái, Joshep nghiêm giọng nói.

- Libra, con là niềm hy vọng cuối cùng của tất cả mọi người.

Phải. Cô là hy vọng, là kẻ duy nhất mà cả vương quốc pháp thuật trông cậy. Trận chiến này, cô chỉ có hai lựa chọn, hoặc thua, hoặc thắng. Số mệnh của vương quốc, giờ đây đều dồn về cô, nhiệm vụ và trách nhiệm của mọi người là bảo vệ cô tới cùng, đợi khi mặt trăng Atenist hoàn toàn sáng, Nami sẽ chính thức lên ngôi nữ hoàng Libra Angela The Fence III.

***

Trong khi ấy, tại chính điện hoàng gia, Suria tức giận phóng tia sét điên loạn, những gì mọi người nhìn thấy trong quả cầu thủy tinh thực không thể chấp nhận. Tooya dám phản bội mọi người, thẳng con bất hiếu đó đã thả con nhỏ công chúa, cứu thoát Joshep và còn ý định gia nhập với bọn phản loạn hoàng tộc. Kẻ phản bội Suria sẽ không được sống yên, muốn rời khỏi cung điện của mọi người? Không dễ vậy đâu.

- Chủ nhân, quân phản loạn đã đánh đến cổng thành. - Yashida phất áo choàng cấp báo, đôi mắt hằn lên tia giết chóc man rợ.

Suria chống quyền trượng hắc bảo, lườm nguyệt về nơi chân trời, khuôn mặt kiêu diễm của mọi người ẩn một nụ cười thâm hiểm, chiếc váy đen quý tộc mọi người khoác trên mình bỗng chốc hóa thành áo choàng hắc ám, bờ môi chuyển đen và con ngươi hung đỏ. Bước xuống bậc tam cấp, mọi người quát lớn ra lệnh.

- Yashida, nhà ngươi cùng Kiyomi, dẫn đầu quân đoàn bóng tối, tiêu diệt những kẻ chống đối cho ta.

- Tuân lệnh, thưa chủ nhân. - Dứt lời, chàng trai tóc bạch kim phất áo đi ra.

Suria gõ gõ pháp bảo xuống đất, nhắm mắt, rồi phá lên cười cay độc. Tooya, Libra, nhất định phải chết trước khi vương quốc này ngập trong ánh sáng mặt trăng, Suria mọi người, tuyệt đối không tha cho kẻ nào, dám giờ trở trước mặt mọi người.

Trận chiến cuối cùng...đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.5)

Dưới ánh sáng chớp chồn của mặt trăng ẩn nấp sau đám mây đen mờ ảo, Ayane, Honso và Riuzo, mỗi người đều khoác áo choàng phù thủy quét đất, kéo mũ kín mặt và cầm quyền trượng pháp bảo, ba người ba nhánh quân chính, nhận nhiệm vụ xâm nhập cung điện và giải cứu công chúa, mật thư Tooya gửi đến thông báo đã đưa được công chúa ra khỏi ngục tối, lính canh rất chặt chẽ nên tạm thời họ chưa thoát ra ngoài, chỉ còn hơn mười hai giờ nữa, viên trăng Atenist sẽ bắt đầu phát sáng hoàn toàn, vì vậy, Tooya buộc phải đưa Nami tới thần điện, chờ quân cứu viện của Riuzo đến. Có vẻ tình hình bên đó cũng không mấy khả quan, quốc sư và thầy hiệu trưởng đang thừa thắng tiến công, nếu Suria không trực tiếp ra mặt, phản thắng chắc chắn nằm trong tay phe hoàng tộc. Mọi chuyện thuận lợi hơn tưởng tượng, nhưng ngặt ở chỗ, Suria có dễ dàng dễ yên cho Nami khi cô vẫn còn trong hang cộp, mặc dù biết cô rất mạnh, lại thêm Tooya bảo vệ, nhưng Suria không phải loại kẻ thù tầm thường, lần này cô rơi vào tay mọi người, mọi người nhất định giết chết cô, bảo toàn ngôi vị, nếu cô trở thành nữ hoàng, mọi người tuyệt đối không sống được.

Nhìn cánh cổng không gian mở ra trước mắt, Honso đột nhiên sợ hãi. Không phải cậu sợ chết, hay sợ thua trận, mà cậu lo lắng Ayane sẽ gặp nguy hiểm. Phải, cậu biết tình cảm của mình dành cho Ayane là gì, nhưng sự việc xảy ra rất nghiêm trọng, nếu cậu sống, cậu có thể quang minh chính đại yêu nàng, nhưng lỡ may có chuyện không hay xảy đến với cậu, cậu sẽ làm nàng đau khổ suốt đời. Cậu thực sự không muốn nàng vì cậu mà buồn phiền, trọng trách của cậu trong ngày mai cực kỳ quan trọng, và cũng cực kỳ nguy hiểm, Ayane là cô gái tốt, nàng xứng đáng có được một người yêu thương nàng hơn cậu, cậu coi trọng sự nghiệp, thờ phụng chủ nhân, số mệnh của cậu sinh ra là để phục vụ, bảo vệ nữ hoàng, cậu không thể đến với cô. Nhưng ngày hôm nay, tại thời khắc quyết định số phận, Honso Mitsuke vẫn muốn nắm chặt bàn tay Ayane Miyamoto lần đầu, và cũng là lần cuối cùng. Trận chiến sinh tử này, sẽ khẳng định tương lai của vương quốc pháp thuật, hành tinh phù thủy và mạng sống tất cả những người hoàng tộc, bao gồm công chúa Libra, hoàng thái hậu hạ Riuzo, hoàng tử William, thầy phù thủy Honso, phù thủy nước Ayane và nhiều nhiều người khác. Suria, ngày tàn của bà... đã đến.

***

Phép thuật dịch chuyển không thể sử dụng trong địa bộ của Suria, Nami mặc áo choàng lông Tooya đưa, sụp mũ che kín mặt và tuyệt đối không để lộ cận vệ phát hiện, Tooya sẽ giúp cô và nhà vua cải trang thành gia nhân, men theo lối tới thần điện, chuẩn bị chờ mặt trăng Atenist tỏa sáng và sức mạnh cô hoàn toàn hoàn thành. Nghe thì dễ, chứ thực hiện mới khó. Đây là chỗ của Suria, không biết mọi người đã phát hiện chuyện cô bỏ trốn cùng Tooya hay chưa, nhưng Nami cá chắc, mọi người sẽ phục kích ở đâu đó và tìm mọi cách ngăn cản cô trở về đúng địa vị. Con đường đến thần điện không quá xa, nhưng binh lính ra vào thì đầy ắp, bọn họ đang gấp gáp cho trận chiến ngoài kia, hề thấy Tooya là họ lại dừng chân cúi chào, mỗi lần như vậy tìm Nami lại thót lên một nhịp run rẩy. Bình chân như vại, Tooya ngang nhiên dẫn cô băng qua mấy cái vườn, mấy tòa tháp cao chót vót và ...đụng độ chướng ngại vật khi cả ba chỉ cách thần điện hai ngã rẽ.

Con bạch ưng trắng xà xuống giữa không trung, hóa thành tên Yashida biến thái xém lấy mạng Nami hôm bữa. Phất tà áo choàng đen kịt ra sau, Yashida chống quyền trượng, liếc con mắt sắc nhọn hình mũi dao về phía Nami, lạnh lùng nói.

- Hoàng tử William, pháp sư sẽ không thích người hành xử như vậy đâu. Người nên học cách tuân lệnh pháp sư thì tốt hơn. Đem công chúa giao cho thần, hoặc thần sẽ tự tay bắt công chúa, người chọn đi.

- Yashida... người xem thường ta quá rồi đấy. Nếu ta chọn... giết chết người... thì sao nhỉ? - Không dễ mình lép vế, Tooya nhếch mép cười khẩy, rồi ném cho Yashida câu nói bằng lãnh tàn khốc.

Dứt lời, anh xoay quyền trượng, bắn ra một luồng nước xoáy hình cây chóp, cùng lúc, nhà vua bỏ mũ che, triệu hồi sức mạnh quyền năng, giao Nami cho Tooya đi trước, ông sẽ ở đây đối phó với con chim ngu ngốc Yashida. Thấy Nami bỏ chạy cùng Tooya, Yashida toan xông lên ngăn cản, nhưng bị phép thuật của vua Joshep chặn lại. Cẩn rằng nhìn con mồi đi mất, hắn đành lay pháp bảo, chiến đấu với nhà vua, hiện quyền trượng của ông ta nằm trong tay Suria, sức mạnh chắc cũng không đến nỗi gẽ gớm, huống chi, đó chỉ là một lão già bị giam cầm suốt năm trăm năm.

Thoát khỏi vòng vây Yashida, Tooya nắm chặt tay Nami băng qua ngự hoa viên, cô đi theo anh mà đầu cứ ngoảnh lại nhìn cha lo lắng, không biết Yashida sẽ làm gì cha cô, cô tuyệt đối phải nhanh nhanh tới thần điện, tụ họp cùng quân hoàng gia, giải cứu cha Joshep.

Phùng...

Một đám khói đen mờ ảo bủa vây Nami và anh Tooya, từ phía cành cây vững chắc gần đó, hiện hữu một cô gái tóc dài, xõa tung bay cùng tấm áo choàng bạc màu, à ta sở hữu một nét đẹp ma mị, đôi mắt giáo hoạt thâm hiểm lảo liếc về chỗ Nanami và Tooya đứng. Rút chiếc đũa thần quen thuộc, Kiyomi há miệng cười lớn, cuồng hống cay độc rít ra từng từ.

- Ôi, công chúa đáng kính, chúng ta lại gặp nhau rồi. Để ta đếm lại xem, mười bảy năm làm oshin cho ta, giờ thì chết trong tay ta, quá trọn bộ phải không? - Nói đoạn, à quay qua Tooya đùa bỡn. - Hoàng tử muốn cứu công chúa ư? Thật giống câu truyện cổ tích hoang đường, và ta chẳng thích cái kết của nó chút nào, có lẽ ta nên chỉnh sửa một chút, ví dụ như công chúa sẽ chết, hoặc cả hoàng tử và công chúa sẽ chết,... uhm...hm... có vẻ được đấy, nhưng ta vẫn thích... công chúa ...phải chết.

Câu nói Kiyomi vừa dứt, à ta liền phóng xuống chỗ Nami một tia sét mang cường độ sát thương cực mạnh, nhanh như cắt, Tooya động quyền trượng tạo kết giới nước bảo vệ lấy cô, Nami xoe rộng lòng bàn tay sẵn sàng chiêu đầu, Kiyomi nhún chân nhảy đến, cây đũa thần bỗng chốc hóa thành cây đao, nhắm cô chém tới, Tooya múa pháp bảo thay cô đỡ đòn, Kiyomi nghiêng răng vung đao về Tooya, tiếng kim loại va chạm vang vọng chói lóa. Đánh giáp lá cà, đao, quyền trượng chạm nhau tóe lửa, Kiyomi khinh bỉ xoáy đao chém loạn xạ, Tooya liên tục phòng thủ xen lẫn tấn công, giăng một bức tường nước ngăn hắc khí đi qua, anh gồng pháp bảo hét vọng về Nami gấp gáp.

- Rẽ trái, băng qua một vườn hoa thủy tinh, sẽ đến thần điện. Đừng lo cho anh, anh xử lý được Kiyomi. Mau đi đi.

- Nhưng... - Nami thần trí hoang mang tột độ. Cha Joshep thay cô chống đỡ Yashida, đến Tooya cũng vì cô mà gặp rắc rối với Kiyomi. Họ muốn cô mặc kệ, cô không thể. Nhưng đoạn đường đến thần điện... chỉ còn một chút nữa thôi.. cô.. phải làm gì bây giờ...

Không được, Nami cô không được lung lay, cô phải tới thần điện, phải tìm Riuzo và mọi người đến giúp. Tooya nói quân hoàng gia đã tiến đến cung điện, sớm muộn gì binh đoàn bóng tối cũng thất thủ, thời gian đánh thức sức mạnh Atenist không còn nhiều. Cố gắng trấn an bản thân, Nami thở hắt, điều hòa nhịp tim, rồi hướng theo lối Tooya chỉ dẫn đi vội.

May mắn cô không gặp thêm con kì đà nào. Cánh cửa thần điện cao to vững chãi, xung quanh lác đác vài bụi hoa khô, cây cỏ héo nghèo, thần khí u ám, cô tịch. Đáo mắt dạo một vòng, cô lấy hết dũng khí, vận sức đẩy mạnh mặt cửa màu nâu bụi bặm, tiếng kéo kẹt rít lên man rợ, cả thần điện tối như hũ nút. Búng tay tạo một quả cầu ánh sáng, Nami nhẹ nhàng, cẩn thận bước đi.

RẦM... cánh cửa chợt đóng mạnh, cả căn phòng đột ngột phát sáng, Nami giật mình quay đầu, song lùi sát chân tường. Dưới ánh sáng mập mờ bởi hàng ngàn ngọn nến nhỏ, gương mặt độc địa của Suria hiện lên rõ nét, nụ cười trên bậc thềm cao nhất, bàn tay vân vẽ quả cầu nữ hoàng sáng rực. Nami cả kinh mắt đối mắt. Đặt nhẹ món đồ thủy tinh trên tay, Suria quay lại liếc cô cười đầy ngiễn.

- Chào cháu, công chúa bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG PHÙ THỦY (P.6)

"Trái tim em bằng đá..."

Vĩnh viễn mãi không đập..."

Thịch...

Thịch...

"Nami..."

***

Hỗn chiến vẫn kéo dài, thấy người chết thành đống, trời âm u, mưa kéo tới, cuốn trôi từng vùng máu của các binh sĩ bại trận. Riuzo chặt cờ bóng tối, phá tan kết giới vô hình và thừa thắng tiến công vào đại điện hoàng gia. Khung cảnh tan hoang như bức tranh rách, cây cối héo là ngã sang một màu đen

ngòm, trợ trợ giữa hoàng cung nguy nga tráng lệ nhưng đầy ắp nỗi bi ai, cô quạnh. Nhờ sự trợ giúp của hàng ngàn quân lính phù thủy, nhà vua và Tooya nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, Yashida và Kiyomi giờ tay trắng, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc khi Suria và Nanami đột nhiên mất tích. Thần điện là nơi duy nhất mà mọi người nghĩ tới, chắc chắn Nami ở đó, và cả Suria... nghĩ đoạn, Riuzo, Honso, Tooya, Ayane, vua Joshep và các đại thần đồng loạt hướng lối thần điện đi vội. Đúng như suy nghĩ của tất cả, cánh cửa điện đã bị phong ấn bởi tà thuật Suria, Nami ở trong, và cô đang gặp nguy hiểm.

***

Suria điên cuồng phóng hàng loạt túi sét về phía Nami, hôm nay mục phải trừ khử cô, vì truy lùng cô mà mục tốn bao nhiêu công sức, đóng băng thời gian suốt năm trăm năm, đến lúc tìm được rồi lại bị Tô Diệp cản đường, phí hoài hơn mười chín năm nữa của mục, lần này cô đã tự chui đầu vào lưới, mục tuyệt đối phải khiến cô chết không toàn thây.

Cực nhọc né từng chiêu đòn của Suria, Nami gồng mình triển khai sức mạnh, dùng ánh sáng làm màng bảo vệ, kết hợp với giáo lửa, kiếm nước, phản công liên tục, phép thuật Nami điều khiển chẳng ảnh hưởng đến một cọng tóc của mục, Suria chỉ cần phát nhẹ tay, giáo và kiếm sẽ tự động biến mất. Mục lướt trên nền gạch bóng loáng, chiếc quyền trượng đang đưa trong tay, với cô, mục không cần tốn quá nhiều sức lực, một năng công chúa chưa hoàn tất kĩ năng bộc lộ năng lượng như Nami, muốn giết chết không phải việc khó khăn gì, nhưng bí mật về nơi cất giấu vương miện pha lê, mục vẫn không tìm được, cô là người thừa kế, chắc chắn cô sẽ biết. Chớp một cái, Suria đã biến đến cạnh Nami, mục vung pháp bảo đập vỡ kết giới ánh sáng, rồi "nhẹ nhàng" bóp chặt lấy chiếc cổ cô, song thổi vào tai cô những lời ma mị.

- Chỉ cần ngươi nói ra chỗ giấu vương miện, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Vương miện, Nami không biết thứ đấy. Cô chỉ có một chiếc đĩa thủy tinh, nhưng hiện giờ nó đang nằm ở nhà cô. Có lẽ cái đĩa ấy là của mẹ Maria, còn vương miện, chắc là thứ lấp lánh mẹ đội trên đầu hôm cô thấy trong "Hoàng kim gia tộc". Có thể đó là vật Suria tìm kiếm, cô chưa bao giờ nghe giáo sư Sena hay trưởng lão Gorgon nhắc tới, nhưng cho dù có biết cô cũng không nói ra, đã là thứ Suria muốn, chắc chắn không phải vật tốt lành gì, mục ta chỉ hại người, có đánh chết cũng đừng hồng phúc hòng được cô. Trùng mắt nhìn Suria căm thù, Nami cắn chặt bờ môi cứng nhắc. Phải, cô hận mục ta nhưng không thể tự tay giết chết mục. Cô có lỗi với mẹ Maria, mẹ Tô Diệp, cha của Honso, mẹ của Ayane và các vị đại phù thủy đã vì cô mà hy sinh. Suria là kẻ ác độc, cô không diệt được mục, nhất định ông trời có mắt, sẽ thay cô trừng phạt mục.

Tinh cứng đầu của Nami đang thách thức với lòng kiên nhẫn Suria, mục ta không thích những kẻ ngang ngạnh, và cô... đã đụng đến giới hạn của cái gai nhẩn nại trong lòng mục ta. Chỉ còn hai tiếng nữa thôi, mặt trăng Atenist sẽ chính thức tỏa sáng, chịu đựng không bóp chết cô đã là may mắn lắm rồi, nhưng Nami cô lại cứng miệng không hé nửa lời. Điều này khiến Suria phát điên.

- Ngủ giấc. - Rít lên cay độc, Suria không kiềm chế, thẳng tay dùng lực bóp mạnh cổ cô hơn.

Hệ hô hấp của Nami bắt đầu loạng đần, hơi thở gay gắt và khó nhọc hơn. Cô nhìn thẳng vào mắt Suria không chớp, đồng tử đỏ ánh lên tia oán hận, không đau đớn, không cảm giác, tất cả trong cô từ từ nhạt nhòa, cô có thể chết dưới tay Suria, nhưng không bao giờ chết trong nỗi sợ hãi. Nhếch bờ môi cười lạnh, Nami dần dần nhắm mắt.

Tất cả đã kết thúc ...hay chỉ mới bắt đầu?

RÀMMMMMM!

Cánh cửa thần điện nâu sẫm bỗng vỡ tan tành trong chớp lát, khói bụi bay mù mịt, tạo thành lớp sương mỏng, giăng đều chốn linh thiêng. Riuzo dẫn đầu quân hoàng tộc, xông thẳng vào bên trong. Nhà vua cùng các vị đại thần khác vây kín lối thoát chung quanh thần điện.

Suria thả bàn tay bóp cổ Nami, đáy mắt nổi lên tia trào phúng. Liếc Riuzo mị hoặc, mục kéo khóe miệng phá lên cười lớn, nụ cười man rợ ẩn đầy sát khí. Anh hùng cứu mỹ nhân ư? Thật là một hành động trượng nghĩa, đáng đề xướng. Nhưng thực xin lỗi, đối với loại người như Suria mục, chưa từng tồn tại khái niệm hai từ "xúc động". Mục không có cảm xúc, với mục, kẻ trung thì sống, kẻ phản thì chết. Linh hồn mục đã hiến dâng cho bóng tối, thế giới của mục chỉ dành riêng bóng tối mà thôi. Kẻ nào chống lại mục, kẻ đấy phải CHẾT. Phải CHẾT.

BỪNG... Bắn về Riuzo một luồng sét chết người, Suria ngửa mặt cười ha hả, tiếp đó là một loạt mưa tên hắc ám phóng vào mọi người, quân lính chết như ngã rạ. Không ngừng tay tại đây, Suria liên tục rung lắc quyền trượng, tấn công một cách tàn độc, những kẻ trúng phải hắc khí của mục ta, xác thịt tan tành mây khói. Chứng kiến cảnh tượng nhiều người vô tội thay cô ngã xuống, Nami lòng ngập đốn đau, giá như cô không phải công chúa, họ sẽ không vì cô mà chết.

Sau khi thoát khỏi nanh vuốt Suria, cô hoàn toàn kiệt sức, cả người ho lên sặc sụa, đầu óc quay cuồng miên man. Gắng chút sức tàn gượng dậy, cô nhắm mắt tĩnh tâm, triệu hồi ngược sức mạnh. Cô có thể học hết năm hệ tổ phép thuật tối cao, vì cô là công chúa, là nữ hoàng tương lai của vương quốc pháp thuật, nhiệm vụ và trọng trách cô đảm nhận, là tiêu diệt Suria, cứu vớt dân chúng và phục hồi đất nước. Cô không đủ mạnh để chiến đấu công bằng với Suria, nhưng không có nghĩa cô sẽ chịu thua và đầu hàng số phận. Phải, Suria giết được thể xác cô, nhưng không thể hủy diệt được linh hồn cô. Tuổi thơ cô ngập tràn nỗi bất hạnh, mục đích sống của cô chỉ là một ẩn số vô định dạng, nhưng điều đó không đồng nghĩa việc cô sinh ra trên đời là vô ích. Năm trăm năm thời gian bị đóng băng, cô đã tồn tại suốt năm trăm năm mà không hề hay biết, chính Gorgon, Sena, Ayane, Tooya, và cả Riuzo đã dạy cho cô, thế nào mới là cuộc sống, cô là người bạn, người thân và còn là chủ nhân của tất cả bọn họ. Họ chiến đấu vì cô, hy sinh vì cô, không lí nào cô lại bỏ cuộc, lại phụ đi lòng tin của thần dân vương quốc pháp thuật chờ đợi cô bấy lâu nay. Hagasawa Nanani... à không, phải là Libra Angela The Fence mới đúng. Cô là công chúa phù thủy, trọng trách của cô là bảo vệ mọi người, bảo vệ các con trong vương quốc này. Cô không thể chịu khuất phục. Và cô... phải đứng lên chiến đấu ...vì những gì người khác đã hy sinh cho cô.

- Công chúa ...

Mở ra trông mắt đỏ quạch, Nami ngơ ngác nhìn Honso ngây ngốc. Cậu vẫn mang nét mặt lạnh lùng của một thầy phù thủy, nhưng không phải mọi người

đang hợp sức chống đỡ Suria ư? Sao Honso lại ở đây?

- Người cầm lấy. Đây chính là nơi chứa đựng sức mạnh thật sự của người. Thần không biết kết quả của cuộc chiến này ra sao, nhưng thần tin tưởng, chủ nhân của thần, sẽ mang lại một cái kết hoàn hảo cho vương quốc này. Kẻ dẫn đường - Honso Mitsuke, nguyện tận trung vì người, công chúa Libra.

Trao cho Nami chiếc đĩa thần sáng lấp lánh, Honso quì gối khom lưng cúi mình, hành lễ như một kẻ đầy tớ trung thành, đôi mắt tím của cậu không còn nhìn cô bằng cái nhìn ác cảm, thay vào đấy, đó là ánh mắt tận trung, kiên định, và tin tưởng tuyệt đối. Nami nắm chặt nắm đấm, tay trái cầm chắc đĩa thần, cô đã quyết định, một sống một chết, cô sẽ chọn một trong hai. Suria, lần này bà sẽ phải... trả giá cho hàng vạn nghiệp trưởng mà bà gây ra. Libra cô, nhất định chiến đấu tới cùng.

Mặt trăng Atenist... đang bắt đầu lóe sáng. Hình xăm trắng khuyết sau cổ Nami cũng trở nên mờ dần. Cô sẽ... tỏa sáng ...như một nữ thần bất diệt... và xua đi bóng tối của hành tinh ... phù thủy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: HƯỚNG TỚI NGÀY MAI

"Trận chiến này vẫn chưa kết thúc ...

Khi...

Mưa còn rơi...

Máu còn đỏ...

Và tim em... mãi không nghe thấy nhịp đập... "

***

Bám trụ vào vách tường nứt nẻ, Nami cầm chắc đĩa thần thủy tinh, khuôn mặt tuy có phần phờ phạc nhưng ẩn sau đó là niềm tin, sự phần nộ và nỗi oán hận tới tột cùng. Cuộc chiến này kéo dài quá lâu rồi, đã đến lúc nên chấm dứt tất cả. Nhắm nghiền mắt tụ khí lực vô chiếc đĩa lấp lánh, cô hít một hơi thật sâu, bỗng chốc gió nổi dậy, từng luồng khí lạnh bao quanh lấy cô, cuồng phong lồng vào ảo ảo, cây đĩa bé nhỏ trong tay cô đang từ từ dài ra, phía đầu nhô lên hai chiếc đĩa vàng, tạo thành hình cán cân công lí óng ánh. Quyền trượng của nữ hoàng Libra tương lai ...là đây.

Cấm pháp bảo xuống đất làm kết giới, Suria kinh ngạc quay qua Nami mừng rơn. Thứ cô đang cầm, không phải đĩa thần gia truyền của nữ hoàng phù thủy ư? Chiếc đĩa ấy, được các nữ hoàng đời trước, để lại cho người kế vị đời sau, mỗi thời đĩa thần sẽ biến đổi hình dạng theo từng triều đại ở vương quốc pháp thuật, có thể nói, ngoài vương miện pha lê, đĩa thủy tinh chính là vật tượng trưng cho sự sống ở hành tinh phù thủy. Suria chỉ cần vương miện, vì trong tay mũ đã có quyền trượng ngọc bích của nhà vua, sức mạnh cây quyền trượng này, chỉ hơn chứ không kém đĩa thần thủy tinh, cho dù Nami có sử dụng pháp bảo đi chăng nữa, cô cũng không đủ khả năng đề đầu với mũ. Muốn trông đợi vào cái ý trí kiên cường ngu ngốc của loài người sao? Đúng là quá ngây thơ. Mạnh tay rút lên pháp bảo hắc ngọc bích, Suria cho nổ, rải rắc hàng ngàn túi khói từ khí độc hại, ngăn chặn lối đi của lũ hoàng tộc, phòng chúng xông vào phá đám việc mũ giết chết Nami. Vương miện pha lê mũ có thể tìm dài dài, nhưng để cô sống lâu thế này, sẽ để lại hậu quả khó lường khi kì trăng lên. Không nghĩ ngợi nhiều, Suria vung quyền trượng đập mạnh vào lớp bảo vệ quanh Nami, mảng kính trong suốt ấy vỡ tanh tành vụn nát, ngay tức khắc, cô nhảy bên giờ cao quyền trượng cán cân thủy tinh, đỡ nhất đòn đánh xuống của Suria, đồng thời xoay pháp bảo một góc ba mươi độ, hướng vào mạn sườn trái ở đối thủ. Suria ôm chỗ đau, giật lùi vài bước. Mũ nghiêng rằng chống quyền trượng, bàn tay sắc móng vuốt ve khối đá đen xỉ gần giữa pháp bảo. Nhẹ nhếch làn môi đen kịt, Suria khẽ thì thầm một câu gì đó trong họng. Nền trong điện vụt tắt, gió thổi như vũ bão. Nami quay đều quyền trượng, nắm chặt thân gậy, ánh mắt đỏ quạch sáng lên trong màn đêm tăm tối, Suria đã biến mất, mũ đang tìm cách tấn công cô sau lưng, Nami thất chặt cảnh giác, mảng bảo vệ ánh sáng lóe đều quanh người cô, bước chân cô cẩn thận đến từng chi tiết nhỏ, cả cơ thể cô bị bóng tối nhấn chìm, lợi thế của cô giảm mạnh trong điều kiện Suria giờ trở giếng lưới đêm, cô nghe thấy tiếng gọi của mọi người ở đằng xa, chúng từ từ nhỏ dần, từ từ mất hút, và khi cô không còn nghe gì nữa, những âm thanh ấy, hoàn toàn lọt khỏi tai cô. Nami bắt đầu hoang mang giữa màn đêm đen kịt, cô đang bị bóng tối nuốt chửng, cơ thể cô nằm trong nó, cô không thể phát sáng như một vị thần, nhưng mặt trăng sau gáy cô đã tỏa sáng mãnh liệt từ lúc nào không hay. Cô đi mãi trong cái thế giới chỉ tồn tại màu đen mịt mù đó, bỗng chốc, tiếng cười Suria lại vang to rùng rợn, mũ ta không xuất hiện, những gì cô cảm nhận được, là điệu cười cay độc của mũ, mũ không nói, không mĩa mai, cũng chẳng tức giận, tất cả chỉ cười, cười và cười. Đầu óc Nami mù mờ bán loạn, cô đang bị giọng cười man rợ đẩy chi phối, thính giác và hệ thần kinh của cô, đảo lộn vì tiếng cười thâm hiểm Suria phát ra, nó có sức mạnh như tà thuật huyền bí, thôi miên Nami, dẫn cô tới nơi đen tối nhất trong tâm hồn cô, thức tỉnh nỗi sợ hãi trong cô. Nami quay cuồng, gục ngã trước chính bản thân, cô trở nên sợ sệt những thứ phía trước, chúng chỉ có màu đen, một màu đen buồn tẻ, như chuỗi quá khứ đằng đằng suốt mười bảy năm trời của cô. Thả rơi chiếc đĩa thần, Nami ngồi thụp xuống, vòng tay tự ôm lấy bản thân đang run lên từng đợt. Cô úp mặt vào đầu gối lạnh toát, tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

"Bán linh hồn và ta sẽ cho ngươi những thứ mình muốn"

"Bán linh hồn ..."

"Bán linh hồn ... Hãy bán linh hồn cho ta... Hagasawa Nanami."

Nanami? Tên cô là Nanami, giọng nói mỉa mai hoặc áy, cứ văng vẳng bên tai cô, rất nhẹ nhàng, và dịu dàng. Bán linh hồn sao? Sẽ được những gì cô muốn? Cô chỉ cần nói có, và mọi ước nguyện của cô sẽ trở thành sự thật. Ngược khuôn mặt ngập trong nước mắt, Nami mơ màng nhìn vô định vào khoảng không trước mặt.

Xung quanh cô có rất nhiều người, bọn họ đều tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt, giống những ảo ảnh trong mơ, họ nhìn cô, nhướn mi cười, giáo sư Sena, trưởng lão Gorgon, hộ pháp Thủy, Mộc, Thổ, mẹ Tô Diệp, Riuzo, Tooya, Ayane, Honso, cha Joshep, và rất rất nhiều vị đại thần khác, họ đang chờ đợi cô, chờ đợi nữ hoàng của bọn họ. Đặc biệt hơn cả, mẹ Maria, ngôi sao sáng nhất, đang dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bên trên bàn tay ấm áp ở bà. Bà vẫn đẹp lộng lẫy, vẫn phát sáng như một vì sao huyền thoại, từ đôi mắt đỏ dịu cho đến mái tóc vàng mượt uốn dài óng ánh, chẳng có điều gì thay đổi được bà. Nhặt lên cây đuũa thủy tinh dưới đất, Maria đặt gọn vào lòng bàn tay cô con gái bé nhỏ.

- Libra... đừng bỏ cuộc. Ta tin con, con là huyền thoại, một huyền thoại đến từ thế giới loài người. Vương quốc này ta giao lại cho con, xin con hãy tiếp tục chiến đấu. Con gái yêu quý của ta, niềm hy vọng của mọi người, dồn về con đây. Đừng lên đi Libra... hãy mau đứng lên ...

Tiếng nói vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biến mất. Nami ngỡ ngàng vươn tay về phía Maria, khoe môi bỗng thắm lặng gọi tên bà.

Mẹ Maria...

Nhân cơ hội Nami mất tập trung, Suria thầm cười trong bụng, đôi tay nắm chặt quyền trượng, dồn toàn bộ sức mạnh, ra chiêu đòn quyết định. Đùa giỡn thế đủ rồi, lí trí cô quá mạnh mẽ để quyến rũ bằng giọng nói, mặt trăng đã sắp lên cao, mẹ... phải giết cô ngay bây giờ ...ngay lúc này...

"Nanami, giả như em yêu tôi như cách tôi yêu em thì tốt biết mấy"

"Nếu như em là công chúa, tôi sẽ hạnh phúc lắm đấy"

"Đừng rời xa tôi... tôi... yêu em... Nanami".

Mọi lời nói cứ dồn dập ủa về trong Nami, cô giật mình bừng tỉnh giữa bóng đêm cô tịch. Có một điều cô chợt nhận ra, cô đã ngủ quên trong chính nỗi sợ hãi của mình. Suria muốn lừa cô đi vào cái bẫy do mẹ ta giăng, một phút dẫn dụ đã khiến cô lạc lối. Vì quá yếu mềm nên mới gục ngã, nhưng có thể gục ngã thì có thể đứng lên. Hagasawa Nanami, cô là công chúa Libra, chẳng ai đánh cắp được linh hồn cô cả. Không trao, không bán... những điều cô muốn, cô sẽ tự tay thực hiện. Phất mạnh đuũa thần, cây quyền trượng cán cân lập lánh lại trở về với cô. Cầm chắc pháp bảo trong tay, Nami thì thầm đọc thần chú, một câu thần chú, có khả năng, xua đi toàn bộ bóng tối nơi thần điện này - sức mạnh thanh tẩy - Light - Power!

Chưa kịp tiêu diệt Nami, kết giới bóng tối của Suria đã bị ánh sáng thanh tẩy từ pháp bảo quyền năng đánh vỡ. Cô thu hồi sức mạnh khi đã thấy rõ mọi người bên dưới, hiện giờ cô đang đứng trên vị trí cao nhất trong thần điện, chỗ Suria từng đứng, ngay cạnh quả cầu nữ hoàng sáng rực chói lóa. Suria phần nộ rít lên điên dại, chưa kể nào phá được ma trận bóng tối của mẹ, sức mạnh của Nami đang ngày một tăng dần theo ánh sáng mà mặt trăng tỏa ra, chỉ còn chưa đầy nửa tiếng. Atenist sẽ rưới đều cả hành tinh phù thủy, Nami phải chết, cô tuyệt đối phải chết. Dứt mạch suy nghĩ, Suria lắc lắc cây quyền trượng, một vòng xoáy hắc ám hình thành giữa không gian, đen ngòm và vô định hướng. Duy trì độ tỉnh táo, Nami chăm chăm nhìn sâu vô vòng xoáy quay tròn đầy, nó là kết tinh của tất cả tội lỗi mà Suria gây ra, mọi sự dối trá, âm mưu, thâm độc đều chuyển động một cách hỗn loạn, Suria muốn giết cô bằng chính tội ác của mẹ, linh hồn của mẹ đã bị bóng tối ăn sạch sẽ.

Cô không mạnh, không đủ sức để chống lại thứ tà thuật hắc ám ấy, nhưng có một vật, có thể thay cô, kết liễu cuộc sống tràn ngập tội lỗi ở Suria. Không ai giết được mẹ, trừ chính bản thân mẹ ta. Là...

Một tấm gương ...

Một tấm gương để phản chiếu tất cả. Chiêu thức cuối cùng của quyền trượng thủy tinh ..."Thiên thượng kính". Nói vắn tắt, đây là tấm gương hai mặt, được hình thành bởi thiện và ác, cuộc sống luôn tồn tại những đồ kỵ khó tránh khỏi, khi ta nhận ra điều đó, con người ta sẽ đi vào mặt gương thiện, còn nếu sự việc xảy ra ngược lại, chính mặt ác sẽ phản diện lại chúng ta. "Thiên thượng kính" giúp cô diệt được Suria, đồng thời cũng giết chết cô theo hai mặt thiện ác. Cô không có sự lựa chọn, đây là hy vọng cuối cùng, để cuộc chiến này... mãi mãi chấm hết. Chỉ còn cách, hy sinh bản thân, một người vì mọi người.

Trong khi đó, người hiểu rõ suy nghĩ của Nami chỉ có ba người, nhà vua Joshep, Riuzo và Honso. Nếu cô sử dụng nguồn năng lượng quyền năng phản chiếu, cô sẽ phải chết. Họ biết cô nguyện vì họ mà hy sinh, nhưng Riuzo không thể chấp nhận chuyện này. Cậu còn chưa kịp nói yêu cô, chưa kịp nghe đáp án từ chính miệng cô, làm sao cậu nỡ để cô ra đi như vậy. Giây phút sắp mất cô vĩnh viễn, Riuzo cậu chợt ngộ ra một điều... giả dối trong tình yêu, là tàn nhẫn với trái tim. Cậu không biết tình cảm cô dành cho cậu là gì, nhưng với cậu, hai chữ "yêu thương" vẫn chưa đủ thể hiện hết tình yêu cậu đối với cô. Nanami, xin đừng sử dụng "Thiên thượng kính", ...

Xin em..

- Quyết định của nữ hoàng, là mệnh lệnh của thần. - Quì gục một đầu gối, Honso bắt chéo một tay lên ngực, cúi gập lưng. Đức vua và tất cả mọi người, chỉ có thể đứng nhìn, chứ không được phép xen vô. Vì đây... là trận chiến ...của công chúa Libra, của nữ hoàng Libra Angela The Fence III.

PHÙNGGGGGGGG

Suria phá lên cười lớn, vòng xoáy đen bỗng bắn ra một luồng sức mạnh ma thuật khổng lồ siêu cường đại nộ, mẹ tin chắc, Nami lần này, chỉ có tan tành xác thịt chứ không toàn thây. Khói bụi mù mù che lấp cảnh tượng hỗn chiến, khác với sự hỗn loạn nhụt trí của một Nanami tầm thường, cô xoay tròn quyền trượng thủy tinh, chống mạnh xuống nền nhà, triệu hồi sức mạnh nước, hình thành một tấm gương. Cô chấp hai đầu ngón tay trở, nhắm mắt liên tục

niệm thần chú. Tập trung và suy nghĩ, dùng lí trí để điều khiển sức mạnh chính mình. Cô là Libra, là Libra công chúa pháp thuật.

Tấm gương hút trọn ma thuật của Suria, phản chiếu toàn bộ những tội ác mà mẹ ta định dâng lên người Nami, vào giữa cơ thể mẹ. Suria gầm lên đau đớn, toàn mình mẩy bỗng nứt toác rời rạc. Mẹ nhìn xoáy vào cô, cái nhìn tràn đầy thịnh nộ, sau những gì mẹ tự gây ra, bây giờ mẹ phải chịu hứng tất cả. Ác giả ác báo, kẻ xấu mãi mãi không bao giờ sống yên ổn. "Bùng" một tiếng nổ mạnh, thân xác Suria vụn vỡ thành trăm mảnh, bay quyen vào không khí. Kết giới bóng tối bị xóa bỏ, vương quốc trở lại yên bình, nhưng công chúa của họ... đã ngã xuống. Nàng nằm gục trên nền đất lạnh giá, chiếc đĩa thủy tinh trượt dần rồi cũng theo đó mà rơi xuống đất, Riuzo vội vã chạy đến bên Libra, cô không còn thở và tim cũng ngừng đập. Ôm chặt cô vào lòng, cậu đau khổ gào thét, nước mắt như chuỗi châu châu đứt quãng, từng hạt, từng hạt nhẹ lặn xuống má. Đau, thất, rỉ máu, con tim cậu xót lăm, nặng lăm. Đến phút cuối cậu cũng không thể nói cho cô biết cậu yêu cô nhiều biết chừng nào.

Hết rồi. Không còn Suria, không còn nỗi oán thán. Tất cả bây giờ đều hướng về một người con gái đang say trong giấc nồng. Công chúa của vương quốc pháp thuật đã vĩnh viễn ra đi... vì thần dân và những người nàng yêu quý. Huyền thoại của Witchcraft... mãi mãi đi rồi.

***

Để thể hiện lòng biết ơn vô vàn khôn siết của cư dân hành tinh phù thủy đối với công chúa Libra, họ chung tay sử dụng phép thuật tạo ra một chiếc giường vàng vô cùng tinh xảo, lồng ghép rất nhiều hình ảnh thần dân vương quốc pháp thuật, đang làm việc, vui chơi, ca hát như cuộc sống ngày xưa. Trước kỉ trăng non tỏa sáng, mọi người cùng mang chiếc giường, đặt thi thể của công chúa ở thần điện linh thiêng, rồi quì rạp ở đó suốt đêm.

Bước lên thánh bậc cao nhất, Riuzo nhẹ nhàng gấp gối, vuốt lại vài sợi tóc lòa xòa trên trán Libra. Trông cô lúc ngủ vẫn đẹp tha thiết, hàng mi cong dài sừng sững, sống mũi thanh cao kiêu diễm, bờ môi anh đào chếch dọc, và mái tóc đen dài óng ả. Nom cô như một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích thần kì.

Sena, Gorgon, và ngài Hondo vội vàng trở về vương quốc pháp thuật, suốt mấy tuần nay truy tìm vương miện pha lê cực khổ, cuối cùng họ cũng biết được bí mật giấu sau hình xăm trắng khuyết ở gáy Nami. Chỉ có điều, hình như họ đã đến trễ một bước. Quì gối cúi mình như bao người khác, cả ba đồng loạt hành lễ trước công chúa đáng kính. Ayane ôm Honso khóc đến ngất đi, sự ra đi đột ngột của Nami khiến nàng không thể đón nhận, cho dù Nami là ai, đối với nàng, cô vẫn chỉ là cô bạn thân vui tính chung phòng, luôn làm nàng lo lắng mọi lúc mọi nơi. Honso nguyện đi theo chủ nhân, nhưng vì nhà vua muốn cậu sống tiếp, thay chủ nhân cậu bảo vệ vương quốc này, nên Honso đành cúi mặt quì gối, tạ lỗi vì không làm tròn trách nhiệm của mình được giao, cậu thực không xứng đáng làm một thầy phù thủy. Nếu nói Riuzo là kẻ đau khổ nhất, người đau khổ thứ hai chính là Tooya, tuy anh biết, cô luôn xem anh như là một người anh trai bình thường, nhưng với anh, cô là tình yêu, là cuộc sống của anh tìm kiếm. Khi hay tin cô là công chúa, lòng anh như bị mũi dao rạch, cửa, hân lên hàng ngàn thương tổn xen lẫn xót xa, nhưng thà cô cứ ghét anh, cứ hận anh còn hơn nằm bất động một chỗ trên chiếc giường quý tộc, anh đau, đau lắm cô có biết không?

Gấp cánh cuộn lông, chú dơi tím ngoan ngoãn nép sát Libra, nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ vĩnh cửu như chủ nhân nó. Khi trách nhiệm đã hết, nếu chủ nhân sống, dơi tím sẽ tiếp tục trọng trách bảo vệ chủ nhân, nhưng nếu người băng hà, dơi tím cũng phải cụp mắt ngủ theo. Đó là nhiệm vụ của một vật nuôi trung thành, Bé Yêu sẽ mãi mãi ở bên Nanami chủ nhân.

Khi mặt trăng Atenist lên cao, hàng vạn người đã đổ không ít nước mắt, tiễn đưa một nữ vương anh dũng, đến ngay cả vua Joshep cũng khóc nức, ông chỉ mới nghe cô gọi cha một lần, chỉ mới nhận lại cô, vậy sao số trời trở trêu, phủ phàng cướp đi đứa con gái bé bỏng mà ông trân quý nhất, Maria, xin hãy bảo vệ, tiểu công chúa bé nhỏ của chúng ta...

Như một kẻ ngốc tin vào nụ hôn tình yêu bất diệt, đánh thức nàng công chúa ngủ say, Riuzo khụy gối, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Libra, nhìn ngắm thật kĩ khuôn mặt kiêu diễm, xinh đẹp rồi nhẹ nhàng đặt lên cánh môi anh đào mỏng manh của cô một nụ hôn ngọt ngào, nhưng đầy ắp những nỗi nhớ nhung, muộn sầu. Buông đôi môi Libra, Riuzo bắt lực gục mặt trên cơ thể cô, nước mắt lại trượt dài bên khóe mắt, những giọt lệ đắng chát và mặn mả.

Phải, rất chát, rất mặn. Liệu, đó có phải mùi vị của tình yêu thật sự?

Kỉ trăng non chính thức bắt đầu.

Nữ thần Atenist sẽ không ban ánh sáng, trừ khi trái tim bằng đá, biết đập từng nhịp... như trái tim của một con người.

Có một bí mật đã bị vùi lấp suốt hàng thập kỷ qua. Sự nặng nề bên trong lồng ngực chỉ nhẹ đi, khi người đó hoàn toàn thanh thản. Cũng như trái tim mang lại sự sống cho hành tinh phù thủy ở nữ hoàng pháp thuật, nó chỉ lơ lửng, nhẹ đi và biết đập... mỗi lần nàng được yêu thương. Toàn thể thần dân và tất cả mọi người trong vương quốc này, đang trao hết tình yêu, lòng biết ơn và sự kính trọng, dâng lên nàng công chúa đã vì họ mà ra đi. Nàng đã nhận được rất nhiều yêu thương, hơn cả thế, có một người nắm chặt tay nàng, mãi không buông, không thả... và người ấy... thật lòng yêu nàng, bằng cả trái tim của một... phù thủy.

Chỉ cần như vậy, là đủ lắm rồi...

Thịch...

Thịch...

Thịch...

Mỗi tiếng động phát ra, đều hòa vào không khí, trái tim nguội lạnh bất tử của nữ hoàng ...mãi đập vì con dân, mãi đập vì... người nàng yêu.

Mảnh trăng khuyết sau gáy Nami biến mất hoàn toàn, phong ấn mẹ Maria yểm lên người cô cuối cùng cũng được hóa giải. Cơ thể công chúa Libra âm

dần, mái tóc chuyển vàng lượn sóng, thân thể tỏa ánh hào quang sáng rực, như một phép màu trong cổ tích, công chúa mở mắt, vươn vai, thức dậy, hình ảnh Riuzo nằm trên người mình khiến Libra bất giác mỉm cười dịu dàng, nụ cười đầu tiên của nữ hoàng Libra Angela The Fence III dành cho tân nhà vua Riuzo Tsutoshi. Đại thần và các vị phù thủy khác đồng loạt tròn mắt kinh ngạc, kẻ vui mừng, kẻ xúc động, nhưng tất cả đều nhất loạt cúi mình hô thật lớn.

- Chúng thần tham kiến nữ hoàng.

Nữ hoàng? Libra ngơ ngác nhìn xuống mọi người phía dưới, cùng lúc Riuzo giật mình tỉnh lại, cậu ngẩng cao đầu, ánh mắt dán trọn vào cô gái tóc vàng đang lấp lánh giữa chốn thần điện, trái tim cậu đánh rơi một nhịp khi nàng công chúa tỉnh giấc. Nụ hôn tình yêu là có thật sao? Nami của cậu, đã thực sự trở về với cậu?

Gạt bỏ mọi suy nghĩ hỗn độn xáo trộn trong tiềm thức, Riuzo đứng dậy ôm chầm Nami vào lòng, phải rồi, cô đã sống lại, sống lại với con dân vương quốc và sống, đề quay về bên cậu. Bị Riuzo ôm chặt, Nami bắt đầu khó thở, cô luôn tay đập đập vào tấm lưng cậu rít khe qua khe răng.

- Riuzo... em không thờ nổi nữa rồi. B...buông em ra cái đã.

Lưu luyến, cực nhọc, day dứt mãi Riuzo mới chịu thả lỏng cô ra. Nami hít thật sâu, nheo mày nhìn cậu oán trách. Nhưng cô không hề nhận ra, sự thay đổi trên cơ thể mình. Cũng giống như bao con người qui rạp cô dưới kia, Riuzo lùi ba bước, song gập một gối khom lưng cúi chào.

- Cung nghênh nữ hoàng ...trở về vương quốc pháp thuật.

Lời Riuzo vừa dứt, toàn thể mọi người bên dưới cũng đồng giọng hô to.

- Cung nghênh nữ hoàng ...trở về vương quốc pháp thuật.

Đưa hai bàn tay ra trước, Nami ngạc nhiên tròn mắt nhìn chúng tỏa sáng lung linh, không chỉ riêng bàn tay, cả cơ thể cô cũng đang phát sáng như một vì sao giống mẹ Maria, nheo mày hiểu ra vấn đề, Nami phát tay, hóa phép một tấm gương nước trong suốt, soi khuôn mặt tò mò của mình trong gương. Bàng hoàng, hoảng hốt, cô sờ tay lên tóc, mái tóc, đôi mắt, thân thể cô biến đổi đến chóng mặt, không còn là Nami thô kệch, không còn vẻ bụi bặm, trái đồi, thay vào đó là nét thanh tú mỹ lệ, kiêu sa của một bà hoàng, hơn hết, trên đầu cô, hiện hữu một chiếc vương miện sáng lấp lánh, óng ánh và lung linh lộng lẫy. Trông cô y hệt mẹ Maria và bà Selena, chẳng nhẽ, cô đã trở thành nữ hoàng thực sự? Người cô tỏa sáng, mái tóc xuôn vàng, trông mắt đỏ dẹt và đầu đội vương miện pha lê.

Phải. Cô là nữ hoàng, nữ hoàng Libra Angela The Fence III.

***

Sau cơn mưa trời lại sáng, Honso chính thức cầu hôn Ayane, Tooya muốn trở lại Witchcraft, làm một giáo sư bình thường, Yashida hoàn lương hóa chim phiêu bạt bốn phương. Những chuyện này khiến Nami vui mừng khôn siết, riêng phần Kiyomi, chị ta trở diện sau hàng loạt cơn chấn động. Nami nể tình chị em mười mấy năm trời, đưa ả về Trái Đất, giao lại cho cha Otto.

***

Mặt trăng Atenist lunge lẳng, Libra ngồi trên ngai vàng, thân ảnh tỏa sáng nổi bật giữa chính điện, Riuzo bên cạnh nắm nhẹ tay cô, cậu giờ đã là đức vua ngự trị vương quốc này, lịch sử của những phù thủy lại giờ sang trang mới. Cuộc chiến mãi mãi chấm dứt. Vùng đất phép thuật tồn tại trở về với cuộc sống xưa kia.

Libra mỉm cười bắt tay, âu yếm từng thân dân vào điện, nụ cười trên môi nàng mãi tỏa sáng, tình yêu của nàng bao la như lòng mẹ, khoan dung và đức độ với từng người con.

Câu chuyện có thể khép lại. Nhưng chưa hề kết thúc. Hiện tại bắt đầu từ quá khứ, và quá khứ chính là cầu nối đến tương lai. Một tương lai tươi sáng, của hành tinh phù thủy.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Trường Học Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.